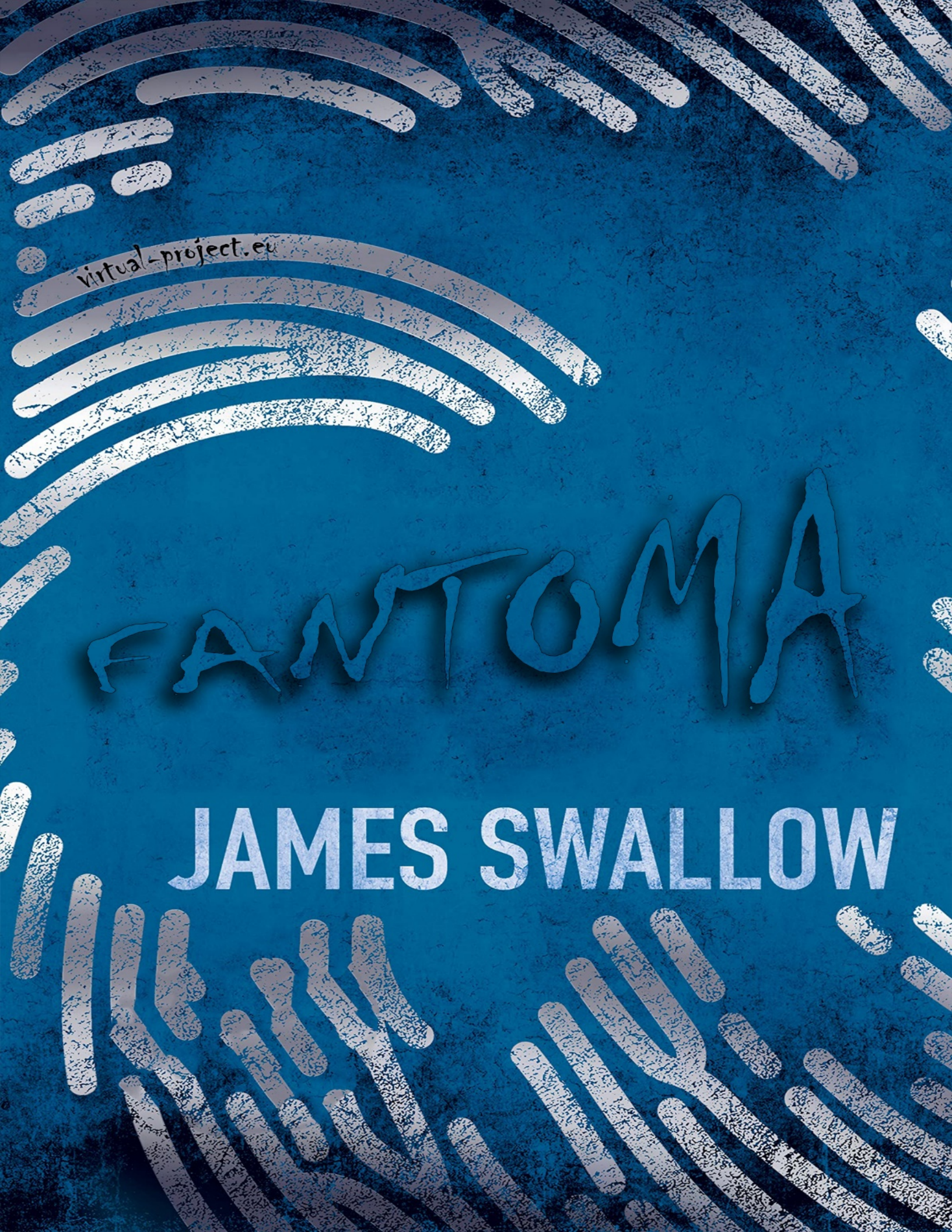
virtual-project.eu
FANTOMA
JAMES SWALLOW

JAMES SWALLOW

Seria: *Marc Dane*

Volumul 3

FANTOMA

Original: *Ghost* (2018)

Traducere din limba engleză de:
EVELINA SELEA

virtual-project.eu

EDITURA
NICULESCU

2023

Capitolul 1

Panica îl cuprinse. Era fluidă și grea, îi sufoca plămânii și i se scurgea în adâncul stomacului, trăgându-l în jos. În timp ce Lex mergea, aerul dens de la amiază îl moleși și genunchii i se înmuiară. Trebuia să se oprească să-și tragă răsuflarea, așa că se târî spre o farmacie care era închisă, ferindu-se de soarele de la amiază și ascunzându-se la umbra răcoroasă a zidurilor.

Se ascunse acolo pentru câteva clipe, încercând să-și domolească frica. Ochii săi bântuiți și îngroziți clipeau în spatele ochelarilor.

Lex se uită în jos la el și pentru prima dată văzu punctele mici, de un roșu ruginiu, care pătaseră tricoul alb de sub hanoracul lui negru și larg. Menghina prinsă în jurul inimii sale se mai strânse puțin. Își atinse obrazul și își dădu seama că și acesta era mânjit cu pete roșii. Rapid, Lex își șterse fața cu mâneca hanoracului și bâjbâi după fermoar, trăgându-l până la capăt pentru a ascunde restul stropilor.

Era sângele grecului. Lex nici măcar nu își dăduse seama că ajunsese până la el. Mintea lui era concentrată pe fugă.

Totul s-a întâmplat atât de repede. Stabiliseră să se întâlnească într-o piață deschisă de la marginea vechiului oraș Rabat, spre capătul sudic al Maltei. Lex se afla pe insula mediteraneeană de zile întregi și aceasta părea să devină din ce în ce mai mică cu fiecare oră care trecea. Voia să plece odată. Când primise mesajul, fusese foarte nerăbdător să ajungă la întâlnire.

Informațiile ajunseseră într-un lanț de text digital, filtrat prin serverul Tor criptat pe care Lex îl instalase în ziua în care fugise. Mesajul decodat era o promisiune din partea contrabandistului grec de a-l scoate din Europa și de a-l urca într-un avion spre Canada. *Kyrkos, acesta era numele bărbatului.* Căzuseră de acord. Așa avea să se întâmple.

Ar fi trebuit să se întâlnească în Rabat și apoi să conducă până la Valetta, unde Kyrkos avea o barcă ancorată. Lex plănuise să încheie acea zi pe apă, uitându-se la apusul soarelui în ocean. Urma să aibă un mic ritual, în care ar fi ars actele de identitate pe care le avea și ar fi aruncat cenușa în apă. Urma să înceapă o viață nouă.

Lex Wetherby ar fi fost îngropat în mare și dispărut pentru totdeauna.

Așa ar fi trebuit să se întâmple, pentru că nimeni nu știa unde se afla. *Era în siguranță.*

Dar după ce se așeză în fața grecului la masa de la cafenea, agentul de pază robust poziționat în apropiere avu o reacție întârziată stranie. Se mișcă de parcă ar fi văzut ceva în neregulă, ceva periculos. În secunda următoare, omul acela masiv se smuci înapoi, ca și cum ar fi fost lovit de un cal.

Lex mai văzuse oameni împușcați, dar întotdeauna auzise și un zgomot, zgomotul unei arme. De data aceasta, nu auzi nimic și asta făcea totul ciudat și ireal.

Kyrkos sări de pe scaun, răsturnând un pahar de vin. Avu suficient timp să-l înjure pe Lex, înainte ca un al doilea glonț silențios să-l lovească în față. Grecul se prăbuși și un turist de la o masă din apropiere văzu sângele. Un copil țipă.

Cu un sentiment înnăscut de autoconservare, Lex răsturnă masa într-o parte și o luă la goană. O a treia împușcătură nimeri un colț al mesei de lemn. Incapabil să se abțină, aruncă o privire peste umăr în timp ce alerga spre cea mai apropiată alee, sperând că va fi mai în siguranță.

Turiștii și localnicii stăteau împietriți de groază, cu mâinile la gură, fețele șocate. Singurii care se uitaseră în direcția lui erau un bărbat și o femeie de înălțime medie, identitățile lor fiind ascunse sub șepci de baseball de culoare deschisă și ochelari de soare mari, negri, care le acopereau jumătate din fețe. Văzuse formele întunecate, drepte, ale pistoalelor compacte ascunse în mâinile lor și toată rațiunea din el se dizolvă. Apăru panica uleioasă, care îi inundă mintea.

Alergă printr-un pasaj îngust, sufocant, plin de mirosuri râncede, care îl scoase în strada Kbira, la nord de piață. Urmase vechiul drum, mișcându-se fără să stea pe gânduri, ocolind flancurile prăfuite ale bisericii Sfântul Augustin. Rabatul se afla pe vârful unui deal și pe străzile medievale era o adiere constantă care îi trecea prin păr și ducea bucăți de gunoi prin jgheaburi. Peste tot în jur, terasele clădirilor albite de soare se înghesuiau una peste alta, majoritatea închise după-amiaza.

Rulând pe pilot automat, Lex aproape că făcu cale întoarsă când își dădu seama că era pe punctul de a face o greșeală fatală. Se opri descumpănit în pragul farmaciei, încercând să proceseze ce se întâmplă, concentrându-se pe ceea ce își putea aminti despre oraș. Știa că exista o stație pentru autocare nu departe de unde era, loc în care Rabatul se întâlnea cu zidurile Mdinei,

vechea cetate-capitală a Maltei. Tot ce trebuia să facă era să se strecoare la bordul unui autobuz local și să scape, să se piardă printre ceilalți pasageri.

Putea să rezolve restul pe drum. Deocamdată, încerca să se concentreze *să rămână în viață.*

Imaginea feței roșii distruse a grecului îi reveni în minte, iar lui Lex îi veni să vomite. Încercă să nu se mai gândească la ea. Nestor Kyrkos avea relații și omul avea dușmani, știa asta. Se întrebă dacă bărbatul și femeia cu șepci de baseball veniseră să pună capăt vieții grecului pentru vreo infracțiune de care el nici măcar nu știa. Poate că nu erau deloc interesați de el.

Dar apoi, oglindindu-se în fereastra farmaciei, Lex văzu o față de culoare măslinie, pe jumătate ascunsă sub lentile negre opace, de cealaltă parte a străzii și știu atunci că el era adevărata țintă. Kyrkos și agentul său de pază fuseseră doar victime colaterale. Moartea lor era modul trăgătorilor de a elimina din perimetru pe oricine putea fi o amenințare, înainte de a-și îndrepta atenția către adevărata lor țintă.

Lex se strecură din alcovul umbrit și își făcu loc printr-un grup de turiști britanici în vârstă, care veneau din cealaltă direcție. Peste bombănelile lor referitoare la grosolănia lui, auzi zgomotul slab al unui glonț silențios, cu o fracțiune de secundă înainte să apară un crater într-un bloc de piatră de culoarea nisipului din peretele de lângă capul lui. Turiștii reacționară ușor surprinși de zgomotul de piatră care se face țăndări, în timp ce Lex îi lăsă în urmă, lipindu-se de piatra galbenă a clădirilor din jur, punându-le pe acestea între el și ucigași, până coti după colț.

Niciun sunet. Indiferent de armele pe care le foloseau cei doi asasini, erau practic silențioase. Nimeni altcineva nu părea să fie conștient de ceea ce se întâmplă.

Lex se mișcă repede, fără să o ia la fugă, de teamă că ar putea muri dacă se lăsa cuprins de panică. În graba lui de a scăpa, își uitase geanta la cafenea, dar nu avea multe lucruri acolo care să nu poată fi înlocuite. Cel mai important lucru, lucrul *cel mai de preț,* îl avea asupra lui; răsplata pentru care-și trădase camarazii, nu-i scăpase din ochi de când părăsise Berlinul.

Mâna lui zvâcni și deveni încordată când acest gând îi trecu prin minte, iar Lex își atinse neliniștit cicatricile din palmă, râcâind rana veche, vindecată. Începea să-l doară piciorul drept, așa cum se întâmpla

întotdeauna când era stresat, dar îndepărtă durerea fantomă, pipăindu-și buzunarele pantalonilor și ale hanoracului, făcând inventarul a ceea ce mai avea la el.

Nu foarte multe. Un gust metalic i-a invadat gura. Acesta nu era genul de frică cu care era obișnuit, nu era senzația copleșitoare provocată de viteză care îi acapara corpul când făcea *base jumping* sau călărea un val pe placa de surf. Pe *aceea* o putea gestiona, pentru că în acele situații Lex deținea controlul în permanență. *Aceasta* era frică pură, puternică și copleșitoare, iar el se chinuia să-și mențină calmul.

Oamenii aceștia vor să mă omoare. Realitatea situației îl lovi din plin în cele din urmă, lăsându-l fără aer.

Alegerea fatidică pe care o făcuse Lex cu câteva săptămâni în urmă, când se afla în Germania, se întorsese împotriva lui. Oamenii cu care locuise, cu care petrecuse, oamenii pe care crezuse că îi cunoaște… Acum se întreba dacă îi înțelesese vreodată cu adevărat. De fapt, ignorase în mod intenționat ce se întâmpla acolo, planurile care se puneau la cale. Se făcuse că nu bagă de seamă în mod deliberat și ignorase întrebările grele care amenințau să strice distracția tuturor. Până când veni ziua în care nu mai putu să facă asta.

Lex se ura pentru asta. Când totul deveni prea mult, când nu mai putu să doarmă noaptea de frică, fugi. Fugi aici, în *asta.* Și acum uciga**ș**ii pe care foștii săi prieteni îi trimiseseră să se ocupe de el își vor face treaba, iar mustrările de conștiință prea târzii ale lui Lex aveau să devină fără valoare. Înjură încet și încercă să scape de groaza copleșitoare care amenința să-l sugrume.

Începu să alerge, ocolind în mod deliberat grădinile ornamentale din capătul de nord al Rabatului, luând-o apoi prin parc. Se ascunse în spatele trunchiului unui roșcov mare, pentru a-și trage răsuflarea, și îndrăzni să mai arunce o privire înapoi în direcția din care venise.

Bărbatul cu șapcă și ochelari era aproape, la câteva sute de metri distanță, la umbra unui indicator rutier. Se uita pe stradă în direcția opusă, căutând cu privirea orice semn al țintei sale. Lex îi văzu gura mișcându-se, dar nu putu auzi niciun cuvânt. Bărbatul se apăsa pe gât cu două degete, de parcă și-ar fi verificat pulsul. Când își dădu degetele la o parte, Lex văzu ceea ce părea a fi un plasture cu nicotină pe gâtul asasinului.

Bărbatul aruncă o privire în direcția stației de autobuz și dădu din cap, ascultând o voce pe care numai el o putea auzi.

Lex îi urmări direcția privirii. I se făcu un gol în stomac atunci când văzu cel de-al doilea trăgător, femeia, ieșind dintre două autobuze cu acoperiș alb. Își ținea mâinile strânse, iar pistolul era ascuns sub o jachetă de culoare deschisă.

Își întoarse capul, lumina orbitoare a soarelui reflectându-se în acei ochelari mari și se uită direct spre Lex. Limbajul trupului ei se schimbă într-o clipă, de parcă se produsese un scurtcircuit în interiorul ei. Începu să meargă în direcția lui, încet și fără grabă. Avea același fel de plasture pe gât ca și celălalt tip, iar gura ei schiță mai multe cuvinte pe care Lex nu le putea înțelege.

Lex rămăsese cu o singură soluție pentru a supraviețui. Nu se putea îndrepta spre stația de autobuz, nu se putea întoarce de unde venise și nu o putea lua pe drumul care cobora dealul. Acele rute l-ar fi dus chiar în calea asasinilor.

Dar erau pâlcuri de oameni care intrau și ieșeau din vechiul oraș zidit și mai multe grupuri de turiști traversau podul de piatră care ducea la poarta istorică de intrare în Mdina, destul de mulți pentru ca Lex să îi poată folosi ca acoperire. Se mișcă cât putu de repede, vechea durere de la picior revenind, și se adăposti în spatele unui grup de vizitatori care râdeau, fiind ocupați să-și facă selfie-uri.

Avu un moment bizar de detașare în timp ce se îndrepta spre portalul baroc care se ridica în fața lui. Nu știa foarte multe despre adevăratul trecut al Mdinei, dar își amintea că acest loc fusese folosit drept loc de filmare pentru castelele mitice din seriile TV *fantasy,* cu care Lex făcuse maraton de seriale în nopțile lungi și singuratice, în timp ce aștepta să se compileze codul. Aproape că se aștepta ca oamenii de pe pod să scoată niște săbii și să-l atace; simțea că întreaga lume îl vrea mort.

Se încorda cu fiecare pas pe care îl făcea, așteptând ca un alt glonț silențios să-l lovească între omoplați, dar nu îl lovi. Intrând pe străzile umbrite ale cetății medievale, tremură involuntar.

Dincolo de poartă, drumul se împărțea în trei, iar mulțimea de turiști o luă drept înainte, urmând strada Villegaignon, pe lângă intrarea în Capela Sf. Agata, prima din cele șase biserici înghesuite la interiorul meterezelor milenare ale Mdinei. Lex se desprinse de grup, strecurându-se pe strada laterală care urma linia zidului sudic al cetății. Mai era o intrare în orașul vechi, spre vest, pe care o văzuse din taxiul care îl adusese acolo. Dacă ar fi

putut să ajungă la ea și să se întoarcă înapoi, ar mai fi avut o șansă să scape nevăzut.

Începu să alerge, dar nu îi fu ușor să prindă viteză. Din cauza piciorului beteag, fiecare izbitură a adidașilor pe piatra cubică a străzii îl cutremura.

În curând, strada începu să se îngusteze, suficient de mult încât dacă și-ar fi întins brațele ar fi putut să atingă pereții de pe ambele părți în același timp. Pasajul îngust capta o parte din lumina zilei, care se reflecta pe pereții de gresie și crea câteva umbre prețioase unde s-ar fi putut opri pentru a se orienta. În afara arterei principale, Mdina părea părăsită, dându-i și mai mult o aură stranie de platou de filmare, dar Lex nu-și putea permite să se oprească, nu când asasinii erau pe urmele lui.

Făcu stânga la un colț de stradă și zări arcul care ascundea poarta de vest. Localnicii numeau Mdina „orașul tăcut” din cauza unui decret de conservare care interzicea folosirea mașinilor în interiorul cetății, cu excepția câtorva locuitori, dar era mai mult decât atât. Vechile creneluri păreau să canalizeze sunetul în ecouri ciudate, fantomatice sau să-l absoarbă în întregime. Lex nu putea fi sigur dacă pașii repezi pe care îi auzea în spatele lui erau proprii săi pași care aveau ecou sau pașii unui ucigaș; și nu îndrăznea să încetinească pentru a afla.

Ajunse la poartă în grabă, ieșind din nou în plina strălucire a zilei, în vârful unei rampe care ducea în jos spre autostradă.

Femeia cu șapcă și ochelari anticipase mișcarea. Urca rampa către poarta de vest cu pași repezi de alergător, cu fața înroșită de la efort. Își ținea pistolul aproape de talie. Amândoi se opriră surprinși când se văzură unul pe altul.

Ea își reveni prima. Își scoase arma, iar revolverul compact și negru părea prea mare pentru degetele ei lungi și delicate. Lex fu orbit de ceva, pentru scurt timp, apoi văzu că pistolul avea un laser integrat sub țeavă, care emitea un punct roșu intens ce dansa în jos pe fața lui, peste gât și piept.

Se aruncă înapoi spre poartă în timp ce ea trase două focuri. Pistolul scoase un sunet metalic slab, mai degrabă asemănător cu zăngănitul unor chei care atârnă decât cu zgomotul unei împușcături. Bucăți de piatră galbenă se desprinseră din arc, fragmente fierbinți lovind obrazul lui Lex, când un glonț aproape îl nimeri.

Se întoarse în direcția din care venise și fugi mai departe în oraș, luând-

o pe prima stradă laterală pe care o găsi, pentru a ieși din câmpul ei vizual. Un al treilea glonț pocni pe dalele de la picioare. Străduțele înguste din Mdina fuseseră proiectate să nu depășească lungimea unei aruncături de săgeată, astfel încât invadatorii să nu poată avea un avantaj față de soldații locali, dar împotriva armelor de foc moderne, acest concept nu conta foarte mult. Fugind grăbit, Lex urcă o pantă ușoară, pe sub șiruri de felinare din sticlă colorată care atârnau de-a lungul străzii, pe lângă ferestre zăvorâte cu gratii de fier și uși încuiate. Văzu pata roșie emisă de laser pe peretele din fața lui și se dădu din nou într-o parte, înainte ca asasina să poată ținti.

Lex viră către o piață, unde fațada luminoasă și turnurile cu clopot ale Catedralei Sf. Paul, din capătul opus, dominau spațiul larg deschis. Erau și aici alte grupuri de turiști agitați, grupuri de-oameni în vârstă de pe vasele de croazieră ancorate în Valetta sau părinți cu copii vioi după ei, făcând poze sau ascultând ghizi care vorbeau rapid și îi conduceau în tururi pietonale. Lex privi dincolo de călători, încercând să găsească o altă cale de scăpare.

Cele câteva mașini care aveau voie în interiorul zidurilor orașului erau parcate aici. Le examină de la distanță, căutând cu disperare una pe care să o poată fura.

Îl zări pe celălalt asasin. Bărbatul se opri peste drum de el, prefăcându-se interesat de ornamentele complexe ale unui balcon din fier forjat de la etajul doi. O mână îi traversă abdomenul, ascunsă sub jachetă. Bărbatul se legănă de pe un călcâi pe altul și se întoarse în direcția lui Lex, într-o mișcare calculată pentru a părea absolut obișnuită și deloc amenințătoare.

Un nou val de panică îl cuprinse pe Lex. Privi chipurile turiștilor care nu erau conștienți de ce se întâmpla. Voia să urle cât îl țineau plămânii, să strige după ajutor. Dar dacă ar fi făcut asta, ce s-ar fi întâmplat? Și-i imagină pe cei doi ucigași trăgând sălbatic în mulțime, măcelărind oameni în graba nebună de a-l nimici pe el.

Lex începu să meargă, repede și cu un scop clar, trăgându-și hanoracul mai strâns în jurul lui. Mai avea totuși o ultimă carte de jucat, o ultimă mutare riscantă care l-ar fi putut scoate din asta. Dar avea nevoie de înălțime și distanță ca să funcționeze.

Trecu pe lângă un butic care vindea sticlă ornamentală scumpă, aflat la parterul a ceea ce fusese cândva un han medieval. Ridică privirea, întrebându-se pentru o clipă dacă ar putea ajunge pe acoperișul clădirii din

interior. În fața buticului se afla o statuie în mărime naturală a unui Cavaler Ospitalier Maltez. Fără avertisment, acesta fu împins pe spate, lovindu-se de perete și prăbușindu-se în bucăți la picioarele lui Lex. El văzu marginile argintii strălucitoare ale unei găuri de glonț prin platoșa de pe pieptul cavalerului și se dădu înapoi, zărind femeia care stătea la intrarea pe strada din lateral. Avea arma ascunsă în același mod ca și partenerul ei, iar împușcătura trecuse printre oamenii din mulțime și aproape lovise ținta dorită. Toți turiștii se uitau acum în direcția lui Lex, surprinși de zarvă, dar încă neștiind că în mijlocul lor se aflau niște asasini.

În cele din urmă, Lex nu se mai putu abține și renunță la orice încercare de a se pierde în mulțime. Începu să alerge din nou, trecând în zigzag printre oamenii care se plimbau pe strada principală, ignorând blestemele și strigătele lăsate în urma lui. Se bază pe ideea că vânătorii săi îl vor urmări într-un ritm mai precaut, știind că drumul îngust pe care îl urma se termina într-un singur loc. Lex se îngrădea singur în mod deliberat, limitând căile de evadare.

Strada se opri în *Piazza* Tas-Sur, un spațiu deschis, mai degrabă cunoscut sub numele de Piața Bastionului. Pe margini, clădirile în stil *palazzo* restaurate, cu uși roșii, fuseseră transformate în muzee sau restaurante cu terase, profitând la maximum de priveliștea de pe meterezele nordice ale orașului. Vizitatorii stăteau pe treptele largi care duceau în vârful crenelurilor, privind panta abruptă a dealului pe care se afla Mdina și priveliștea cu satul Ta'Qali și podgoriile de dincolo de el. Într-o zi senină ca aceasta, era posibil să vezi Golful Sf. Paul și orașul stațiune Buggiba de pe coasta de nord.

Durerea din piciorul beteag al lui Lex se concentra în jurul articulației genunchiului și el tresări, încetinindu-și pasul. Începu să verifice fermoarele și încheietorile de la haine, asigurându-se că erau bine închise. În alte circumstanțe, ceea ce plănuia să facă acum l-ar fi entuziasmat. Ar fi avut o cameră GoPro prinsă de umăr, setată să înregistreze totul. Dar aici și acum îi era mai frică decât îi fusese vreodată în viața lui, mânat de o teroare totală, în loc de un impuls de căutare a senzațiilor tari.

Lex închise hanoracul și scoase un recipient din buzunarul pantalonilor. Acesta era de mărimea unei cutii mari de bere de care prinsese niște corzi elastice pe care le înfășură și le puse peste umeri, fixându-le împreună cu un inel în D cu arc. Îl strânse bine și așeză recipientul sus pe spate, între

omoplați.

Lex trase adânc aer în piept și urcă scările către creneluri, două câte două. Când ajunse în vârf și văzu distanța până jos, simți stomacul în gât.

Dacă greșesc, ăsta-mi va fi sfârșitul, își spuse el. Dar dacă nu o făcea, trăgătorii l-ar fi ucis chiar acolo, în fața tuturor, întoarse capul și închise ochii, simțind respirația vântului pe fața sa, observând direcția rafalelor.

Apoi Lex își întinse mâna pe spate după un comutator de plastic roșu de la fundul recipientului și păși peste semnele de avertizare care recomandau să nu te apropii de marginea neprotejată.

*

În spatele lui, urmăritorii lui Lex își țineau armele în lateral, jos. Le țineau în dreptul șoldurilor, ascunse în jachete. Amândoi au tras, dar chiar și cu pregătirea lor de specialitate, loviturile fură departe de țintă, cu o marjă de eroare mult prea mare. Un glonț lovi o sticlă de apă aruncată pe o treaptă, iar celălalt produse un nor de praf la câțiva centimetri de picioarele țintei. Din nou, capetele celor din jur începură să se întoarcă spre el.

— O să se sinucidă, spuse asasinul prin dispozitivul de comunicații wireless lipit de gâtul său.

Nu se așteptaseră la asta.

— Nu, spuse femeia, răspunsul ei făcând să-i treacă un fior prin piele. Nu cred că o să facă asta…

Brațul țintei coborî cu o mișcare bruscă, iar obiectul pe care îl avea prins la spate se deschise ca un boboc de floare cu material portocaliu strălucitor și șnururi fine albe. Materialul subțire prinse imediat briza stabilă și se umflă într-un dreptunghi îngust, cu o secțiune transversală, asemănător unui zmeu.

— O parașută? Bărbatul ignoră protocolul și se aruncă înainte, sperând să ajungă la țintă înainte să sară de pe margine.

Vântul întinse pânza densă, atrăgând strigăte de surpriză din partea turiștilor adunați în piață, iar ținta se aruncă de pe marginea crenelurilor Mdinei.

Femeia își prinse partenerul de umăr și îl trase înapoi.

— Așteaptă.

Deja își punea arma deoparte.

El se opuse, iritat de ideea că va rata un asasinat. Parașuta nu era nimic altceva decât un truc, o jucărie, care abia dacă avea să încetinească

coborârea țintei. Dacă ar fi putut ajunge până la margine, dacă femeia l-ar putea acoperi, ar putea să reușească totuși să-și atingă ținta. Era îngrozitor să se gândească la faptul că acest *civil* avea să scape.

— Stați amândoi deoparte, spuse o a treia voce. Mă ocup eu de asta.

*

Lex se cam așteptase ca mini-parașuta să eșueze și să se încurce, lăsându-l fără alternative de scăpare, dar dispozitivul funcționase mai bine decât sperase. Simți un șoc în piept și în umeri când se deschise parașuta și corzile îi intrară în carne, trăgându-i greutatea în sus, dar acesta fu un preț mic de plătit pentru a scăpa de trăgătorii cu arme silențioase. Fu aruncat în sus și apoi într-o parte de o coloană de aer cald neașteptată de la poalele dealului înalt, care îl îndepărtă de marginea orașului cetate, purtându-l spre fermele întinse de la baza acestuia. Un val de exaltare îi trecu prin corp.

Din ritmul rapid cu care cobora și modul în care flutura parașuta, își putea da seama că urma să fie o aterizare grea, dar una după care și-ar fi putut reveni, chiar dacă ar fi mers apoi puțin clătinat, și asta era tot ce conta. Lex se gândea deja ce să facă în continuare – să găsească un vehicul, să coboare pe coastă și să se dea jos de pe stânca aceea – când vântul îl înălță din nou. Văzu turlele bisericii și acoperișurile de țiglă din Mdina și Rabat.

În cel mai înalt dintre turnuri, lumina soarelui strălucea reflectată. Era reflectată de ochiul sticlos al unei lunete.

O clipă mai târziu, un singur glonț de 7,62 mm cu miez de oțel pătrunse în corpul lui Lex la câțiva centimetri de sternul lui și se rostogoli violent trecând prin el. În scurta clipă cât avu nevoie pentru a pătrunde prin piept și a ieși prin spate, glonțul se învârti, sfâșiind țesuturile plămânilor și spintecând vârful inimii sale. Sângele țâșni prin golul creat de trecerea glonțului, iar corpul lui zvâcni.

Când corpul său se prăbuși în cele din urmă într-o viță-de-vie din vale, hainele lui și parașuta portocalie erau îmbibate cu o mâzgă udă de un roșu închis, arterial.

*

Un turist întinse degetul peste marginea crenelurilor și țipă. Alții țineau telefoanele mobile sus înregistrând ce se întâmpla și nici Pisica, nici Câinele nu doreau să mai rămână o clipă în piață, de teamă că fețele lor ar putea fi surprinse în filmarea vreunui idiot.

— Înapoi la punctul de întâlnire, spuse Câinele, îndepărtându-se de metereze. Îi aruncă Pisicii cea mai scurtă privire posibilă în timp ce se îndepărtă, purtându-se ca și cum nu ar fi avut nicio legătură unul cu celălalt. Ieși prin intrarea principală. Eu o iau pe poarta de vest.

— Am înțeles, spuse Pisica, vorbind fără să zică ceva, dispozitivul de pe gâtul ei simțind cuvintele pe jumătate construite în timp ce se formau în gâtul ei și transformându-le într-un semnal zgomotos. Unitatea îi făcu pielea găină și rezistă impulsului de a se zgâria pe față, redirecționând mișcarea către ajustarea ochelarilor de soare așezați pe nasul ei mic.

— Mă îndrept spre mașină, spuse Vulpoiul. Pisica ridică privirea inconștient, chiar dacă de unde se afla ea, nu putea vedea cuibul înalt pe care îl folosise lunetistul. Ofițerii de la poliția locală se află la locul primului atac. Recomand să recurgem la planul B pentru ieșire.

Câinele era liderul echipei, așa că decizia fu a lui, dar atât el, cât și Pisica îl respectau pe Vulpoi pentru experiența lui în teren și răspunsul a fost așa cum se aștepta și ea să fie.

— De acord.

Ea trecu pe lângă catedrală și grăbi pasul. Colegul ei asasin dispăruse deja pe o stradă laterală.

— Dar ce s-a întâmplat cu ținta?

— Am văzut unde s-a prăbușit, răspunse Câinele. Trebuie să acționăm repede dacă vrem să ajungem acolo înaintea oricui altcuiva.

— A trebuit să las pușca în urmă, mărturisi Vulpoiul.

— Ai curățat-o? întrebă Câinele.

— Desigur.

— Atunci, nu va fi nicio problemă, adăugă Câinele. Dă-i înainte.

Pisica își încetini pasul când trecu prin poarta Mdinei și se opri să cumpere o sticlă de apă rece de la un vânzător, imitând turiștii adunați în apropiere. În timp ce plătea băutura, Fiat-ul verde pe care îl primise echipa ajunse după colț și încetini, oprindu-se. Pisica se apropie și se urcă în spate.

De pe scaunul șoferului, Vulpoiul salută dând din cap și apoi conduse mai departe, oprindu-se a doua oară la următoarea intersecție pentru a-l lua pe Câine. În timp ce se îndepărtau de semafor, o mașină de poliție argintie cu un imprimeu albastru de tip tablă de șah trecu în viteză în direcția cealaltă. De îndată ce dispăru din vedere peste creasta dealului, Vulpoiul acceleră, îndreptând mașina spre Ta'Qali.

— De ce nu a murit după prima împușcătură? sună aspru întrebarea Vulpoiului când vorbi cu voce tare. Nu îi acuza pe niciunul dintre ei, dar Câinele se uită pe fereastră și la început nu dădu niciun indiciu că ascultă.

— Grecul și agentul lui de pază erau mai periculoși, spuse Pisica după o clipă, în timp ce își scotea plasturele autoadeziv al unității de comunicații de pe gât. Erau înarmați. Trebuiau neutralizați mai întâi. Întotdeauna se simțea ciudat când vorbea imediat după ce scotea unitatea – trebuia să-și amintească în mod conștient să nu șoptească fiecare cuvânt pe care îl spunea.

Vulpoiul voia să mai adauge ceva, dar Câinele se întoarse spre el.

— Condu și atât, spuse el. Dacă nu obținem ce avem nevoie, atunci va trebui să luăm în considerare alte alternative. Asta va prelungi durata misiunii. Îi aruncă o privire Pisicii. Niciunul dintre noi nu vrea să fie aici mai mult decât trebuie, nu?

Pisica dădu din cap și începu să-și reîncarce arma, eliberând cilindrul în lateral pentru a introduce cartușe proaspete în camerele sale. Era posibil să fie martori la locul de aterizare, se gândi ea, iar dacă s-ar fi întâmplat asta, ar fi fost necesar să-i reducă și pe ei la tăcere.

Capitolul 2

Peste noapte căzuse multă zăpadă, așa că cei care sosiră de dimineață la Pont de la Flégère urcaseră pe munte dornici să se întreacă pe pârtii și să profite la maximum de zăpada proaspătă. De-a lungul văii care pornește de la maiestuosul vârf Mont Blanc, schiorii și snowboarderii își croiau deja poteci în zigzag înainte ca soarele să ajungă sus pe cerul albastru senin. Nu era niciun nor, iar aerul subțire era revigorant și uscat. Avea să fie o altă zi perfectă pe pârtiile de la Chamonix.

Printre cei care se treziseră devreme se număra și un cuplu mai retras, care făceau *freestyle* pe niște plăci CAPiTA rapide, căutând *kicker-uri* pentru a sări și *drop-off-uri* naturale la marginea pistelor albastre. Tipul era alb, părea să aibă peste treizeci și cinci de ani, înalt și subțire ca un șnur, cu un păr blond murdar și o barbă jalnică, ce îl îmbătrânea mai mult decât voia să recunoască. Din când în când scotea un hohot când făcea o săritură și își petrecea cea mai mare parte a timpului rânjind din spatele unei perechi de ochelari cu reflexie tip oglindă. Făcu viraje riscante care îl aruncară în zăpadă de câteva ori, redescoperind vechi abilități uitate și descoperind limitele acestora. Tipa care era cu el era mai prudentă. Era din Asia de Est, poate cu zece ani mai mică decât el și slăbuță. Conformația ei era mignonă, șuvițele albastre din părul negru ieșit de sub casca roșu-cireș și fața ei rotundă o făceau să arate mai degrabă ca o adolescentă. Impresia aceasta era accentuată de geaca ei roșie asortată, cu o mărime mai mare. Făcea linii lungi, geometrice în zăpada fină.

Drumul lor îi duse spre o stație de telecabină undeva mai sus spre vârf, aproape de un *lounge* bar cu o terasă largă cu vedere la vale.

— Hai să ne luăm la întrecere, spuse ea, provocându-l.

— Crezi că poți ține pasul cu…? Nu apucă să termine întrebarea. Din senin, partenera lui se împinse rapid pe o pantă și trecu pe lângă el, înfigându-se puțin în zăpadă pentru a-l împroșca atunci când trecu pe lângă el. Crezi că ești amuzantă, nu? strigă el după ea, urmând-o.

— Cine pierde face cinste, spuse ea peste umăr, imitând în mod deliberat stilul lui de dat cu placa, tăind zăpada înainte și înapoi în traversări strânse.

El se împinse contra vântului care se ridica din vale și se apropie de ea. În fața lor, fanioane înălțate peste fațada *lounge*-barului foșniră puternic și se rupseră din cauza brizei, marcând o linie de sosire improvizată.

Un alt grup era la intrarea în bar și își scoteau schiurile; era un cuplu elegant, îmbrăcați în echipament de schi scump, căptușit cu blană, împreună cu un asistent și trei bărbați cu jachete gri, masivi și bine făcuți. Unul dintre ei se desprinse de grup și apăru în calea snowboarderilor.

Nu părură să-l observe, amândoi fiind prea ocupați să-l depășească pe celălalt pe ultimele câteva sute de metri ale cursei lor improvizate.

Tipul de pe snowboard își folosi greutatea în avantajul său și tăie linia pe lângă tipă, aruncând un val de zăpadă, când o lăsă în urma lui.

— Ești un ticălos! spuse ea, fără căldură în voce.

Bărbatul se uită înapoi în direcția ei, când panta se nivelă.

— Și tu…

Avea să spună că nu știe *să piardă,* dar vârful plăcii lui lovi un dâmb pe care nu-l observase și înainte să se poată corecta, se dezechilibra și căzu. Cu fața în zăpadă, se opri și începu să râdă de el însuși.

— Ce idiot sunt!

Umbra bărbatului masiv îl acoperi și, pentru o clipă, se gândi că se va oferi să-i dea o mână de ajutor să se ridice; dar omul corpolent doar îl privi, așteptând să se ridice singur.

— E în regulă. Mă descurc, spuse sec tânărul.

Bărbatul în jachetă gri încercă să îi blocheze calea către *lounge.*

— Baru’ e închis, spuse el, cu un accent puternic est-european.

— Ah, da? Tipul se uită înadins peste umărul celuilalt bărbat, privind cum cuplul elegant se așază la cea mai bună masă de pe terasă. Personalul barului conducea afară cei câțiva clienți care erau deja acolo. Nu mi se pare că e închis.

O auzi pe partenera sa oprindu-se la mică distanță în spatele lui.

— Baru’, repetă bărbatul în jachetă gri, e *închis.* Rosti cuvintele răspicat, ca și când vorbea cu cineva cu probleme cognitive. Apoi, pentru a se face înțeles, își folosi degetul mare pentru a trage în jos fermoarul de la jachetă și aceasta se deschise. Mânerul înclinat al unui pistol se vedea ieșind dintr-un toc de sub haină.

— Uau, bine, amice. Tipul își ridică mâinile. Suntem în regulă.

— Pleacă, îi sugeră calm celălalt. Acum.

Ridică din umeri și își luă placa, hotărând să nu se certe. Tipa i se alătură și continuară mai departe pe pârtie în sincron.

*

— Ea este, spuse Marc Dane în timp ce ridică placa de snowboard pe umăr, renunțând la accentul canadian și revenind la accentul lui natural londonez.

— Ah, da. Kara Wei dădu din cap, ajustându-și ochelarii de protecție. Am făcut o fotografie bună. Echipamentul optic pe care îl purta femeia de origine asiatică ascundea un procesor de imagine digital. Ea atinse un panou de control de pe marginea cadrului. Se pare că și-a adus cu ea cel mai recent iubit pentru niște aer curat de munte.

Marc își întoarse capul ca să poată arunca o privire înapoi către bar. Bărbatul masiv îi privi îndepărtându-se. În bar nu mai era nimeni, în afară de ținta lor și anturajul ei.

— Cât crezi că te costă să închiriezi un întreg asemenea local pentru prânz?

— Mărunțiș pentru cei bogați, spuse Kara categorică. Între timp, noi trebuie să muncim pentru a ne câștiga existența.

— Da, oftă Marc. Puțin mai devreme, pentru o secundă, mi-am amintit cum e să îți iei vacanță.

Kara se schimonosi.

— Vai, săracul de tine. Haide, avem ceva de făcut.

Își puse placa înapoi în zăpadă și-și fixă picioarele în legături, legănându-se pe călcâie în timp ce le strânse.

Lui Marc i se păru că vede o sclipire de anticipare în spatele ochelarilor ei. Se uită în jos la ceasul de scufundări Cabot de la încheietură, pregătindu-se mental pentru misiune.

— Dacă își urmează tiparul obișnuit, asta ne oferă aproximativ trei ore înainte ca limuzina să-i ia de la stația de telecabină… își prinse placa, uitându-se în jos, de-a lungul liniei de cabluri înălțate, printre copacii plini de zăpadă, până la terminalul din valea de dedesubt. Ești pregătită să încerci o pistă neagră?

— Hai să ne luăm la întrecere, repetă Kara și își dădu drumul cu viteză, lăsându-se pe vine și aplecându-se înainte.

Marc zâmbi din nou și se întoarse după ea, ghidând placa în urma Karei.

*

Nici nu își dădu seama când se termină coborârea prin zăpada albă și soarele strălucitor, muntele ghidându-i înapoi la Les Praz de Chamonix, spre capătul de nord al văii. Pentru Marc, cursa pe pista Evettes Flégère fu una tumultuoasă prin zăpadă, stânci și pădure, care păru să dureze doar câteva clipe. Timpul devenise elastic pe pistă, contractându-se într-un singur moment prelungit de concentrare în timp ce se lăsa în jos, traversând zeci de curbe și coborâri. Inima îi bătea încă în piept. Aerul mai dens se simțea ciudat de greu în plămâni.

Kara împărți o sticlă de apă cu el, în timp ce mergeau repede pe străzile laterale, spre centrul localității Chamonix. Evitară strada principală, care la acea oră a zilei avea să fie sufocată de turiști și de cei care ajunseseră mai târziu pe munte. Marc verifică numărătoarea inversă în timp ce își făcură drum către o clădire de birouri care nu bătea la ochi, cu un etaj, în spatele unui complex hotelier.

Clădirea fusese închiriată de la o agenție imobiliară cu câteva săptămâni mai devreme, și lăsată în mod deliberat goală. Marc și Kara sosiseră în toiul nopții cu câteva zile în urmă și urmară o rutină atentă pentru a se asigura că locul părea neocupat pentru lumea exterioară.

— Mă duc să setez totul, spuse Kara, urcând la etaj.

Marc își scoase echipamentul de snowboard și îl curăță. Se schimbă într-o salopetă albastru închis, trasă peste un tricou curat, băgându-și brațele în mâneci înainte de a-și trage fermoarul de alamă până la gât. Era identică cu salopetele purtate de mecanicii care lucrau în service-ul de mai jos de pe stradă. Marc îl făcuse să pară uzat, târându-l pe asfaltul din spatele clădirii, asigurându-se că avea suficiente pete de ulei și zgârieturi pentru a părea folosit.

Se duse la ferestre și dezlipi colțul unei pagini de ziar, albită de soare și lipită pe geam, și privi către service-ul aflat la o sută de metri distanță. Retras de la drum, colecția de structuri joase asemănătoare unui hangar avea aceleași acoperișuri arcuite ca și restul orașului. Diferența era că toate cabanele rezidențiale, hotelurile și magazinele aveau placaje din lemn, balcoane ornamentale și flori, iar service-ul era din metal ondulat și avea pereți gri goi. Niște pompe de benzină și un magazin de piese de schimb ocupau capătul estic al locului, în timp ce restul zonei fusese ocupat de ateliere murdare și spații de întreținere. Era departe de liniile drepte, magazinele scumpe și restaurantele elegante, aflate la câteva străzi spre sud.

El scana porțile deschise ale atelierelor și zări în interior un Land Rover verde și un Mercedes Clasa C negru, dar vehiculul țintă nu era pe nicăieri. Mușchii picioarelor începeau să-i înțepenească din cauza coborârii de pe munte și merse în cerc pentru a alunga durerea. Marc vru să se uite din nou la ceas, dar știa că număratul fiecărei secunde nu va face timpul să treacă mai repede.

Se îndreptă spre camera goală, nemobilată de la etajul doi, unde Kara stătea în fața unei mese de camping, privind fix în ecranul unui laptop militar. Cabluri negre ieșeau din calculator ca niște șerpi, unele înfășurându-se în jurul unui transformator portabil, altele fiind conectate la o antenă de satelit pliabilă, care stătea ca o umbrelă deschisă, aruncată pe podea. La fel ca în cazul celor de la parter, ferestrele erau tapetate cu pagini îngălbenite din *Le Monde.*

Kara avea o expresie distantă. Ochii ei căpătaseră intensitatea robotică a unui hacker, un aspect pe care Marc însuși îl cunoștea bine din propria lui experiență de lucru în spatele unui ecran. Atunci când stai lipit de un ecran pentru mult timp, intri într-o stare ciudată în care nu mai ești conștient de tine, lumea se îngustează și totul în jur se diminuează până când mișcările mâinilor tale și clicul cursorului par să se întâmple de la sine.

Să te adâncești în cod, să te pierzi printre fire… Fusese o vreme când asta i se părea *relaxant* lui Marc. O parte din el o invidia pe Kara pentru că se ocupa ea de partea de suport tehnic în această misiune. Odinioară, asta ar fi fost misiunea lui.

Dar de atunci se schimbaseră multe pentru el. Fost tehnician de teren pentru una dintre echipele de operațiuni tactice ale serviciilor secrete britanice, Marc lăsase acea viață în urmă, după ce soarta îl transformase mai întâi într-un fugar, iar apoi îl îndepărtase de țara lui și de serviciul care îl instruise. În urma acestor întâmplări, ar fi putut ajunge să plutească în derivă și să nu-și mai găsească un scop în viață, dacă nu ar fi intervenit cineva.

Un bărbat pe nume Ekko Solomon îi dăduse șansa să recupereze o parte din ceea ce pierduse, să se întoarcă în lume și să schimbe lucrurile. Enigmaticul miliardar african deținea o mare corporație numită Grupul Rubicon, iar o mică parte din aceasta funcționa ca un contractor privat ce asigura servicii militare, de securitate și informații. Marc fu înregistrat în evidențele companiei drept „consultant”, dar acest titlu vag îngloba o

multitudine de activități.

Ramura Rubicon ce funcționa ca o companie militară privată era specializată în servicii de protecție, răpire și recuperare și securitatea informațiilor – sau cel puțin, aceasta era fațada prezentată lumii. Realitatea era că așa-numita „Divizie pentru Situații Speciale" (DSS) a companiei avea un mandat mult mai larg decât furnizarea de gărzi de corp pentru clienții înstăriți.

Solomon se asigurase că Rubicon adera la un cod moral ferm. Era un om cu o misiune, care își folosea averea pentru a face bine, confruntându-se cu amenințări cărora statele de pe întregul glob nu voiau sau nu puteau să se opună.

Acțiuni mici cu consecințe mari. În acești termeni descria fondatorul Rubicon activitatea lor.

Era o cauză justă, iar Marc se angajase de bunăvoie să lupte pentru ea. Își jurase că va rămâne acolo până în ziua în care ar avea motive să pună la îndoială sinceritatea lui Solomon, dacă acea zi avea să vină vreodată. În lumea din umbră a serviciilor de informații, a celulelor teroriste și a actorilor neguvernamentali, în care granițele dintre loialitate și adevăr erau adesea estompate, ideea de a face un lucru pentru că este corect din punct de vedere etic părea o noțiune învechită, aproape naivă. Dar era ceva natural în ideea asta, era un adevăr pe care Marc Dane nu îl putuse ignora.

— Sunt la cinci minute distanță, spuse Kara, vocea ei oprindu-l din visare. Se uitase pe transmisiunile video în direct de la o serie de camere din trafic. Ești pregătit?

— Da.

Își îndreptă spatele și se duse la o altă masă pe care era întins echipamentul pentru misiune, așteptând semnalul.

— Toată pregătirea aceasta și apoi *puf, se va* termina… spuse Kara. O fată ar putea fi dezamăgită.

— Ar trebui să te bucuri că este o misiune cu risc redus, remarcă Marc. E mai ușor.

— Sper, spuse ea. Desigur, poate Solomon nu crede că noi doi putem face față operațiunilor periculoase.

El o privi, întrebându-se dacă glumea sau nu. Comportamentul Karei putea trece de la blând și zâmbitor la sarcastic într-o clipită, iar asta o făcea greu de citit.

— Nu cred că vrei să se tragă în tine, îi spuse Marc.

— Lui Lucy nu i-ai spune asta niciodată.

Ridică privirea și apoi se întoarse către ecranul din fața ei.

— Lucy Keyes a fost un agent de rangul întâi al forțelor speciale înainte să lucreze pentru Rubicon, răspunse Marc. Fostă lunetistă în Delta Force, Lucy era un alt membru esențial al agenției secrete a lui Solomon și, deși lucrau de obicei împreună, americanca era acum la capătul celălalt al lumii, în propria ei misiune. Cred că toleranța lui Lucy pentru haos este diferită de a ta și a mea, nu-i așa?

— Așa e, spuse Kara. O misiune ca aceasta ar fi mult prea plictisitoare pentru iubita ta.

Marc se opri brusc și o săgeta cu privirea, înroșindu-se ușor.

— Asta e complet *greșit*, spuse Marc răspicat, astfel încât să nu lase loc de îndoială. O respecta pe Lucy și avea încredere în ea, dar nu-i plăcea aluzia că ar fi ceva mai mult între ei. Avem o relație strict profesională, adăugă el și nu se gândi prea mult de ce îl deranjase atât de tare comentariul Karei.

— Nu te judec. Lucra la tastatură, urmărind diferite transmisiuni video în direct. M-am gândit că… tu și ea aveați… Kara ridică leneș din umeri, începând să-și piardă interesul pentru această conversație. Adică, după ce ai scăpat de MI6 și i-ai abandonat…

— Nu am *abandonat* nimic. Tonul său deveni mai apăsat. Nu prea am avut de ales.

Ea simți supărarea din vocea lui și fu cuprinsă de remușcări.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să spun nimic cu asta. Kara îi aruncă o privire absentă, apoi se întoarse. M-am înșelat.

— Nu e momentul potrivit, zise el, calmându-și iritarea și întorcându-și atenția înapoi la situația de față. Te înșeli dacă crezi că va fi floare la ureche.

Marc reîncepu să se echipeze, completându-și deghizarea cu o căciulă neagră murdară și un ecuson de plastic pe care Kara îl făcuse cu imprimanta 3D portabilă din fundul camerei. Vârî un briceag multifuncțional Wingman într-un buzunar al salopetei și un baston telescopic în altul. Marc își verifică tableta digitală făcută la comandă de la Rubicon, o băgă într-un buzunar, împreună cu un cablu de date și trase fermoarul. Ultimul lucru pe care îl puse pe el fu o pereche de mănuși tactice

negre 5.11.

— Dispozitivele de comunicații, spuse Kara și îi aruncă în sus un obiect minuscul.

Prinse din aer o cască mică de culoarea pielii. Dispozitivul semăna cu un aparat auditiv discret și îl fixă în urechea stângă.

— În regulă.

Marc trase adânc aer în piept și încercă să scape de o parte din adrenalina care îl acapara, dar nu-l ajută.

— Ai emoții? îl întrebă ea, fără să ridice privirea din ecran.

— Nu.

— Minți. Kara tastă o comandă și se holbă în ecran. Mai au un minut. Acum intră pe stradă.

Marc se duse înapoi la fereastră și găsi o bucată de hârtie ruptă prin care să se uite. Limuzina care se apropia era imposibil de ratat. Acest tip de mașină era o apariție rară în toate orașele europene, cu excepția celor mai mari, majoritatea străzilor mai vechi de pe continent fiind prea înguste pentru acest vehicul. Să deții un astfel de mijloc de transport în colecția personală spunea ceva – proprietarul nu avea să lase neajunsurile din lume să îi afecteze plăcerea pentru luxul ostentativ.

În acel moment, era evident că limuzina era goală, după modul în care șoferul urcă pe bordură când intră în curtea service-ului. Marc privi cum ușa rulantă a unuia dintre ateliere se ridică, astfel încât mașina să poată intra.

— Ești sigură că acesta este vehiculul?

O cameră digitală învelită într-o husă mată era prinsă de pervazul ferestrei, iar Marc auzi motorul obiectivului focalizând. Kara făcu fotografii de înaltă rezoluție limuzinei pentru a le compara cu imaginile de la camerele de supraveghere pe care le aveau deja.

— Sunt aceleași plăcuțe de înmatriculare. Ne iese o potrivire de nouăzeci și opt la sută la analiza în masă a vehiculelor, îi spuse ea serioasă de data aceasta. Este mașina lui Toussaint.

— Bine. Marc își trase căciula pe cap. Avem undă verde să începem. Intru și ies în patruzeci de minute, aceasta ar fi varianta optimă.

— Succes, spuse Kara absentă, pierdută iar în lumina ecranului ei.

Marc ieși din biroul gol pe scara de incendiu din spate și își ridică gulerul salopetei, aplecându-se în față în timp ce se îndrepta spre garaj.

— *Un doi, trei, probă de microfon.*

Vocea Karei îi bâzâi în ureche și el ajustă casca.

— Te aud clar și răspicat, răspunse el.

— *En français,* avertiză ea. *Nu se presupunea că ești un localnic?*

Marc ridică degetul mare către camera de la fereastră.

— *D'accord.*

Era un moment bun. Jumătate din personalul garajului era încă afară în pauza de prânz și, de la distanță, fiind deghizat, Marc semăna cu oricare dintre ei. Ar fi putut cu ușurință să fie un tip care se întoarce mai devreme, înaintea celorlalți mecanici, pentru a începe munca de după-amiază. *Nu e nimic în neregulă cu asta,* își spuse el, dorindu-și să aibă dreptate.

Deghizarea îi permise să treacă de marginea curții fără să atragă atenția și să se strecoare pe lângă ateliere, unde știa că se afla o ieșire de incendiu. Cu două nopți înainte, Marc sărise cu grijă peste un zid cu sticle sparte în vârf și fusese în recunoaștere. Butoiul de ulei pe care îl mutase era încă acolo unde îl pusese, aproape de zid, ca să-l poată folosi pentru a fugi, în caz că operațiunea eșua.

Desigur, dacă s-ar fi întâmplat asta, atunci întreaga misiune trebuia să fie anulată. Operațiunea depindea de a nu lăsa nicio urmă, iar dacă ar fi fost prins, asta ar fi declanșat o mulțime de protocoale secundare.

Marc se gândise la toate detaliile înainte de a ajunge la Chamonix. Ar fi trebuit să facă în așa fel încât să pară o încercare eșuată de a fura o mașină, ascunzând o acțiune ilegală cu alta, dar el spera că nu se va ajunge la asta.

Înaintă, urmând cu atenție o rută care îl ținu în afara câmpului vizual al camerelor de supraveghere din curte. Marc memorase unde erau plasate, dar nu-și putea permite să riște. Un bărbat îndesat, cu barbă, aflat lângă pompele de benzină, îl zări pe Marc și îi făcu cu mâna apatic, fără să se uite de fapt la el. Marc răspunse la salut, dar înainte ca acesta să se transforme în ceva mai mult, dispăru pe ușa de evacuare în caz de incendiu, care se deschise ușor, și se strecură în atelier.

Înăuntru arăta la fel de banal ca afară. Proprietarul service-ului nu încerca să atragă atenția asupra locului cu semne mari de neon sau reclame stridente. Afacerea era cunoscută pentru discreție și competență, motiv pentru care clienții săi plăteau bine.

Atelierul era mohorât și mirosea puternic a ulei de motor. Mercedesul negru și Land Rover-ul erau sus pe cricuri, deasupra gropilor de inspecție,

partea inferioară fiind luminată de lămpi electrice, dar nu era niciun semn că mecanicii lucrau la ele.

Parcat între celelalte două, capota vehiculului țintă era deschisă cu motorul la vedere. Chiar și de la distanță, Marc putea vedea deflectoarele anti-fragmentare din jurul unității de propulsie. Mașina fusese îmbunătățită, echipată cu amortizoare rezistente, anvelope de tip *run-flat,* blindaj rezistent la impact și geamuri antiglonț. Acest nivel de protecție era regăsit de obicei la vehiculele din zonele de război, mai degrabă decât la cele din Alpii francezi. Doar o grenadă propulsată de rachetă ar fi putut străpunge spațiul pentru pasageri. În acel moment, ușa din spate de pe partea dreaptă se deschise și cineva se mișcă înăuntru.

Marc se adăposti și așteptă. Bătu de două ori în cască, un cod prestabilit pentru a o anunța pe Kara că era cu ochii pe limuzină.

— *Recepționat,* răspunse ea. *Să fii atent, l-am văzut pe șofer intrând în biroul principal cu unul dintre ceilalți angajați.*

După un timp, un tânăr caucazian în jur de douăzeci și ceva de ani, prost dispus, cu capul ras și o expresie mohorâtă, coborî din spatele mașinii, ținând în mâini un aspirator portabil și un set de curățare. După ce curăță interiorul, se mută în fața mașinii și se apucă să lucreze la motor. Asta îl orbi pe mecanic, permițându-i lui Marc să se strecoare pe lângă Mercedes și să se lase în jos, în afara câmpului său vizual. Se îndreptă spre ușa pasagerului limuzinei și o deschise din nou.

Marc așteptă momentul potrivit și, când atenția mecanicului era în altă parte, se urcă în spate și închise ușa.

— Sunt înăuntru, șopti el. Mișcându-se încet pentru a-și menține greutatea uniform distribuită, Marc se întinse spre panoul care separa cabina șoferului de restul interiorului. Acesta era încă ridicat, iar cu geamurile fumurii din lateral, nimeni nu îl putea vedea de afară.

Lângă un mini-frigider cu ușa de sticlă, aprovizionat cu sticle de apă minerală scumpă Veen și cutii de caviar Beluga, Marc găsi un port de acces care se deschise când îl împinse. În spatele clapetei, văzu panoul electric al limuzinei, nucleul circuitelor care operau sistemul de divertisment al mașinii, aerul condiționat, iluminarea interioară și multe altele.

Marc era interesat de acele *multe altele.* Conectă tableta compactă din buzunar la panou, introducând cablul de date în portul mini-USB al acestuia, și o porni.

Dispozitivul identifică rapid arhitectura sistemelor limuzinei și lansă automat un program de infiltrare. În câteva secunde, programul găsi sistemul de navigație prin satelit de la bordul vehiculului și se puse pe treabă, explorând memoria sa limitată. După cum se aștepta Marc, înregistrările călătoriilor anterioare dispăruseră. Se gândi că șoferul era consecvent în privința asta, ștergând fiecare rută, odată ce își îndeplinise scopul. Dar simpla apăsare a tastei *Delete* nu era suficientă pentru a distruge datele din calculator. Ar fi șters doar *header-ul* fișierului, iar majoritatea datelor ar fi rămas în memoria dispozitivului până când ar fi fost suprascrise cu informații noi. Dacă știai unde să cauți, acea rută „știarsă" putea fi ușor recuperată.

O bară de progres apăru pe ecranul tabletei și începu să se umple încet, în timp ce programul de infiltrare copia memoria sistemului de navigație. *Două minute,* estimă Marc. *Apoi vom avea itinerariul complet al lui Toussaint din ultima lună.*

Madame Celeste Sophie Toussaint se dovedea a fi o țintă dificilă pentru Divizia pentru Situații Speciale din Rubicon. Proprietatea de pe lângă Annecy și cea de pe coasta de sud erau împrejmuite de ziduri, iar sediul companiei de media pe care o moștenise, ca unică moștenitoare, se afla într-o clădire elegantă din secolul al XVIII-lea din centrul istoric al orașului Lyon. Toate trei erau locuri extrem de sigure, protejate de sisteme de securitate avansate și păzite de gărzi înarmate și bine plătite. Toussaint angajase un contractor militar din Rusia, numit ALEPH, pentru pază, iar Marc îi cunoștea bine. El se intersectase cu unii dintre mercenarii lor într-o zi rece într-o zonă rurală din Polonia și nu dorea absolut deloc să îi reîntâlnească. De aceea, această operațiune fusese concepută pentru a obține informațiile despre femeie de care aveau nevoie, prin alte metode.

Pe parcursul ultimului an, sursele de informații digitale ale Rubicon urmăriseră plățile care intrau în conturile lui Toussaint prin intermediul mai multor firme fantomă. Acestea erau suspectate că ar fi funcționat ca un paravan pentru grupuri militante ce operau în Europa Centrală și de Vest. Nu aveau încă dovezi, dar informațiile sugerau cu tărie că Toussaint își folosea rețeaua globală pentru intermedierea clandestină de informații clasificate. Deși îi susținea în mod deschis pe naționaliști, manipula viața politică și alimenta focul dezbinării prin presa partizană și programele de știri care provocau divizare politică, nu exista nicio dovadă a unor

ilegalități făcute de această femeie. Toussaint era bănuită că ar fi avut legături strânse cu liderii organizațiilor de extremă dreaptă și cu extremiștii fanatici de stânga, dar până la momentul acela, Rubicon nu reușise să obțină dovezi ale interacțiunilor ei cu vreunul dintre acești oameni. Când își părăsea proprietatea, călătorea discret, iar vehiculele ei, la fel ca și casele și biroul ei, erau verificate de două ori pe zi pentru a detecta dispozitive de ascultare. Urmărirea ei nu era o opțiune viabilă, iar *firewall-urile* solide instalate pe calculatoarele din birourile și de pe proprietatea lui Toussaint erau impresionante.

În cele din urmă, Rubicon recurse la un adevăr vechi, dar de necontestat: securitatea unui sistem este la fel de puternică precum veriga sa cea mai slabă. Marc găsise acea verigă slabă în service-ul unde Toussaint își întreținea mașinile în timpul vizitelor la Chamonix. Era imposibil să atace de la distanță dispozitivele electronice de la bordul limuzinei ei, dar cu o conexiune fizică avea să obțină informațiile de care avea nevoie Rubicon. Dacă ar fi putut să-și facă o imagine de ansamblu a mișcărilor lui Toussaint și să o suprapună cu informațiile pe care le aveau deja despre clienții ei, lucrurile s-ar mai fi clarificat. Toussaint era renumită pentru faptul că încheia înțelegeri față în față și, dacă asta însemna că se întâlnea cu teroriști și criminali undeva într-o zonă rurală din Franța, itinerariul ei ar fi fost o dovadă suficientă a interacțiunilor ei. Și apoi… s-ar face demersuri.

Marc reflecta la asta în timp ce privea bara de progres înaintând, ascultând cum mecanicul lucra la motor la câțiva metri distanță.

Moștenitoarea companiei franceze de mass-media era mai mult decât o oportunistă imorală. Ea făcea parte dintr-un grup secret numit Asociația, un cerc de persoane influente, fie în poziții înalte în diverse industrii, fie moștenitori ai unor averi, care aveau un interes comun – acela de a se îmbogăți și mai mult. Grupul se înființase pe fondul tragediilor din Primul Război Mondial, când profitaseră de vânzarea de arme către ambele părți implicate în marele conflict. În prezent, ei căutau să manipuleze nesfârșitul Război împotriva Terorii, alimentând frica oamenilor și culegând roadele.

Pentru o clipă, amintirile îl năpădiră și Marc nu se mai putu concentra. Acțiunile Asociației îl împinseseră pe calea pe care o urma acum. Ei erau responsabili pentru uciderea membrilor echipei sale de la MI6, când aceștia aflaseră despre un complot terorist susținut de Asociație. Din cauza lor pierduse o femeie la care ținea foarte mult, prietenii și cariera în serviciile

secrete britanice.

Acești oameni, cu banii și puterea lor, care priveau lumea ca pe o tablă de șah pentru jocurile lor, fuseseră cei care porniseră totul. Un an mai târziu, forțat să lucreze alături de agenții Asociației în căutarea frenetică a unei arme de distrugere în masă dispărute, Marc fu expus în mod direct la viziunea lor nemiloasă, ceea ce îl convinsese și mai tare că trebuie să-i doboare.

Dacă Toussaint era doar o criminală, atunci demascarea ei ar fi adus măcar puțin echilibru în lume. Însă misiunea devenea una personală pentru Marc Dane, dacă putea dovedi că ea făcea parte din Asociație. El își alimentase o furie glacială pentru acest grup și distrugerea planurilor lor era o victorie pe care și-o dorea extrem de tare.

Dar cei de la Rubicon trebuiau să fie *siguri*. Ekko Solomon nu ar fi acționat împotriva unei persoane fără să fie absolut sigur că este vinovată.

— Hei. Vocea Karei îi răsună în ureche, readucându-l iar în prezent. În timp ce vorbea, straturile de criptare digitală din semnal dădeau cuvintelor ei un timbru plat, asemănător unui robot. *Îl văd pe tipul care a vorbit cu șoferul. Iese în fața porților principale să fumeze. E singur.*

— Și șoferul limuzinei unde e? șopti Marc.

— *Nici urmă de el,* îi spuse Kara, iar lui Marc îi trecu un fior rece prin șira spinării. În timp ce ea rosti cuvintele, el auzi murmurul unei conversații începute în afara mașinii, în spatele capotei deschise. Prinse câteva cuvinte scurte și rapide în limba franceză. Mecanicul se plânse de o lucrare pe jumătate terminată. Apoi o altă voce, morocănoasă și supărată, insistă că e timpul să plece, chiar *acum*.

Marc se uită la tabletă. Doar trei sferturi din date fuseseră descărcate conform barei de progres, iar fără datele complete, misiunea ar fi fost un eșec. Dacă ar fi încercat să iasă din mașină acum, cineva l-ar fi văzut. Îi trecură prin minte diferite variante, toate imposibil de pus în practică.

Mașina se cutremură de la forța cu care capota fu trântită. Marc zări mișcare prin geamurile laterale și auzi ușa șoferului deschizându-se și închizându-se.

— Ce se *întâmplă acolo?* spuse Kara. *Nu am vizibilitate.*

— Cred că ies la o plimbare, șopti Marc.

Motorul vehiculului prinse viață și un cor de zgomote metalice înfundate se auziră în jurul lui, când ușile se încuiată automat. Limuzina se zgâlțâi

intrând în marșarier și ieși încet din atelier, înapoi în lumina soarelui iernatic.

— Ah, la naiba!

Reacția Karei o oglindi pe cea a lui Marc, doar că el nu zise nimic de teamă să nu facă ceva ce ar putea să alerteze șoferul de prezența lui.

Bărbatul ar fi trebuit doar să ruleze în jos partiția și să arunce o privire în cabina pasagerilor, pentru a-l vedea pe Marc pe podea, ținând strâns tableta. Șoferii lui Toussaint erau angajați ai ALEPH și aveau pistoale, în contradicție cu legile franceze privind regimul armelor. Bastonul telescopic al lui Marc n-ar avea cum să-l apere de un pistol.

Simți cum vehiculul se lovi de bordură când ieși încet pe șosea, apoi se zgâlțâi din nou când intră în viteza întâi și se îndepărtă.

— *Dane, pleacă mai devreme. Spune-mi că nu ești încă acolo.* El bătu în cască drept răspuns, și dură ceva timp până Kara replică. *La naiba. Bine. Am dispozitivul tău de comunicații. Pot să te urmăresc.* Urmă o altă pauză lungă. *Aceasta nu este varianta optimă.*

Marc nu răspunse, controlându-și respirația pentru a-și încetini pulsul accelerat, în timp ce stătea întins pe podeaua limuzinei, uitându-se la trapa cu urme de gheață de deasupra lui. Tableta din mâna lui vibră ușor, anunțându-l că descărcarea datelor era finalizată în sfârșit, dar în situația actuală asta nu îl consola prea tare. Decise să riște și să trimită datele, folosind funcționalitatea wireless a tabletei pentru a comprima informațiile furate și direcționându-le apoi într-un flux codificat către calculatorul Karei și către un server *cloud* operat de la distanță de Rubicon pentru exact astfel de situații. Dură doar câteva secunde și, când termină, trase aer în piept. Măcar acum, dacă ajungea de partea greșită a unei arme, informațiile pentru care veniseră la Chamonix erau în siguranță.

Tot ce îi rămăsese lui Marc să facă era să iasă din limuzină, fără să fie descoperit. Atinse tableta în liniște, șoferul porni radioul, iar vehiculul acceleră virând pe un drum principal.

Prezentatorul de știri de la radio rosti repede cu năduf o serie de cuvinte în limba franceză, anunțând știrile globale importante ale zile, concentrându-se pe o relatare succintă a unui accident la metroul din Taipei, care luase viața unei echipe franceze de scrimă ce vizita Taiwanul cu ocazia Jocurilor pentru Tineret. În momentul acela, buletinul de știri se încheie și o prezentatoare reveni să găzduiască o emisiune despre hiturile momentului.

Muzica îi oferi lui Marc acoperirea de care avea nevoie pentru a se mișca puțin.

Își mișcă picioarele ca să se asigure că nu-i amorțesc în spațiul acela strâmt. Din unghiul jos în care se afla, Marc putea vedea doar copaci pe geam și nimic altceva, nu avea niciun alt punct de reper. În schimb, folosi tableta pentru a copia ecranul sistemului de navigare prin satelit din bordul limuzinei și miji ochii pentru a vedea unde se aflau.

Se îndreptau spre sud, înapoi spre partea opusă a văii. Asta însemna că vehiculul era cel mai probabil în drum spre stația de telecabină pentru a o lua pe Toussaint mai devreme.

Acest scenariu îi trecu prin cap pe baza datelor de supraveghere pe care Rubicon le adunase cu privire la rutina femeii. Limuzina parca într-un loc ferit, la marginea stației de telecabină, iar Toussaint se urca în mașină cu asistentul ei executiv și agenții de pază, înainte de a pleca spre următoarea ei destinație – fie aeroportul, fie acasă. Având în vedere supărarea din vocea șoferului de mai devreme din service, Marc bănui că probabil fusese chemat pe neașteptate, fără o planificare din timp. Se întrebă dacă ar putea folosi asta în avantajul lui.

Marc luă în considerare și renunță la câteva posibile planuri de acțiune; să îi ceară Karei să intercepteze limuzina înainte ca aceasta să ajungă la gară; să încerce să folosească telefonul mobil al vehiculului și să-l păcălească pe șofer, redirecționându-l către un loc retras, de unde Marc ar putea să fugă. Scutură din cap. Ambele variante erau complicate și se terminau cu Toussaint conștientă că cineva găsise o breșă în sistemul ei de securitate. Era imperativ ca ea să nu afle că itinerarul ei fusese accesat, altfel femeia ar fi dispărut și informațiile pe care Rubicon le adunase cu minuțiozitate ar fi devenit inutile.

Să aștepte până când mașina ajungea la gară ar fi fost cea mai proastă alegere dintre toate. Chiar și cu elementul surpriză de partea lui, Marc estima că șansele de scăpare ar fi fost mici, spre zero. Mercenarii din ALEPH aveau tendința de a rezolva problemele prin utilizarea fără reținere a gloanțelor, așa cum aflase în Polonia.

— *Am verificat rapoartele de mentenanță din Haute-Savoie,* spuse Kara, referindu-se la cel mai apropiat aeroport, la o oră distanță, în Annecy. *Avionul Gulfstream al lui Toussaint este alimentat chiar în acest moment. Ceva a tulburat-o.*

Din nou, el nu răspunse. Motivele țintei pentru plecarea în grabă erau, deocamdată, mai puțin importante. În schimb, deschise o altă fereastră pe tabletă și se uită la transmisia în direct a buletinelor de trafic din sistemul de navigație prin satelit, în căutarea oricărei informații ce i-ar putea fi de folos. Erau informații despre un autocar blocat în Argentière care provocase cozi, o notă despre lucrările de reparare a străzilor în desfășurare în Le Houches… Și apoi dădu de ceea ce îi trebuia. O înștiințare pentru șoferi care îi avertiza să evite patrulele de poliție cu radar de-a lungul autostrăzii N205. Polițiștii erau pe urmele șoferilor nesăbuiți sau neatenți care ieșeau cu viteză din lungul Tunel Mont Blanc.

Lucrând rapid, Marc introduse o fereastră de comandă între datele din trafic primite și ecranul de la bordul limuzinei pe care îl vedea șoferul. Cunoștea limba franceză suficient de bine cât să creeze un mesaj rapid cum că un camion răsturnat blocase drumul pe care se aflau deja. Apăsă pe *Trimite* și o clipă mai târziu, Marc auzi sunetul sistemului de navigație când apăru mesajul. Marc știu că șoferul crezuse notificarea pentru că bombăni iritat. Cu încă câteva comenzi, Marc a făcut ca ecranul sistemului de navigație prin satelit să arate o nouă rută care redirecționa limuzina să ocolească prin autostrada N205. Șterse orice mențiune despre patrulele de poliție și își ținu respirația.

Limuzina avansa puțin și șoferul o luă pe drumul de acces către autostradă și intră pe banda de accelerare. *Pasul unu,* își spuse Marc. Acum e *timpul pentru următorul meu truc.*

Ieșind din sistemul de navigație prin satelit, Marc reveni la meniul principal și găsi circuitul principal pentru celelalte sisteme electrice ale vehiculului. La fel ca majoritatea mașinilor construite în ultimii câțiva ani, limuzina folosea un dispozitiv numit „rețea de control a zonei” care transmitea fluxul de energie de la baterie la diferite dispozitive. Rețeaua era protejată de atacurile wireless venite din exterior, dar ea putea fi accesată din interiorul mașinii prin intermediul unei conexiuni prin cablu. Câmpul vizual al lui Marc se îngustă în timp ce începu să pună planul în aplicare. Creă o macrocomandă pentru a activa comutatoarele din încuietorile ușilor și a le deschide la cererea lui, apoi accesă comenzile pentru luminile din față și din spate ale limuzinei și așteptă.

Pe ecranul sistemului de navigație prin satelit, săgeata de un roșu aprins reprezentând mașina intră în zona în care pândea patrula de poliție și Marc

dădu startul următoarei etape. Cu câteva apăsări de taste, porni luminile exterioare care începură să licărească, se aprinseră – se stinseră, iar se aprinseră – iar se stinseră, în speranța că șoferul nu va observa asta imediat. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție, poate ar fi putut să intre în sistemul de frânare al vehiculului sau chiar să afecteze servodirecția, dar ar fi riscat să provoace un accident. Din cauza drumului alunecos, ar fi putut intra cu ușurință într-o coliziune gravă.

Dacă planul acesta nu funcționează, exact asta va trebui să fac. Marc se încordă, întrebându-se cum ar putea să supraviețuiască, dacă s-ar ajunge la asta.

Dar în secunda următoare, luminile albastre din spatele mașinii îi indicau că planul funcționa. O motocicletă BMW albă de poliție se apropie în trombă pe banda a doua și Marc îl zări pe polițist făcând semn cu degetul spre banda de urgență, în timp ce mergea în paralel cu limuzina.

Șoferul înjură în șoaptă și Marc simți că vehiculul încetinește. Într-o clipă se opriră, iar bărbatul din față începu să bată cu mâinile în volan, iritat.

Marc creă o ultimă macrocomandă pe tabletă, o setă să ruleze și apoi deconecta tableta. În timp ce punea cu grijă clapeta înapoi peste panoul de acces, șoferul coborî geamul pentru a vorbi cu ofițerul de poliție. Marc începu să numere înapoi de la zece.

— Y *a-t-il quelque chose qui cloche avec votre véhicule?*[1] îl auzi Marc întrebând pe polițistul care se uita în partea din față a limuzinei, în timp ce el se rostogoli pe podeaua din spate, spre ușa din dreapta.

Șoferul răspunse ceva, dar Marc nu putu să înțeleagă pentru că numărătoarea ajunsese la zero. Claxonul limuzinei scoase un sunet puternic și lung, iar ușile se descuiată.

Până să se dezmeticească polițistul și șoferul limuzinei și să reacționeze la zgomotul neașteptat, Marc deschise ușa din spate, destul cât să se strecoare și să se rostogolească, cu fața în jos, pe asfalt. Rămânând la nivelul solului, cu mașina între el și ofițerul de poliție, Marc trecu peste o barieră de beton și ajunse într-un șanț plin de buruieni. Se întinse la pământ, dorind să rămână nevăzut.

Nu îndrăzni să ridice capul și să privească peste barieră, de teamă să nu fie văzut. În schimb, aștepta, strângând mânerul bastonului și străduindu-se să asculte. Minutele păreau să se transforme în ore și se aștepta ca în orice

secundă, să se abată peste el umbra polițistului sau a șoferului și o voce furioasă să îl întrebe: *Que faites-vous ici?*[2]

În cele din urmă, auzi zgomotul motorului limuzinei îndepărtându-se și, după ce așteptă încă un minut, Marc privi în sfârșit peste buza barierei. Vehiculul și polițistul pe motocicletă dispăruseră. Tensiunea se scurse din el, trase aer în piept și chicoti.

— A fost pe aproape, spuse el cu voce tare, privind în jur pentru a se reorienta. Porni înapoi spre clădirea de birouri, târându-și picioarele pe banda de urgență. Marc ridică mâna și bătu în cască. Mă auzi? Extragerea este completă, terminat. A fost al naibii de haotic, dar cred că ne-am descurcat bine. Nu primi niciun răspuns și, după o clipă, scoase dispozitivul, verificând dacă încă funcționează. Kara? Ești acolo?

Singurul sunet pe care îl auzi era bâzâitul slab al unui canal deschis.

Marc voia să se întoarcă la biroul închiriat cât putea de repede, dar nu urmă acest impuls și respectă protocolul pentru gestionarea oricărei nereguli în misiune. O luă pe o rută ocolită, asigurându-se că nu este urmărit, până când se apropie de clădire din direcția opusă față de cea din care o părăsise cu câteva ore mai devreme. Când ajunse, îi era frig și era obosit, înghețase de la aerul geros de munte, chiar dacă soarele strălucea puternic.

Peste stradă, nimic nu părea în neregulă la service-ul unde începuse totul, mecanicii erau la lucru și nici urmă de vehicule suspecte parcate în apropiere.

Ferindu-se să nu fie văzut, Marc urcă scările spre spațiul de birouri cu bastonul ascuns în mână, gata de orice. O găsi pe Kara singură în camera goală și neprimitoare. Tocmai strângea și împacheta echipamentul.

— Te-ai întors, spuse ea, bun, ajută-mă cu asta.

Kara îi puse în brațe antena satelit portabilă și făcu semn cu capul spre o trusă deschisă de pe podea.

Marc băgă în buzunar bastonul și se apucă de pliat antena pentru transport.

— Nu mi-ai răspuns în cască… începu el, dar ea vorbi peste el.

— N-am putut, insistă Kara. Dispoziția ei anterioară, amestecul de plictiseală vicleană și energie nedirecționată, dispăruse. În schimb, părea distrasă și îmbufnată. A fost… încetă să vorbească și apoi începu din nou. A apărut ceva.

În timp ce vorbea, Kara se duse către laptop și îl închise. Marc văzuse în acea fracțiune de secundă ecranul plin cu text.

— E vorba de Toussaint? întrebă el. Adică, am fost dați în vileag?

Mâna i se încleștă. Toată improvizația asta din mers pentru a obține datele din limuzină fusese degeaba?

Kara dădu din cap.

— Nu e asta. Ea îi aruncă un zâmbet rapid. Ai jucat inteligent, foarte bine. Apoi zâmbetul dispăru, se stinse ca o lumină. E altceva. Închidem sediul, Delancort va trimite o echipă de curățenie să igienizeze locul.

Henri Delancort era asistentul executiv al lui Ekko Solomon și șeful de facto al operațiunilor, un om care părea să aibă valoarea numerică a orice stocată în capul său, iar în ochii lui Marc, cineva care vedea lumea doar în termeni de pierdere sau câștig. De obicei, era treaba lui să repartizeze sarcinile Diviziei pentru Situații Speciale.

— Te-a contactat Delancort?

Kara încuviință din cap, îndesând laptopul militar într-un rucsac înainte de a înșfăca o geacă de piele roșie atârnată pe spătarul unui scaun.

— Din momentul acesta, anchetarea lui Celeste Toussaint a fost împinsă în plan secundar. Ne-au încredințat o altă misiune, mai urgentă. Își întoarse brusc capul spre ușa care ducea către o altă cameră, unde erau lucrurile lor personale și paturile de campanie. Ar trebui să te schimbi. Am rezervat bilete de avion.

Marc închise trusa antenei.

— Nu îi vom informa despre cum s-a desfășurat operațiunea?

— Nu avem timp pentru asta. Dă-mi tableta, voi reîmprospăta memoria și voi descărca datele – vei avea nevoie de ea. Tu vei lua un avion din Geneva. Eu voi trece granița cu trenul spre Torino și voi lua un zbor de acolo, pentru a menține securitatea operațională.

— Unde mergem?

— În Malta. Rubicon a primit o alertă… Cineva – un *suspect* – a fost ucis acolo astăzi. Ea îl privi. Există o conexiune cu Asociația.

Marc simți un fior.

— O posibilă conexiune, la fel ca în cazul lui Toussaint, sau…?

— Foarte posibilă, îl întrerupse ea din nou. Uite, la sosire te așteaptă un pachet de informare, bine? Tonul ei se înmuie. Știi cum merge treaba cu dubioșii ăștia. Dacă apar pe radar, trebuie să profităm de asta. Solomon

vrea să ne ocupăm noi de asta. Direct. În liniște.

— Rubicon nu poate trimite pe nimeni altcineva?

— Ceilalți agenți ai DSS-ului sunt ocupați, explică ea. Trebuie să fii tu. Și eu.

Marc dădu din cap. Dacă exista o sursă confirmată în Malta care să îi conducă la Asociație, probabil că va dispărea repede. Grupul se pricepea să-și acopere urmele.

Iar după ceea ce se întâmplase în acea zi, simțea o durere chinuitoare, familiară, răspândindu-i-se în piept. Nevoia de a face Asociația să plătească pentru tot ce luaseră de la el, pentru tot ceea ce luaseră de la atâția nevinovați, nu dispăruse niciodată cu adevărat. Dacă exista o șansă sigură să riposteze de data aceasta, dorea să facă parte din ea.

— Tipul care a fost ucis lucra cu ei?

— A fost victima lor, îl corectă ea. Trebuie să aflăm de ce.

— În regulă, spuse Marc în cele din urmă. Presupun că asta primim pentru că ne plângem de misiuni cu risc redus. Kara se uită la el în gol. Ești bine? Marc observă că obrajii ei erau înroșiți.

— Sunt bine. Observă că se uita atent la ea și se întoarse. Am fost luată prin surprindere azi. Încep să devin neglijentă. Când te-am văzut azi aproape scos din joc, m-am trezit la realitate. Kara oftă încet. Mi-am reamintit că acesta nu este un joc.

— Nu pot să te contrazic aici. În regulă, îmi iau echipamentul și plecăm.

— Marc, îl strigă Kara în timp ce el se îndepărta. Ai încredere în mine, nu-i așa? Lui i se păru o întrebare ciudată și probabil i se citea confuzia pe față. Nu contează.

Ea făcu un semn cu mâna ca și cum cuvintele ar fi fost o insectă sâcâitoare pe care vrea să o îndepărteze, înainte ca el să poată răspunde.

Capitolul 3

Clopoțelul de deasupra ușii sună când Lucy Keyes intră în restaurant, fiind întâmpinată de o chelneriță cu părul negru care stătea lângă casa de marcat, având un zâmbet șters. Femeia făcu semn cu pixul din mână înspre mese și separeuri, majoritatea goale așa dis-de-dimineață.

— Așază-te unde vrei, draga mea. Vin imediat.

— Mulțumesc.

Lucy îi zâmbi și își dădu jos ochelarii de soare scumpi, de firmă, băgându-i în buzunarul jachetei. Își trecu o mână prin părul tuns periuță și se aventură în restaurant. Instinctul o făcu să aleagă separeul cel mai apropiat de ieșirea de incendiu și se așeză într-o poziție din care putea vedea ușile și ce se întâmpla afară pe stradă. Se prefăcu că se uită peste meniu în timp ce îi examina atent pe ceilalți oameni din restaurant. Erau câțiva navetiști matinali care își luau porția de carbohidrați înainte de a se îndrepta spre centrul orașului, câțiva muncitori solizi care își făceau plinul cu cafea și unul sau doi lucrători în schimbul de noapte cu ochii încețoșați care se opriseră în drum spre casă. Niciunul dintre ei nu ridica semne de întrebare așa că și-a permis să se relaxeze puțin.

Afară, lumina slabă de după răsărit promitea o zi însorită, dar Lucy era neîncrezătoare în vremea din San Francisco.

Vânturile capricioase din golf puteau menține cerul albastru senin sau puteau aduce nori de ploaie din Pacific atunci când te așteptai mai puțin.

Orașul încă se trezea. La câteva străzi distanță, șoselele din jurul parcului Alamo Square se trezeau după un weekend prelungit, cuprinse de vânzoleala unei noi zile de luni care le acaparase. Ea privi mașinile trecând una câte una și își zări partenerul de cealaltă parte a străzii, prefăcându-se că fumează.

Malte Riis era cu un cap mai înalt decât Lucy cu constituția ei austeră și atletică, avea părul blond nisipiu și genul de trăsături osoase pe care doar genele nordice le puteau produce. Nu vorbea prea mult și ei îi plăcea asta la el. În rarele ocazii când *vorbea,* îl asculta. Malte fusese polițist în Helsinki și mai târziu membru al serviciului de informații de securitate finlandez

(Supo), iar instinctele lui erau întotdeauna ascuțite. La rândul ei, Lucy își folosea privirea de lunetistă în fiecare situație, dar avea tendința de a gândi doar în termeni de *ținte* sau *potențiale ținte,* iar uneori nuanțele se pierdeau pe fundalul gândirii ei militare.

Chelnerița cu obrajii îmbujorați, pe al cărei ecuson scria numele *Babs,* veni la masă și Lucy comandă cafea și vafe. Până să sosească comanda, Lucy zări mașina în care aștepta persoana de contact. Era un Ford Sedan de culoare albastru închis, probabil închiriat, parcat în josul străzii în fața unui magazin de îmbrăcăminte *vintage* care încă nu se deschisese. Când ceasul bătu ora exactă, ușa șoferului se deschise și un tip hispanic în costum traversă repede strada. Când intră în restaurant, o reperă pe Lucy și se îndreptă spre ea. Peste umărul lui, ea îl văzut pe Malte deplasându-se din poziția inițială și venind în urma lui.

Lucy se încordă când se uită mai bine la bărbat, mascându-și consternarea cu o înghițitură de cafea. Mâna ei liberă alunecă spre patul pistolului Pulse ascuns la spate într-un toc. Arma cu electroșocuri, compactă și neletală ar fi de ajuns pentru a doborî un bărbat de două ori mai mare decât noul venit.

Tipul se așeză pe locul din fața ei în separeu, fără să fie invitat.

— Tu ești Keyes?

— S-ar putea, spuse ea somnoroasă, zâmbind ușor, și puse jos cana de cafea. Nu te cunosc.

— Numele meu este Gonzalez, explică el. Lucrez cu Rowan.

— Chiar așa? Cu coada ochiului, îl văzu pe Malte intrând în restaurant și venind spre ea. Nu a spus niciodată nimic despre o altă persoană.

Lucy se lăsă pe spate, de parcă s-ar fi pregătit să plece.

— Nu pleca, spuse Gonzalez, iar masca de om calm pe care o purtase căzu pentru un moment. Acordă-mi o clipă.

Malte era acum lângă separeu și se strecură lângă Gonzalez, așa că acesta nu mai avea unde să fugă.

— O să scot ceva din buzunar, spuse Gonzalez.

Scoase un portofel și îl puse în mijlocul mesei, deschizându-l pentru a dezvălui o insignă de la Departamentul de Justiție și o legitimație de la Biroul Federal de Investigații (FBI).

— Agent special Lee Gonzalez. Lucy îi citi cu voce tare numele de pe cardul laminat. După cum am spus, nu te cunosc.

Gonzalez aruncă o privire către Malte și apoi își redirecționă atenția asupra ei.

— Ei bine, eu te cunosc, domnișoară. Lucille Keyes, fostă membră a armatei americane, destituită în mod dezonorant, în prezent în libertate cu un mandat de arestare pe numele său…

— Vai, oprește-te că mă înroșesc. Mușcă din vafe și vorbi printre înghițituri. Pari un tip deștept, așa că în mod clar nu ai venit aici de unul singur să mă arestezi. Spune-mi de ce mă uit la tine în loc de Rowan.

Gonzalez răsuflă.

— Unii oameni sunt îngrijorați că Rowan ar putea să acționeze în afara mandatului său.

— Oameni ca tine?

Agentul FBI dădu din cap.

— Încearcă doar să fie atent.

Lucy îl văzu pe Malte încordându-se și întinzând mâna după armă, când o ușă în spatele ei se deschise. Se auzi o voce răgușită, obosită.

— Ce frumos din partea ta că ai venit.

— Rowan.

Lucy recunoscu imediat tonul bărbatului mai în vârstă. Se uită la Malte și dădu din cap. Finlandezul răspunse sceptic făcând semn cu capul și își puse mâinile înapoi pe masă.

— Keyes.

Pe la cincizeci și cinci de ani, cu părul subțire și o față dură, arsă de soare, Rowan arăta ca și când ar fi fost mai degrabă un senator sau un general. În schimb, treaba lui era să-i țină în siguranță pe oamenii de genul acesta.

— Cum te tratează Serviciul de Securitate? întrebă ea.

— Prost, răspunse el, așezându-se lângă ea. Nu cred că e nevoie să-ți desenez. E un haos total în D.C. în momentul acesta. Se opri. De aceea am apelat la tine. Rowan îi făcu semn chelneriței, iar Babs veni cu vasul de cafea. Ea umplu cana lui Lucy și turnă în câte o cană și pentru cei trei bărbați, iar înainte de a pleca, femeia îl bătu pe Rowan pe umăr.

— E totul în regulă aici? spuse Babs.

— Întotdeauna. Rowan îi aruncă un zâmbet scurt și ea se îndepărtă. Observă semnul de întrebare din ochii lui Lucy și îi răspunse. Soțul Barbarei a fost în unitatea mea, pe vremuri. După ce a murit, restul echipei

a strâns bani când acest loc a avut probleme cu proprietarul. Drept recompensă, mănânc pe gratis.

— Și putem să folosim locul acesta pentru conversații neoficiale, adăugă Gonzalez.

— Lee, aici de față, este un om bun, continuă Rowan, și înțelege situația. Dacă ai încredere în mine, ai încredere și în el.

— În regulă. Lucy îi aruncă încă o privire pătrunzătoare agentului FBI. El nu tresări, iar ea avu impresia vagă că se uita în ochii cuiva care, la fel ca ea, fusese în pericol de mai multe ori. Ai fost în armată?

— Am fost în Marină. Două ture în Irak, răspunse Gonzalez fără ezitare.

— Cred că pot face o excepție pentru un „cap de borcan”[3].

— Nu te lua de el, spuse Rowan. Își pune pielea la bătaie la fel de mult ca și mine.

— Legat de asta, spuse Malte, vorbind pentru prima dată.

— Ce vrei de la noi? adăugă Lucy. După ce s-a întâmplat cu Al Sayf, m-am gândit că nu vom mai vorbi niciodată.

Cu aproape doi ani în urmă, ea fusese la Washington D.C. cu Marc Dane, alergând contra-cronometru pentru a opri un atentat pus la cale de fanaticul grup terorist Al Sayf și de colaboratorii lor din Asociație. Fusese aproape un dezastru, iar dacă nu ar fi fost agentul special Rowan – un fost agent din unitatea de forțe speciale Delta Force ca și ea – Lucy nu ar fi putut ajuta la prevenirea morții a sute de oameni nevinovați. În cele din urmă, convingerile comune ale celor doi foști militari le permiseseră să evite dezastrul. Aceleași convingeri o aduseseră pe Lucy aici, la San Francisco, în ciuda statutului ei de fugară conform legii americane, așa cum sublimase pe bună dreptate Gonzalez.

Rowan contactase Rubicon prin canalele neoficiale și o ceruse în mod special pe Lucy Keyes. Avea destule datorii la el pentru a fi de acord să se întâlnească, dar toată această intrigă și mister o înnebuneau.

— De ce sunt aici? continuă ea. Vorbește.

— Avem nevoie de ajutorul tău, spuse Rowan, fiindu-i greu să recunoască acest lucru. Se aplecă pe masă. De șase luni, se desfășoară o operațiune comună între Serviciul de Securitate și FBI. Urmărim o grupare radicală, dar noua administrație ne-a pus bețe în roate la fiecare pas și acum suntem la câțiva pași de a pune capăt de tot operațiunii.

— Eu sunt responsabil de toată coasta de vest, spuse Gonzalez sumbru.

Toți ceilalți din FBI au primit ordin să acorde prioritate amenințărilor teroriste externe față de cele interne… Și cu nebunii ăștia ce facem? Știm că plănuiesc un atac, posibil în următoarele patruzeci și opt de ore, chiar aici. Bătu cu un deget pe masa laminată. Dar nimeni nu ascultă.

— Nu reușesc să influențez asta pe partea mea, adăugă Rowan. Gonzalez are câțiva băieți… Se opri o clipă, iar când vorbi din nou, Rowan părea că ar fi îmbătrânit zece ani. Suntem înfundați în birocrație. Și mi se face rău la stomac pentru că știu sigur că vor fi oameni răniți dacă nu intervenim.

Gonzalez anticipă următoarea întrebare.

— Nu mai avem nicio alternativă. De aceea, Rowan a adus vorba de tine. Pentru că ești în afara sistemului.

Vocea lui Rowan coborî.

— Am auzit poveștile despre Rubicon. Am văzut ce ai făcut în D.C. Așa că îți cer o favoare. Ultima noastră soluție. Am nevoie să faci niște lucruri neoficiale pentru noi.

— Cine sunt țintele? spuse Malte.

— Se numesc Sfinții-Soldați, răspunse Gonzalez. Clasicul cocktail de coșmar format din creștini radicali extremiști, fanatici religioși și neofasciști care cred în supremația albilor. Am dat de ei pentru că își finanțau activitățile printr-o rețea de falsificatori, dar în ultimele două luni lucrurile s-au schimbat brusc. Ritmul operațiunilor lor în California a crescut, consolidându-se. Se pregătesc pentru un eveniment mare, dar fără forță de muncă și fără resurse care să ne ajute să dovedim asta, tot ce am să arăt superiorului meu sunt o grămadă de dovezi circumstanțiale. Există un loc aici în oraș unde s-ar face trafic de telefoane mobile, dar fără o cauză probabilă sigură, nu pot obține un mandat de percheziție.

— Sfinții-Soldați… Lucy dădu din cap și îi făcu semn lui Babs să se apropie pentru a-i reumple cana. După ce chelnerița îi servi, ea continuă. Știu numele acesta. Dacă nu ești alb, heterosexual sau bărbat, vor să-ți pună zgardă sau un șireang în jurul gâtului. Orașul ăsta va fi ca mierea pentru ei – mi-e greu să mă gândesc la un loc pe care l-ar urî mai mult. Dar ultima oară când am auzit de ei păreau destul de amatori. Ce te face să crezi că se mută în liga profesionistă?

— Simplu, spuse Rowan. Nu stă nimeni în calea lor și au devenit mai îndrăzneți. Și noi suntem forțați să privim în altă parte în timp ce ei se

înarmează.

Malte se încruntă.

— Au pe cineva care le susține cauza?

— Probabil, spuse Rowan.

— Rubicon este un contractor militar privat, știm asta, interveni Gonzalez. Dar Rowan spune că voi aveți un fel de abordare *pro bono* față de genul acesta de lucruri. Se înșală?

— De înșelat nu se înșală, spuse Malte, făcând o pauză pentru a lua o înghițitură de cafea.

Se uită la Lucy și ridică o sprânceană, având o expresie întrebătoare.

Ea se trezi dând din cap.

— Va trebui să avem anumite garanții, începu ea.

— Orice ai nevoie, spuse Rowan. Atât timp cât stă în puterea mea. Adu-ne ceva cu care să putem acționa, ceva ce Departamentul de Justiție nu poate ignora.

Lucy sorbi din cafea și îl fixă pe bărbatul în vârstă cu o privire aspră.

— Noi nu suntem polițiști. Oamenii care intră în vizorul nostru nu tind să ajungă la închisoare, înțelegi? Ceea ce ne ceri tu, ceea ce *aprobi*... ești cu adevărat sigur că vrei să-ți asumi asta?

Tăcerea lungă care urmă fu în cele din urmă întreruptă de un oftat al lui Rowan.

— Nu-mi place absolut deloc, spuse el. Dar acum nu avem altă opțiune.

*

Dușul de la hotelul Nova continuă să alterneze între apă fierbinte și călduță, dar debitul era puternic și Marc încercă să îndepărteze oboseala de după zbor.

Aterizase dimineața târziu în Malta, iar călătoria îl făcuse să se simtă incomod și agitat. Voia să scape de adrenalină și să se reîmprospăteze după incidentul cu limuzina, dar acum părea că singura lui șansă de a se aduna fusese în avion. Dușul nu-și îndeplini scopul.

În loc să prindă niște ore de somn atât de necesare, se trezi umblând de colo-colo pe aleile înfundate ale gândurilor din mintea sa, pigulind evenimentele recente ca pe niște cruste.

Operațiunea din Franța fusese prima misiune Rubicon pe care și-o asumase în care era lider în teren și, chiar dacă știa din experiența anterioară că lucrurile nu urmează niciodată planul pe care ți-l propui

inițial, execuția finală fusese dezamăgitoare. Obținuseră ceea ce le trebuia, dar Marc simțea că misiunea rămăsese neterminată. Ordinele abrupte de la Solomon *de a lăsa totul și de a merge în Malta* nu făceau decât să înrăutățească lucrurile.

Marc voia să demonstreze că făcuse alegerea corectă acceptând oferta lui Solomon de a lucra pentru Divizia pentru Situații Speciale. Situația din anul precedent din Mogadishu și Napoli, unde el și Lucy urmăriseră și neutralizaseră o armă nucleară, îl făcuse să se simtă copleșit, punând la îndoială locul său în lume. În cele din urmă, perspectiva lui Solomon asupra unui adevăr simplu fu cea care îl ajutase pe Marc să-și găsească drumul – *el voia să facă parte din asta, din ceva mai mare decât el, să lucreze pentru o forță de partea binelui.*

Dar era mai mult decât atât. Îngropată mai adânc sub dorința de a face bine se afla o motivație mai rece și mai pragmatică. Marc înțelegea obsesia pentru dreptate – nu, mai degrabă pentru *răzbunare* – care vine din pierderea a ceea ce contează cel mai mult pentru tine.

Încă mai erau zile când închidea ochii și vedea zâmbetul Samanthei Green în întuneric, dispărând apoi ca fumul. Își amintea atingerea ei pe pielea lui și amărăciunea creștea. Uneori se trezea brusc în miezul nopții, convins că auzea un telefon sunând, și că ea va fi la celălalt capăt al firului. Dar acel telefon era într-o casă conspirativă din Camden Town, de cealaltă parte a lumii.

Marc se băgă sub apa de la duș și întoarse robinetul spre albastru, fiind învăluit de apa rece. Ace de gheață arseră gândurile care-l năpădiseră și simți cum i se strânge pielea în jurul semnelor încrețite ale rănilor de glonț vindecate de pe braț și burtă. Regimul de exerciții la care fusese supus de medicii de la clinica privată din Oslo a organizației Rubicon contribuise semnificativ la schimbarea siluetei lui slăbănoage, redându-i o parte din masa musculară pe care o pierduse în perioada mai sedentară în care lucrase la MI6 în spatele unui ecran. Era aproape la fel de în formă ca pe vremea când făcea parte din Marina Regală Britanică. *Marc Dane 2.0,* se gândi el. *Cel puțin, asta e ideea.*

Opri apa și se uscă cu prosopul în timp ce ieși din baie, deși în după-amiaza fierbinte malteză nu prea era necesar. Camera de hotel modestă, ponosită, avea o vedere bună asupra golfului. Aflat în cartierul Gzira, aproape de centrul turistic din Sliema, hotelul era destul de comun pentru a

nu ieși în evidență dintre alte sute de blocuri de apartamente cu mai multe etaje, de preț mediu, poziționate pe malul mării. Din punct de vedere al siguranței era o bătaie de joc – Marc reutilizase deja un prosop pentru a securiza mânerul ușii și blocase balconul cu un scaun – dar era un loc discret și, din câte citise în pachetul de informare despre noua misiune, exact de asta aveau nevoie.

Dosarul era neobișnuit de succint, dar la obiect. El a presupus că asta se datora faptului că această operațiune fusese pusă la punct rapid. *De aceea fusese ales să se ocupe de asta?*

Abilitățile lui Marc ieșeau cel mai bine la iveală atunci când trebuia să improvizeze într-o situație cheie, dar acest impuls se opunea întotdeauna dorinței sale conflictuale de a încerca să planifice, să cântărească cifrele pentru fiecare potențial scenariu.

Pachetul de informare explica că un civil american pe nume Lex Wetherby murise, aparent ucis de o împușcătură în piept în timp ce încerca să facă un salt cu parașuta de pe crenelurile din Mdina. Un nume cunoscut în lumea atacurilor cibernetice, Wetherby fusese angajat anterior ca analist la o mare companie de securitate cibernetică. La începutul carierei sale, el desfășurase exerciții de tipul „echipa roșie[{4}]” împotriva *firewall-urilor* unor clienți – corporații mari – pentru a le testa nivelul de protecție, dar în cele din urmă intrase în conflict cu șefii săi și schimbase tabăra, ajungând să activeze în umbrele așa-zisului *dark web*. În calitate de hacker de închiriat cu pălărie neagră[{5}], se îndreptase cu bucurie spre viața de infractor, dar apoi povestea lui devenise neclară.

Într-o lume în care dreptul de a te lăuda cu cele mai dificile spargeri de rețele era o monedă prețioasă, Wetherby devenise o fantomă. Orice făcea el se întâmpla pe ascuns, rămânea neobservat și nu se sărbătorea. De obicei, acesta era un semn că cineva optase să lucreze pentru forțele de război cibernetic ale vreunui stat național, dar Wetherby nu se potrivea acestui profil. Era mult prea bun la navigarea spațiului cibernetic în căutare de senzații tari.

Și acum era mort, iar dosarul spunea că Rubicon credea că Asociația fusese implicată în crimă. Ordinele lui Marc erau să investigheze și să afle mai multe despre circumstanțele uciderii hacker-ului. El strâmbă din nas gândindu-se la asta. Textul din pachetul de informare care explica cum s-a ajuns la acest raționament era cel puțin vag și își făcu o notă mentală să îi

ceară mai multe informații despre asta Karei.

Se așeză pe pat, lângă plicul mare căptușit care îl aștepta la recepție când se cazase. Pe față era o etichetă imprimată de la o companie de comerț angro, o piesă mică din structura globală a corporației Rubicon. *Toy Box Supplies*.

Numele îl făcu pe Marc să zâmbească în timp ce deschidea pachetul și scotea conținutul. Husa cartonată a unui set de construcții ascundea o casetă mică din plastic armat gri. Ar fi putut să o arunce pe fereastra sa de la etajul cinci și ar fi rămas intactă după impactul cu șoseaua, iar conținutul ar fi rămas și el nedeteriorat. Când ridică panoul din partea laterală a casetei, descoperi un microfon de tip *pinhole* acolo unde ar fi trebuit să fie încuietoarea și rosti trei cuvinte în el.

— Marc Dane. Nomad.

Poate părea siropos, sau chiar demodat, faptul că alesese drept parolă numele fostei sale unități MI6, dar cuvântul încă rezona cu Marc într-un mod în care nimic altceva nu putea. De asemenea, îi reamintea constant de unde venea și care era miza.

Caseta acceptă amprenta vocală și încuietori ascunse se deschiseră. În interior, căptușeală densă din spumă proteja sticla neagră din care erau făcute smartphone-ul și casca Bluetooth. Lângă echipamentul de comunicații se afla un pistol semiautomat Glock 29 și câteva încărcături suplimentare de muniție de calibrul de 10 mm. Se gândi puțin la pistol. Având în vedere situația, Marc nu se așteptase să i se înmâneze un „pachet letal” și din nou se întrebă ce anume nu îi spuseseră cei de la Rubicon.

După ce verifică și încărcă arma, se îmbrăcă repede cu niște pantaloni ușori și o jachetă largă, kaki, peste un tricou. Marc își prinse ceasul de scufundare în jurul încheieturii și se uită la oră. Era timpul să o contacteze.

Smartphone-ul era un model făcut la comandă, lipsit de semne de identificare. Începu să sune când îl activă, iar minicamera îi făcu o fotografie a feței, asigurându-se că își recunoaște utilizatorul înainte de a se debloca. O suită de aplicații începură să prindă viață și atinse o pictogramă pentru a activa programul de criptare *end-to-end*. O clipă mai târziu, o bulă pâlpâi pe ecran și dispozitivul vibră.

Apăsă tasta *Răspundeți* și vocea Karei Wei se auzi în aerul cald.

— *Îți place noul spyPhone?*

— Face mai multe decât ultimul model?

— Citește *manualul.* Respiră. Deci, *derulăm această operațiune sub un protocol izolat. Sunt pe hol, mai jos de tine, în camera cincizeci și șase. Eu voi fi baza, tu vei fi picioarele.*

— Am înțeles. Se gândi la ce însemna asta. În cadrul acestui tip de misiune, Marc și Kara nu ar interacționa direct decât în cele mai grave circumstanțe. Fiecare ar acționa separat fizic de celălalt pentru a menține securitatea. Se uită ia pistol în timp ce conectă casca Bluetooth și și-o puse în ureche. Ne așteptăm să apară probleme?

— *Un bărbat a murit,* spuse Kara repede. *Persoana care l-a împușcat este încă liberă.*

— Corect. Fără tragere de inimă, Marc aruncă arma și muniția de rezervă într-un rucsac impermeabil cu șnur și ieși din cameră. Când trecu pe lângă camera Karei, auzi pe cineva mișcându-se înăuntru. Deci, bănuiesc că începem cu Wetherby însuși, nu?

— *Trupul lui se află la morga de la Spitalul Mater Dei, la câțiva kilometri în afara orașului.* Vocea ei era calmă și controlată acum, revenise la modul „operațional”. *Dar este păzit. Lasă asta pentru o clipă. Încerc să intru în sistemul de la sediul poliției locale din Floriana. Voi vedea ce informații au ei despre caz, tu caută…* Ea făcu o pauză și, pentru o clipă, Marc crezu că pierduse semnalul în timp ce cobora cu liftul la parter. *Caută-l pe Nestor Kyrkos, omul cu care s-a întâlnit Wetherby.*

— Bine. Marc își puse ochelarii de soare – produși de Forțele Aeriene ale Statelor Unite ale Americii – pe care îi purta de obicei când ieșea pe stradă. Informațiile primite despre grec și angajatul său, care fuseseră amândoi împușcați cu puțin timp înainte ca hackerul să fie ucis, erau la fel de puține. Îi spuse asta Karei, dar ea nu-i mai oferi nimic în plus. Deci unde mă duc?

— *Kyrkos are un debarcader la Laguna Marina, pe cheiul Valetta, lângă terminalul navelor de croazieră. Îți voi trimite o hartă.* Făcu o pauză, iar o clipă mai târziu, telefonul sună din nou, în timp ce noi date soseau pe ecran. *Trebuie să înțelegem bine care este rolul lui în toate acestea. A fost implicat în lovitură în vreun fel sau este o victimă colaterală?*

Marc acceptă asta cu un semn din cap și aruncă o privire spre balcoanele de la etajul cinci ale hotelului Nova. Cercetând cu atenție, numără până la a șasea cameră și văzu un tip îndesat care părea a fi surfer, sprijinit de

balcon, bând o sticlă de bere. Interiorul camerei era ascuns în spatele draperiilor de plasă.

— Cine este ceafă-lată?

— Ce?

— Tipul din balconul tău. Sau am numărat greșit?

— *Nu…* Kara făcu o pauză. *L-am întâlnit în avion. M-am gândit că ar fi o acoperire bună. Și aveam nevoie să-mi distrag puțin atenția. Ai o problemă cu asta?*

Remarca îl făcu pe Marc să se oprească. Se întoarse și găsi jeep-ul roșu Maruti pe care îl închiriase la aeroport.

— Asigură-te doar că nu va complica lucrurile.

— *Sigur,* Mama. *Cum zici tu.* Ea întrerupse apelul cu un pufăit.

*

Câinele strâmbă din nas la mirosul astringent al soluției de curățare, în timp ce Vulpoiul se mișca prin camera de zi a vilei înghesuite, ștergând – cu o cârpă îmbibată cu substanță chimică – fiecare suprafață pe care Pisica sau bărbații ar fi putut să o atingă pe parcursul scurtei lor șederi pe insulă. Era important pentru operațiune să se asigure că nu au lăsat urme pe care să le găsească inamicii, în caz că ar fi suficient de deștepți încât să le ia urma și să găsească acest loc.

Câinelui i-ar fi plăcut să ardă vila din temelie, să fie temeinic, dar Vulpoiul susținuse că asta ar atrage prea mult atenția. Chiar dacă clădirea era relativ izolată, departe de zonele de coastă aglomerate ale Maltei, erau destui martori în jur, iar o astfel de acțiune s-ar fi putut întoarce împotriva lor. El acceptă fără tragere de inimă sfatul agentului mai în vârstă și, în timp ce Vulpoiul lucra, Câinele își împacheta echipamentul. Pușca cu lunetă AMR-2 a Vulpoiului, de fabricație chineză, cu care îi luase viața americanului la Mdina, fusese lăsată în urmă și se afla acum în mâinile forțelor de poliție locale, care nu avea cum să găsească vreo legătură între armă și casa respectivă. Armele silențioase ale Pisicii și Câinelui fuseseră puse în casete metalice dotate cu încărcături de autodistrugere care ar distruge totul din interior dacă ar fi fost deschise de necunoscători. Interioarele casetelor conțineau niște deflectoare speciale care mascau prezența pistoalelor în cazul unei scanări electronice de rutină. Armele în sine erau de tipul OT-38; revolvere cu cinci gloanțe create inițial de serviciul de securitate rusesc FSB. Designul inteligent și muniția silențioasă

specializată făceau ca armele să nu scoată practic niciun sunet atunci când sunt folosite. Erau instrumentele ideale pentru Câine și tovarășii săi.

Din cealaltă cameră se auzi un ton electronic slab și Pisica intră cu o tabletă digitală argintie conectată la un echipament militar de comunicații, ce semăna cu o cărămidă neagră grea.

— Încearcă să ne contacteze, spuse femeia.

Câinele arătă cu o mișcare din bărbie către masa joasă din mijlocul camerei, iar Pisica puse dispozitivele acolo. El se așeză pe un scaun și se aplecă înainte ca să poată privi în micul cerc negru al camerei tabletei. Pisica introduse cu delicatețe un cod numeric pe ecran și apăru o imagine.

Câinele văzu o cameră întunecată cu pereți de beton goi și umbre adânci și negre. Putu distinge formele unor stâlpi gri și niște mese pliante încărcate cu echipamente IT, dar nu erau semne de viață. După o clipă, o femeie într-o jachetă de piele maro șifonată apăru și se așeză în fața camerei la celălalt capăt al firului. Artefacte digitale spărgeau ocazional imaginea în fragmente, în timp ce programul de criptare încerca să facă comunicarea lor neinteligibilă, iar un bloc oval de pixeli bloca fața femeii în timp ce se mișca. Putea distinge o piele cenușie și părul până la umeri într-o nuanță roșcat spre maroniu, care îi părea foarte străină Câinelui.

— *Ați făcut o treabă bună,* începu ea. Cuvintele ei aveau un ton mecanic plat, trecut printr-un filtru de blurare, dar, în ciuda acestui fapt, puteau detecta un accent american. Complimentul său nu atrase niciun răspuns din partea Câinelui care aștepta ca ea să continue. *Mi-ar fi părut mai bine dacă ați fi putut face asta cu mai puțini martori de față.*

Vulpoiul se încruntă, fiind în afara razei de acțiune a camerei video a tabletei.

— Era pe cale să scape, răspunse Câinele. Am evaluat riscul și am acționat. Asta am fost trimiși să facem.

— Sigur, spuse femeia. Nu îți pun la îndoială decizia. Spun doar că ați fi putut acționa mai curat.

— Am înțeles, răspunse Câinele, menținând în mod deliberat un comportament neutru. Fața mascată se concentră asupra lui prin ecran și, pentru o clipă, el simți că ea căuta pe fața lui un indiciu al adevăratelor lui sentimente. Câinele nu făcu nimic pentru a-și trăda gândurile și dezgustul pe care îl simțea că i s-a ordonat să urmeze instrucțiunile femeii. El decise să continue cu raportul său. Suntem în proces de extracție. Acum că ținta a

fost eliminată cu succes, echipa se va retrage înainte de căderea nopții. Nu avem indicii că forțele de poliție locale ar ști ceva despre noi. Misiunea a fost un succes.

Ea își întoarse privirea pentru o clipă, imaginea pâlpâind în timp ce se uita în întunericul gol din jurul ei.

— Lex… Determinarea lui s-a dovedit a fi mai slabă decât mă așteptam. Este dezamăgitor, oftă ea.

Din nou, Câinele nu spuse nimic. El, împreună cu Vulpoiul și Pisica, nu erau atașați emoțional de femeie sau de cei care lucrau pentru ea, oricât de tare se abăteau de la normă. Pur și simplu își urmau ordinele, așa cum făceau întotdeauna soldații buni.

O parte din lipsa lui de interes trebuie să se fi văzut pe fața lui îmbufnată, pentru că femeia își îndepărtă o șuviță de păr de pe față, blocurile de culoare se schimbară și ea se concentră iar asupra lui. Tonul ei se înăspri.

— Trecem la următoarea etapă. Testul din Taipei a avut rezultate mai bune decât ne așteptam. Nu ni se va mai distrage atenția de acum înainte. Spune-le oamenilor tăi că am revenit la normal. Dar, între timp, asigurați-vă că sunteți disponibili pentru mobilizare rapidă. Sunt sigură că va fi necesară și o operațiune de curățenie. Toată afacerea asta cu Lex m-a încurajat să-mi decalez programul…

— Cum doriți. Așteptăm să ne transmiteți o nouă țintă. El întinse mâna spre tabletă pentru a încheia convorbirea dar ea continuă.

— Încă ceva. Nu mă îndoiesc de minuțiozitatea ta, dar cum rămâne cu materialele pe care le-ai recuperat? Calculatorul lui Lex, echipamentul lui? Unde se află?

Câinele îi aruncă o privire Pisicii, care intră în raza de acțiune a camerei.

— Un pachet este deja în drum spre tine, spuse Pisica, stând în spatele lui. Așa cum ai cerut.

— N-ai găsit nimic altceva în camera lui de hotel? insistă ea.

Pisica dădu din cap.

— Părea să aibă o singură copie la el.

— Bine. Asta e bine. Dar nu putem presupune că nu a făcut și altele. A avut destul timp. Ai instalat monitorul așa cum te-am rugat?

— Da, spuse Câinele laconic, dorind să încheie conversația. Altceva?

— O să te anunț. Femeia întinse mâna în afara camerei și ecranul

tabletei se întunecă.

Luminițele aprinse de pe echipamentul de comunicații pâlpâiră și Pisica deconectă dispozitivul, neputând opri un rânjet care îi trecu pe buze.

În mod previzibil, Vulpoiul fu cel care spuse cu voce tare ceea ce gândeau cu toții.

— Ne vorbește de parcă crede că nu suntem buni de nimic altceva decât să îi reparăm greșelile. Ca și când suntem incapabili să facem ceva fără să ni se dea indicații. Bombăni nemulțumit și se întoarse la muncă.

— E arogantă, încuviință Pisica.

— Nu trebuie să ne placă de ea, interveni Câinele, înainte ca discuția să poată continua. Avem ordinele noastre să o ajutăm. Vom face cum spune ea, dar nu uita niciodată că ea nu este comandantul nostru. Puse mâna pe unul dintre pistoalele din casete. Existența ei depinde doar de cât de utilă este.

— Nu am încredere în ea, spuse Vulpoiul.

— Bineînțeles că nu, spuse Câinele ferm. Ea nu este una dintre noi. Asta o face inamicul nostru. Dar unul care ne este folositor, momentan.

*

Iahtul modest al lui Nestor Kyrkos nu fu greu de localizat. Se afla la capătul unui debarcader și avea o bandă de avertizare cu alb și albastru, ce funcționa ca un cordon de poliție. Marc trecu pe lângă el fără să iasă în evidență faptul că îl inspecta, și zări un autocolant pătrat mare, cu o insignă de poliție, lipit de cocă. Textul de pe autocolant explica faptul că barca fusese sechestrată de paza de coastă malteză.

Luă în considerare ideea de a încerca să se strecoare la bord, dar renunță. Era ziua în amiaza mare și erau prea multe alte iahturi în jur, așadar riscul ca el să fie văzut de cineva era prea mare. Clădirea sediului poliției menționată de Kara era la doar câteva străzi distanță, așa că se îndoia că ar putea să scape dacă erau chemați polițiștii. Putea să aștepte până la căderea nopții, dar tot era riscant.

Era nevoie de o abordare diferită. Marc străbătu toată lungimea portului, amestecându-se cât putu de bine în mulțimea de proprietari de bărci, până când găsi biroul supervizorului docului. Își îndreptă jacheta și deschise ușa.

Un bărbat brunet, de vârstă mijlocie, care părea suprasolicitat și prost plătit, îi ieși în cale.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Hei, ce mai faci? Marc întinse mâna și-l salută. Tu ești responsabil

aici, nu? Marc își coborî privirea și găsi o etichetă pe tricoul bărbatului, care făcea parte din uniformă. Stefan?

— Da. Bărbatul îi aruncă o privire precaută. Nu ești unul dintre oaspeții noștri…

— Nu. Marc intră repede în birou, unde văzu grămezi de documente frumos ordonate, aflate sub o hartă foarte detaliată a golfului din Valetta. Erau și câteva lucruri personale – un fanion al clubului de fotbal Naxxar Lions, câteva fotografii de familie și un crin al păcii într-un ghiveci – dar, în mare parte, locul părea doar dedicat afacerilor. Marc analiză mental totul într-o clipă și găsi o abordare pe care o putea folosi. Arătă spre steagul clubului de fotbal. Și deci nu ești fan FC Valetta. Asta e ciudat.

Stefan se schimbă la față. În mod clar, acesta era un punct dureros.

— Vin de sus de pe coastă, din Naxxar. Ceilalți bărbați de aici mă șicanează în privința asta.

— Îmi pot imagina. Întrebarea fusese perfectă pentru a sparge gheața, iar Marc continuă cu un zâmbet. Îl prinsese pe picior greșit pe bărbat și acum trebuia să profite repede de asta. Uite, mă întreb dacă mă poți ajuta. Nu sunt oaspete, ai dreptate. Mă numesc Marcus Dale și lucrez pentru *New York Times ca* reporter local.

— Ah! Stefan nu se putu controla să nu arunce o privire spre iahtul lui Kyrkos.

— Un bărbat a fost ucis ieri la Mdina. Un american. Sunt sigur că ai auzit despre asta la știri. Redactorul meu mi-a cerut să scriu un articol despre asta pentru ziar.

— Este foarte trist, spuse Stefan și făcu un pas spre Marc, încercând în mod evident să-l facă să se întoarcă spre ușă.

El rămase pe poziții.

— Bărbatul care a murit s-a întâlnit cu unul dintre oaspeții tăi. Domnul Kyrkos, al cărui iaht e ancorat la dana șaisprezece. Și am auzit că nici lui nu i-a mers prea bine.

— Nu știu nimic despre asta. Stefan aruncă o privire la telefonul de pe birou, iar Marc putu ghici gândul care se forma în mintea lui. *Sună la poliție. Cheamă paza. Sună pe cineva să scape de acest reporter.*

Marc insistă.

— Uite, amice, nu vreau să te bag în necazuri. Știu cum este. Trebuie să respecți confidențialitatea oaspeților tăi.

— Vorbește cu poliția, insistă Stefan, iritat. Au fost deja aici de două ori, făcând pe deștepții.

Marc văzu oportunitatea de a transforma supărarea lui Stefan într-un moment de experiență împărtășită și nu o lăsă să-i scape.

— Știu, mi s-a întâmplat același lucru, minți el. Nu am aflat nimic de la ei, de aceea sunt aici. Trase aer în piept. Tipul care a fost împușcat, familia lui… Se uită la una dintre fotografiile înrămate ale lui Stefan, care îl înfățișa ridicând o fetiță pe umeri. Avea o fată dulce, cu un zâmbet larg de la o ureche la alta. Vor să știe ce s-a întâmplat cu adevărat cu fiul lor, bine? Pe Marc îl trecu un sentiment vag de vinovăție în timp ce construia minciuna care avea să-l ajute să obțină ceea ce își dorea.

Cum bărbatul nu răspunse, trecu la ultima încercare și arătă spre fotografie.

— E fiica ta? E drăguță. Când Stefan încuviință din cap, Marc își strecură o bancnotă de o sută de euro între degete și își sprijini mâna pe pervaz. Câți ani are, opt sau nouă? Îmi imaginez că probabil o să fie ziua ei de naștere în curând.

Stefan văzu bancnota și înțelese.

— Da. Trebuie să muncesc din greu pentru familia mea. Fac și ore suplimentare.

— Pun pariu că nici măcar nu ești bine recompensat pentru asta. Marc își ridică mâna, lăsând bancnota acolo unde era și făcu un semn către bărcile din jurul lor. Din experiența mea, oamenii bogați nu prea lasă cine știe ce bacșiș.

Își întoarse privirea și când se uită înapoi, banii dispăruseră.

— Domnul Kyrkos nu era un tip prietenos, spuse Stefan. Dar el are… avea multă influență.

Marc îi întâlni privirea.

— Pariez că există povești despre cum a ajuns să o aibă.

Stefan studie fotografia.

— Am și un fiu. Are unsprezece ani. O să-i luăm o bicicletă BMX de Crăciun.

Marc îi zâmbi prietenos și scoase încă două bancnote.

— De ce să aștepți până atunci?

Capitolul 4

Marc găsi o cafenea în apropiere de Lido Fortina, care oferea Wi-Fi gratuit și se apropie de o masă din spate, ascunsă sub umbrele, ținând soarele puternic departe de clienți. Chelnerul îi aruncă o privire ciudată, deoarece mesele cu vedere către golf erau de obicei cele mai solicitate, iar Marc își trase în jos șapca de baseball, spunând că pielea i se înroșește la soare, în loc să se bronzeze. Se așeză cu spatele la perete și comandă niște Kinnie rece ca gheața. Această băutură răcoritoare locală, din portocale amare, îl învioră în timp ce se conectă la rețeaua cafenelei.

SpyPhone-ul de la Rubicon se deschise, o parte a carcasei alunecând în jos pentru a dezvălui o mică tastatură configurabilă. Desigur, Marc activă un set de măsuri de siguranță pentru a-l proteja de orice malware straniu care ar fi putut să stea la pândă pe rețeaua Wi-Fi publică, și căută un videoclip despre care îi spusese supervizorul portului.

Îl găsi pe un site de scurgeri de informații în direct, unde imaginile brute, necenzurate, surprinse de telefoane mobile și camere digitale de pe tot globul puteau fi încărcate anonim. Pe bannerul din partea de sus a ferestrei video era scris un text macabru – *Crimă înspăimântătoare în Malta surprinsă de camere,* un avertisment pentru cine ar dori să-l vizioneze. Filmul era o buclă de douăzeci de secunde de imagini filmate de o mână-care tremura, și începea cu două adolescente rânjind într-unul dintre restaurantele cu terasă din Mdina. Apoi operatorul se întorcea să admire priveliștea de pe crenelurile orașului vechi și îl surprindea pe Lex Wetherby în timp ce urca panta către margine. Avea un sac cu o mini-parașută prins de spate și Marc ghici ce încercase să facă atunci când fusese împușcat. Cineva îl văzuse pe Wetherby și strigase alarmat. Oamenii crezuseră că hackerul încerca să se sinucidă.

Apoi el porni panicat spre margine, de parcă l-ar fi văzut pe ucigașul său. Marc făcu o pauză și dădu înapoi filmarea, încercând să vadă ce văzuse Wetherby, dar unghiul era greșit. Lăsă restul videoclipului să meargă până la sfârșit.

Wetherby lansă parașuta și sări, provocând o undă de șoc printre privitori. Unul dintre prietenii cameramanului începu să vorbească în timp

ce hackerul fu propulsat pentru un moment de o rafală de vânt, dar apoi stropi de un roșu aprins țâșniră din pieptul lui Lex și toată lumea începu să țipe. Obiectivul camerei căzu, arătând doar o imagine neclară a dalelor de pe jos, când proprietarul intrase în panică și fugise. Descrierea videoclipului ca fiind „înspăimântător" nu fusese chiar corectă, era mai mult de atât.

Cine făcuse filmarea nu era și persoana care o încărcase pe site. Versiunea pe care o urmărise provenea de pe o adresă web ucraineană. Fără îndoială, un obsedat de calculatoare întreprinzător de acolo copiase originalul de pe un server cloud și îl postase ca să strângă clicuri pe pagină cu scopul de a obține venituri publicitare. Fusese deja vizionat de peste două milioane de ori, iar cel care îl încărcase adăugase mai mult dramatism inserând porțiuni reluate redate cu încetinitorul și imagini granulate mărite ale momentului în care glonțul lovește.

Marc verifică acele câteva secunde înainte ca Wetherby să fie lovit de glonț, ascultând în cască zgomotul de pe fundalul videoclipului. Nu putu detecta niciun zgomot de descărcare a unei arme.

Se așeză pe spate și își sorbi băutura, gândindu-se cum se potrivește această dovadă cu ceea ce îi mai spusese Stefan. Odată ce bărbatul începuse să vorbească, îi demonstrase clar cât de puțin respect aveau cei care lucrau la Laguna Marina pentru Nestor Kyrkos. Stefan îl descrisese pe grec ca pe un lăudăros, cu o înclinație spre răutate vizibilă de la un kilometru distanță și cunoscut pentru că lovește femeile. Nimeni din port nu era surprins să audă că Kyrkos fusese ucis, spusese Stefan. Avea legături atât cu bande criminale din Malta, cât și cu mafia siciliană și bișnițari de acasă, din orașul său natal – Atena. Totul începu să aibă sens atunci când supervizorul portului făcu un comentariu nonșalant: *Kyrkos era genul de om pe care îl sunai când voiai să fugi, fără să dai socoteală.*

Wetherby se întâlnise cu Kyrkos în Mdina pentru a pune la cale un plan de scăpare. Dar unde și de ce?

Marc se uită în depărtare. Fără mai multe informații, nu avea nicio dovadă care să pună uciderea hackerului în cârca Asociației. Oare el lucra pentru ei? Lacunele din succesiunea cronologică arătau clar că lucrase pentru cineva care voia să rămână anonim. Știa ceva, furase ceva? Se gândi la tot felul de posibilități, dar nu ajunse la nicio concluzie.

Marc tastă un șir de comenzi noi pe micuța tastatură. Un router Tor agil

încorporat în telefon activă o rețea virtuală privată, pe care o putea folosi pentru a intra în contact cu serverele cloud securizate ale Rubicon. Marc scrise și criptă o solicitare, prin e-mail către Delancort pentru orice informații pe care Divizia pentru Situații Speciale le avea despre Nestor Kyrkos, în speranța că un indiciu din antecedentele grecului ar putea oferi o nouă abordare. Ca anexă, el atașă adresa URL a videoclipului și sugeră ca laboratorul de imagistică al lui Rubicon din Palo Alto să îl analizeze pentru a găsi orice indicii. Dar când trimise mesajul, primi o avertizare că mesajul nu a putut fi livrat.

— Ce naiba? Cuvintele abia îi părăsiseră gura, când telefonul sună. Imaginea de profil a Karei Wei clipi la el pe ecran și o atinse. Da?

— *Nu ai acces,* îi spuse ea direct. *Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun. Apelurile către Rubicon sunt direcționale prin laptopul meu momentan.*

— Și aceasta este procedura obișnuită?

El se uită la telefon, imaginându-și-o pe Kara la celălalt capăt al firului, stând cu picioarele încrucișate pe patul ei de la hotelul Nova, înconjurată de echipamente electronice.

— *Delancort a instituit codul roșu. Sunt șanse foarte mari ca tot ceea ce intră și iese din rețeaua de comunicații malteză să fie monitorizat intens de Asociație, așa că e nevoie să limităm accesul la informații. Totul trece pe la mine, este vreo problemă?*

— Ar fi trebuit să-mi spui. El făcu o pauză, cântărind cuvintele ei. Se pare că se depune mult efort pentru un tip mort.

Marc urma să spună mai multe, dar Kara continuă de parcă nu ar fi zis nimic.

— *Bine, deci, am intrat în baza de date a poliției. Îți trimit o copie a dosarului chiar acum.*

Telefonul sună și găsi în memorie un nou dosar digital. Erau pagini din raportul inițial al poliției și din examinarea preliminară a cadavrului hackerului efectuată de medicului legist, toate traduse automat din limba malteză. *Pe scurt, polițiștii de la Divizia de Investigații Criminale îl suspectează deja pe Lex că ar avea legături cu Kyrkos* și *cu crima organizată. Ei merg pe presupunerea că este o afacere care s-a sfârșit prost.* Ea scoase un pufăit. *Explicația evidentă.*

— Dar nu cea reală? răspunse Marc, găsind paginile dosarului de la morgă. Adică, există o șansă ca realitatea să fie așa cum pare. Un hacker cu

pălărie neagră se încurcă cu un contrabandist și…

— Nu. Îl opri ea cu fermitate. *Nu e asta.*

— Bine. El îi spuse ce aflase de la Stefan în timp ce răsfoia dosarul, ignorând mare parte din text pentru a ajunge la secțiunea cu rezumatul. Raportul medicului legist despre uciderea lui Wetherby era dur și la obiect.

Cauza morții: plagă prin împușcare la nivelul pieptului. Tiparul leziunilor confirmă împușcarea de la distanță cu o armă de mare precizie.

Marc se gândi la videoclip și la posibilitatea sumbră ca vreun lunetist să se afle pe un acoperiș din apropiere și se bucură că alesese să stea într-un loc mai ferit.

— *Pregătesc un act de identitate pe care îl vei putea folosi pentru a avea acces la morga de la Mater Dei, ca să poți arunca un ochi la cadavrului lui Lex…* Auzi zgomotul ușor al tastelor prin cască. *Durează mai mult decât mă așteptam.*

Marc derulă înapoi prin paginile raportului.

— Prietenul nostru a stat la un hotel din Paceville, un loc numit Adagio. Deschise un browser și găsi site-ul lor de rezervări. Era un bloc mic de apartamente, fără caracter, unde se oferea cazare fără masă inclusă, lângă strada principală a cartierului cluburilor de noapte, puțin diferit de hotelul în care se aflau el și Kara. Mă duc să îl verific, adăugă el.

— *Bună idee,* spuse Kara distrasă. *Așa să faci.*

Dar nu se mișcă de pe scaun, ci făcu o pauză pentru a-și termina băutura. În cele din urmă, sentimentul vag de suspiciune care îl cuprinsese pe Marc de când părăsise Franța se întări.

— Vrei să-mi spui ce îmi ascunzi, Kara?

— Poftim?

— Adică, recunosc că nu sunt același fel de agent ca Lucy, nu am experiența ei. Dar am un instinct pe care mă bazez.

Acel instinct îl ținuse în viață pe Marc Dane în trecut, când fusese nevoit să fugă, iar în ultimele ore începuse să fie din ce în ce mai accentuat.

Kara rămase tăcută mult timp și încă o dată crezu că pierduse complet semnalul. Dar când vorbi din nou, părea vulnerabilă și speriată.

— *Nu ai încredere în mine.*

El își aminti ce îi spusese ea la Chamonix. Avea același ton în voce, de parcă era pierdută.

— Nu e vorba de asta. O parte din el știa că ar fi trebuit să insiste atunci,

dar acum era deja implicat în asta, iar misterul motivului din spatele crimei lui Wetherby îl intriga. Fii sinceră cu mine.

— *Sunt,* spuse ea concis. *Reia legătura după ce afli mai multe de la hotel.*

Momentul ei de slăbiciune dispăru, convorbirea se întrerupse.

Adagio arăta mai rău decât în fotografiile de pe site-ul agenției de turism. Poziționat asimetric între alte două blocuri de apartamente la fel de neplăcute, avea un set de panouri pictate, pastelate, montate pe lungimea streșinii, într-o încercare zadarnică de a face locul să arate cool. Dar acele culori se demodaseră în anii optzeci și nimănui nu-i păsa suficient de mult încât să le aducă la zi. Hotelul și clădirile din jur formau un baraj tern de beton care ascundea străzile lăturalnice din cartierul Paceville, oferind nimic mai mult decât un loc unde să cadă lați turiștii care trăiau doar pentru cluburile și barurile pline de neoane ce luminau locul după apusul soarelui. La această oră a zilei, hotelurile erau liniștite. Cei mai mulți dintre locuitori erau pe plajă sau încă dormeau să se recupereze după excesul din noaptea precedentă.

Nu era nimeni la recepție. Marc văzu camera de securitate ieftină, îndreptată spre ușă, prin spațiul dintre partea de sus a ochelarilor de soare și partea de jos a cozorocului șepcii de baseball. Obiectivul camerei era acoperit cu un strat de praf, ceea ce însemna că, în caz că funcționa, fața lui ar fi ascunsă. *Până acum, totul e în regulă.*

Trecând pe lângă o mașină de gheață zgomotoasă, Marc găsi o scară îngustă și abruptă și urcă până la etajul al patrulea, unde stătuse Wetherby. Coridorul era murdar și neaerisit, dar găsi imediat ceea ce căuta. Asemenea iahtului lui Kyrkos, ușa camerei lui Wetherby avea o bandă de delimitare a locului crimei și un alt autocolant de avertisment al poliției lipit peste vizor.

Folosi briceagul și deschise ușa. Putea să vadă urme de zgârieturi în jurul mecanismului care fusese clar forțat înainte. Când ușa se deschise, el se aplecă și intră pe sub bandă, oprindu-se la intrare.

Camera hackerului arăta ca și când fusese răvășită de o tornadă. Fiecare dulap din chicinetă fusese deschis. Salteaua din dormitor era pliată într-un colț, iar cadrul patului de sub ea era îndepărtat de perete. Toate sertarele atârnau pe afară, iar comoda era deplasată. O adiere de vânt intră printr-o ușă glisantă deschisă din partea cealaltă a încăperii, făcând perdeaua opacă să se miște.

Marc se strecură printre grămezile de haine aruncate și se uită în baia minusculă. Nu erau decât un duș care picura și câteva articole de toaletă ieftine pentru bărbați pe chiuvetă. Se ghemui și pe gresia crăpată găsi o borsetă pentru cosmetice răvășită. Cine întorsese pe dos această cameră căutase în toate locurile posibile unde Wetherby ar fi putut ascunde ceva.

Întrebarea este, ce ascundea Wetherby? Răspunsul cel mai probabil era *date* și dacă nu cumva riscase să le încarce într-un server cloud, însemna că erau pe un fel de suport fizic, probabil o unitate USB sau un card microSD.

Pentru Marc era clar că uciderea hackerului și a contrabandistului nu aveau nimic de-a face cu războaiele pentru teritoriu sau cu vreo răzbunare, așa cum presupunea poliția. Instinctul îi spunea că Wetherby era un hoț și că murise din cauza asta. Marc împunse borseta de cosmetice cu lama briceagului multifuncțional. Oare cei care îl uciseseră chiar găsiseră ceea ce căutau?

Se duse înapoi în cameră și mai dădu o tură, căutând prin toată dezordinea, dar negăsind nimic.

Erau prea multe ipoteze și nu suficiente certitudini. *Dacă* Wetherby ar fi furat de la Asociație, *dacă* ar fi încercat să-l folosească pe Kyrkos pentru a-l duce undeva în siguranță cu ceea ce furase, *dacă* îl uciseseră pentru că îi jefuise… Marc știa din experiența personală că cei care îi trăgeau pe sfoară pe oamenii puternici din Asociație erau omorâți.

Se gândi la Dima Novakovich, un intermediar care lucrase pentru această grupare în calitate de contabil pentru operațiunile lor ilegale și ca agent de bursă înainte de a deveni informator pentru MI6. Un bărbat care fusese împușcat chiar în fața lui Marc de o echipă de asasini ai Asociației pentru că îndrăznise să se ridice împotriva lor. Și amintirea lui Dima era pe cale să dea naștere unui val de alte amintiri mai amare.

Marc înăbuși furia înainte să iasă la iveală, dar începuse deja să-i distragă atenția. Destul încă să rateze micul dispozitiv electronic de sub dulap, cu ochiul îndreptat spre camera de hotel.

Nu era o cameră video, ci o unitate wireless cu senzori de mișcare cu infraroșu, de tipul celor conectate la un sistem ieftin de securitate la domiciliu. Fasciculul invizibil proiectat se reflecta înapoi într-un detector minuscul, iar Marc îl întrerupsese trecând prin fața lui. O *alarmă silențioasă,* își spuse el, ezitând să se apropie foarte mult de fereastra deschisă și privind terasa dărăpănată de afară care lega balcoanele de la

etajul patru.

Se retrase în umbră, furios că nu fusese destul de atent. Dacă cineva instalase senzorul aici, însemna că urmărea locul pentru a spiona pe oricine ar putea veni să cerceteze moartea hackerului – iar Marc intrase direct în capcană. Dacă s-ar grăbi, dacă ar fugi *chiar în clipa aceea,* ar putea să scape înainte să sosească cei alertați de alarmă.

Dar apoi îi trecu prin minte un alt gând. Aceasta era o oportunitate să-i vadă pe ucigașii lui Wetherby față în față. Putea să țină sub supraveghere camera și să aștepte să vadă cine venea să-l caute, întorcând capcana împotriva celor care o întinseseră.

Se îndreptă spre ușă și o deschise, când auzi un sunet ascuțit. Zgomotul venea de afară, un bâzâit pătrunzător, ce suna ca o mașină de curse de Formula 1. Marc luă decizia de a se ascunde în baia întunecată, lipindu-se de perete într-un colț. Întinse mâna după rucsacul cu șnur de la spate și scoase pistolul Glock.

Bâzâitul deveni mai puternic. Era în camera de hotel acum. Marc se uită cu atenție în oglinda de deasupra chiuvetei, unghiul fiind suficient de bun încât să poată vedea o parte din dormitor și din bucătărie. O umbră pâlpâi pe pereți și o formă ciudată, subțire, apăru plutind în câmpul lui vizual.

O mică dronă quadrotor, nu cu mult mai mare decât o carte cartonată, plutea în aer. Fuzelajul subțire al aparatului ce semăna cu o insectă, se menținea suspendat în aer cu ajutorul a patru brațe cu elice în capăt care se învârteau extrem de rapid. Avea un aspect scheletic, nefinisat.

Marc zări o antenă Bluetooth scurtă și groasă ieșind din mijlocul dispozitivului și o cameră de tip mono-eye în nasul dronei. Aceasta execută un viraj lent, scanând camera cu obiectivul care nu clipea. Pluti în aer spre partea din față a camerei, apropiindu-se.

Marc se dădu înapoi, în afara câmpului ei vizual. Din modul în care se mișca drona, își dădu seama că în spatele comenzilor se ascundea o mână umană, și se întrebă cine ar putea fi la capătul îndepărtat al circuitului său radio. O idee inteligentă, se gândi el. Lăsând drona ascunsă în apropiere, era o modalitate bună de a urmări cu atenție camera lui Wetherby, fără a expune pe cineva pe parcursul intervenției.

Dar drona i-ar putea oferi totuși câteva indicii vitale, dacă ar putea pune mâna pe ea. Marc smulse un prosop umed de pe suportul pentru prosoape de lângă cadă și se pregăti să-l arunce peste micul dispozitiv.

Când ridică privirea, era chiar acolo, în prag, rotoarele învârtindu-se furios. Nu putu să se abțină să nu tresară surprins, iar drona făcu același lucru, smucindu-se în timp ce operatorul acționa comenzile pentru a da înapoi. Cu un țiuit acceleră și se retrase în cameră, spre fereastra deschisă.

— La naiba! Marc lăsă prosopul și alergă după dispozitivul care se îndepărta, sărind peste balustrada ruginită de la balcon și aterizând pe terasă. Drona se înălță pe verticală, iar el ținti către ea cu pistolul. Dar ținta era mică și rapidă, iar el știa că nu prea avea nicio șansă să o lovească. Continuă să înjure și își băgă pistolul în curea, prinzându-se de niște cărămizi ieșite în relief în mod artistic, de pe peretele opus. Erau fix ce îi trebuia pentru a se putea cățăra mai sus de etajul cinci și a ajunge pe acoperișul clădirii, exact la timp pentru a vedea drona zburând în direcția plajei. Trecu lenește peste următorul bloc de apartamente, șerpuind printre antenele TV prin satelit.

Marc alergă pe acoperișul impermeabil și peste un zid mai jos la limita dintre cele două clădiri. Dacă chiar avea de gând să încerce să împuște drona, trebuia să fie suficient de aproape pentru a se asigura că nu va rata. Altfel, n-ar fi făcut decât să tragă în zadar cu gloanțe în aer încercând să doboare dispozitivul, iar poliția ar împrejmui zona în câteva minute.

Când micul dispozitiv ajunse în dreptul frontonului, se lăsă în jos, și începu să zboare cu spatele, îndreptând camera către el. Drona făcea probabil parte dintr-un sistem First Person View (FPV), iar persoana care o controla avea o cască cu ochelari ce îi permiteau să vadă imaginile video ca și când ar fi fost în cabina unui pilot. Încerca să surprindă o imagine bună, clară a feței celui urmărit.

Marc sări peste marginea din fața lui și căzu în gol jumătate de metru până pe următoarea clădire. Aterizarea fu dificilă, gâfâi, un șoc de durere îi trecu prin tibii, iar șapca de baseball îi zbură de pe cap. Drona se întoarse și o luă înainte pentru a câștiga viteză și distanță, trecând ca o săgeată pe deasupra plăcilor mucegăite din jurul unei piscine de pe acoperiș, prăfuită și fără apă.

Luând-o pe scurtătură, Marc traversă în fugă capătul mai puțin adânc al bazinului gol, alunecând pe niște frunze care fuseseră suflate de vânt către colțuri. Patină și aproape căzu, pierzându-și din avânt. Văzu drona îndepărtându-se.

Pentru o clipă, crezu că și-a pierdut șansa. Dar apoi dispozitivul se

întoarse și se apropie, plutind în lateral prin aer.

— Tu îți bați joc de mine, nu-i așa, amice? strigă Marc, întrebându-se dacă drona înregistra și audio, nu doar video. Pilotul acesteia râdea de el. Dacă ar fi vrut să iasă de acolo și să scape de Marc, ar fi fost destul de ușor să o ia în sus într-o urcare rapidă sau să coboare la fel de repede pe străzile de jos. În schimb, se juca cu el.

Marc ridică mâna dreaptă și oferi dronei un gest universal care să comunice starea lui oricui îl va vedea – degetul mijlociu ridicat în sus. Drona sări jucăuș prin aerul cald, înconjurându-l suficient de sus încât să nu poată ajunge la ea și, în timp ce se învârtea, operatorul putu vedea ce făcea Marc cu cealaltă mână. O ținea pe mânerul murdar al unui vechi minciog pentru curățat piscina, care era pe jumătate ascuns sub frunze și sub gunoiul adus de vânt.

Marc se roti rapid, ridicând minciogul astfel încât coșul de plasă zdrențuit de la capătul celălalt să lovească drona, zdrobind-o ca pe o muscă. Micul quadrotor se roti pe podeaua piscinei și zăngăni zgomotos pe plăcile albastre murdare, până se opri în capătul mai adânc.

— Te-am prins, afurisite! Marc lăsă minciogul jos și alergă de-a lungul pantei piscinei până la locul unde era drona. Rotoarele tremurară, scânciră și se opriră, înconjurate de fragmente de plastic împrăștiate în jur.

Dacă ar fi putut să o desfacă, să intre în circuitul de control și echipamentul radio, să o demonteze… Marc luă cadrul dronei. Uitându-se bine la el, putu vedea că era construit pe o montură din fibră de carbon, cu componente de cea mai bună calitate.

Avea de a face cu o dronă profesională făcută la comandă, nu o jucărie pentru amatori care se găsește în orice magazin. O întoarse pe toate părțile și, fără avertisment, motoarele de la capetele cadrului reveniră la viață. Elicele din polimeri foarte ascuțite îi crestară palmele, intrând în piele.

— La naiba! Scăpă drona din reflex, iar aceasta zbură, zumzetul de viespi ascuțit al rotoarelor zgâriindu-i urechile.

Clătinându-se și fiind avariată, dar încă aptă de zbor, drona fugi cât putu de repede, dispărând peste marginea piscinei. Ignorând durerea, Marc fugi după ea. Sări de pe acoperiș pe o serie de marchize de beton aflate la distanțe egale. De acolo, făcu un salt de un metru în gol până pe următoarea clădire, care avea o serie de apartamente mai vechi terasate, cu acoperișuri din țiglă roșie. Chiar dacă încă o urmărea, o parte din Marc știa că nu avea

cum să mai prindă drona acum. Aparatul îl ignoră și zbură cu toată viteza, pe traiectoria drumului al cărui capăt ducea la apele albastru-verzui din Golful St. George.

Fiecare acoperiș înclinat îl aducea cu un etaj mai aproape de nivelul străzii și, de dedesubt, auzea turiștii strigându-l în timp ce alerga, aplecându-se pe sub antene joase sau trecând peste aparatele de aer condiționat zumzăitoare. De pe ultimul acoperiș ajunse deasupra intrării într-un bar și se folosi de o marchiză deschisă pentru a-și amortiza căderea, alunecând de pe ea pe drum.

Drona prinse viteză pe deasupra nisipului și a capetelor surprinse ale celor care stăteau la soare și strigau alarmați. Marc sări peste o barieră joasă de la marginea plajei și ajunse până la malul apei, valurile inundându-i adidașii în timp ce drona continuă să zboare pe deasupra mării albastre și îl lăsă în urmă, îndreptându-se spre orizont. Pentru o clipă, se gândi că s-ar putea să se întoarcă pe o barcă, posibil locul din care zburase, dar erau doar bărci mici și goale care se legănau pe apă. Drona deveni un punct, zgomotul rotoarelor sale dispărând când ajunse la gura golfului. Marc își miji ochii încercând să se uite după ea și văzu o scurtă reflexie a soarelui în cadrul negru strălucitor, după care bateria cedă în sfârșit și ea căzu. Stropi de spumă albă marcară locul în care drona lovi apa și apoi dispăru.

Privind în depărtare, Marc se retrase de pe linia mareei și își dădu drumul cu toată greutatea pe nisipul galben aspru. Făcu tot posibilul să curețe tăieturile superficiale de pe mâini, care îl usturau, cu apă curată din rucsac.

Își lăsă capul în jos și se uită fix în pământ.

— Urăsc dronele, își spuse el, tresărind când strânse pumnii.

După un timp, se uită înapoi în direcția din care venise, privind cu atenție acoperișurile din cartierul Paceville și analizând situația. Pilotul de la distanță al dronei o aruncase în mare pentru a împiedica pe cineva să obțină informații de la ea, și luând în calcul curenții din golf nu era nicio șansă să o găsească în apă. Primul gând al lui Marc a fost că operatorul trebuia să fie pe aproape, la nu mai mult de o mie de metri distanță de dronă, dar apoi își aminti de antena cu densitate de putere ridicată pe care o văzuse pe aparat. Cu tipul potrivit de hardware pentru comunicații la bord, comenzile dronei ar fi putut veni de la orice rețea wireless din raza de acțiune. Asta însemna că pilotul ar fi putut fi tipul cu un smartphone care

stătea pe terasa celui mai apropiat bar sau, la fel de bine, putea fi de partea cealaltă a lumii, cu o conexiune rapidă la internet.

Și mi-a văzut fața.

*

Ziua se dovedise a fi una frumoasă în cele din urmă, iar căldura încă stăruia când soarele apuse în spatele turnurilor din centrul orașului San Francisco. Acum se lăsa întunericul, dar străzile străluceau datorită lămpilor stradale și erau zgomotoase din cauza fluctuației constante a traficului de-a lungul străzilor și bulevardelor.

Lucy și Malte își lăsaseră mașina ascunsă pe o alee ce dădea în Folsom Street și se îndreptară spre un șantier gol, la intersecția cu *1st Street.* În cartierul Soma – numit așa pentru că se afla la sud de Market Street – se construiseră douăsprezece clădiri noi în ultimul deceniu, deoarece investitorii străini doreau să profite de bogăția orașului. În fața lor se întindea fațada de sticlă aurie a unui bloc de birouri nou construit, care mai avea câteva luni până la deschidere. Era ținta pe care le-o dăduse agentul special Rowan la restaurant. Stăteau într-o clădire vecină în construcție – un hotel de lux care avea să fie terminat într-un an și ceva. Deocamdată, era o colecție de podele plate din beton aranjate în jurul stâlpilor gri ai puțurilor de lift și lăzi cu echipamente.

Încercând să rămână neobservați, cei doi se deplasară către marginea deschisă a etajului al patrulea și se poziționară în spatele panourilor de gard din plastic care se îndoiau în bătaia vântului din golf. În timp ce Malte instala lângă ea două trepiede compacte, Lucy scoase din rucsac o pereche de binocluri militare Steiner și inspectă partea din față a clădirii de birouri în căutare de potențiale amenințări. Ea identifică atriumul spațios de marmură al noii clădiri printr-un acoperiș făcut din panouri de sticlă triunghiulare. Fațada era înconjurată de bariere de siguranță.

Ea zări imediat doi bărbați care purtau niște pistoale automate mici și care păreau agitați.

Totuși, Sfinții-Soldați nu trebuiau subestimați. Aceștia fuseseră responsabili pentru incendierea clinicilor de avort din sud-vestul țării și atacurile asupra moscheilor din jurul Marilor Lacuri. În trecut, ei ar fi ridicat semnale de alarmă și ar fi fost puși pe lista de supraveghere a teroriștilor domestici pentru astfel de crime motivate de ură, dar în climatul politic actual primiseră undă verde.

Lucy își continuă inspecția, observând încă o mână de bărbați la etajele inferioare și încă câțiva deplasându-se prin perimetrul clădirii de birouri. Instinctul pe care îl dobândise cu greu, îi făcu pielea găină și începu să studieze tiparele de mișcare ale acestora, încercând să ghicească din pozițiile gardienilor ce se întâmpla acolo.

— Ceva se întâmplă acolo, îi spuse ea finlandezului. Cred că Rowan a nimerit-o la fix. Dubioșii ăștia sunt extrem de crispați.

Malte aprobă cu un semn din cap și conectă o pereche de cabluri în dispozitivul în formă de tub de pe primul trepied. Semăna cu telescopul unui copil făcut din metal, capabil să proiecteze un fascicul laser cu ultraviolete pe o distanță de câteva mile. Pe al doilea trepied era un alt dispozitiv, o cutie argintie cu o lentilă largă. Înăuntrul acesteia se afla un detector capabil să capteze reflexiile laserului UV. Dacă raza laser ar fi lovit o fereastră sau o altă suprafață care conducea vibrațiile, sunetul care trecea prin aerul din apropiere putea fi înregistrat și recuperat în format digital. Laserul acționa ca un microfon cu rază lungă de acoperire și elimina nevoia de a fi în imediata apropiere fizică a unei ținte aflate sub supraveghere. Malte rulă un program de calibrate pentru echipamente în timp ce Lucy stătea de pază.

— Gata, îi spuse el și activă laserul. Îl mișcă pentru a găsi prima pereche de gardieni și ascultară o discuție care s-a dovedit a fi o redare cu lux de amănunte a celor mai recente experiențe sexuale ale celor doi bărbați.

Lucy își dădu ochii peste cap.

— Nimic nou. Ce altceva mai găsim? Își desfăcu fermoarul rucsacului și scoase piesele unei puști Remington Defense CSR, un încărcător cu cartușe de 7,62 mm și un amortizor de sunet compact.

Cât timp asamblă și poziționă pușca cu lunetă, Malte verifică datele de la laser. În următoarea jumătate de oră, folosiră microfonul pentru a asculta conversațiile fiecărui grup de soldați vizibil în interiorul clădirii. Cei mai mulți dintre ei nu aveau nimic de spus, dar când un bărbat menționă cuvântul „sosire”, Lucy schimbă o privire intensă cu finlandezul.

— Deci așteaptă pe cineva. Pare din ce în ce mai clar că se pregătesc pentru o operațiune.

— De acord. Malte reglă un cadran al laserului. Deci ai încredere în Rowan.

Lucy își aminti de un tatuaj simplu cu tuș negru de pe brațul agentului

Serviciului de Securitate – avea forma unui pumnal și expresia latină *De oppresso liber*.

— A făcut parte din Delta. Și-a ținut cuvântul față de mine în alte dăți. Da, am încredere în el. Ea trase aer în piept și continuă. Dacă voia să mă vadă în cătușe, putea să mă aresteze la restaurant. De ce ne-ar fi dat pontul ăsta?

— Ar avea multe motive, spuse Malte.

Ea ridică din umeri și privi prin luneta puștii.

— Bănuiesc că vom afla… Nu mai continuă propoziția pentru că zări un vehicul care încetini și se opri în fața porților de plasă care ferecau clădirea de birouri întunecată. Acțiune, spuse ea. Văd o ambulanță care parchează în spatele clădirii. Fără lumini sau sirene. Nu văd cine e înăuntru.

Malte înclină laserul și receptorul pentru a direcționa un fascicul către vehicul, dar datele obținute nu erau clare din cauza vibrațiilor motorului la ralanti al ambulanței și fu imposibil să afle ceva inteligibil. Lucy văzu cum porțile fură deschise suficient de mult încât să treacă ambulanța, iar apoi gardienii le închiseră repede la loc, privind precaut în sus și în jos pe stradă pentru a se asigura că nu fuseseră observați.

Din unghiul lor, Lucy putea vedea ambulanța coborând pe rampa care ducea în parcarea subterană a clădirii. Se auzi o bufnitură când trecu peste limitatoarele de viteză de la intrare. O lumină din interior se văzu pentru scurt timp când ambulanța trecu de barieră și apoi dispăru.

— O ambulanță oferă acoperire bună, gândi ea cu voce tare. Văd că trece încet peste limitatoarele de viteză, așa că acum chiar vreau să știu ce au acolo.

— Un spital e o țintă ușoară, spuse Malte, rezultatul sumbru al unui astfel de atac făcându-i pe amândoi să se oprească pentru un moment.

Lucy verifică o hartă a zonei pe telefonul ei. Centrul medical UCSF din Mission Bay și spitalul St. Francis Memorial din nord se aflau la câteva minute de mers cu mașina și ambele ar fi ținte simple pentru bărbați înarmați și plini de ură. Ea se gândi la asta și încercă să acceseze o parte mai detașată a psihicului ei, punându-se în locul Sfinților-Soldați.

În mod evident, investiseră mult timp și efort pentru a pune bazele operațiunii lor. Faptul că puteau folosi clădirea de birouri însemna că probabil se infiltraseră în firma de construcții ce urma să o finalizeze. În plus, ambulanța și armele la vedere indicau o planificare atentă. Era mai

mult decât un atac armat dintr-o mașină în mișcare.

— Cum procedăm?

Malte o privi cu atenție. Ea era agentul senior în teren, iar decizia era a ei.

Se gândi la diverse variante și le cântări pe fiecare pentru a vedea care ar fi viabile. Un apel anonim la Departamentul de Poliție din San Francisco despre niște bărbați înarmați i-ar alerta pe polițiști, dar asta ar putea avea repercusiuni neprevăzute, riscând să crească numărul de răniți. Dacă începea să elimine gardienii din gruparea Sfinții-Soldați din raza ei de acțiune, restul ar putea să afle și să dea bir cu fugiții. Mai rămăsese o ultimă variantă neplăcută; trebuiau să se apropie și să afle ce se întâmpla acolo mai exact.

— Încă un vehicul, spuse Malte, aplecându-se în față pentru a vedea mai bine. De data asta în față.

Lucy deplasă pușca și văzu un BMW argintiu care se opri lângă trotuar. O siluetă androgină într-o haină lungă de piele coborî de pe bancheta din spate, purtând o servietă neagră. Lucy setă luneta la maxim și îi văzu chipul mai îndeaproape. Avea părul negru, lucios și părea să fie din Asia de Est. Era o mare discrepanță între această persoană și bărbații albi corpolenți care ieșiră în întâmpinarea mașinii. BMW-ul se îndepărtă și dispăru după colț, lăsând silueta în haină de piele să înfrunte singură încruntații Sfinți-Soldați.

— Se pare că cineva a greșit petrecerea, mormăi Lucy, în timp ce cei doi paznici percheziționară persoana nou venită și apoi o conduseră pe o poartă, în atriumul întunecat de la intrare. Pune microfonul pe ei.

Malte îndreptă fasciculul spre geam. Lucy micșoră puțin imaginea și urmări silueta în haină de piele. Alți bărbați înarmați veniră în întâmpinarea grupului, conduși de un tip cu capul ras, care avea un mers țanțoș de cowboy și un revolver mare într-un toc la nivelul șoldului.

— Ei bine, salut, înfumuratule.

Lucy îl privi pe bărbatul chel, evaluându-i atitudinea după felul în care se mișca printre ceilalți. Părea să fie liderul. Grupul dispăru în umbră și ea îi pierdu din vedere.

— La naiba. Nu văd nimic.

— Încă pot obține transmisia audio, spuse Malte, ajustând laserul. Decodorul trosni.

— *Asta-i tot?* Era o voce masculină cu accent din Vestul Mijlociu. Nu părea impresionat, iar Lucy bănui că îl asculta pe bărbatul cu revolverul. *După ce că plătim o grămadă de bani, mă așteptam la ceva… Bănuiesc că mai impresionant? Nu un plăpând cu ochii migdalați. Dar mă rog, se presupune că voi vă pricepeți foarte bine la calculatoare, nu?*

Auzi un zgomot – poate deschiseseră servieta – și apoi o altă voce, ciudat de joasă, dar cu o cadență care indica faptul că aparținea unei femei.

— *Bună seara,* îi răspunse. *Dumneavoastră trebuie să fiți domnul Crossman.*

Cuvintele erau fade și mecanice, iar accentul american, dar robotic care nu indica nicio regiune geografică în mod specific.

— *Ei bine, la dracu',* chicoti Crossman. Ce *naiba înseamnă asta?*

— *Este un curier, nimic mai mult. Putem vorbi liber.*

Lucy încercă să vadă ce se petrecea, fixându-și privirea pe zona din umbră. Pușca nu avea o funcție pentru lumină scăzută și ea a regretat că nu luase cu ea și o lunetă termografică.

— *Dacă îți bați joc de noi,* începu Crossman, și se auzi un pocnet caracteristic unui pistol armat, *jur că vei fi pedepsită pentru asta.*

— *Vă rog să fiți atent,* spuse femeia. *Dacă este deteriorat, nu putem să vă oferim asistență pentru activitatea dumneavoastră.*

Lucy se întrebă la ce se referea femeia, dar apoi văzu mișcare în timp ce Crossman ieși din umbră și intră înapoi în vizorul ei. Făcu un gest cu revolverul nichelat din mână.

— *Ai făcut multe promisiuni, Madrigal.* Și *acum iată-ne, a sosit momentul adevărului. Mă vei dezamăgi?*

— Madrigal. Malte repetă numele. N-am mai auzit de ea.

— *În niciun caz,* spuse vocea femeii. *Mi-am dat cuvântul, domnule Crossman. Suntem gata să începem când doriți.*

Crossman rânji și puse pistolul deoparte, oprindu-se să se uite la ceas.

— *În regulă, atunci. Este timpul să-i arătăm acestei Gomore degradate prețul păcatelor ei.*

Traversă atriumul, urmat de curier și de restul bărbaților înarmați, dispărând pe o casă a scărilor către nivelurile inferioare.

— Împachetează echipamentul, spuse Lucy după o clipă.

— Intrăm?

Ea dădu ușor din cap, ochiul ei rămânând în continuare pe lunetă.

— Fără îndoială.

Capitolul 5

Wade își dorea cu disperare o țigară, dar Bullock îi spusese clar că nu aveau să facă nimic pentru a atrage atenția asupra perimetrului, chiar și o acțiune nesemnificativă precum aprinderea unei țigări. Wade avea o față inexpresivă, în timp ce bărbatul bombănea și scuipa, dar adevărul era că acest locotenent plin de tatuaje al lui Crossman îl speria de moarte.

Rufus, care îi condusese de la punctul de întâlnire din Stockton până pe coastă, avea o mulțime de povești despre Bullock și niciuna dintre ele nu era bună. Făcuse lucruri groaznice înainte să meargă la închisoare și să-L găsească pe Dumnezeu și chiar mai multe după ce scăpase de acolo, sau cel puțin așa spusese șoferul. Wade întâlnise des acest tipar printre Sfinții-Soldați; băieți care credeau că orice comportament era justificat de faptul că luptau pentru o cauză dreaptă. Nu îi plăcea asta. Războiul lor era pentru a se asigura că regulile din Biblie erau respectate, nu pentru a răni oameni de dragul distracției. Wade se alăturase după ce își pierduse slujba din fabrică din cauza unei externalizări în urma căreia activitatea fusese mutată în India sau ceva de genul acesta, și era acolo din motivele corecte. Pentru a curăța America, pentru a o face o țară mândră din nou. Să-i pedepsească pe nenorociții aceia de liberali care îl jecmăneau pe omul de rând și îi lăsau pe poponari, femei sau evrei să conducă totul. Despre asta era lupta. Era treabă serioasă.

Cel puțin Crossman vedea lucrurile la fel. Lui Wade îi plăcea de el. Îl inspira. Era inteligent. Și nu se lăsa călcat în picioare de nimeni. Crossman avea un mod de a te face să te simți ca și cum ai fi singurul din cameră cu care vorbea, iar uneori Wade credea că, dacă și-ar fi cunoscut adevăratul tată, probabil ar fi semănat cu el.

Crossman folosea mult cuvântul *răzbunare.* Wade putea susține asta. Toată viața lui, simțise că cineva îl batjocorise și abia când începu să fie atent la ce se întâmplă în jur își dădu seama că chiar așa era.

Se împinse în călcâie și începu să patruleze perimetrul care i se alocase, la postul de pe partea de sud a străzii, sub pereții de sticlă strălucitoare ai clădirii de birouri. Puse degetul pe mânerul pistolului mitralieră TEC-9 ce atârna de umărul său, într-un ham, în timp ce un amortizor încropit dintr-un

filtru de ulei i se lovea de coapsă la fiecare pas. Își dorea foarte mult să folosească arma, iar o parte din el se temea că noaptea va trece și nu va apuca să facă asta. Crossman îi spusese să nu-și facă griji și pentru moment asta era suficient.

Din spatele lui, Wade auzi un zgomot de sticlă spartă și una dintre lămpile portabile se stinse. Se răsuci pe călcâie, bâjbâind să țintească arma în acea direcție. Generatorul lămpii bâzâia, dar reflectoarele de deasupra platformei nu funcționau. Wade se apropie cu prudență, iar ghetele lui scrâșniră pe sticla spartă și bucățile de filament de iluminat încă fierbinte.

Becurile explodaseră. Era normal să se întâmple așa ceva cu aceste platforme? Wade habar n-avea. Întinse mâna după stația de emisie-recepție prinsă de curea și ezită, amintindu-și. Bullock îl lovise în piept și îi spusese să nu rupă tăcerea decât dacă, în cuvintele lui, o *furtună de bocanci militari dărâma porțile.* Dacă suna pentru un bec stricat, i-ar fi tăbăcit pielea.

Wade își cântărea opțiunile când auzi un alt zgomot de sticlă spartă, de data aceasta de undeva mai jos, de-a lungul gardului. O a doua lampă de lucru se stinse, cufundând poteca de-a lungul acestei părți a perimetrului în întuneric. Wade încremeni, străduindu-se să asculte, dar tot ce auzea era zgomotul traficului. Maxilarul i se întări, și luă o decizie. Ridică arma, strângând încărcătorul de muniție de sub țeavă pentru a-l menține stabil. Și-a înăbușit impulsul de a striga pentru a-i provoca pe intruși. *Oricum, cine naiba făcea asta, în afară de actorii din filme*? Amortizorul de sunet făcut din filtrul de ulei se bălăngănea în timp ce el mergea, mișcându-se dintr-un loc și altul în căutarea unei ținte. *Dacă cineva chiar este aici, dacă cineva se joacă cu luminile, îl voi trimite direct în Iad…*

Sticla scrâșni în umbră, iar capul lui Wade se întoarse rapid spre dreapta. O bucată se desprinse de restul întunericului și văzu un bărbat blond cu ochi duri alergând spre el.

Wade smuci trăgaciul mitralierei și trase o rafală de cartușe în aer la înălțimea taliei, mult pe lângă de țintă. Amortizorul de sunet făcuse zgomotul descărcării să pară un sunet metalic la distanță, iar bărbatului blond nu părea să-i pese.

Prinse țeava armei lui Wade cu o mână, înainte să ajungă la el, și o împinse deoparte. Cu pumnul strâns de la cealaltă mână, îl lovi puternic în gât, suficient de tare încât să-i rupă cartilajul din gât, care trosni.

Durerea îl șocă pe Wade și lăsă arma jos, strângându-se de gât. Nu putea

respira. Plămânii i se goliră și nu mai intra aer care să-i umple la loc.

Se clătină înapoi și intrusul își înfășură brațul în jurul gâtului său pentru a termina treaba. Disperat, panicat, încercă să-l zgârie pe atacatorul său. Wade era îngrozit de ideea că urma să moară, îngrozit de judecata ce îl aștepta de cealaltă parte a umbrelor care începuseră să-i încețoșeze vederea.

Încercă din nou să inspire disperat, dar apoi totul se întunecă.

*

— Ai rezolvat?

Malte nu răspunse în timp ce târa corpul paznicului în spatele generatorului. Îi atinse gâtul tânărului cu un deget și simți un puls firav. Putea să supraviețuiască, dacă era puternic.

— Malte, mă auzi? Nu e bine ce faci, nu te văd deloc.

Finlandezul începu să desfacă cordonul care ținea arma paznicului pe umăr și aruncă o privire către șantierul de peste drum.

— L-am rezolvat, spuse el, apăsând pe casca din ureche.

— Wade? Vocea venea de aproape, dinspre rampa care ducea în garajul subteran al clădirii cufundate în liniște. Unde dracu' ești, nenorocitule?

— Ai *companie,* spuse Lucy. *Nu am un unghi bun de aici de sus. Va trebui să te descurci.*

— Am înțeles, răspunse Malte, aruncând o privire neîncrezătoare către mitralieră. Era stricată și uzată și nu era dispus să-și riște viața cu vreo armă de care nu era sută la sută sigur. O puse jos și se ghemui când apăru al doilea gardian. Acesta era îndesat și bărbos și ținea o mitralieră identică aproape de piept, arma lui având și ea un amortizor de sunet improvizat.

— Wade! Tonul gardianului deveni furios rătăcind în întuneric prin jurul lămpilor sparte și umblă în buzunarul jachetei, de unde scoase în cele din urmă o lanternă. Dacă te prind că te masturbezi aici, jur că te dezbrac și te dau poponarilor sălbatici din orașul ăsta…

— Hei, spuse Malte încet, strecurându-se în spatele lui.

Ochii celui de-al doilea gardian nu se obișnuiseră încă cu întunericul, așa că nu l-a văzut decât când era deja prea târziu. Malte îl lovi puternic cu pumnul în partea de jos a spatelui, înainte să poată reacționa. Paznicul scoase un geamăt sugrumat și ajunse în strânsoarea finlandezului. Malte repetă mișcarea pe care o folosise pe tânărul de mai devreme și totul se termină în câteva clipe. După ce îl dezarmă și pe cel de-al doilea paznic și

îi ascunse corpul, ieși și Lucy din umbră.

— Ar fi trebuit să știu că nu vei avea nevoie de ajutorul meu, spuse ea, luând una dintre mitraliere și verificând-o.

Malte nu spuse nimic și ridică din umeri.

— Deci unde este petrecerea?

Ea se uită în jur, în direcția parcării subterane.

— Cum vrei să facem asta? întrebă el.

— În liniște, răspunse ea, apoi făcu o pauză, gândindu-se bine. Sau cât de în liniște se poate.

*

Lucy dădu drumul la camera smartphone-ului de la Rubicon și îl strecură în buzunarul de la piept al jachetei, cu obiectivul ieșind în afară. Dispozitivul putea înregistra ore întregi, video și audio, și, cu o singură atingere, putea transfera acele date pe un server cloud, astfel încât orice imagini ar fi capturat de aici ar supraviețui chiar dacă ea nu ar fi reușit să o facă. Lucy lăsă acel gând deoparte și o luă înainte cu mitraliera furată, coborând pe rampă în parcare.

Sala goală din beton avea tavane joase cu tuburi fluorescente albe în linie, dar doar câteva erau conectate și funcționau. În baia de lumină dezolantă putea vedea trei *minivanuri,* mai degrabă potrivite pentru niște mame casnice decât pentru niște teroriști domestici, și ambulanța de mai devreme. În fața lor erau mese de camping pliante pline cu arme, veste antiglonț și echipamente radio, iar un grup de Sfinți-Soldați erau ocupați să se pregătească pentru ce avea să urmeze. Toți erau bărbați, albi și plini de furie reprimată.

Lucy și Malte încercau să rămână în umbră în timp ce se apropiau, deplasându-se cu mișcări rapide. Locul respectiv îi făcea stomacul să se strângă. Nu prea aveau acoperire aici și era de ajuns ca unul singur dintre mitocanii aceia să fie mai răsărit, să îi vadă pe intruși și să înceapă să tragă.

Lângă ea, Malte semnală cu bărbia spre spatele ambulanței și Lucy îl zări pe Crossman într-o conversație prietenoasă cu un tip masiv acoperit cu tatuaje. Chicotiră zgomotos, apoi Crossman se îndreptă spre partea din față a vehiculului, unde femeia asiatică în haină lungă stătea deoparte, și privea într-o altă direcție decât cea a lui Lucy și Malte. Niciunul dintre Sfinții-Soldați nu părea să vrea să se apropie de curier.

— Bine, deci ai primit și restul banilor, începu Crossman. Îi dăm drumul

sau ce facem?

— *O clipă…* Ochii lui Lucy se făcură mici când auzi vocea ciudată a lui Madrigal. Ceva era în neregulă. Nu curierul vorbea, așa cum presupusese ea mai devreme. *Da, merge. Banca ne confirmă că s-a făcut transferul. Deci suntem gata să continuăm.*

— O să mă apropii, îi șopti Lucy lui Malte. Încearcă să vezi ce e în spatele ambulanței.

— Am înțeles, spuse Malte, și se îndepărtă de ea. La rândul său, Lucy se lăsă în jos, rămânând în umbră și avansând către cel mai apropiat minivan.

— Eu dacă promit ceva înaintea lui Dumnezeu, mă țin de promisiune, se lăudă Crossman. Avea un obiect strălucitor în mână, iar acum că era mai aproape, Lucy putea vedea că era un lănțișor de argint cu un crucifix mare. În timp ce ea îl privea, el și-l puse la gât și sărută crucea. În seara asta vom face ce le-am promis. Se întoarse spre oameni, dând din cap aprobator ca un părinte. Facem lucrarea Domnului, băieți.

Lucy se opri pentru a regla camera și când se uită înapoi, curierul se mutase. *Să vă explic ce ați cumpărat cu banii aceștia,* continuă Madrigal. *Gândiți-vă la asta ca fiind propria dumneavoastră versiune a Genezei 1:3. Practic, reversul zicalei „să fie lumina”…*

— Ea nu este aici. Cuvintele îi scăpară lui Lucy când putu să privească mai îndeaproape curierul. Asiaticul androgin nu vorbise nici măcar o singură dată. Curierul ținea o tabletă argintie într-o mână, conectată la o unitate compactă de comunicații prin satelit în cealaltă. Pe ecranul tabletei, Lucy distinse capul și umerii unei femei albe cu părul roșu ca și când fusese vopsit cu henna. Fața ei era o masă de pătrate colorate, acoperită de același tip de pixelare folosită în interviurile TV, atunci când arătau persoane care nu doreau să fie identificate.

— *Va trebui să țineți asta cu dumneavoastră,* continuă Madrigal. *Oamenii mei vor monitoriza situația și vă vor trimite o transmisiune în direct prin tabletă, astfel încât dumneavoastră și oamenii – dumneavoastră să puteți găsi o rută liberă pentru a fugi din oraș.*

— Ah, da? Crossman nu părea convins. Ce te face să crezi că o vom lua la fugă când terminăm? Nu ne-am băgat în asta pentru glorie, cucoană. Asta e pentru Război.

— *Desigur.*

Lucy fu năpădită de gânduri. Dacă această întâlnire nu era în persoană,

atunci despre ce naiba era vorba?

Următoarele cuvinte ale lui Madrigal răspunseră la această întrebare, iar Lucy îngheță.

— *În timp ce noi vorbeam, echipa mea a introdus o actualizare de firmware în contoarele inteligente de electricitate ale acestei clădiri. Actualizarea respectivă este acum în proces de a se transmite wireless și către contoarele clădirilor din jur. Va continua să se răspândească, sărind de la un dispozitiv la altul, până când fiecare contor inteligent din centrul orașului va fi afectat. Nu va dura mult.*

— Asta-i tot? Un amărât de virus informatic? Buza lui Crossman se încreți. Mi-ai promis ceva spectaculos!

— *Actualizarea conține cod malware care îmi oferă control direct asupra tuturor surselor de alimentare cu energie electrică pe o rază de câțiva kilometri distanță,* continuă Madrigal, de parcă i-ar fi explicat unui copil. *Puteți să îi mulțumiți Primăriei pentru asta. Dacă nu ar fi insistat să-și modernizeze infrastructura, această vulnerabilitate nu ar fi existat niciodată.* Ea făcu o pauză. *Dați comanda, domnule Crossman, și voi îngenunchea orașul San Francisco. Haosul se va dezlănțui, iar dumneavoastră și oamenii dumneavoastră veți fi liberi să faceți ce doriți.*

În cele din urmă, un rânjet plin de ură apăru pe chipul lui Crossman.

— Bine. Așa mai vii de-acasă. El ridică vocea. Ați auzit, soldați? Astăzi vom năvăli în mijlocul acelor ciudați fără Dumnezeu și vom arde totul din temelii! Le vom reaminti a cui națiune este asta! Le vom da o lecție!

— Lecție! Lecție!

Oamenii lui Crossman preluară cuvintele ca o cântare, vocile lor răsunând.

Lucy se dădu înapoi și îl văzu pe Malte venind spre ea. Expresia de pe chipul lui îi transmitea că orice veste avea, urma să înrăutățească lucrurile.

— Ce e?

— Uite. Malte își folosise smartphone-ul ca pe o cameră de filmat, așa cum făcuse Lucy, iar acum i-o întinse și derulă filmarea de la început. Văzu partea laterală a ambulanței. Apoi, încet, camera dezvălui ce se afla în interiorul vehiculului.

Ea văzu patru butelii pentru gaze sub presiune pe un cadru metalic improvizat, aranjate în jurul a ceea ce putea fi doar un dispozitiv exploziv improvizat. Buteliile erau roșii ca o mașină de pompieri, culoarea specifică

pentru hidrogenul gazos de calitate industrială.

— Pare un dispozitiv în două trepte, șopti Malte. Știi ce înseamnă asta.

— Ah, da. Lucy se uita la o armă termobarică modificată, un așa-numit dispozitiv exploziv combustibil-aer (FAE).

Mult mai letale decât bombele convenționale, FAE-urile erau dispozitive deosebit de distructive. Prima încărcare dispersa vapori de material exploziv în aer. Combustibilul aerosolizat se amesteca cu oxigenul atmosferic într-un nor difuz, cu răspândire rapidă, iar apoi o a doua încărcare detona acea masă la temperaturi ridicate, urmând o puternică undă de șoc. Armatele ruse și americane le folosiseră în Afganistan împotriva țintelor dificile, iar teroriștii construiau de zeci de ani versiuni făcute în casă precum cea de pe ecranul telefonului. Ultima dată când o bombă termobarică fusese declanșată pe teritoriul SUA, în 1993, aproape că distrusese World Trade Center în New York City. Ceea ce se afla în spatele ambulanței era o verișoară apropiată a acelei arme. Dacă ar fi explodat într-un loc foarte populat – Districtul financiar, Union Square, Cartierul Chinezesc – numărul victimelor ar fi fost catastrofal.

— Când terminăm astăzi, le spuse Crossman oamenilor săi, degenerații ăștia se vor uita la gaura pe care am făcut-o în acest avorton putrezit de oraș și vor plânge!

— E timpul să le arătăm credincioșilor ținta lor, șefule, spuse bărbatul tatuat, dându-i lui Crossman un fluturaș.

Liderul Sfinților-Soldați aprobă și luă foaia de hârtie. Lucy văzu cuvintele FESTIVALUL TOLERANȚEI YERBA BUENA scrise în partea de sus a foii și inima îi stătu în loc. Grădinile Yerba Buena se aflau la doar câteva străzi distanță, aproape de un muzeu evreiesc și de o biserică catolică, un loc popular de adunare pentru populația diversă a orașului San Francisco. Crossman scoase o brichetă Zippo din buzunar și aprinse fluturașul, atrăgând fluierături de aprobare din partea oamenilor săi.

— Vor afla că noi suntem mâna lui Dumnezeu, declară el, coborâtă pe Pământ să-i lovească pentru păcatele lor!

Crossman dădu deoparte rămășițele arse ale foii de hârtie și ceru oamenilor să deschidă poarta care ducea la rampa de ieșire de cealaltă parte a parcării. Ceilalți își puseră lanternele frontale și își pregătiră armele.

— Dacă acel dispozitiv e detonat aici, spuse Malte încet, ar putea doborî întreaga clădire. O cunoștea suficient de bine pe Lucy încât să știe deja ce îi

trecea prin minte. Rowan și prietenul său de la FBI dăduseră peste ceva mult mai rău decât se așteptase oricare dintre ei. Sfinții-Soldați trebuiau opriți și asta trebuia să se întâmple chiar acum.

Crossman se apropie de curier și smulse tableta.

— E timpul să-ți faci treaba, îi spuse el femeii de pe ecran, cu un rânjet sălbatic pe față. Să fie întuneric!

— *Stingem luminile,* spuse Madrigal și, în timp ce cuvintele îi părăseau buzele, garajul fu instantaneu cufundat în întuneric.

*

Numele de Mater Dei fusese redat prin statuia de fier a Mariei alături de Iisus când era copil, aflată în fața campusului modern al spitalului, alcătuit dintr-un grup de clădiri de culoarea nisipului care găzduiau cel mai avansat centru medical din Malta.

Erau puține vehicule pe drumurile din campus, așa că Marc lăsă jeep-ul cât putu de departe de un stâlp de iluminat, băgându-l cu spatele în umbră, pentru a se putea îndrepta repede spre ieșire în caz că ar fi fost nevoit să plece în grabă. Trase pe umeri o jachetă închisă la culoare și niște mănuși, apoi își puse la gât o eșarfă arăbească Shemagh, subțire, gri, ca să-și ascundă fața. Stând departe de intrarea principală a spitalului, se îndreptă către clădirea joasă, cu un etaj, din partea de nord a complexului, unde se afla morga.

După miezul nopții, aerul se răcise. Cerul nopții era senin, iar căldura zilei dispăruse, dar fluxul de pacienți internați nu încetinise după apusul soarelui. Era weekend, și asta însemna că pe ușile spitalului intra obișnuitul cârd de turiști care exageraseră. O ambulanță trecu pe lângă el în viteză, luând-o spre urgențe, iar Marc o evită.

Își scoase telefonul și un tub mic de metal de mărimea degetului mare în timp ce se apropia de intrarea anexei. La această oră a nopții, ușa de sub panoul pe care scria *Mortwarja* era încuiată cu o încuietoare cu panou tactil și interfon pentru a suna la recepție, dar Marc nu avea de gând să piardă timpul cu asta. Îndreptă tubul spre ochiul camerei de securitate de deasupra intrării și acesta proiectă un puternic laser albastru-verzui în circuitele sale CCD[{6}]. Fasciculul puternic debusolă camera digitală pentru câteva clipe, suficient cât Marc să intre pe ușă înainte să se reseteze. Își așeză telefonul lângă panoul cu senzor pentru cheie și acesta transmise un semnal wireless în încuietoare, imitând o carte de identitate digitală pe care Kara o obținuse

pentru el din baza de date a Diviziei de Poliție Malteze. Păcăli lacătul, făcându-l să creadă că era un ofițer de poliție cu gradul de detectiv, ce avea permisiunea să intre în clădire, iar ușa se deschise.

Marc se strecură înăuntru, privind în jur, atent la orice fel de confruntare. Zona de recepție a morgii era goală, iar el se apropie în liniște de biroul de la intrare, folosind a doua oară tubul cu laser pe o altă cameră montată deasupra acestuia. Un afiș de pe birou în malteză și engleză explica faptul că morga era închisă până în ziua următoare, dar sunetele unui televizor se auzeau de după o ușă întredeschisă de partea cealaltă a recepției. Marc auzi zgomote metalice de focuri de armă și scrâșnete de cauciucuri. Cine era de gardă în acea noapte părea să fie mai interesat să vizioneze un film plin de acțiune decât să păzească recepția.

Mie îmi convine, se gândi el și se mută la următoarea ușă, care dădea spre un hol cu alte câteva săli. Cartea de identitate falsă programată în telefon funcționă și a doua oară, iar încuietorile magnetice se deschiseră. Marc se strecură pe coridorul întunecat și înaintă încet și cu grijă, citind semnele bilingve de pe pereți. Raportul medical preliminar pe care Kara îl obținuse din serverul poliției indica sala în care se afla cadavrul lui Lex Wetherby, iar el trecu de la o ușă la alta, căutând-o pe cea potrivită.

În liniște și întuneric, Marc trebui să lupte cu gândurile neliniștitoare și sâcâitoare care se nășteau în mintea sa. Nu-i plăceau spitalele. Îi făceau mereu pielea de găină, chiar și cele noi și aerisite ca acesta. La un moment dat, își puse întrebarea bizară dacă era posibil ca toată durerea și suferința care surveniseră într-un asemenea loc să se concentreze cumva în pereți, zăbovind acolo ca o pată transcendentală invizibilă. O morgă era și mai rău, construită pentru a deservi morții și nimic altceva.

Acest gând sumbru îi activă memoria senzorială și îi reaminti de un subsol murdar și fierbinte dintr-un orfelinat în ruine din Turcia. Aproape că simțea mirosul de sânge uscat și de rugină în aer. Marc înlătură amintirea scuturând din cap și găsi sala pe care o căuta.

Intră și aprinse o lampă, pe care o înclină spre trapa unui congelator în care se afla cadavrul lui Wetherby. Îngândurat, o deschise și trase tava, pe care se afla un sac alb transparent cu un cadavru palid în el. O etichetă scoasă la imprimantă cu numele hackerului decedat și informațiile sale personale era introdusă într-un buzunar de pe sac, împreună cu un cod de bare care nu îi spunea nimic lui Marc.

Respirând adânc, desfăcu fermoarul sacului și se trezi privind chipul palid și lipsit de viață a lui Wetherby. Dedesubt, pieptul său fusese sfâșiat în bucăți acolo unde îl lovise glonțul.

— La naiba.

Moartea nu îi era străină lui Marc, dar galbenul pământiu al cadavrului era deosebit de grotesc. Părea fals, ca și când ar fi fost o piesă de recuzită creată într-un studio de film de la Hollywood. Respirând pe gură, încă simțea pe limbă un gust de substanțe chimice folosite la curățare, în timp ce își continuă investigația. Nu văzu nicio incizie în formă de Y pe trunchiul decedatului, care să indice că ar fi avut loc o autopsie completă.

— Cauza morții este destul de clară, spuse Marc cu voce tare.

Totuși, el observă cicatrici pe antebrațul și mâinile hackerului și le atinse ușor, văzând urmele unor leziuni mai vechi provocate de un incendiu sau o arsură chimică. Brațul drept avea mai puține urme decât cel stâng și dădu de un tatuaj cu tuș albastru, în jurul încheieturii. Dacă Wetherby ar fi purtat un ceas la mână, acesta ar fi fost ascuns.

La început, crezu că designul era unul abstract, o colecție de linii și cercuri, dar privind mai atent găsi trei numere aranjate în linie: *57 46 53*. Păreau să fie coordonatele în grade ale unui loc, dar erau prea puține cifre pentru asta. Verifică cealaltă încheietură și nu găsi nimic.

Marc își mută privirea spre partea inferioară a corpului, imaginându-și că s-ar putea să fie și alte numere ascunse într-un alt tatuaj în altă parte, dar clipi și se opri când observă altceva – sau mai degrabă, *lipsa* a ceva.

Lui Wetherby îi lipsea piciorul drept de la articulația genunchiului în jos. După textura pielii de acolo, îl pierduse cu mult timp în urmă, iar șanțurile întărite din epidermă arătau clar că folosise un fel de proteză. Marc habar n-avea unde era aceasta acum.

Scoase casca pentru comunicații din buzunar și o atinse pentru a o activa.

— Kara? Ești acolo?

Femeia răspunse după o scurtă tăcere.

— Ce e? *Ești la morgă, da? El… adică, corpul lui, este acolo?* Vocea ei fu înăbușită pentru o clipă, apoi reveni. *Ce informații ai obținut?* El îi spuse despre tatuajul cu numere și ea nu îl băgă prea mult în seamă. Asta *nu e relevant. Ce altceva ai mai găsit?*

— Acel raport despre prietenul nostru decedat a neglijat să menționeze

că îi lipsește jumătate de picior. Ar trebui să fie o proteză pe undeva pe aici. Marc vorbi încet. Conform acelui videoclip pe care l-am văzut, era clar că o avea atunci când a sărit de pe crenelurile din Mdina.

— *Polițiștii nu au așa ceva printre obiectele lui personale,* confirmă Kara. *Așa că fie a pierdut-o în cădere, fie…*

— Fie cineva i-a găsit cadavrul înaintea poliției. Marc îi povestise deja Karei despre dronă și starea camerei de hotel a lui Wetherby și nu fu dificil să pună piesele cap la cap. Știm că ucigașii căutau ceva. Eu pariez că e vorba de date, așa că dacă le-a ascuns undeva unde să fie în siguranță…

— *Le-a ascuns în interiorul protezei. Pe care o au ei acum.*

Kara întrerupse microfonul pentru o clipă.

În tăcere, Marc se duse la smartphone-ul său și activă o aplicație de citit coduri de bare pentru a scana codul de pe eticheta sacului. Datele corespundeau unei note de pe serverul principal al spitalului ce menționa că acest cadavru era programat pentru incinerare. E *prea devreme, se* gândi Marc. *Cineva încearcă să-și acopere urmele.*

Dar apoi șirul său de gânduri se întrerupse când smartphone-ul vibra și un mesaj apăru pe ecran. Senzorii încorporați în smartphone detectaseră un cip de identificare prin frecvență radio în apropiere.

Marc atinse ecranul și citi mesajul.

— Kara? Primesc o alertă RFID{7} aici… Ecranul arăta proximitatea semnalului, indicând clar corpul lui Wetherby. Ah, la naiba, l-a înghițit?

— Ce *spune mesajul?* întrebă ea, cu vocea înăbușită și răgușită.

Era o serie de șase cifre familiare. *564653*.

— Aceleași cifre ca cele din tatuaj.

— *El… El încerca să trimită un mesaj.*

— Da, dar către cine? Marc configură senzorul și plimbă smartphone-ul peste corp, căutând locul exact al cipului și încercând să nu se gândească la cele mai rele locuri în care ar putea fi ascuns. În câteva clipe, el limitase locul semnalului RFID la mâna cu cicatricile provocate de foc.

Marc puse telefonul jos și inspectă carnea rece a degetelor și a palmei lui Wetherby. Găsi o umflătură în spațiul dintre degetul mare și arătător, o capsulă minusculă plină de circuite, nu mai mare decât un bob de orez. Un cip de o asemenea dimensiune ar putea conține cel mult câțiva kilobyți de date.

— Acesta este un marker, spuse el, apăsându-și degetele cu mănuși în

cicatrice până când dădu peste ceea ce bănuia că era acolo. La baza degetului mare, ascuns sub piele, se afla un obiect plat. Vechea cicatrice ascundea faptul că acolo carnea fusese recent tăiată și se vindecase. Am găsit ceva, adăugă el, căutând un bisturiu într-un sertar din apropiere.

— *Ce este*? se răsti Kara.

— Dă-mi o secundă. Strâmbându-se, Marc luă lama și făcu o incizie adâncă în jurul obiectului străin, tăind carnea cadavrului și trăgând de ea. Sânge închis la culoare și coagulat curgea din tăietură, iar lumina de la lampă ilumina o bucățică neagră de plastic încorporată în straturile epidermei lui Wetherby. Marc folosi o pensă pentru a prinde obiectul, dar acesta se împotrivi înlăturării mai mult decât se așteptase. Aplicând puțină forță, se desprinse încet și își dădu seama de ce. Bucata de plastic nu era tot ce găsise. O rețea de fire metalice era atașată de el și Marc își dădu seama că se uita la un dispozitiv de memorie „dispersat" construit în jurul unui conector microSD. Hackerul și-l implantase în mod deliberat în mână pentru a-l ține ascuns.

— O să adori asta, îi spuse el Karei, fotografiind circuitul pătat de sânge cu telefonul. Îți trimit o imagine acum…

— *Vreau mai mult de atât,* răspunse ea, recunoscând micul dispozitiv. *Există un slot microSD în spyPhone-ul tău. Încarcă datele din dispozitiv și trimite-mi-le.*

Marc ezită.

— Ești sigură că este o idee bună? Nu știm ce-ar putea fi pe el.

— Ca să fim acoperiți, adăugă Kara. Cât timp mă uit eu pe conținut tu îl poți pune la loc.

— În regulă. Hai să începem.

Marc șterse cârdul cu grijă și îl introduse în smartphone-ul de la Rubicon. Programul de izolare încorporat crea un firewall în jurul lui în cazul în care vreun virus pândea printre date, dar ceea ce a apărut în fereastra de *streaming* era doar o cascadă de informații – text și imagini pixelate care rulau prea repede pentru ca Marc să le pună cap la cap. Wetherby avea o copie, gândi el cu voce tare, în caz că pierdea ceea ce ascundea în proteză. Inteligent tipul, e o abordarea precaută.

— *Se pare că nu destul de inteligent,* spuse Kara cu amărăciune. A fost *ucis. Un prost…*

Cuvintele ei tăioase făceau totul mai clar. Adevărul nerostit care se

ascunsese chiar în fața lui, deveni brusc evident și spuse fără să se gândească.

— Tu îl cunoșteai pe tipul ăsta… Se uită din nou la chipul slăbit al lui Wetherby. Erați *apropiați,* nu-i așa?

— *Este complicat.*

— De ce nu mi-ai spus nimic?

Kara scoase un zgomot ciudat, care ar fi putut fi un oftat înăbușit.

— *Îmi pare rău, Marc. Îmi pare foarte rău.* Încărcarea datelor se încheie și ecranul telefonului se închise. *Pentru tot…*

Vocea se întrerupse brusc.

Telefonul nu era doar închis, ci complet mort. Semnalul prin cască încetase în aceeași clipă și Marc rămase în tăcerea aspră.

— Kara? *Kara!* Bătu degeaba în unitatea de comunicații. Ce naiba…?

Își înghiți cuvintele când văzu lumina albă a unei lanterne pe coridorul de afară, îndreptându-se spre ușa sălii în care se afla. Marc împinse rapid cadavrul înapoi în congelatorul mortuar, căutând cu privirea un loc unde să se ascundă.

Putea auzi voci acum. Erau doi oameni. Auzi cuvântul *pulizija* și un răspuns mormăit. Părea că tipul de la recepție nu fusese atât de neatent pe cât sperase el. Marc își trase eșarfa în jurul feței, căutând în jur orice ar putea folosi pentru a le distrage atenția. Scoase pistolul Glock din rucsac și îl cântări în mână. Îl adusese doar ca ultimă soluție.

Lumina lanternei se apropie și Marc se ascunse în spatele unui dulap metalic de lângă ușă, lipindu-se de perete.

Mânerul se mișcă și ușa se deschise. Marc auzi sunetul unei stații radio a poliției. Dacă nu acționa repede, poliția ar fi fost chemată și s-ar fi dat alarma.

Intrară două persoane. Primul era un polițist obosit purtând o cămașă albastră a forțelor locale, un tip între două vârste, cu o mustață groasă, care avea o lanternă greoaie. În urma lui era un bărbat mai scund, mai tânăr, într-un halat alb, dând din mâini și vorbind animat în malteză.

Marc sări din spatele dulapului și îl apucă de guler pe tehnicianul de la morgă, făcându-l să se lase pe spate și punându-i pistolul la cap. Bărbatul scoase un țipăt sugrumat de șoc și se zbătu.

Ofițerul de poliție se răsuci uimit, dar își reveni într-o clipită și scoase bastonul telescopic. Poliția malteză nu purta arme de foc, desigur, ceea ce

însemna că Marc avea un avantaj pentru că o putea folosi pe a lui. Dar nu dorea să transforme asta într-un schimb de focuri letal. Polițistul era doar un tip care își făcea treaba, dar Marc nu putea să-l lase să-l atace. Tăcerea Karei nu putea decât să însemne că ceva era în neregulă, iar implicarea poliției era ultimul lucru de care avea nevoie.

Ținându-l pe tehnicianul de la morgă între el și polițist, făcu semn cu pistolul și spuse clar ce vrea. Polițistul lăsă jos bastonul și lanterna.

— Scoate cătușele! bombăni Marc, împingându-l pe tehnician spre o masă de examinare din apropiere.

Polițistul se uită la el, apoi își puse o cătușă la una dintre încheieturi. Marc îl forță să treacă setul de cătușe pe după o bară din oțel inoxidabil de pe masa metalică, apoi să-i pună tehnicianului cealaltă cătușă.

Odată ce erau legați unul de celălalt, Marc smulse stația radio prinsă de cămașa ofițerului. Vocile care ieșeau din ea păreau deja agitate, așa că o aruncă pe podeaua de gresie și o zdrobi cu călcâiul.

— *Skużani,* se scuză el cu întârziere.

Marc renunță la ideea de a se mai deplasa discret și ieși din morgă în fugă, lăsând blestemele polițistului în urma sa. O parte din el știa că ar fi trebuit să acceseze sistemul de securitate din spatele recepției, poate să scoată hard drive-urile din el, dar fiecare secundă pe care o pierdea aici însemna încă un moment în care Kara nu era conectată la sistemul de comunicații.

Alergă spre jeep-ul Maruti și sări înăuntru, pornind motorul. Mașina se clătină luând un viraj strâns și ieși pe autostradă, în timp ce câteva mașini de la poliția locală trecură ca un fulger în direcția opusă. Marc menținu viteza exact sub limita de viteză în cele zece minute cât i-a luat să ajungă înapoi la hotelul Nova. Pe drum, încercă să reseteze hard-ul echipamentului de comunicații, și smartphone-ul, dar nimic nu funcționă. Cumva, echipamentul Rubicon fusese dezactivat de la distanță și asta putea însemna o sumedenie de lucruri. Niciunul dintre ele nu era de bine.

Cuvintele Karei îi rulau în minte. *El încerca să trimită un mesaj.* La început, ea ignorase mențiunea lui despre numerele din tatuajul de pe încheietura lui Wetherby, dar acestea erau importante până la urmă.

— Oare mesajul era pentru ea?

Puse întrebarea cu voce tare în timp ce opri jeep-ul puțin mai jos de Nova.

Nu erau vehicule noi parcate afară, nimic care să pară nelalocul lui, dar Marc nu era dispus să-și asume niciun risc.

Ținu pistolul ascuns sub jachetă când intră în clădire. Portarul de la recepție sforăia zgomotos, cu picioarele ridicate pe un scaun, iar Marc trecu ușor pe lângă el.

În loc să urce cu liftul, o luă pe scări, făcând o pauză la fiecare etaj pentru a fi atent la orice semn de alarmă. La etajul cinci se auzeau zgomote și muzică din câteva camere, în care se întorseseră petrecăreții hotărâți să-și continue petrecerea până la răsărit. O piesă de dans se auzea dinspre ușa camerei 56, suficient de tare încât să acopere sunetele a ceea ce se petrecea acolo.

Marc se opri în prag, ezitând. Ce ar vedea înăuntru? Kara Wei, întinsă pe pat cu un glonț în cap? Alungă imaginea aceea neplăcută. E *destul un cadavru pe seara asta,* își spuse el.

Lovi puternic cu călcâiul în încuietoarea ușii care se dezmembră cu totul, iar ușa se deschise larg. Marc intră înăuntru, cu pistolul sus, aproape de piept, și îi strigă numele.

Surferul de douăzeci și ceva de ani pe care îl văzuse mai devreme în acea zi năvăli furios în cameră de pe balcon, ținând o sticlă de bere în mână. Apoi văzu pistolul din mâna lui Marc și furia îi dispăru într-o clipă.

— Uau! Ce naiba?

Avea un accent scoțian aspru și obrajii îi erau înroșiți.

— Înapoi!

Marc îndreptă pistolul spre el și aruncă o privire rapidă printr-o ușă laterală în baia mică și murdară. Nu era nici urmă de Kara, nici acolo, nici altundeva. Totul părea greșit.

Înaintă, ținând pistolul nemișcat.

— Unde este ea?

— Ce? Unde e cine?

— *Kara!* Marc rosti numele ei cu năduf. Nu te juca cu mine, amice! Te-a luat azi de la aeroport! Te-a adus aici! Ce i-ai făcut?

Surferul avea mâinile ridicate, ținând în continuare berea într-una din ele.

— Ce? repetă el, negând din cap și clipind nervos. Nu. Nu cunosc nicio Kara, amice. Nu am fost la aeroport! Sunt aici deja de o săptămână!

Instinctul îi spunea lui Marc că ceea ce auzea era adevărat, dar era încă

nesigur.

— În genunchi.

— Nu, te rog…

— *Pune-te naibii în genunchi!* urlă el către celălalt bărbat cu suficientă forță încât să-l facă să-i scape sticla din mână și să-l asculte. Faci și tu parte din asta? întrebă Marc. Știi despre Wetherby?

Surferul dădu din cap, tremurând în timp ce vârful pistolului se apropia.

— Uite. Cred că ai niște probleme, bine? Dar eu n-am nicio legătură cu ele! Bărbatul era clar îngrozit. Am fost în această cameră toată săptămâna! Am venit pe cont propriu! Nu e nicio fată aici, bine? Trase aer în piept și făcu semn din cap spre masă. Nu mă interesează fetele, înțelegi?

Marc își coborî privirea și văzu un laptop deschis, cu muzică dance ieșind din difuzoare și un autocolant mare în formă de steag cu culorile curcubeului lipit în colț. Făcu o pauză și camera de deasupra ecranului îi atrase atenția.

— Ai… avut asta pornită tot timpul cât ai fost aici?

Surferul dădu din cap.

— Vorbesc pe Skype cu bunica, în fiecare zi. Înghiți în sec, iar în ochii săi mari și panicați se putea citi frica. Ascultă, ia ce vrei. Bani, pașaport, calculator… Nu te voi opri…

Dar Marc nu-l auzea. În schimb, toate comentariile pe care Kara le făcuse îi reveniră deodată în minte.

Derulăm această operațiune sub un protocol izolat.

M-am gândit că ar fi o acoperire bună.

Apelurile către Rubicon sunt direcționale prin laptopul meu momentan.

Lăsă pistolul jos, se uită în laptop și apoi îl închise furios. Muzica încetă.

— Ea nu este aici.

— Asta tot încerc să-ți spun, amice!

— Nu, se întoarse Marc, dând din cap. Ea nu a fost niciodată aici.

Se simți ca un prost.

De când se despărțise de ea în Franța, Kara Wei fusese doar o voce în urechea lui, dar ar fi putut să-i trimită acel semnal de oriunde. Ce dovadă avea că ea plecase de fapt la Torino și apoi zburase în Malta, așa cum făcuse el? Niciuna. Ea ar fi putut să-l monitorizeze prin intermediul spyPhone-ului și el nu ar fi știut niciodată.

Puse totul cap la cap și își dădu seama cum îl indusese în eroare. Kara

era un hacker desăvârșit și ar fi fost o joacă de copii pentru ea să intre în laptopul unui călător ghinionist. Probabil că găsise datele surferului în registrul hotelului Nova și pătrunsese în calculatorul lui prin rețeaua Wi-Fi nesigură a clădirii pentru a-l monitoriza. Amărâtul acesta devenise, fără să știe, acoperirea Karei, nimic mai mult decât o piesă de recuzită cu care să-l facă pe Marc să creadă că ea era aproape.

Odată cu briza care intra pe fereastra deschisă de la balcon, se auzi și sunetul sirenelor de poliție, apropiindu-se.

— Pe tine te caută, nu? spuse surferul.

— Da, răspunse Marc și plecă în fugă.

Își recuperă echipamentul din camera de hotel și luă liftul de serviciu până la parter, ieșind din clădire prin spate, luând-o pe coridoare înguste cu cutii de hârtie igienică și materiale de curățenie stivuite pe lângă pereți. Marc știa că nu putea risca să se întoarcă la Maruti-ul închiriat. Probabil că poliția malteză îl urmărise de la spital până la hotel Nova, așa că fură un scuter Peugeot XR6 care fusese lăsat neasigurat pe aleea din spate, și care îl scoase pe străzile din cartierul Sliema.

Îndepărtându-se de zona turistică, Marc găsi un refugiu pe autostrada de pe coastă, unde se putea opri să-și tragă sufletul.

Încerca să înțeleagă ce se întâmplase, când din interiorul rucsacului se auzi un ton de apel. Marc scotoci prin el și găsi telefonul de la Rubicon. Cărămida neagră de sticlă și metal prinsese din nou viață. Pe ecran, apărură scrise cu un roșu aprins cuvintele *Apel Prioritar.*

Apăsă tasta de răspuns cu prudență, și duse telefonul la ureche.

— *Kara! Domnule Dane.* Simți o greutate în vocea fermă a lui Ekko Solomon, pe care nu o mai întâlnise până atunci. *În sfârșit. Sunteți singur!*

— Sunt doar eu, răspunse el la întrebare, încruntat. Poate să-mi spună și mie cineva ce naiba se întâmplă?

— *Ascultați cu atenție,* spuse Solomon. Am *reușit acum să obținem iar informații privind locul în care vă aflați. Se fac aranjamente să vă scoatem de acolo chiar în momentul acesta. Trebuie să încetați orice activitate în care sunteți implicat. Abandonați totul și întoarceți-vă imediat la birou. Acest ordin înlocuiește toate ordinele anterioare. Mă înțelegeți, domnule Dane!*

— Da, începu el, confuzia lui crescând. Dar unde este Kara? Ce s-a…?

Solomon îl întrerupse înainte să-și poată termina propoziția.

— Acțiunea la care participați nu este o operațiune aprobată. Respectați protocolul. Mergeți la aeroport și părăsiți locul acela imediat. Apoi, se mai gândi și adăugă. *Vă voi explica totul în persoană. Până atunci, continuați așa cum vi s-a ordonat.*

Apelul se încheie și Marc se uită la ecranul negru, îngrijorat și nesigur.

Capitolul 6

Luminile se stinseră în centrul orașului San Francisco, una după alta. Pana de curent se răspândi ca un val silențios prin clădiri și pe străzi, de parcă o mână uriașă ar fi aruncat un șuvoi de cerneală neagră pe hartă. Raza crescu și cuprinse mai întâi zece străzi, apoi douăzeci, apoi o sută, două sute și a continuat să se extindă. Energia electrică se întrerupse de-a lungul golfului în sus spre Telegraph Hill și în jos pe lângă Mission și Haight. Celebrele tramvaie din oraș se opriră brusc, semafoarele se stinseră, provocând zeci de accidente, deoarece șoferii reacționară prea încet la întunericul neașteptat.

Niciun loc nu scăpă de bezna apărută subit. Fiecare clădire conectată la rețeaua electrică se întunecă instantaneu. Blocurile de birouri și hotelurile deveniră spații sumbre, ca niște morminte. Lifturile se opriră, blocând pasagerii înăuntru și, în absența luminii, un potop de panică se răspândi la fel de repede cum se răspândise întunericul.

Generatoarele și bateriile de rezervă, programate să pornească atunci când sursa de alimentare a orașului nu mai funcționează, nu se activară, întrucât codul complex și viclean care se răspândise prin rețeaua de contoare inteligente se alimenta dintr-un flux de date false ce replica funcționarea normală a rețelei. Alte semnale de comandă și control pătrunseră în rețeaua de alimentare cu energie electrică din California, împiedicând orice fel de resetare automată.

Străzile începură să se sufoce pe măsură ce vehiculele se opriră, iar altele se ciocniră. Oamenii ieșiră din clădiri, fluturând smartphone-urile pentru a face puțină lumină, chiar dacă turnurile de telefonie mobilă din oraș nu mai funcționau și le izolaseră de restul lumii.

San Francisco era un oraș al celor pregătiți – nu puteai să trăiești într-o zonă cu cutremure și să nu fii pregătit pentru un dezastru – deși nu fusese niciun cutremur, niciun avertisment cu privire la un șoc iminent, oamenii ieșiră pe străzi înfricoșați că pământul ar putea începe să li se miște sub picioare.

*

În subsolul hotelului care nu era încă deschis, raze de lumină albă strălucitoare veneau din toate direcțiile în timp ce Sfinții-Soldați adunați acolo își activau lanternele frontale, montate pe cap. Lucy se dădu înapoi, trăgându-l și pe Malte în umbra întunecată din spatele unuia dintre stâlpii de susținere.

— Rețeaua de energie electrică… șopti Malte. Din întregul oraș…?

— Nu știu, șopti ea.

Râsul aspru al lui Crossman răsuna din pereții de beton ai parcării subterane.

— Ascultați! auziți asta? Lucy îl văzu îndreptându-se înapoi spre ambulanță. În timp ce mergea, trase pe el jacheta unui paramedic. Ah, ei știu că se apropie momentul judecății!

Lucy auzea, și chiar foarte bine. Afară, pe străzi, un cor de claxoane de mașini, strigăte și țipete umpleau aerul. Haosul pe care și-l doreau Crossman și oamenii săi izbucnise; acestea erau primele scântei ale unui incendiu care putea cuprinde întreg orașul dacă nu era oprit.

— Pregătiți-vă! strigă Crossman și îi făcu semn unui alt bărbat. Lucy îl zări pentru o clipă pe ticălosul acela tatuat în lumina unei lanterne. Bullock, ia o echipă și du-te să le oferi câtorva iertare pentru păcatele lor!

Celălalt bărbat dădu din cap.

— E timpul să umplem niște morminte, scuipă el, mobilizându-se pentru violența iminentă.

— Eu mă duc spre ambulanță, rosti Lucy printre dinți, ținând în mână pistolul-mitralieră furat. Tragem în cauciucuri, în motor, și nu se mai duc nicăieri…

— Bomba… începu Malte.

— N-am uitat de ea, spuse Lucy, știind foarte bine ce fel de distrugeri îngrozitoare ar putea provoca dispozitivul termobaric improvizat. Acoperă-mă!

Lucy țâșni din spatele stâlpului de beton și fugi, dar în timp ce se apropie prin întuneric de ambulanță, girofarul vehiculului prinse viață. O lumină infernală, pâlpâitoare, de un roșu-aprins, lumină totul, iar Sfinții-Soldați ce păreau niște marionete cu mișcări sacadate, o văzură pe Lucy, care nu mai era la adăpost, ci stătea acolo, în câmp deschis.

— Intrus! strigă cineva și toate pistoalele se îndreptară în direcția ei.

Ea reacționă fără să se gândească. Declanșă o rafală de foc automat,

împușcăturile zăngănind la trecerea prin amortizorul improvizat din vârful armei.

Din întuneric, arma lui Malte se alătură luptei și Sfinții-Soldați începură să tragă și ei imediat cu sălbăticie, cei mai mulți dintre ei țintind în direcția ei. Lucy auzi un strigăt de durere și zări o siluetă într-o haină lungă smucindu-se și învârtindu-se. Prins în mijlocul unui schimb de focuri fatal, curierul căzu la pământ, cu trupul sfâșiat de gloanțe, lansate fără să se țină cont de cine ar putea fi în cale.

Lucy se aruncă la pământ și lovi podeaua cu un geamăt în timp ce făcu o tumbă. Gloanțele îi treceau pe deasupra capului, în timp ce încercă să se ridice înapoi în picioare și să o ia la fugă. În spatele ei, auzi zdrăngănitul pistolului-mitralieră al lui Malte și gloanțele care pătrundeau prin spațiul luminat în roșu și treceau prin ușile minivanurilor parcate.

— Prindeți-o pe cățeaua aia! urlă Crossman.

— Du-te, du-te! strigă Bullock, tipul cu tatuajele din închisoare. Mă descurc!

Lumina girofarului își schimbă poziția când ambulanța începu să se miște, iar Lucy trase spre ea, țintind spre cauciucuri – dar pistolul-mitralieră scoase un sunet înfundat și se blocă pe loc.

— La naiba! Ea smuci piedica pentru a scoate cartușul care se blocase, dar o umbră se apropie de ea și Bullock o izbi pe Lucy cu o forță brutală, care o făcu să se clatine. La impact, pistolul-mitralieră inutil îi scăpă și ridică mâinile pentru a bloca loviturile despre care știa că vor urma.

Lumina albă din lanterna frontală a lui Bullock o orbea și pentru o secundă a crezut că avea să o împuște, dar, în schimb, fostul pușcăriaș îi aplică o îmbrățișare de urs din față și o strânse tare. Mușchii lui denși, întăriți în închisoare o sufocau. El răcni de la efort, iar picioarele lui Lucy părăsiră podeaua, în timp ce o ridică.

Ea auzi schimbul de foc de la distanță dintre ceilalți Sfinți-Soldați și o forma neclară de undeva de lângă stâlpul unde îl lăsase pe Malte, dar aerul îi țâșni din plămâni când strânsoarea lui Bullock deveni și mai puternică și o forță să expire.

Mâna lui Lucy se zbătea în căutarea unui punct sensibil, dar neavând foarte mult loc de manevră, reuși doar să rupă cămașa lui Bullock, lovindu-l ineficient în stomac. Îl auzi râzând, cu respirația fierbinte pe gâtul ei gol. Nu părea un unghi bun ca să îi aplice o lovitură paralizantă între picioare,

iar el râse de ea în timp ce storcea viața din ea.

Apoi degetele ei lungi atinseră vârful unui revolver aflat în tocul de la șoldul lui, îl prinse și trase de el, scoțându-l de acolo.

— Ah, nu, nu pui mâna pe ăsta!

Bullock bombăni, încercând să îi ia arma și începură să se lupte. Lucy nu putu ridica pistolul cu mai mult de un grad sau două. El o prinsese de mână, iar strânsoarea lui era ca o menghină care urma să o zdrobească. Vârful revolverului rămase îndreptat spre pământ, incapabil să găsească o țintă.

Lucy strânse din dinți și încercă o mișcare. Îl lovi pe Bullock în tibie, iar el scoase un sunet de durere și pentru un moment slăbi din strânsoare. Fu suficient pentru ca ea să îndrepte vârful pistolului înapoi spre piciorul lui și să apese pe trăgaci. Glonțul răsună puternic și trecu prin bocancul lui Bullock, împrăștiind sânge și oase pe podea.

El țipă și îi dădu drumul, înjurând de mama focului. Lucy se răsuci rapid și îl lovi peste față cu patul revolverului, făcându-i cartilajul țăndări și rupându-i nasul. Fostul pușcăriaș căzu la pământ.

Ea trase aer în piept când unul dintre minivanuri porni. Sfinții-Soldați zăceau împrăștiați pe jos, morți sau răniți, ca dovadă a abilităților lui Malte. Ceilalți fugiseră, dispărând pe străzile întunecate în urma ambulanței.

Finlandezul o privi din spatele volanului minivanului.

— Hai, strigă el.

— Da…

Ea îi aruncă o privire lui Bullock, apoi sări în vehicul, iar Malte băgă mașina în viteză și porniră cu un scârțâit de roți, trecând de bariera ridicată, luând-o în sus pe rampă și ieșind apoi către Fremont Street. Lucy era supărată că îi lăsase pe nemernic și pe colegii lui în urmă, dar ei nu erau o prioritate.

Îndesând revolverul în buzunarul jachetei, își luă smartphone-ul și văzu mesajul *Fără semnal* clipind pe ecran. Ea vru să-i trimită un mesaj lui Gonzalez, dar fără nicio rețea operațională nu exista nicio modalitate de a lua legătura cu el.

— Acolo.

Malte arătă în față, iar Lucy zări luminile roșii care se diminuau în timp ce ambulanța se îndepărta de ei. El avea piciorul pe accelerație, dar

minivanul nu era construit pentru a prinde viteze mari și aveau impresia că se târau prin noroi pentru a prinde celălalt vehicul din urmă.

Hotărâți să continue urmărirea, trecură pe lângă fețe înspăimântate și mașini blocate, iar Lucy încercă să-și amintească harta străzilor din oraș. Piața în aer liber care era ținta Sfinților-Soldați era la mai puțin de zece străzi distanță. Plănuiau să se sinucidă intrând cu ambulanța în mulțimea de acolo pentru a detona dispozitivul? Crossman nu părea genul care să se sinucidă pentru cauza lui, dar totuși stomacul i se strânse și se îngrozi gândindu-se la ce daune ar putea provoca bomba termobarică asupra corpurilor neprotejate.

— Ține-te bine, avertiză Malte, intrând cu viteză într-o intersecție blocată. Ocoli un camion oprit și împinse o altă mașină din drum, provocând o ploaie de scântei galbene la contactul cu aripa vehiculului.

Lucy se zgâlțâi pe scaun și se uită în jur, găsind pistolul-mitralieră pe care îl folosise Malte. Verifică încărcătorul – mai aveau o treime din cartușe, poate suficiente pentru câteva împușcături – și desprinse amortizorul improvizat din filtrul de ulei, aruncându-l pe bancheta din spate.

— Trebuie să-i elimin înainte să ajungă la țintă. Nimic altceva nu va funcționa.

— De acord. Malte avea privirea ațintită spre strada întunecată din față și lumina de la farurile minivanului. Puteau vedea ambulanța albă în fața lor, dar pe măsură ce se apropiau de ea, secundele deveneau lungi și chinuitoare.

Lucy se ridică de pe scaunul pasagerului, trecu în spate, pe rândul din mijloc al minivanului și deschise ușa laterală. Ușa alunecă în spate, iar vântul năvăli în mașină, în timp ce treceau printr-un pasaj subteran. Malte apăsa încontinuu pe claxon, împrăștiind pietonii speriați din fața lor și menținând viteza.

Lucy se sprijini de cadrul mașinii pentru a obține o poziție stabilă și ridică pistolul-mitralieră, sprijinindu-l de umăr. Urma intersecția cu Mission Street și de acolo avea să fie drum drept până la Grădinile Yerba Buena. Nu putea aștepta ocazia perfectă să acționeze. Trebuia să facă asta acum.

Mitraliera se smuci în mâna ei când apăsă pe trăgaci și văzu gloanțele făcând scântei la impactul cu partea din spate a ambulanței. Luminile din spate explodară și cauciucul din stânga spate fu afectat. Vehiculul derapă

puțin, dar își menținu viteza, apoi vira brusc spre dreapta, înainte de intersecția cu Mission Street. Ambulanța se strecură printre gloanțe și Lucy trase din nou cu mitraliera înspre ea, dar odată ce gloanțele se terminară, își dădură seama de ce vehiculul virase mai devreme decât se așteptaseră.

În fața lor apăru un troleibuz MUNI lung și argintiu, care blocase intersecția când se întrerupsese curentul. Malte trase cu putere de volanul minivanului și Lucy fu împinsă pe spate. Pentru o secundă, ea crezu că vehiculul înalt se va înclina prea mult și se va răsturna, dar Malte trase de volan reușind să iasă din virajul acela dificil – dar nu înainte să treacă atât de aproape pe lângă autobuz încât ușa laterală să fie smulsă și aruncată pe stradă.

Ambulanța era încă în mișcare, dar afectată de cauciucul care explodase. Bucăți negre de cauciuc erau aruncate în urma sa, iar capacul roții se dezintegra. Malte aduse minivanul foarte aproape de vehicul și îl lovi din spate, dar nu reuși să-l încetinească. Câteva gloanțe trase din cabină sparseră parbrizul minivanului, făcându-l să semene cu o pânză de păianjen. Ambulanța vira când se apropie de o intersecție plină de mașini și urcă pe bordură. Minivanul o urmă și intrară iar pe șosea.

Urma 2nd Street și asta însemna că erau la doar câteva minute distanță de grădini. Lucy se trase spre ușa deschisă și strigă la Malte.

— Du-te în dreptul lor!

Lucy nu așteptă răspunsul lui, se prinse de marginea acoperișului și se împinse în sus, în afară, vântul zdruncinând-o în timp ce se cățără pe mașină. Se mișca precum o gimnastă, avea mișcări rapide, ignorând tensiunea din mușchii brațelor.

Minivanul ajunse în dreptul ambulanței, atât de aproape încât făceau schimb de vopsea și fragmente de plastic. Un glonț provocă o scânteie alb-gălbuie când fu tras de cineva din cabina ambulanței. Lucy luă asta ca pe un semnal că e momentul să acționeze, așa că sări pe acoperișul plat al vehiculului de urgență.

Metalul de sub ea se distorsionă și pârâi, iar ea se prinse de girofarul ce producea lumina intermitentă roșie-albă, pentru a se trage înainte. Ea văzu cum ușa din față de pe partea pasagerului se deschide și o siluetă în jachetă de paramedic se ridică, stând pe scaun și răsucindu-se pentru a o putea împușca. *Crossman.*

O înjură, țintind cu o mână, și agățându-se de scaun cu cealaltă. Pistolul

scoase un sunet puternic și ea simți o durere ascuțită atunci când glonțul îi perforă piciorul.

Fără avertisment, șoferul frână și vehiculul încetini, iar Lucy aproape că-și pierdu echilibrul. Ea se deplasă înainte pe acoperișul alunecos și direct spre Crossman. El reacționă prea lent, iar ea îl lovi din reflex, trăgându-i un pumn stângaci în cap. El o lovi în coaste cu revolverul mare, dar Lucy îl prinse de braț. Singurul lucru care îi ținea în echilibru era greutatea celuilalt. Apoi ea îl smuci și el își pierdu stabilitatea.

Crossman urlă furios când căzu și se izbi cu fața de șosea. Lucy îi zări brațul și umărul dispărând sub roata din dreapta spate a ambulanței, vehiculul făcând un salt când trecu peste el. Ea simți că ambulanța încetinește, șoferul neștiind cum să procedeze.

Lucy nu ezită. Se grăbi să intre în cabina ambulanței pe ușa deschisă, cu picioarele înainte. Sfântul-Soldat care conducea o privi uimit și ea îl lovi cu piciorul în față, dându-l cu capul de geam. Ambulanța se opri clătinându-se și, ca să fie sigură, Lucy îl mai lovi o dată pe șofer, înainte de a-l arunca pe stradă.

Malte opri și el minivanul în apropiere și strigă către ea.

— Ești bine?

— Lasă-mă pe mine, răspunse ea. Încărcătura… Tremurând de la adrenalină, Lucy se aplecă peste spătarul scaunului pentru a privi în compartimentul din spate. Cilindrii de hidrogen și bomba FAE erau încă în stare bună și ea văzu o lumină verde de la ceea ce trebuia să fie un mecanism de declanșare. Nu zări niciun cronometru cu numărătoare inversă, doar o grămadă de fire care conectau componentele electronice și declanșatorul. Hardware-ul îi era străin, iar inima îi stătu în loc. Lucy era lunetistă, putea să spargă uși și să apese pe trăgaci. Nu era specialistă în dezamorsarea bombelor, nu se pricepea la partea tehnică.

— La naiba, Marc, spuse ea pe sub nas. Unde e britanicul ăla nătărău când am nevoie de el?

Ea zări ceva întins pe jos și se întinse să-l ia. Era tableta digitală argintie pe care curierul o adusese teroriștilor. Era deteriorată, ecranul se spărsese, dar poate mai existau date pe ea pe care le-ar putea recupera.

— Ia asta! Lucy se aplecă pe fereastră și aruncă tableta în minivan, pe scaunul pasagerului. O să…

Ea încetini. Zece secunde sau zece minute. Nu exista nicio modalitate de

a ști cât timp avea până când dispozitivul se va detona. Singura ei certitudine era că Sfinții-Soldați nu o construiseră degeaba. Urma să explodeze și nenumărați oameni puteau muri.

— Nu, vociferă ea. Nu azi.

Lucy se urcă la volan și băgă ambulanța în viteză, apăsând pe accelerație. Roțile vehiculului se învârtiră și vehiculul dădu în marșarier și se roti pentru a se întoarce pe drumul pe care veniseră. Băgă schimbătorul în viteza întâi și acceleră înapoi pe Mission Street. Cu sirena urlând ca un cor de iele și girofarul proiectând lumina când albă, când roșie, Lucy transformă ambulanța într-o rachetă ghidată. Apăsă pedala în podea și se aplecă înainte pe volan.

Clădirile de apartamente întunecate și blocurile de birouri se întindeau de o parte și de alta a vehiculului, de parcă s-ar fi aflat pe fundul unui canion mărginit de ziduri tăioase de obsidian.

O usturau nările de la mirosul de ou stricat care venea de la hidrogen și mirosul puternic al materialului explozibil. Lucy încercă să nu se gândească la puterea distructivă monstruoasă din bomba improvizată, menținându-și, în schimb, ochii concentrați asupra drumului din față. În depărtare, putea vedea unde se termina Mission Street, și dincolo de ea strălucirea lunii joase în apele golfului San Francisco.

Zări iar troleibuzul blocat și îl ocoli cu o mișcare unduitoare, rapidă ca o săgeată, dar ambulanța era grea și dezechilibrată din cauza cauciucului deteriorat din spate, așa că Lucy simți că începe să piardă controlul. Derapă și intră într-un șir lung de scutere parcate, făcându-și drum printre ele, răsturnând vehiculele lăcuite pe două roți de-a lungul benzilor de pe șosea.

Lucy se luptă din răsputeri să mențină controlul în derapaj și redresă ambulanța. *Aproape am ajuns.*

Nu avea un plan în cap, nu chiar. Era mai degrabă un instinct, o acțiune improvizată în ultima secundă, alimentată de o panică ascunsă cu greu. *Genul de risc nebunesc pe care și l-ar asuma Dane, nu eu,* își spuse ea. Lucy nu voia să piară din cauza influenței proaste a britanicului nechibzuit asupra ei. *Dar iată-mă…*

Ambulanța țâșni din Mission Street și intră în intersecția cu strada Embarcadero, împrăștiind pietonii îngroziți din fața ei. Lucy îndreptă vehiculul greoi spre pasarela 14 și trecu printr-o poartă cu zale. Drumul se cam termina aici.

Deschizând ușa șoferului cu piciorul, Lucy văzu în ceață o punte și se aruncă spre ea. La impactul cu solul se rostogoli, simțindu-și jacheta cum se sfâșie și se rupe, iar sângele îi udă fața. În spatele ei, motorul ambulanței scoase un sunet muribund când vehiculul trecu printr-o barieră de lemn de la capătul debarcaderului și se prăbuși în apele golfului.

Pentru câteva clipe pierdu noțiunea timpului. Nu știa cât timp trecuse – dacă erau secunde sau minute.

Oamenii alergau să o ajute. Nu. Nu. Trebuiau să fugă de acolo. Nu se terminase încă.

Lucy se ridică cu greu în picioare și scoase revolverul din buzunar, ridicându-l spre cer. Ea trase în aer, sperând că împușcăturile îi vor îndepărta pe bunii samariteni care veneau să o ajute.

Șchiopătând, forțându-se să alerge, Lucy se îndepărtă cât putu de ambulanța care se scufunda. O armă termobarică funcționa doar atunci când putea dispersa un aerosol mortal de material exploziv pentru detonarea sa secundară, iar Lucy spera că scufundarea ei în apă de mare era suficientă pentru a neutraliza acel efect letal. Dar încărcătura principală ar putea în continuare să explodeze și să curme vieți…

În timp ce acel gând se derula în capul lui Lucy, un val de aer și căldură o izbi în spate și o împinse în față. Explozia lumină debarcaderul ca un fulger de vară și ea se împiedică de un zid jos.

Lucy se întoarse și văzu un ghemotoc de fum dens și negru ridicându-se din apă, încadrat de luminile care se aprindeau din nou de-a lungul îndepărtatului pod Bay Bridge. Picături de apă și așchii din debarcaderul de lemn cădeau în jurul ei. În cele din urmă, Lucy și-a permis să se sprijine de un perete și să tragă puțin aer în piept. Îi era greu să se concentreze din cauza zgomotului din urechi. O umbră o acoperi și observă că Malte stătea deasupra ei.

— Ești rănită?

Gura lui se mișca, dar ea nu auzea cuvintele.

— Nu aud nimic, spuse ea, atingându-și lobul urechii. Apoi izbucni într-un hohot de râs aspru. Am fost nechibzuită.

Malte făcu un semn sarcastic din cap și o ajută să se ridice, îndreptându-se spre mașină. Mai multe girofaruri, albastre de data aceasta, și reflectoarele elicopterelor Gărzii de Coastă se apropiau de debarcader.

— Îi așteptăm? Malte făcu semn spre mașinile de poliție îndepărtate.

Lucy văzu că avea tableta deteriorată în cealaltă mână, și ghici întrebarea pe care nu o rostise. *Îi predăm asta lui Rowan și Gonzalez?*

Îndreptându-se, ea luă tableta de la el și scoase capacul rupt din spate.

— Ai un cuțit? întrebă ea, întinzând mâna.

Îi dădu un briceag și Lucy găsi rapid bateria tabletei pe care o tăie, pentru a se asigura că niciun program de ștergere a fișierelor nu poate fi rulat pentru a șterge conținutul acesteia. Nu așteptăm, îi spuse Lucy, urcând în dubă. Acești ticăloși fanatici au primit ajutor și vreau să aflu de la cine.

*

Părăsind Malta, Marc opri mai întâi în Tunis și abia apoi trecu Marea Mediterană spre Nisa, pentru a se asigura că autoritățile locale nu îl urmăriseră după ce părăsise insula.

Puse pașaportul olandez pe care îl folosise direct într-o pungă de ardere de îndată ce părăsi zona de sosiri a aeroportului. Însă, doar ce făcu câțiva pași în Franța, și deja văzu doi bărbați venind unul din stânga, altul din dreapta, care îl înconjurară.

Nu le știa numele și nimeni de la Rubicon nu se gândise vreodată să i le spună. Făceau parte din personalul de securitate al lui Ekko Solomon. Ambii erau musculoși, îmbrăcați în costume Brioni negre, purtau ochelari închiși la culoare, aveau capul ras și niciun pic de umor. *Ai fi zis că erau făcuți din aceeași matriță într-o fabrică de băieți duri,* se gândi el, singurul lucru care îi diferența fiind culoarea pielii. Unul dintre ei avea bronzul roșu al unui fermier, celălalt arămiu. Făceau mișcări puține, calculate, și cu o oarecare lentoare, Marc își dădu seama alarmat că îl tratau ca și cum ar fi o potențială amenințare.

— O să-mi spuneți ce se întâmplă?

Pusese întrebarea către amândoi în timp ce îl flancau în soarele după-amiezii.

— Procedura de alertă este în vigoare, spuse Fermierul.

— Veți fi informat când ajungem la birou, adăugă Arămiul. Și acestea fură singurele lor cuvinte.

Marc se urcă în spatele unui Mercedes GLS care aștepta și Fermierul conduse, în timp ce celălalt bărbat stătea lângă el, tăcut și impasibil.

Marc trase un pui de somn pe drumul până la Monaco, și când ajunseră, soarele se pregătea să apună. Dormise câteva ore și în timpul zborului, dar nu i se părea că fusese suficient. De fiecare dată când îl lua un somn adânc

ca să se poată odihni cu adevărat, se trezea imediat îngrozit de ceea ce se întâmplase în Malta și întrebându-se unde dispăruse Kara Wei.

Bulevardele celui mai scump oraș-stat de pe planetă erau aglomerate, iar GLS-ul se strecură rapid prin trafic spre cartierul de afaceri și clădirile de birouri de pe Avenue de Grande Bretagne. Sediul grupului Rubicon din Europa era într-o clădire modernă de oțel și sticlă, care se ridica printre clădirile ce se întindeau pe dealurile din Monaco – cele cu țiglă roșie ale familiilor vechi cu bani și cele cu fațade decorate cu stuc ale celor proaspăt îmbogățiți. Majoritatea etajelor inferioare erau utilizate de departamentele care gestionau principalele interese de afaceri ale organizației Rubicon – minerit și construcții, biotehnologie și aviație, precum și o ramură de contractor militar privat mai vizibilă. Nivelurile superioare erau rezervate pentru apartamentele private ale lui Ekko Solomon și un centru de operațiuni al Diviziei pentru Situații Speciale.

Marc se aștepta ca gărzile de corp să-l ducă acolo, dar liftul din parcarea de la subsol coborî în loc să urce, lăsându-l la un nivel de care nici măcar nu știa că exista în clădire.

Coridorul era placat cu panouri din beton și oțel, puternic luminate, iar Marc se încordă încă o dată când cei doi bărbați îl conduseră într-o cameră securizată. Ușa se deschise și îl văzu pe Henri Delancort așezat la o masă de metal, cu un scaun gol în fața lui. Camera și modul în care erau aranjate scaunele îi sugera clar că era vorba de un *interogatoriu,* iar Marc se opri imediat în prag.

— Ce dracu’ este asta? a întrebat el. Simțea înăuntrul său un amestec de oboseală și iritare și se uită la asistentul lui Solomon. Te aștepți să-ți fac probleme?

Delancort oftă teatral și își scoase ochelarii fără ramă, făcând o pauză pentru a-și freca puntea nasului galic.

— Avem deja mai mult decât suficiente probleme cu care să ne confruntăm.

Tonul lui îl alarmă pe Marc.

— Unde este Lucy? Și Malte? Li s-a întâmplat ceva?

— Da, spuse Delancort ferm. Dar s-a rezolvat și sunt amândoi pe drum încoace. Dar asta nu are nimic de-a face cu conversația pe care trebuie să o avem. Cum Marc continuă să stea nemișcat, Delancort îi aruncă o privire aspră și își puse ochelarii la loc. Te rog. Ia un loc ca să putem să punem

lucrurile cap la cap, bine? Nu fi dificil.

Arămiul puse o mână grea pe umărul lui Marc și se folosi de cealaltă pentru a-i indica drumul către scaun. Sugestia era evidentă. *Așază-te, înainte să fii obligat să faci asta.*

Dădu din umăr pentru a-i îndepărta mâna și se așeză pe scaunul liber. Arămiul îl urmă înăuntru, în timp ce Fermierul rămase afară, pe coridor.

— Nu îmi place să fiu tratat ca un criminal, îi spuse el cu fermitate lui Delancort.

Marc avea prea multe amintiri urâte din camere ca aceasta, amintiri despre acuzații și amenințări din partea propriului său guvern, de la foștii săi camarazi de la MI6. Unul dintre motivele pentru care venise să lucreze pentru Solomon și DSS fusese ca să scape de asta. Și iată, istoria se repeta.

Delancort se juca cu manșetele sacoului de la costumul gri-argintiu.

— Hai să trecem direct la subiect. Canadianul francez era zvelt și se îmbrăca elegant, dar existase întotdeauna ceva la el care lui Marc nu-i plăcea. I se părea că sub fațada bine construită, dar falsă, de om relaxat se ascundea o persoană foarte calculată. Știi unde este Kara Wei?

— Credeam că știu… Inspectă camera goală și văzu o cameră mică în care se oglindea în colțul opus. Credeam că e cu mine în Malta. Se pare că de fapt, nu era acolo.

— Nu există nicio dovadă că ar fi ajuns pe insulă în ultimele două zile, confirmă Delancort. Ea a dispărut de pe radar în Franța în același timp cu tine și nu a mai reapărut.

— Nu am dispărut de pe radar, insistă Marc. Am urmat ordinele *tale.*

— Chiar așa? spuse Delancort, fără greutate în voce. Ai vorbit cu mine? Ai vorbit cu altcineva în afară de Kara?

Marc deveni încordat.

— Nu.

— Explică-mi, spuse celălalt bărbat. Am pierdut contactul cu voi doi după ce am primit datele din GPS-ul lui Toussaint. Ai făcut o treabă bună acolo, apropo. Ne-ai făcut rost de niște informații foarte utile.

— Bine. Marc tăcu pentru o clipă în timp ce-și organiza gândurile, punând în ordine faptele. Vorbi pe parcursul următoarelor cincisprezece minute și Delancort îl ascultă în tăcere, trecând prin ceea ce se întâmplase – apelul neașteptat legat de noua misiune, investigația urgentă referitoare la uciderea lui Wetherby, urmărirea dronei, rețeaua de date ascunsă în carnea

decedatului, toate acestea.

Când Marc termină, Delancort ridică privirea spre cameră de parcă ar fi așteptat ceva, apoi se întoarse cu fața la el.

— Dacă ai minți în legătură cu toate astea, am ști asta.

Marc își întinse mâinile.

— Deci putem să încetăm cu asta acum?

— Da, hai să facem asta, spuse categoric Delancort. Ai fost păcălit. Cred că toți am fost. Kara Wei a trecut în tabăra adversă și te-a folosit pentru a obține ceea ce își dorea. M-am gândit că poate lucrezi cu ea. Nu voi minți, am avut îndoielile mele cu privire la performanța ta…

— Serios? Marc nu se putu abține să nu-l întrerupă. Nu observasem.

Delancort se încruntă.

— Am pus la îndoială competența ta. Să nu uităm că Khadir și Glovkonin sunt încă în libertate.

Marc se încordă la pomenirea celor două nume. Khadir, un lider al celulei Al Sayf, jucase un rol esențial în construirea amenințării teroriste care îl adusese pentru prima dată pe Marc în orbita grupului Rubicon, iar oligarhul rus Pyotr Glovkonin îl conducea pe trădătorul din MI6 responsabil pentru ruinarea vieții lui Marc. Niciunul din ei nu plătise încă pentru ceea ce făcuse.

— Dai vina pe mine pentru asta? bombăni Marc. Nu trece o zi în care să nu mă gândesc la ei. Și la ce mi-au luat.

Delancort continuă de parcă Dane nu ar fi vorbit, mulțumit să obțină o reacție de la el.

— Dar dacă nu aș fi sigur de loialitatea ta, conversația asta ar merge într-o altă direcție.

Marc scrâșni din dinți când simți amenințarea nerostită din spatele acelor cuvinte, dar nu zise nimic, ci așteptă ca celălalt bărbat să continue.

— Deci, să reluăm. Din câte știm, Kara a primit un e-mail automat, criptat, de la un server privat în timpul operațiunii din Chamonix. La câteva momente după sosirea acelui mesaj, ea a întrerupt comunicările cu Rubicon și a făcut eforturi în mod activ pentru a ne împiedica să vă urmărim. Două sute de mii de euro au fost delapidați dintr-un cont al DSS, la scurt timp după aceea, de către o sursă necunoscută și credem că este vorba de Kara. Făcu un semn neclar cu mâna în aer. Cât de operațiunea despre care mi-ai vorbit, această anchetă din Malta? Se pare că a fost pusă la cale de Kara pe

cont propriu, după care ți-a prezentat-o ție drept o misiune legitimă venită din partea organizației Rubicon…

— Ca să se asigure că o ajut, interveni Marc, ai cărui obraji începeau să se înroșească. Deci mi-a întins o cursă? Cu greu îi venea să creadă și se uită în podea, confuz și consternat. Știam că ceva e în neregulă… Mă tot întreba dacă am încredere în ea.

— Ai avut. Delancort își înclină capul. Și acum iată-ne. Întreaga rețea Rubicon este în stare de asediu, în timp ce încercăm să ne asigurăm că Kara nu a încercat să obțină acces în altă parte sau să fure materiale de pe serverele noastre.

— De ce ar face asta? Marc dădu din cap. Crezi că ne atacă? Asta nu are niciun sens!

Ușa se deschise și orice răspuns ar fi putut da Delancort, el păli în prezența bărbatului care intră. Atât el, cât și Marc se ridicară în timp ce Ekko Solomon se opri în ușă, având o prezență impunătoare.

Proprietarul și fondatorul Grupului Rubicon avea puțin peste cincizeci de ani și părea sculptat din lemn de tec închis la culoare. Purta un costum rafinat, avea ochii duri și cercetători, și părea îngrijorat.

— Aș vrea să cred că aveți dreptate, domnule Dane. Solomon le făcu semn amândurora să se așeze, dar Marc rămase în picioare, stând ca pe ace iar.

— Kara m-a lăsat să cred că misiunea avea de-a face cu Asociația, spuse el. M-a lăsat să cred asta, a știut cum să mă ia… El dădu din cap, furios pe el însuși. A făcut asta pentru că știa că voi mușca momeala și nu o să mă mai uit cu prea mare atenție la misiunea din fața mea.

— Regret că Kara s-a folosit de lucrurile pe care le cunoștea despre noi, spuse Solomon. Făcu semn cu capul spre monitor. Am auzit ce ați spus. Probabil că nu a intenționat niciodată să meargă în Malta. Credem că s-a îndreptat mai degrabă spre continent, în Europa, dar asta rămâne încă sub semnul întrebării. Este un foarte bun hacker. A lăsat o serie de urme false pe care încă suntem în curs de a le investiga.

— Dacă credeți că face asta pentru bani, vă înșelați.

Marc vorbi fără să se gândească, cuvintele venindu-i din instinct. Modul în care s-a comportat… Cred că e mai mult decât atât, e ceva *personal.*

— Instinctul dumneavoastră nu vă înșală, spuse Solomon sumbru. Kara Wei și Alexander Wetherby se cunoșteau. Ea a fost anunțată de uciderea lui

și a ales să o investigheze folosind resursele companiei mele… și pe dumneavoastră, domnule Dane.

Marc scoase rețeaua de date din rucsac și le-o arătă.

— A întrerupt orice legătură cu mine, odată ce a descărcat datele. S-a folosit de mine ca să le obțină.

— Există anumite lucruri despre Kara Wei pe care nu le cunoști, remarcă Delancort. În primul rând, acesta nu este numele ei adevărat.

Marc se uită la Solomon, îngrijorarea lui crescând.

— Ce alte lucruri?

— *Ghost5*. Știți de acel grup. Solomon îi întâlni privirea. Având în vedere abilitățile dumneavoastră specifice în domeniul digital, domnule Dane, îmi imaginez că știți exact cine sunt aceștia.

Îl trecu un fior.

— Am auzit de ei, recunoscu Marc.

Numele aparținea unui grup de hackeri mercenari care deținea un loc de top pe listele celor mai căutați infractori ale organizațiilor precum Comandamentul pentru Apărare Cibernetică al Statelor Unite, Centrul Guvernamental de Comunicații (GCHQ), Serviciul Federal de Securitate (FSB) și Agenția Națională de Securitate (NSA). Ca Anonymous, doar că înlocuiești dorința pentru dreptate și justiție cu cea pentru bani murdari.

Numele lor era un joc de cuvinte. *Ghost5* venea de la cuvântul *„Ghosts”,* care în lumea pasionaților de jocuri video erau acei hackeri fantomă care pândeau pe la colțurile întunecate ale dark web-ului; iar „s”-ul de la final fusese înlocuit cu cifra 5 pentru că zvonurile sugerau că grupul fusese fondat de cinci membri. Existau povești conform cărora colectivul de hackeri interceptase niște date în America de Sud împotriva dușmanilor cartelului La Noche, ducând la uciderea a zeci de agenți și informatori ai Agenției pentru Combaterea Drogurilor. Alte zvonuri înfricoșătoare sugerau că aceștia ar fi fost în spatele doborârii unui avion de pasageri în Ghana, ca parte a unui complot de a șantaja o mare companie aeriană.

— Alexander Wetherby era membru al grupării Ghost5, spuse Solomon. Poate că a încercat să-i trădeze, sau poate că participa la una dintre operațiunile lor din Malta. Oricum, informațiile pe care le-am obținut din laptop-ul Karei arată, fără urmă de îndoială, că el făcea parte din grup.

— Unde erau aceste date? întrebă Marc.

— Pe o partiție ascunsă de pe hard drive-ul ei, remarcă Delancort. A

neglijat să-l protejeze pe deplin… Poate pentru că toate acestea s-au petrecut în grabă. Asta sugerează că nu era pregătită corespunzător.

Fiorul pe care îl simțise îi intrase în oase, pentru că Marc știa ce avea să urmeze.

— Și ea a făcut parte din Ghost5, nu-i așa? Înainte de Rubicon? spuse Marc.

Delancort dădu din cap brusc și își potrivi ochelarii.

— Ea părăsise grupul când a intrat în vizorul nostru. Am prins-o lucrând pe cont propriu, încercând să pătrundă într-unul dintre serverele noastre centrale din Senegal.

— Și când anume ați aflat că lucrase pentru unul dintre cele mai periculoase grupuri de hackeri de pe planetă?

Lui Marc nu îi venea să creadă. Dacă chiar și jumătate din zvonurile despre ei erau adevărate, Ghost5 avea la fel de mult sânge pe mâini ca orice alt grup terorist.

— De la început. Delancort dădu din nou din cap. De ce crezi că am angajat-o?

— Am construit Rubicon pe multe principii, continuă Solomon, înainte ca Marc să poată răspunde. Unul dintre cele mai importate este ispășirea păcatelor. În mod inconștient, mâna i se întinse spre gât. Nu se vedea, dar Marc știa că Solomon avea un lanț la gât de care atârna trăgaciul unui pistol cu care el luase viața cuiva când era mult mai tânăr. Toți cei pe care i-am adus în Divizia pentru Situații Speciale au fost oameni care meritau o a doua șansă. Înțelegeți asta la fel de bine ca oricare dintre noi, domnule Dane. Se întunecă la față. Kara… Mi-a spus că vrea să lase în urmă viața ei de dinainte. Atunci am ales să o cred.

— Și acum?

Solomon își întoarse privirea, lăsând întrebarea lui Marc în aer. Ekko schimbă o privire cu Delancort, iar Marc observă comunicarea tăcută între ei.

— Trebuie să discut cu șeful diviziei de contracte militare și de securitate declarate. Carantina ne creează probleme… Henri, vei restabili toate privilegiile și autorizațiile domnului Dane. Vreau să lucreze la o analiză a acelui dispozitiv. Arătă spre rețeaua de date. Este singurul indiciu pe care îl avem.

— Domnule, sunteți sigur că…?

Solomon nu îl lăsă pe Delancort să termine.

— Sunt sigur, spuse el ferm. Amândoi știți ce aveți de făcut. La treabă. Ezită înainte de a pune o mână pe umărul lui Marc în timp ce se îndrepta spre ieșire. Dar mai întâi, dormiți puțin. Am nevoie de dumneavoastră în formă maximă.

Marc voia să argumenteze, dar era obosit și sentimentul de înverșunare din el se estompase. În cele din urmă, dădu istovit din cap și își ridică rucsacul.

După ce Solomon plecă, Delancort îi zâmbi forțat peste masă.

— Sper să nu iei personal preocupările mele de mai devreme cu privire la tine.

— Du-te naibii, spuse Marc cu patos și se îndepărtă.

Capitolul 7

— Bine ai revenit, spuse Delancort.

— Încearcă să spui asta ca și când vorbești serios, răspunse Lucy în timp ce ieșea din lift.

Ea șchiopăta puțin din cauza împușcăturii în picior, bandajul fiind prea strâns în jurul rănii superficiale și inconfortabil. Malte o urmă îndeaproape și nu comentă.

Asistentul lui Solomon li se alătură și traversară puntea largă de lemn din atriumul centrului de criză al companiei Rubicon.

— Am trimis un avion după tine, răspunse Delancort. Ce vrei mai mult de atât?

— Am un răspuns destul de lung la această întrebare, îi spuse ea. Malte făcu semn din cap și se îndepărtă de ei, îndreptându-se spre zona rezidențială. Dar e bine că am avut avionul. Altfel, am fi încă acolo.

Pilotul personal al lui Solomon, un fost aviator al Forțelor Aeriene israeliene pe nume Ari Silber, se folosise de influența Grupului Rubicon în California pentru a-i scoate din SUA și a-i aduce înapoi în Europa, spre dezamăgirea agentului special Gonzalez de la FBI, care voia ca Lucy și Malte să se supună unui interogatoriu complet despre ceea ce se întâmplase cu Sfinții-Soldați.

Până la urmă, găsiseră un compromis. Ari fu de acord să facă o oprire la Washington D.C. iar Gonzalez zburase cu ei, interogându-i pe parcursul zborului. Când aterizară la Dulles pentru a face plinul înainte de traversarea oceanului, agentul FBI avea toate informațiile necesare pentru ca el și agentul Rowan de la Serviciul de Securitate să atace cu toate armele gruparea teroristă locală.

Planurile Sfinților-Soldați de a ucide sute de oameni și de a acapara titlurile ziarelor cu cauza lor bolnavă fuseseră oprite, dar realitatea tragică era că aproape reușiseră. Norocul jucase un rol prea mare în oprirea detonării bombei lor termobarice improvizate, iar asta o ardea pe Lucy pe dinăuntru. Cineva fusese plătit să-i ajute pe teroriști să-și promoveze cauza, iar ea voia să știe cine.

Asociația, se gândi ea. Acesta era exact genul lor de operațiune – un atac

în masă care se desfășoară prin intermediari, o lovitură care ar contribui la climatul global de frică, de pe urma căruia puteau profita. Oare *femeia aceea, Madrigal, era unul dintre agenții lor?*

Dar ăsta nu părea a fi răspunsul corect. Era prea ușor. Lucy Keyes avea încredere în instinctele ei și ele îi spuneau că aici era vorba de ceva mai mult. Sfinții-Soldați se ocupau cu găinării, nu erau cu mult mai buni decât o miliție amărâtă care se ascunde în spatele vorbelor lungi. Cineva îi echipase cu o armă letală și, dacă ar fi reușit, atacul din San Francisco ar fi fost brutal.

Asociația era mult mai sofisticată. Pentru ei, nu era niciodată vorba doar despre vărsare de sânge, despre violență de dragul violenței. Întotdeauna exista o altă agendă.

Lucy îi arătă lui Delancort punga cu dovezi care conținea tableta pe care o recuperase din ambulanță.

— Am nevoie ca tehnicienii să-i facă o verificare completă. E ceva mai mult la mijloc decât niște țărănoi cu o bombă improvizată. Ei nu au abilitățile să orchestreze pana de curent pe care am văzut-o acolo și acesta este singurul indiciu care ne-ar putea duce la persoana care a făcut-o. Se uită în jur. Marc și Kara s-au întors, nu? Aș vrea să se uite ei la asta…

Delancort ridică mâna pentru a o reduce la tăcere.

— L-am adus pe Assim să preia sarcinile Karei.

El făcu semn cu mâna și ea se întoarse, văzându-l venind înspre ei pe puștiul înalt din Arabia Saudită, care purta ochelari și zâmbea agitat.

Lucy îl cunoscuse pe Assim Kader în treacăt, atunci când acesta era mentorat de Kara Wei. Tânăr, reticent și emoționat, de obicei stătea tăcut, mai pe margine și nu părea să-i placă să fie împins în lumina reflectoarelor.

— Uite, ți-am adus un cadou, îi spuse ea.

— Ah! Mulțumesc. Assim luă tableta deteriorată de la ea și o întoarse pe toate părțile în mâinile lui cu degete lungi. Cadența accentului său sugera că fusese educat într-o școală privată britanică costisitoare. Se pare că acest dispozitiv nu prea a fost pe placul cuiva.

— Sigur o să dai de vreo capcană, avertiză ea. Atât digitală cât *și* fizică, așa că să ai grijă.

— Bine…

Assim ținu dispozitivul la distanță de el în timp ce-l ducea spre laborator.

Lucy îl privi îndepărtându-se.

— Ce-mi scapă aici, Henri? Ea nu i se adresa de obicei pe numele mic canadianului francez, dar de data aceasta o făcu.

— Avem o problemă de securitate, spuse el.

— Ia spune-mi, ceru ea, auzind tonul precaut din vocea bărbatului. În timpul zborului peste Atlantic, Ari menționase o carantină temporară în vigoare în toate sistemele Grupului Rubicon, ceea ce o frustrase pe Lucy pentru că nu se putuse conecta la rețeaua companiei. La momentul acela, nu se gândise prea mult la asta, fiind obosită, dar acum cuvintele lui Delancort o treziră. Ce naiba se întâmplă? Marc e bine? Kara?

El se încruntă.

— Kara este… Delancort făcu o pauză și începu din nou, conducând-o către una dintre sălile de conferință cu pereți de sticlă, astfel încât să poată vorbi în privat. În timp ce erai în America, a avut loc un incident. Nu o să-ți placă.

*

Madrigal ieși pe acoperiș și își aprinse o țigară Gitanes, ridicând o mână drept paravan pentru brichetă. Aerul se răcise acum, când soarele apusese, iar briza care părea să fie plăcută în timpul zilei devenise rece, rafalele de vânt șuierau pe lângă cadrele triunghiulare expuse ale sferei geodezice jerpelite ce domina vârful clădirii părăsite.

Bucăți de pânză fluturau atârnate de cadrul inferior al giganticii mingi de golf. Mai sus, pe părțile laterale ale construcției, panourile erau nedeteriorate, dar murdare de la apa de ploaie. Mai multe straturi de graffiti acopereau fiecare latură până la înălțimea la care puteau ajunge mâinile unui om, dând sferei aspectul unei sculpturi ciudate din hârtie, putrezită în partea de jos.

Îi plăcea aici sus. Sfera uriașă făcea parte dintr-un trio, având o soră mai mică aflată într-o parte pe propriul bloc și alta în vârful unui turn din apropiere. Când Războiul Rece se dezlănțuise, domurile conțineau echipamente de ascultare de ultimă generație, îndreptate spre teritoriul întunecat al națiunilor inamice, preluând și interpretând fiecare semnal radio pentru a identifica orice urmă de intenție de atac sau informații pe baza cărora se putea acționa. Dar acum locul era complet gol, acoperit de vegetație, pierdut într-o pădure deasă. Spațiilor în care răsuna ecoul și sălilor libere li se dăduse o nouă utilitate – mai întâi de creatorii nonconformiști care transformaseră complexul într-un oraș fantomă, o

instalație de artă stradală antisistem, iar acum de către oamenii ei. Trupa lui Madrigal era formată și ea din artiști și rebeli, în felul lor, dar care lucraseră dintr-o perspectivă foarte diferită.

Îi plăcea simbolismul actului de a ocupa acest loc. Un complex care adăpostise cândva armele silențioase ale războiului informațional, făcea asta din nou. Însă nu în serviciul statelor naționale fără chip și al oamenilor în gri de pe coridoarele puterii. Astăzi, războiul era în mâinile celor privați de drepturi și ale celor trădați.

Locul avea ceva care scosese la suprafață o amintire îngropată demult. Alți oameni ar fi parcurs aceste coridoare dezafectate și în descompunere și ar fi observat doar patina vopselei, dar Madrigal vedea dincolo de asta. Arhitectura familiară a clădirilor, tipică unei instituții, îi amintea de locurile în care crescuse.

O *paradă aparent nesfârșită de baze militare. Școli și săli de sport, oficii poștale și case din panouri prefabricate pentru familiile soldaților. Își aminti că alerga pe acele coridoare, râdea și se juca. Erau spații identice, construite din același set de piese, niciodată foarte diferite. Întotdeauna avea senzația de familiar și de siguranță.*

Cerul de deasupra capului și vremea se schimbau. Într-un loc era frig și zăpadă. Apoi, în altă parte, aerul era uscat și era mult nisip. Iar în alt loc era cald și umed.

Chipurile profesorilor din sălile de clasă și ale celorlalți copii se schimbau și ele. La fel și oamenii de dincolo de gard și limbile pe care le vorbeau. Iar semnele de pe clădiri se transformau din litere pe care le cunoștea în mâzgălituri și pictograme ciudate. Toate acestea fuseseră o mare aventură pentru o fetiță.

Și cu ea era, de fiecare dată, tatăl ei în uniforma lui călcată și perfectă, o imagine bine definită, strălucitoare ca ilustrația dintr-o carte de povești. Imaginea mamei ei, însă, se decolora cu timpul, ca o acuarelă ștearsă.

Madrigal simți că amintirea, cu greutatea ei, începea să prindă nuanțe mai întunecate și încercă să oprească asta înainte de a pierde controlul asupra ei. Doar durere, mâhnire și mânie o așteptau dincolo de acel punct.

Mama ei palidă plângând, începând procesul ei lent de dezintegrare. Distrugerea ei avea să dureze ani de zile și aproape că își trăsese și fiica după ea. Fusese nevoie de curaj, până la urmă, să se desprindă și să o lase să se dezintegreze singură.

Și apoi sicriul acoperit cu steag, pe care refuzaseră să-l deschidă, împiedicând-o să-și ia rămas bun. Își pierduse tatăl în întunericul unei nopți umezi, ploioase. Întrebarea la care nu primise răspuns și ar aprinde o arsură rece și lentă.

— Nu. Fusese nevoie de efort fizic pentru ca Madrigal să poată opri acele gânduri, refuzând să le mai dea curs. Nu era un moment bun pentru asta.

Trase cu putere din țigară și vârful de un roșu vișiniu străluci. *Evenimentele vor începe să se deruleze rapid acum, se* gândi ea. După atât de mult timp, după atâția ani de pași mărunți, progresivi, spre obiectivul ei, acum ar fi fost posibil să îl atingă în doar câteva zile dacă totul mergea conform planului.

Avea regrete, desigur. Probleme pe care fusese nevoită să le rezolve. Atât de multe alegeri făcute în acei ani. Limitele depășite și principiile inutile la care renunțase.

Se gândi la Lex. Săracul, lașul de Lex. Cât de tristă fusese să afle despre duplicitatea lui. Era întotdeauna prea curios pentru binele lui și descoperise mai multe decât trebuia să știe despre planurile ei pentru Ghost5. Fără context, fără să înțeleagă despre ce e vorba, reacționase greșit.

Dacă ar fi venit la mine, își spuse Madrigal, *am fi putut rezolva totul.* Ea i-ar fi spus totul, dacă nu ar fi dezamăgit-o fugind. Moartea lui fusese aproape, suficient de aproape, încât să-i străpungă armura fragilă de detașare. Ea se gândi la ideea că avea mâinile pătate de sângele lui, examinând gândul de la distanță, ca și cum l-ar fi observat de undeva din afara ei. Madrigal nu știa câte vieți distrusese prin acțiunile ei, dar acestea erau lucruri mărunte, lucruri îndepărtate. Nu aveau legătură cu ea. Ele nu erau *tangibile* în realitatea ei personală. Dar pe Lex îl cunoscuse personal, investise în el. Asta făcea ca regretul să o afecteze.

Madrigal mai trase o dată din țigară și își dădu din ochi o șuviță de păr de culoare arămie, pierzându-se în privelișteа pădurii întunecate. Ea a respins gândul intenționat. Lex nu era nici primul, nici ultimul pe care fusese forțată să îl lase în urmă.

Se auziră bocanci pe scările de metal ruginit din spatele ei, iar când se uită peste umăr văzu că Erik se apropia, cu o tabletă și un dispozitiv de comunicații. Ochii lui duri, veșnic plini de mâine, se fixară asupra ei, fața lui rămânând în umbră. Madrigal avea peste patruzeci și cinci de ani, ceea

ce însemna că Erik era suficient de tânăr pentru a fi fiul ei, deși asta nu îi împiedicase să se culce împreună de câteva ori în ultimul an. El arăta ca un atlet și avea și rezistența unuia, dar totul fusese un proces mecanic, complet funcțional, dar fără prea multă plăcere. În ultima vreme, pur și simplu nu mai apăruse ocazia. Avuseseră prea multe de făcut, prea multe alte diversiuni care erau mult mai atrăgătoare decât o simplă partidă de sex.

— A venit momentul? întrebă ea, dar bineînțeles că venise. Erik era neamț și era extrem de precis, complet inconștient de cât de tare îl transforma asta într-un clișeu. Ea intră în dom și ieși din calea brizei în timp ce el instală echipamentul, desfăcând o antenă parabolică groasă, pentru a o îndrepta către cerul fără nori.

— Avem vești de la Andre, îi spuse el. Echipamentul lui Lex a sosit prin curier din Malta. Au luat tot ce era important din camera de hotel și cadavrul. Îl va aduce aici mai târziu, în seara asta.

— Ce spun ceilalți despre dispariția lui Lex?

El ridică din umeri.

— Unii sunt confuzi. Multora nu le pasă. Dar Pyne vorbește mult despre asta. Ea nu înțelege de ce a fugit.

— Nu-i lăsa să se concentreze pe asta, spuse Madrigal ferm. Ține-i ocupați. Abilitățile lui Pyne sunt utile, dar este ușor de distras. Ar putea apărea complicații dacă oamenii încep să-și bage nasul unde nu le fierbe oala. Se așeză pe o cutie de oțel în mijlocul spațiului gol. Cât despre echipamentul lui Lex… E și unitatea de memorie acolo?

Erik dădu din cap o dată.

— Noii noștri prieteni probabil au făcut o copie înainte să ni-l trimită, menționă el.

— Cu siguranță, aprobă Madrigal. Biroul 121 și adepții lor din Grupul Lazarus sunt buni, dar nu vor putea folosi singuri acele date. Ea zâmbi pentru o clipă. Altfel, de ce ar avea nevoie de noi?

El se opri.

— De ce avem *noi* nevoie de *ei*?

Ea îi aruncă o privire de avertizare.

— Știi răspunsul la această întrebare. Parteneriatul acesta îmi oferă acces la resurse pe care nu le pot obține singură.

— Nu-i adevărat, spuse Erik, fixând-o cu privirea. Am putea face asta fără ei. De acord, ar dura mai mult, dar…

— Am așteptat destul de mult! izbucni ea, stingând țigara pe podea nervoasă. Mi-a luat prea mult. Madrigal dădu din cap și momentul dispăru. M-am săturat să o iau încet.

El nu a insistat. Tableta din mâinile lui Erik s-a aprins și el o așează pe o secțiune a cadrului domului, la nivelul ochilor.

— E gata. Eu voi pleca.

— Nu, ordonă ea, acoperindu-și valul de furie cu acest mic semn de încredere. Rămâi de data asta. Doar ascultă.

El știa că trebuia să stea în afara razei de acțiune a camerei, așa că se așează în umbră, în timp ce componentele electronice complexe din dispozitivul de comunicații analizau transmisia prin satelit și instalau filtrul de blurare.

O imagine apăru pe ecranul tabletei. În fața unui fundal gol stătea un bărbat asiatic cu față rotundă, piele măslinie și cu un început de chelie, îmbrăcat în același costum prost croit pe care îl purta întotdeauna. Ea bănui că, fiind un soldat de rang înalt, prefera să fie în uniformă pentru aceste conversații. Avea urechi proeminente, care îi aduceau mereu aminte lui Madrigal de un personaj de desene animate, dar fața lui îmbufnată nu te lăsa să te simți lejer în preajma lui.

— *Am vorbit cu ofițerii mei, spuse el, trecând direct la subiect. Mi-au spus că v-au înlăturat trădătorul înainte ca el să compromită proiectul.*

Vocea lui ieși din difuzoarele tabletei părând metalică și aspră, aproape fără pauză între cuvinte, dar pronunțându-le clar pe fiecare în parte.

— Sunt recunoscătoare, spuse ea, întorcând capul. Sunt la fel de buni pe cât ai spus că sunt.

— *Bineînțeles,* răspunse bărbatul. *Nu eficiența lor mă preocupă. Ci a ta, Madrigal. Operațiunea din America a eșuat!*

Ea ridică un deget.

— Țin să te contrazic. Noi am executat perfect ceea ce ținea de noi. Greșelile au fost făcute de Sfinții-Soldați și nu mă poți considera responsabilă pentru securitatea lor operațională slabă. Madrigal îi aruncă o privire scurtă lui Erik. Informațiile despre ceea ce se întâmplase în California erau încă neclare, iar aproape o zi mai târziu, rețeaua electrică din San Francisco era doar parțial funcțională. Dar planul radicalilor de extremă dreaptă de a detona un dispozitiv exploziv în oraș eșuase. A treia fază a funcționat, continuă ea. Am paralizat un oraș important. Cu testul

inițial din Germania și apoi cu atacul informatic din Taiwan, nu am avut decât succese. Ea îl privi pe bărbat pe ecran. Te-ai răzgândit?

În mod previzibil, el se înfioră la sugestia ei.

— *Când ne-ai adus acest proiect, ai fost de acord că dacă am colabora, vor fi îndeplinite anumite criterii. Suntem… nemulțumiți.*

Tonul lui Madrigal se înăspri.

— Câți oameni și-au pierdut viața în Taipei? Tonul bărbatului o deranja. Trebuia să-i amintească cine era cel talentat în această asociere. Oamenii tăi nu ar fi putut face asta. Noi am putut. Și când vom termina, îți vom fi oferit ceea ce îți dorești de zeci de ani. *Respect.* Se aplecă mai aproape de ecranul tabletei. Cred că asta te va mulțumi.

El se gândi la asta pentru o clipă, iar când vorbi din nou tonul lui fu mai moderat.

— *Când veți începe operațiunea principală? Programul este neclar.*

Ea îi simți nerăbdarea. Era ca și când se uita în oglindă.

— Suntem pregătiți pentru evenimentul principal, nu te îngrijora. E posibil ca ofițerii tăi să mai aibă ceva de lucru, în funcție de modul în care progresăm de aici. Dar începem în curând. Foarte curând.

— *Nu trebuie să vă mai lăsați atenția distrasă,* insistă bărbatul de pe ecran.

— Sunt complet de acord, îi spuse ea, întinzându-se spre ecran pentru a întrerupe convorbirea. Te voi contacta în curând.

Imaginea dispăru și Erik interveni pentru a demonta echipamentul.

— Să mai aibă ceva de lucru, spuse el, reluând comentariul ei. Te aștepți la mai multe cazuri similare cu al lui Lex?

Ea oftă, bătând pachetul de țigări în palmă pentru a scoate o altă țigară Gitanes.

— El a fost o problemă pe care nu o anticipasem.

— Și s-a rezolvat înainte să scape de sub control.

— Da, spuse ea, dar acum avem un om în minus și mă gândesc la alți oameni din afara cercului care ar putea fi o problemă. Ar fi prudent să nu așteptăm până apare următoarea problemă.

— Te referi la Dart. El îi aruncă o privire neutră. Crezi că el ne-ar pune bețe în roate? Are tot ce-și dorește. Înțelegerea noastră cu el s-a încheiat.

Madrigal ridică din umeri, aprinzându-și bricheta.

— Oare? Ea aprinse țigara proaspătă și trase din ea. Atunci poți să

numești asta *pregătire.*

*

— Kara l-a lăsat pe Marc de izbeliște? În mijlocul unei nenorocite de misiuni? În mod inconștient, pumnii lui Lucy se încleștară. Ar fi putut fi ucis acolo! Ea se ridică de la masa din sala de conferințe și se îndreptă către fereastra din sticlă mată, uitându-se în depărtare la orașul Monaco și la golful de dincolo.

— Cam da, spuse Delancort. Din fericire pentru el, Dane a reușit să scape, iar după ce Kara a întrerupt comunicarea cu el, am reușit să restabilim o legătură și să îl scoatem de acolo. Nu este clar dacă intențiile ei erau să-l lase pe mâinile poliției malteze sau la mila ucigașilor lui Wetherby.

Lucy îi aruncă o privire lui Delancort.

— Crezi că ar face asta în mod deliberat?

— Am învățat că în lumea în care ne învârtim, adevărul este ceva rar. Oamenii se schimbă pentru a se adapta circumstanțelor, și uneori sunt forțați să dezvăluie adevărul despre ei. Cred că tocmai am văzut masca sub care se ascundea Kara căzând.

Lucy descoperi că nu avea un răspuns la asta. Îi fusese întotdeauna greu să o înțeleagă pe Kara, chiar dacă o considerase prietenă. Lucy bănuia că americanca de origine chineză, micuță și uscățivă, avea o tulburare de spectru autist, fiind mai pricepută la gestionarea structurilor rigide ale codului informatic și ale hardware-ului, decât la analiza semnalelor sociale și la interacțiunea cu oamenii. Dar totuși, îi fu greu să creadă că avea o legătură atât de superficială cu alți oameni, încât putea să rupă intenționat orice legătură cu cineva și să pună acea persoană în pericol. Marc era capabil să aibă grijă de el însuși, desigur, ea știa asta. Însă acțiunile Karei o scoteau din sărite.

— Încercăm să-i urmărim mișcările, continuă Delancort, dar în momentul acesta nu avem indicii concrete și nici nu cunoaștem scopul ei final. Luând aceste lucruri în considerare, l-am sfătuit pe Solomon să mențină Grupul Rubicon în stare de alertă, până când ne putem asigura că mișcările Karei nu fac parte dintr-o acțiune de amploare împotriva companiei.

Lucy dădu din cap sumbru.

— Având în vedere accesul pe care l-a avut… La naiba, ar fi putut să

intre în oricare dintre serverele companiei, să descarce fișiere sau să încarce un virus… Cu cât se gândea mai mult la ce s-ar fi putut întâmpla, cu atât își imagina scenarii mai dezastruoase. Kara ne-a trădat… Când Lucy rosti în sfârșit cuvintele cu voce tare, parcă totul deveni permanent și real. Ultima fărâmă de simpatie pe care o purta pentru cealaltă femeie dispăru pe măsură ce mentalitatea ei de lunetist ieși la iveală. Ce pot să fac?

— Solomon vorbește acum cu consiliul de administrație. Când termină, ar vrea să discutați în privat.

Delancort făcuse aluzie la ceva, dar amândoi o trecură cu vederea.

— Voi fi pregătită, spuse ea după o clipă.

O siluetă neclară apăru în spatele ușii de sticlă înainte ca aceasta să se deschidă brusc. Cu laptopul sub un braț, Marc se uită în sală și îl văzu pe Delancort la masă.

— E bine că ești aici… Făcu un pas, ignorând orice protocol, apoi o zări. Un zâmbet scurt, dar sincer, îi apăru pe față. Lucy… Ești bine? Am văzut știrile despre San Francisco, era vorba de tine?

— Da, spuse ea făcând un semn liniștit cu capul. Eu și Malte am avut niște probleme. Apoi trecu repede peste asta, simțind furia de mai devreme revenind. Delancort mi-a povestit de porcăria asta cu Kara.

— Da. Marc părea să-și amintească de ce venise. Legat de asta.

Trecu direct la subiect – luă un loc, deschise calculatorul și începu să bată în tastatură.

— Eram în mijlocul unei conversații, începu Delancort, dar Marc nu-i dădu atenție.

Pe ecran apărură niște panouri care semănau cu niște ferestre deschise către fluxuri de text și cod, în timp ce Marc trimitea informații prin receptorul wireless încorporat în masă către circuitele ecranelor ascunse în sticlă.

— Așadar, pe scurt, am spart criptarea din unitatea de memorie din corpul lui Wetherby, le spuse el. Se uită la Delancort. Ea știe cine este, nu?

— Am pus-o la curent cu excursia ta neautorizată în Malta, *oui.* Delancort se încruntă. Cum ai spart protecția atât de repede?

— Lucrez la asta de zece ore, fără pauză. Marc îl privi. Probabil că am băut o cantitate de cafea și Red Bull egală cu masa mea corporală. În plus, încă mai am un server plin de programe de spart mecanismele de detectare a intrușilor, de la GCHQ, din zilele mele la MI6 și sunt foarte bun la asta,

spuse el, de parcă ar fi fost evident. Trase aer în piept. Oricum, am dat de ceva serios pe unitatea de memorie. Nu sunt doar date, este o parte dintr-un program. Un program de atac executabil. Marc se încurcă în cuvinte încercând să scoată informațiile cât mai repede. Nu-ți face griji, este inactiv. Ca un pistol care nu este încărcat. La început nu eram sigur cu ce am de-a face, adică are niște specificații tehnice *foarte* complexe. Nu e genul de cod pe care l-ar putea crea un amator din LulzSec, e mult prea avansat chiar și pentru o echipă de hackeri precum Ghost5. Vorbesc despre un nivel de sofisticare pe care doar un stat național l-ar avea. Dar când am aruncat o privire în codul de bază, am început să văd elemente pe care le-am recunoscut…

— Wetherby urma să facă trafic cu o armă digitală? Lucy era oarecum familiarizată cu protocoalele de război cibernetic din perioada ei în Forțele Speciale, dar numai în locurile în care acestea se intersectaseră cu propriul ei tip de haos, mai dinamic.

— A instalat niște firewall-uri bune pe dispozitiv, dar a făcut o treabă rapidă și murdară, explică Marc în grabă. Sunt formidabile, dar invincibile. Deci era bun să le *spargă,* dar nu neapărat să le și *construiască,* nu? Trase aer în piept. Oricum, am intrat. Am intrat și am găsit… Ea îl văzu pierzându-și din elan, ca un alergător care se împiedică. Știu ce este, Lucy. Știu asta pentru că ni l-au furat de sub nas! Și acum iată-l, ani mai târziu, chiar în fața mea!

— Mai încet, prietene, spuse ea, întorcându-se să se uite în jos la ecranul din fața lui. Ai sărit capitole întregi, nu știu despre ce vorbești.

Marc făcu un efort fizic să se concentreze și să-și adune gândurile.

— Vorbesc despre Arquebus. Adică, nu m-am gândit că o să-l mai văd vreodată…

— *Arquebus,* repetă Delancort. O flintă din secolul al XVI-lea. E ca o muschetă.

— Acesta este numele de cod, explică Marc, pentru un vierme informatic multi-vector conceput să acționeze împotriva sistemelor compromise, a rețelelor inamice, a țintelor de infrastructură încorporate etc.

Lucy se uită la un panou înțesat cu comenzi text derulându-se în jos pe ecranul din perete.

— Nu vreau să te întreb de unde știi ce este asta.

Marc își lăsă mâinile să cadă de pe tastatură.

— Știu pentru că am fost unul dintre cei care au contribuit la crearea lui. Pe vremea când lucram pentru serviciile secrete britanice.

Ea îl privi.

— Credeam că erai tehnician la MI6. Că ofereai asistență pentru misiunile din teren și chestii din astea.

— Am fost. Vezi, Arquebus a făcut parte dintr-o inițiativă comună între mai multe agenții care a implicat toate activele din Regatul Unit. Au fost implicate MI6 și MI5, GCHQ, Serviciul Militar de Informații, chiar și SO15… Am făcut parte dintr-un grup din Secția K de la MI6, care a ajutat la proiectare. Urma să construim un program care să fie echivalent unui agent al Forțelor Speciale. Configurabil pentru orice nivel de amenințare. Foarte adaptabil… Făcu o pauză, oftând. Shamoon. Crash Override. Stuxnet. Îți spune ceva vreunul din numele acestea?

— Am auzit de ultimul, spuse Lucy. E un virus. A fost folosit într-un atac asupra instalațiilor iraniene pentru îmbogățirea uraniului, în 2010. Le-a dat sistemele peste cap.

— Practic, da. Dar este mai complex de atât. Marc făcu un semn spre ecran. Așadar, se *presupune* că Stuxnet a fost creat de SUA și Israel pentru a pune bețe în roate programului nuclear iranian. Au vrut să-i oprească din a mai produce uraniu îmbogățit pentru bombe nucleare, ceea ce încălca tratatele ONU, dar nu puteau face asta prin atacuri aeriene asupra laboratoarelor. Mai ales că nimeni nu știa sigur unde sunt, de fapt, toate uzinele iraniene.

— Și au folosit în schimb acest virus? spuse Delancort.

Marc dădu din cap.

— Da. Putea ataca nu doar locurile despre care se știa că există, ci și pe cele care erau ascunse. Stuxnet a pătruns în sistemele de comandă industriale ale centralelor nucleare și le-a spart din interior spre exterior. A fost inteligent. S-a folosit de mai multe vulnerabilități *zero-day* pentru a intra și a face daune în mod subtil. Dacă nu ar fi fost niște tocilari în securitate cibernetică care s-au prins de ce se întâmpla, nu l-ar fi găsit niciodată. Iranul avea propria lui versiune, Shamoon. L-au folosit pe cei din Arabia Saudită pentru a le da peste cap fabricile petrochimice și serverele băncilor…

— Aș aprecia dacă n-ai fi așa generos cu jargonul tehnic, interveni Delancort. Ce vrea să însemne *„zero-day”*?

— Este o vulnerabilitate critică a unui program, remarcă Marc. E o eroare undeva adânc în cod, pe care programatorii inițiali au ratat-o. Este ca și cum ai găsi o cărămidă slăbită în perete despre care doar tu știi că este acolo. Combinați asta cu un program malware agil și aveți o modalitate de a intra și de a mătrăși o întreagă rețea de calculatoare, dacă o aplicați corect. Stuxnet a funcționat așa, iar Arquebus a fost proiectat să facă același lucru. E ca și când echipezi o rachetă cu un focos în vârf. Ținteși și… se opri. Guvernul britanic a văzut ce s-a întâmplat cu iranienii și a vrut aceeași capacitate ofensivă.

— Ceea ce ridică o altă întrebare, spuse Delancort. De ce avea Wetherby o copie?

Lucy văzu cum expresia lui Marc se înăsprește gândindu-se la un răspuns.

— Fiindcă cu cred… Cred că Ghost5 a furat-o.

*

Proiectul Arquebus fusese, în cele din urmă, un dezastru sângeros.

Cu câteva luni înainte de incidentul *Palomino,* explozia îngrozitoare de la bordul navei de marfă într-un port francez care ucise restul echipei Nomad, Marc Dane fusese detașat din unitatea sa la grupul de programare și evaluare a programului Arquebus. Într-un bloc de birouri modern și anost din Cambridge, se afla un laborator secret de dezvoltare de programe ce funcționa sub egida organizației GCHQ, fiind ascuns în spatele unei companii care crea aplicații mobile și funcționa ca un paravan. Marc era acolo pentru a oferi punctul de vedere al unui tehnician de teren cu privire la etapele finale ale dezvoltării programului, evaluând și perfecționând programul la care MI6 și celelalte agenții colaboraseră.

Marc își aminti că evaluarea lui nu fusese chiar favorabilă. Arquebus era menit să fie un program bun la toate, capabil de spionaj digital, de atacuri direcționate sau de sabotaj subtil, în funcție de nevoile misiunii. Dar nu era specializat în niciuna dintre acele operațiuni, riscând să devină un program plin de compromisuri, în loc de arma elegantă care poate face orice, pe care și-o doreau oamenii în gri din Comisia Mixtă de Supraveghere a Activității Serviciilor de Informații (JIC). Marc contribuise cât putuse, dar proiectul șovăia, fiind pe punctul de a fi anulat.

Până într-o noapte ploioasă, când un atac digital masiv lovi din adâncurile dark web-ului, atacând firewall-urile laboratorului.

Marc văzuse cum se derulaseră evenimentele. Își aminti de panica pură din sală, în timp ce echipa de securitate urmărea malware-ul trecând prin sistemele de apărare și lansând un atac vicios de ștergere a fișierelor din fiecare bază de date din clădire. Era versiunea virtuală a tacticii „pământului pârjolit” – întreaga rețea a laboratorului fusese distrusă, conținutul fiecărui hard drive atins fiind șters.

La final, Arquebus era bucăți. Copiile prototipurilor anterioare încă existau pe serverele organizației GCHQ, dar erau incomplete și doar parțial funcționale. Laboratorul fusese considerat impenetrabil. Reconstituirea programului ar fi durat luni de zile, dar în urma atacului, accentul se mutase pe găsirea vinovatului, mai degrabă decât pe recuperarea proiectului.

Împinși să acționeze, cei de la MI5 descoperiră dovezi că unul dintre inginerii de sisteme informatice ai companiei paravan avea legături cu cineva care lucra pentru Ministerul Securității de Stat din China, iar situația escaladase rapid. Procedurile de verificare ale organizației GCHQ fură puse sub semnul întrebării, iar cooperarea dintre agențiile de servicii secrete britanice se opri. În câteva săptămâni, responsabilitatea pentru atac fu pusă pe seama unui grup cunoscut sub numele de Unitatea 61398, divizia de război cibernetic a Armatei de Eliberare a Poporului (PLA).

Marc se întorsese în Nomad și, în timp ce grupul de proiect Arquebus se lupta să-l reconstruiască, vulturii din JIC cerură un răspuns direct și puternic la ceea ce credeau acum că era o lovitură digitală preventivă a Chinei împotriva Regatului Unit.

Marc aflase restul poveștii pe bucăți, din auzite și din zvonuri. Unul dintre cei mai importanți hackeri ai Unității 61398 fusese împușcat în toaleta unui cazinou din Singapore; în schimb, echipa Javelin de la MI6 pierduseră jumătate din echipa lor în timpul unei misiuni în Hong Kong, când fuseseră prinși în ambuscadă de trei trăgători din PLA. În cele din urmă, șirul atacurilor „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte” dintre chinezi și britanici fu oprit de niște minți înțelepte, înainte ca întreg conflictul să se intensifice. Ambele părți declaraseră fără tragere de inimă că erau chit și se retrăseseră.

Încetarea focului veni odată cu sfârșitul programului Arquebus. Proiectul fu închis, iar finanțarea din spatele lui realocată. Pătat pentru totdeauna de consecințele atacului și de decesele care urmaseră, proiectul neterminat fu îngropat. GCHQ reveni la opțiunea mai ieftină – aceea de a

colabora cu americanii la construirea instrumentelor lor de spionaj digital.

Dar nimeni nu îi crezu vreodată cu adevărat pe bărbații din Beijing care jurară că nu ei fuseseră în spatele atacului.

*

— Ideea cu Ghost5, spuse Marc sumbru, încheind povestea, este că au un întreg palmares pentru acest tip de operațiuni. Indiciul este în nume, nu? *Ghosts,* fantome. Se mișcă fără să lase urme, cu excepția cazului în care doresc. Și dacă nu vor să fie cunoscuți pentru ce au făcut, găsesc o modalitate de a arăta cu degetul către altcineva. Au făcut asta cu FSB cu ceva timp în urmă, determinându-i pe ruși să urmeze o pistă falsă, după ce niște separatiști ceceni…

— Crezi că Ghost5 a făcut același lucru cu britanicii cu acest atac informatic al programului Arquebus? spuse Lucy.

— Da. Se uită la Delancort. Ar putea fi așa. I-au lăsat pe cei de la MI5 să urmeze piste false. Kara lucra cu ei, nu așa ai spus? Deci probabil că era acolo când a fost atacat laboratorul din Cambridge. Are abilitățile necesare pentru a ascunde grupul Ghost5 în timp ce ei copiază programul Arquebus, sub acoperirea atacului asupra rețelei. Marc se încruntă la propria sa concluzie. Nu știu, poate cineva i-a plătit să facă asta, sau poate cei din Ghost5 au acționat singuri. Dar pare să aibă sens.

— Ea n-a spus niciodată nimic despre asta. Marc o văzu pe Lucy aruncându-i o privire furioasă lui Delancort. Iar tu ai păstrat acea parte a trecutului ei ascunsă de noi, ceilalți.

— Contractul Karei cu Rubicon are – *a avut* – o serie de clauze foarte specifice, remarcă Delancort. Noua ei identitate a fost una dintre ele. Ascunderea isprăvilor ei anterioare a fost alta. El întâlni privirea lui Lucy. Toți avem un trecut pe care preferăm să-l lăsăm în urmă, *n'est-ce pas*?

Crudul adevăr deveni din ce în ce mai clar, gândurile lui Marc zburând în altă parte. Kara era cineva în care își pusese încrederea, nu numai în timpul operațiunii de la Chamonix, ci de multe ori înainte. Dacă ea nu ar fi făcut parte din echipa Rubicon, Divizia pentru Situații Speciale nu ar fi putut să oprească bombardamentul de la Washington, planurile unui pirat războinic de a declanșa un dispozitiv nuclear în inima Europei sau oricare dintre celelalte amenințări pe care DSS le neutralizase în liniște.

Dar mai fusese păcălit o dată, pe vremea când era la MI6, când trădătorii din propria echipă își dăduseră arama pe față. Poate că fusese naiv să

creadă că asta nu se putea întâmpla din nou în comunitatea unită din Rubicon.

Delancort avea dreptate. Toți cei din DSS veniseră din altă parte, cărând în spate povara faptelor și a greșelilor din trecut. Dar, așa cum promisese Solomon, era un loc pentru o a doua șansă. Acum, acea idee părea lipsită de valoare.

— Dane. Ridică privirea când Delancort i se adresă. Unele dintre datele pe care le-am găsit pe partiția secretă a Karei indică faptul că există niște e-mailuri primite de la un server ascuns, același pe care l-a folosit Wetherby pentru a-l contacta pe Kyrkos. Dar ea le-a șters pe toate și nu a răspuns niciodată.

— Le-a șters? Lucy reflectă la asta. De ce? Nu voia să ia legătura cu cineva din viața ei de dinainte sau… ce?

Marc își aminti expresia de pe chipul Karei atunci când el se întorsese la punctul de întâlnire din Franța. Probabil că știa atunci. Chiar în acel moment, Kara încropea minciuna de care avea nevoie pentru a-l determina pe Marc să o ajute.

*De ce nu m-a întrebat direct? Î*ntrebarea fu împinsă la suprafața gândurilor sale. Kara vorbise despre încredere. Acesta era punctul în jurul căruia orbitau toate acestea. *Nu putea avea încredere în mine cu adevărul despre Ghost5 pentru că știa cum voi reacționa.*

— Singurul lucru de care putem fi siguri este că Wetherby a fost ucis pentru datele pe care le-ai găsit, spuse Delancort, făcând un semn din cap spre laptopul lui Marc. Dacă s-a întâlnit cu Kyrkos, este pentru că avea ceva de dat la schimb.

— Ai spus că Arquebus era incomplet când a fost luat. Lucy se uită la Marc pentru răspuns. Deci ce valoare ar avea?

El dădu din cap și apăsă pe ecranul din fața lui.

— Chestia e că programul de pe dispozitivul lui Wetherby nu este ceea ce a fost copiat din laboratorul din Cambridge. Este mai mult decât atât. Este un fel de Arquebus 2.0. Este o versiune terminată. La naiba, e mai bun decât originalul!

— Așa că în tot acest timp Ghost5 l-au… îmbunătățit?

— Da, spuse Marc sumbru. În configurația programului există cod pentru niște ținte – adrese IP care ar acționa ca ușa virtuală de intrare pentru orice obiectiv ar fi vrut să atace. Apăsă tastatura, evidențiind o

secțiune de date. Șiruri de numere în albastru se derulau pe ecranul de pe perete. Există aici o grămadă de adrese IP care corespund unor locuri fizice din Germania. Düsseldorf, Köln, Berlin. Un alt grup de adrese se află la celălalt capăt al lumii, în Taipei. Și aici – San Francisco.

Lucy rămase nemișcată.

— A avut loc o întrerupere masivă de curent când eram în San Francisco. Teroriștii pe care îi urmăream au avut ajutor din exterior. Presupunem că asta face parte din aceeași operațiune?

— Assim are tableta adusă de Lucy din California, explică Delancort. Cred că va trebui să faceți schimb de informații.

— Da, spuse Marc, dând din cap. Oprirea unei întregi rețele electrice este exact tipul de misiune pentru care a fost proiectat Arquebus.

— Ai menționat Taipei. Delancort se uită la masa din fața lui, gândindu-se. A fost o coliziune feroviară majoră în Taiwan în urmă cu câteva zile.

Marc dădu din nou din cap, amintindu-și reportajul radio pe care îl auzise în Franța.

— Da, asta urmărește. Din nou, vorbim despre ținte pentru atacuri asupra infrastructurii prin mijloace digitale. Pe ce pariem că vom găsi incidente similare dacă ne uităm la știrile din acele orașe germane?

— Am auzit o femeie, spuse Lucy. Vorbea online cu Sfinții-Soldați înainte să se întrerupă curentul. Din felul în care s-a întâmplat, am bănuit că ea conducea partea tehnologică.

— Madrigal.

Marc scoase numele din adâncul memoriei sale, dintr-o veche informare de securitate de la MI6.

Lucy tresări și îi puse mâna pe umăr.

— Caucaziană, pe la patruzeci-cincizeci ani. Roșcată. Americancă.

— *Ai văzut-o?* Sprâncenele lui Marc se ridicară. Ea este singura dintre membrii fondatori ai Ghost5 încă în viață.

— Nu pot să zic că am *văzut-o,* recunoscu Lucy. Imaginea era blurată.

— Din experiența mea, oamenii care trăiesc în umbră se aventurează în afara ei doar atunci când sunt motivați de frică sau de lăcomie, spuse Delancort. Continuă. Ce știi despre ea?

Marc ridică din umeri.

— Există o mulțime de zvonuri și jumătăți de adevăr în comunitatea hackerilor cu pălărie neagră. De multe ori, sunt create în mod deliberat.

Pentru a tulbura apele, da? Adică, pe vremea când au apărut pentru prima dată, Ghost5 erau activiști puri. Aveau o agendă anti-globalizare, pro-libertate și toate astea. Dar undeva pe parcurs au devenit mai întunecați și distructivi. Madrigal este pseudonimul unui hacker din vremurile vechi ale modemurilor dial-up și acustice – ea este fantoma originală. Nimeni nu știe cine este sau de unde vine.

Lucy rânji.

— Dar acum își arată fața, mai mult sau mai puțin. Nu prea își arată măiestria.

— Da, recunoscu Marc, dar asta este util doar dacă există un nume care să însoțească față. Îți garantez asta, dacă Madrigal a avut un trecut, a dispărut. Tot ce a mai rămas este legenda. Ar putea fi o anarhistă, fostă agentă KGB sau CIA, o adolescentă genială în domeniul calculatoarelor, fiica unor părinți de modă veche din comunitatea de *phreakers* din anii șaizeci… Ai de unde alege. Dacă ar fi activat în lumea reală, ar fi fost faimoasă ca Gates sau Jobs, dacă ar fi să ne luăm după povești.

— La început am crezut că e vorba de nenorociții din Asociație care au ieșit la suprafață, spuse Lucy. Dar nu par să fie ei. Dacă acești hackeri Ghost5 își vând abilitățile oricărui descreierat cu o pușcă AK și un topor, atunci acesta ar putea fi doar începutul.

— Atacuri teroriste la comandă, spuse Delancort, înglobând toată oroarea într-o singură propoziție. Îl privi pe Marc. Tu cunoști capacitățile acestei arme digitale. Cât de rău ar putea deveni?

— Teoretic… dacă deja cunosc vulnerabilitățile de care să se folosească… El înghiți în sec, când amploarea fenomenului deveni clară. Orice lucru conectat la internet devine vulnerabil. De la telefoanele din buzunarele oamenilor la sisteme de control al traficului aerian, reactoare nucleare, rețele electrice, servere financiare. Îndrepți programul către locul potrivit și poți elimina câteva sisteme de utilități vitale simultan. Poți învălui o țară întreagă în haos peste noapte.

— Întotdeauna aduci vești *atât* de bune, spuse sec celălalt bărbat.

— S-ar putea să fim singurii care știm despre rolul lui Ghost5 în asta, adăugă Lucy. FBI-ul și Serviciul de Securitate nu aveau informații despre ei că fac parte din complotul Sfinților-Soldați. Dacă ar fi știut, ne-ar fi spus Gonzalez.

— Așa îi place lui Madrigal să lucreze, spuse Marc. Dispari și lași pe

altcineva să-și asume vina.

— Nu putem dezvălui acest lucru autorităților americane, nu momentan, spuse Delancort ferm, anticipând următoarele cuvinte ale lui Lucy. În caz contrar, vor apărea întrebări neplăcute despre motivul pentru care angajații Rubicon au sustras o probă de la locul crimei într-o anchetă federală.

— Și apoi mai e toată chestia cu *fugara din calea justiției,* adăugă Marc.

— Așa că așteptăm ca tocilarii ăștia să doboare un avion de linie sau să facă ceva la fel de nasol? Lucy ridică tonul.

— Nu, spuse Marc, închizând laptopul. Avem o armă fumegândă aici și nimeni altcineva nu știe că o avem. Cunosc Arquebus. Pot să-l analizez până în cel mai mic detaliu. Și poate putem obține mai multe indicii despre ceea ce plănuiește Madrigal.

Capitolul 8

Ploaia bătea în geamul vagonului când trenul S-Bahn părăsi Tiergarten și se îndreptă spre vest, peste canal. Kara urmări modelele formate de picături, focalizându-le până când străzile și clădirile Berlinului de pe partea cealaltă a geamului deveniră neclare. Nu își vedea fața reflectată în geam, pentru că era ascunsă de gluga hanoracului verde închis pe care îl purta sub geaca de piele. Îmbrăcămintea îi ascundea silueta slabă și colțoasă.

Oamenii se mișcară în jurul ei când trenul opri la următoarea stație, dar ea îi ignoră. Poate că ar fi trebuit să fie mai atentă la ce se întâmplă în jur, ținând sub observație călătorii de pe celelalte locuri, în cazul în care vreunul dintre ei o urmărea. Dar avea încredere în propriile ei abilități. Făcuse destul de multe de când evadase din Franța pentru a se asigura că nimeni de la Rubicon nu o putea urmări. Fiecare dispozitiv pe care îl purta fusese curățat sau neutralizat din punct de vedere digital, fiecare loc în care s-ar putea ascunde un localizator fusese analizat cu strictețe de câteva ori. Curățase tot cu minuțiozitatea mecanică a unui obsesiv-compulsiv și așa știa că e liberă.

Într-un fel.

Era mult mai greu să scapi de ceea ce o urmărea pe Kara în mintea ei. Sentimentul străin de vinovăție care o apăsa pe piept. Și l-a imaginat ca pe un ou din piatră rece, alb-cenușiu, apăsându-i plămânii cu o forță aproape fizică. Se acumulase acolo de când fugise de la Chamonix, într-o burniță constantă de care nu putea scăpa.

Se gândi la vocea lui Marc Dane întrerupându-se în cască în timpul ultimei transmisiuni prin satelit criptate și analiză pentru a douăzecea oară conversația. Cuvintele lui avuseseră un ton distinct, chiar înainte ca ea să-i spună că îi pare rău și să rupă legătura. Părea că intuia. Înțelesese că ea era pe cale să-l abandoneze.

Dar nu avea nicio alternativă. Kara se angajase să facă asta. Așa trebuia să fie. Dane era rezistent și adaptabil. Ea își imagina că putea să aibă singur grijă de el. Dacă nu… avea să-și aducă aminte să fie tristă pentru asta mai târziu.

O senzație de inevitabil o cuprinse și Kara închise ochii, adâncindu-se în

amintiri. Asemenea trenului, viața ei se mișca pe un set de șine, una dintre nenumăratele căi ce o duceau înapoi în locul de unde începuse. O buclă, ce se dubla. Nu conta ce voia ea, ruta fusese deja marcată, urma să ajungă înapoi pe orbita lui Madrigal.

Înapoi la adevărata Kara Wei.

— Există șanse mari să fii pusă sub acuzare ca adult, spuse bărbatul de la casa de copii. Știi ce înseamnă asta? Nu vor aștepta până când împlinești optsprezece ani! Ea nu se deranjase niciodată să-i afle numele. El era, ca și ceilalți adulți din viața ei, o forță aleatorie a naturii, mai degrabă decât o persoană reală. Ei apăreau în viața ei luând-o pe sus ca o tornadă, sfâșiind-o, făcând-o praf, apoi disipându-se și lăsând doar bucăți în urma lor ce trebuiau puse la loc. Mă auzi?

Ea dădu din cap, făcând minimul necesar pentru a-i arăta că este atentă și pentru a nu fi considerată „nepoliticoasă”.

— La naiba, continuă el, uitându-se în jos la hârtiile din mână, la dosarul pe care i-l dăduseră polițiștii. Își trase gulerul cămășii pătate de transpirație și clipi. Nu știu ce înseamnă jumătate din porcăriile astea…

Ei i se părea că arată bolnav și înfricoșat, chipul lui dolofan fiind lipsit de culoarea roșie obișnuită pe care o avea când se răstea la copii. Era îngrijorat de modul în care isprăvile ei aveau să se reflecte asupra lui.

Fusese la casa de copii timp de șase luni până când își dăduseră seama că are un laptop nou-nouț ascuns în spațiul dedicat instalațiilor, de deasupra băii comune. Desigur, crezuseră că îl furase. Și așa era, dar nu în modul în care credeau acei idioți.

În primul rând, folosind calculatoarele vechi de la biblioteca locală, ea spărsese sistemul băncii Savings & Loan din oraș, își crease un cont bancar fals și folosise banii pentru a comanda laptopul prin poștă. Apoi, fusese destul de ușor să aranjeze ca bătrâna din casa de lângă casa de copii să primească TV prin cablu „gratuit” – plătit de fapt de un binefăcător anonim – și un router Wi-Fi decent. Cuplul care conducea casa de copii nu credea în calculatoare. Nu era nimic în casă mai avansat decât un telefon cu clapetă, vechi de un deceniu.

Așa că, în timp ce bătrâna se bucura de zeci de canale de telenovele și filme făcute de rețeaua de televiziune Lifetime, routerul era complicele tăcut al Karei. Odată ce îl configură, fu simplu să navigheze pe internet și să caute belele.

La casa de copii, ceilalți erau amorțiți sau muți. La șaptesprezece ani, ea nu avea nimic în comun cu niciunul dintre ei în afară de copilăria lor grea și își dorea să aibă cât mai puțin de-a face cu ei.

Își găsise gașca pe internet, în cercurile de hackeri, scriind coduri și spărgând criptările doar de dragul distracției. La asta se pricepea cel mai bine, și nu durase mult până când abilitățile ei atrăseseră atenția unor oameni importanți.

O testaseră. Îi dăduseră diverse ținte și o felicitaseră atunci când spărsese serverele protejate sau executase singură atacuri cibernetice aprige de tipul Denial of Service (DoS).

Nu era proastă. Știa că o pregăteau pentru lucruri importante. Și nu era vorba despre un pervers în vârstă care spera să o facă să își dea chiloții jos în fața unei camere web. Era vorba despre oameni ca ea, care văzuseră că internetul poate fi atât un loc de joacă, cât și o mină de aur, dacă știi să te folosești de el.

Dar într-o zi, poliția veni la casa de copii, anunțând că fiul bătrânei o vizitase și găsise ceva suspect. Curând după aceea, laptopul fu descoperit. Apoi urmase o mașină de poliție și o celulă și acum această conversație.

Oamenii, desigur, stricaseră totul. Oamenii, cu imprevizibilitatea și comportamentul lor neîndemânatic, și eșecul lor de a urma căile pe care și le dorea ea.

Polițiștii numiseră activitățile ei *fraudă informatică.* Acest tip de crimă era pedepsit cu timp petrecut după gratii. Un deștept de undeva dintr-un birou urmărise o serie de fărădelegi înapoi la o adresă IP și asta era tot.

Consecințele ar fi trebuit să fie înspăimântătoare pentru ea, dar ceea ce o rănea profund era gândul că în locul acela își va pierde colacul de salvare. Lumea reală era un vid crâncen, iar internetul era oxigenul ei. Dacă nu l-ar mai fi putut accesa, s-ar fi sufocat și ar fi murit. Aproape că o ajutase să *simtă* ceva cu adevărat, iar acum urma să îi fie luat.

Ceilalți, prietenii ei virtuali cu identități fantomă, aveau să afle ce se întâmplase cu ea, iar povestea ei avea să devină un semnal de avertizare. Ea nu le-ar mai cunoaște niciodată lumea.

Ușa de la sala de ședințe înghesuită se deschise brusc și o femeie cu aspect sever intră. Avea părul până la umeri, de culoarea cărbunelui și ochi întunecați care te priveau din spatele unei perechi de ochelari cu rame groase. Purta un costum gri cu un ecuson de la FBI atârnând de buzunarul

de la piept.

Femeia se prezentă drept agent special Trecento și îi spuse bărbatului de la casa de copii că nu era vorba doar despre fraudă informatică. Era vorba și despre crimele federale care avuseseră loc – spargerea rețelelor guvernamentale și militare. Crime care reprezentau acte de trădare.

Bărbatului i-au trebuit mai puțin de zece minute să aprobe predarea ei în custodia agentului FBI. Cu mâinile încătușate la spate, ieși pe ușă și îi văzu pentru ultima dată privirea furioasă și moralizatoare.

Trecento o duse la o mașină neagră de închiriat care aștepta în parcarea din fața secției de poliție. Șoferul, un agent cu ochelari de soare întunecați, ieși imediat înspre autostradă.

Femeia-agent o urmărea de pe scaunul pasagerului din față.

— Ai fost fată deșteaptă, spuse ea. Ai încălcat o mulțime de legi. Credeai că nimeni nu va observa?

— Ți-aș arăta degetul mijlociu dacă aș putea să-mi mișc mâinile, răspunse ea, cu un aer sfidător.

Trecento începu să râdă, ca și cum ar fi fost cea mai amuzantă glumă pe care o auzise vreodată. Ea scoase un pachet de țigări franțuzești din buzunarul jachetei și aprinse una.

— Noi am observat, continuă ea după o clipă. Ne-ai impresionat. Întinse mâna liberă la ceafă și trase. Părul ei negru se desprinse dezvăluind șuvițe ruginii dedesubt. Aruncă peruca pe bancheta din spate și apoi scoase o cheie mică dintr-un alt buzunar. Asta nu se întâmplă des. Nu mulți trec de probe, spuse femeia, aplecându-se pentru a scoate cătușele.

— Voi nu sunteți agenți federali, spuse adolescenta, când își dădu seama ce se întâmpla de fapt.

Femeia cu părul roșu zâmbi și suflă fumul.

Kara clipi și reveni în prezent, în timp ce trenul se mișcă brusc la trecerea peste intersecția cu o altă șină, iar pentru o secundă încă simți parfumul amar al țigării lui Madrigal.

Oul de piatră din pieptul ei se deplasă și deveni mai mic, dar tot nu dispăru. Adevărata vinovăție, greutatea din miezul lui, venea din sentimentele ei pentru Lex.

Îi plăceau ghicitorile și jocurile lui. Cea pe care o lăsase pentru ea pe unitatea de memorie fusese ușor de rezolvat, deschizând o partiție ascunsă pe care numai ea ar fi știut să o caute. Nu era la standardele obișnuite ale

lui Lex și ea își imagină că asta era pentru că el o programase în grabă. Și ce conținea partiția, ce i-a spus despre restul fișierelor de pe dispozitiv…

Stând singură în tăcere, studiind cu atenție datele pe care Dane le încărcase în Malta, Kara înțelesese mult prea târziu ce încercase Lex să-i spună.

Săracul, prostănacul, amuzantul Lex. Cu glumele și zâmbetele lui care o înfuriau atât de tare. El fusese întotdeauna puzzle-ul pe care nu îl putuse rezolva niciodată.

El știa de ce ea se îndepărtase, atunci când totul mersese prost. Ce drept avea să vină după ea ani mai târziu? Asta făcuse parte din înțelegerea pe care Kara o făcuse cu sine.

Lăsase trecutul în urmă și devenise altcineva. Dar trecutul venise în căutarea ei. Neinvitat. *Nedorit.*

Lex încercase să o contacteze, iar și iar. Bombardând-o cu mesaje anxioase. De fiecare dată, Kara le trimisese înapoi în vidul digital, sperând că el va înțelege și o va lăsa în pace. Dar într-o zi, el muri și în pieptul ei apăru o piatră. Absentă, degetul ei prinse cureaua ceasului inteligent din jurul încheieturii și trase de ea. Kara se surprinse în acțiune și încercă să se elibereze de impulsul care o irita.

Ura asta. Mizeria îngrozitoare și umană a acestor emoții. Ele erau o parte din motivul pentru care dorise să plece atunci. Când Kara era mică, niște doctori îi explicaseră că mintea ei nu era una comună, că urmărea tipare pe care unii le-ar putea găsi neobișnuite, chiar anormale. Tânjea după ordine și claritate. Ce era atât de ciudat în asta? Ura aleatoriul și haoticul. Uneori, acele lucruri erau aproape dureroase fizic pentru ea.

Și când crescu, găsi modalități de a face față la asta. Crea niște cutii în mintea ei. Cutii pentru amintiri. Cutii pentru abilități. Cutii în care putea pune deoparte bucățile din realitate care erau dezordonate și neprevăzute, putând să se concentreze apoi pe ceea ce era vital.

Dar Lex le deschisese pe toate. Chiar și după ce murise, continua să le deschidă.

Kara închise ochii în timp ce trenul trecea zgomotos printr-o altă stație și își puse o mână pe piept. Cu ploaia bătând în geam lângă capul ei, în întunericul din spatele pleoapelor, ea întinse mâna și își înfășură degetele în jurul pietrei, își imagină că o duce într-o cutie și o aruncă înăuntru.

Închise capacul bine.

Așa trebuia să fie, dacă voia să supraviețuiască. Nu putea lua nimic – apăsător cu ea acolo unde mergea. Acesta era planul.

Ca în orice altă situație din viața ei, Kara avea o strategie pentru ceea ce se întâmpla acum. Avea un milion de strategii, stivuite în cutiile din mintea ei, câte una pentru fiecare rezultat posibil.

Alți oameni – oamenii obișnuiți – ar fi visat cu ochii deschiși sau s-ar fi îndepărtat, dar mintea Karei nu intra niciodată în derivă. În schimb, în acele momente de relaxare ea își construia planuri în cap pentru fiecare eventualitate, de la lucruri banale precum alegerea culorilor hainelor pe care le purta până încotro se îndreaptă viața ei. Așa nu putea fi surprinsă niciodată de nimic. Dacă i se întâmpla ceva, se gândise deja la asta. Făcuse deja o strategie pentru a-i face față.

Moartea lui Lex fusese una dintre acele posibilități, încă o variabilă calculată printre nenumărate altele, iar planul pe care ea trebuia să-l pună în practică în cazul acelui eveniment era acum pus în mișcare. Clar și fără obstacole.

Înapoi la Chamonix, când programul de monitorizare pe care îl pusese la punct o anunță pe Kara că Lex fusese ucis, ea nici măcar nu ezitase. Planul era deja în vigoare și ea îl executa. Evenimentele făceau cerc complet, iar Kara se îndrepta înapoi spre locul unde începuse totul.

Pentru a face asta, trebuia să se repornească singură ca și cum ar fi un hard-drive fragmentat. Și atunci ar fi pregătită.

Deschise din nou ochii și privi ploaia bătând în geam, șiroaiele de apă curbându-se și curgând în jos.

*

Lucy clipi pentru a vedea mai bine și înclină ușor capul pentru a privi înapoi prin luneta Nightforce de deasupra armei ei. Vântul cald bătea de ceva vreme, dar acum începea să se liniștească. Ea urmări mișcările aburului ce se ridica de pe acoperișurile clădirilor din jurul turnului companiei Rubicon pentru a măsura puterea brizei și își ajustă ținta.

Amortizorul cilindric de pe țeava puștii cu lunetă Vanquish se mută în direcția nord-vest, iar Lucy se alinie cu ținta pe care o alesese, un apartament penthouse din complexul din apropierea pieței Kraemer, în partea franceză a orașului Monaco. Ținta era la aproximativ 300 de metri, ceea ce pentru cineva cu nivelul ei de pregătire era floare la ureche.

Localiză ținta. O femeie de aproximativ treizeci de ani, într-o rochie de

mătase fluidă, rătăcind prin bucătăria deschisă a penthouse-ului, cu un telefon lipit de ureche. Ținta se pregătea să plece pentru o noapte în oraș. Lucy putea vedea pantofii cu toc albastru strălucitor pe care îi ținea în mână, mișcându-i în timp ce vorbea animat la telefon.

Femeia făcu o mișcare repetitivă. Merse spre fereastră și înapoi. Apoi iar către fereastră, și înapoi. Lucy calculă unde să țintească ținând cont de posibilitatea unei oarecare deviații prin geamul ferestrei. Nu părea blindat, dar nu-și asuma niciun risc. Glonțul avea să intre în pieptul femeii, deasupra sânului stâng.

Sunetul și lumina produse de pușca Vanquish nu ar fi ajuns pe strada de la câteva etaje mai jos, și chiar dacă cineva s-ar fi uitat direct către locul unde se afla Lucy, draperiile subțiri de pe acoperiș ar fi ascuns-o.

Femeia se opri din mers și îi făcu cu mâna unui băiețel care apăru în cadru. Ea acoperi telefonul cu o mână și îi vorbi sever. Umerii i se prăbușiră. Nu era fericit.

Lucy vru să ignore prezența copilului. Încercă să nu ia în seamă cât de mult îi amintea de fratele ei mai mic și se concentră asupra țintei. Punctul verde produs de lunetă apăru pe pieptul femeii.

Piedica de siguranță era dezactivată, iar Lucy își mută degetul pe trăgaci, aplicând o presiune ușoară și ținându-și respirația. Orice altceva dispăru pe moment – toate grijile sâcâitoare din lumea exterioară, toate resentimentele și incertitudinile. Lucy găsi claritate în simplitatea acțiunilor ei.

— Te rog să nu omori pe nimeni, spuse o voce puternică din spatele ei. Rubicon deja trebuie să facă față multor obiecții referitoare la prezența noastră în Monaco.

Se trase înapoi și scoase încărcătorul puștii, înclinând-o astfel încât Solomon să poată vedea cartușele de antrenament.

— Exersez, explică Lucy. Ea reîncărcă pușcă și se mută la a doua ei țintă, înregistrând mental prima „ucidere”. Mă ajută să mă relaxez.

Următoarea țintă era într-un bloc de apartamente de pe Avenue Marquet, iar zona părea aglomerată. Fiind și mai aproape de țărm însemna, de asemenea, că va trebui să reevalueze puterea cu care sufla vântul pentru a fi sigură că va nimeri.

Solomon se așeză pe un aparat de aer condiționat și o privi. În costumul său imaculat din bumbac, de la Kiton, părea cu totul nelalocul lui printre utilajele prăfuite, dar manierele erau neschimbate.

— Sunt sigur că există și alte modalități prin care te poți asigura că abilitățile tale nu au de suferit.

— Construiește-mi acel poligon de tragere în subsol pe care îl tot cer, răspunse ea, întinzându-se pentru a regla un cadran de pe partea laterală a lunetei. Dacă aș putea folosi câteva sute de cartușe, asta s-ar putea să mă ajute. Lucy găsi fereastra pe care o alesese, una cu un steag vesel atârnat de cadru. În interiorul apartamentului, zări un bărbat durduliu pe o bicicletă de fitness, la o distanță dublă față de femeia în rochie de mai devreme. Ea estimă unde ar lovi glonțul de la acea distanță și se reorientă.

— Am vorbit cu cei din consiliul, îi spuse Solomon. Tonul lui indica că nu mersese bine. Kara ne-a dat o multitudine de motive de îngrijorare, chiar și la cea mai conservatoare estimare a situației.

Lucy atinse trăgaciul pușcii cu degetul și îl „omorî” pe bărbatul de pe bicicleta de fitness. Ea răsuflă aerul pe care îl ținuse înăuntru și se dădu înapoi.

— Și încă câte motive. Se mută într-o poziție cu picioarele încrucișate și începu să demonteze pușca Vanquish, bucată cu bucată, punând-o la loc într-o cutie de plastic plină cu inserții de spumă. Dacă doar a tăiat legăturile cu noi și a fugit, asta e una. Dar dacă vorbim despre ceva mai complicat… Lucy lăsă propoziția în aer. Furia ce mocnea, pe care reușise să o mai tempereze cu exercițiul de tragere, reveni și o puse se gânduri.

Solomon întrerupse contactul vizual.

— Îmi este greu să recunosc, dar este posibil să fi făcut o greșeală gravă aducând-o pe Kara în mijlocul nostru. Am crezut că pot avea încredere în ea. Acum se pare că acea convingere a mea a fost greșită.

— Știai de unde venea. Reproșul lui Lucy era direct, dar nu era niciun dram de malițiozitate în el. Cine a fost ea înainte să devină Kara Wei?

— Nu știam numele ei adevărat, răspunse el. A avut mai multe pseudonime… Solomon făcu o pauză și apoi continuă.

Dacă acționează împotriva noastră, suntem vulnerabili. Știe multe despre operațiunile companiei Rubicon și ale Diviziei pentru Situații Speciale. Dacă se folosește de aceste informații, tot ceea ce m-am străduit să creez este pus în pericol.

Lucy dădu încet din cap. Grupul Rubicon avea dușmani, atât în cazul activităților sale legale din partea altor corporații, cât și în cazul operațiunilor conduse de DSS care rulau în umbră. Asociația era acolo

undeva, aștepta momentul potrivit, se recupera după ceea ce se întâmplase la Washington și Napoli, împreună cu alte grupări precum Al Sayf și serviciul de informații rusesc, toți având conturi de reglat cu organizația lui Solomon.

— Dacă vrea să ne trădeze, va avea mulți clienți care abia așteaptă să ia parte la această acțiune.

— S-ar putea să fie nevoie să luăm măsuri, continuă Solomon. Trebuie să te întreb. Dacă este necesară o sancțiune extremă, te vei ocupa de ea?

Lucy nu ezită.

— Spune-mi când și se rezolvă.

— Ceilalți ar putea fi reticenți în a merge atât de departe.

— De asta nu îi întrebi pe ei, răspunse ea, închizând capacul cutiei de transport a puștii. Mă întrebi pe mine. Și sincer, nu mi se pare atât de greu să privesc pe cineva care mi-a trădat încrederea prin vizorul puștii.

Solomon se ridică și își scutură costumul de praf.

— Fii pregătită pentru orice eventualitate, îi spuse el. Trebuie să protejăm Rubicon. Idealul. Oamenii. Totul. Nu putem permite unui agent trădător să pună toate acestea în pericol.

*

Trenul opri la Heerstrasse.

Kara așteptă până în ultima secundă pentru a coborî, ieșind pe ușă în timp ce acestea începeau să se închidă. Nimeni din vagon nu o urmărea, dar dacă ar fi făcut asta, ar fi rămas blocați înăuntru, când trenul se îndepărtă. Kara văzu trenul micșorându-se, luând-o în direcția Stadionului Olimpic. Când fu sigură că nu era urmărită, începu să se îndepărteze cu pași repezi. Mai întâi urmă drumul, după care viră pe potecile înfrunzite și umede care duceau pe muntele de înălțime mică, împădurit, cu vedere la Berlin.

Teufelsberg: *Muntele Diavolului.* Sub pătura verde închis se înălța un deal creat de om, născut din dărâmăturile caselor distruse de bombardamentele din cel de Al Doilea Război Mondial, aruncate peste rămășițele unei unități naziste de antrenament militar, care sfidase toate încercările de a o distruge. În Războiul Rece care urmase, Teufelsberg devenise locul unui post de supraveghere anglo-american de unde spionau Germania de Est comunistă, ajungând în cele din urmă în paragină, atunci când conflictul încetă. Kara putea vedea ruinele în timp ce urca panta. Sferele monotone ale vechilor domuri se vedeau printre vârfurile copacilor.

Formele lor scheletice și ciudate o făcură pe Kara să se gândească la corpurile unor insecte uriașe.

Ploaia le estompă formele și ea ezită, pierdută pentru o clipă.

Când încercase să-i explice, Lex răsese.

— Pentru mine nu este ușor să fiu *prezentă,* spuse ea. Adică, văd cum funcționează emoțiile asupra altor oameni. Le pot observa ca un străin care privește din exterior.

— Acum o să-mi spui că nu simți nimic? Lex se rostogoli sub sacul de dormit, iar podeaua de sub ei scârțâi. Își trecu o mână prin părul ei castaniu neîngrijit, tuns bob, și se uită la ea. Ai simțit asta.

Sub stratul de izolație termică, amândoi erau goi, înconjurați de căldura corporală captată de înveliș. Lex era cea mai caldă persoană pe care o întâlnise vreodată, la propriu. Unii oameni erau reci sau călduți când te atingeau, dar el era un cuptor. Frigul adus de ploaia care bătea în acoperișul fermei părăsite părea ceva îndepărtat și lipsit de importanță.

— Este ca un fel de forță gravitațională ciudată, continuă ea, iar un zâmbet încercă să i se strecoare pe buze. Iubire și ură, frică și bucurie – emoții care îi împing și îi trag pe oamenii din jurul meu. Zâmbetul dispăru. Uneori am impresia că la mine lipsește legătura care face acele sentimente reale, e un gol undeva.

— Te prefaci destul de bine atunci, spuse el, zâmbind în continuare la ea. Apreciez că faci tot acest efort pentru mine.

— Cu tine nu trebuie să mă prefac, îi spuse ea. Tu umpli acel gol pentru mine. Ea îi aruncă o privire întrebătoare. Cum faci asta, mai exact?

— Nu știu, recunoscu el. Vrei să afli?

— Am putea face asta, respiră ea și se lăsă cuprinsă de căldura lui.

Își șterse ploaia de pe față. Urcarea fu lungă și, până când Kara ajunse în vârf, ploaia constantă îi udase hanoracul, care se închisese la culoare în dreptul umerilor. Pe măsură ce se apropia, erau momente când i se părea că vede pe cineva printre copaci. Pe lângă potecă. Privind-o. Ea nu reacționă, lăsându-i să creadă că nu îi văzuse sau că nu îi păsa.

O grămadă de graffiti-uri pline de viață acopereau clădirile abandonate. Imaginile fuseseră lăsate în urmă de artiștii stradali de pe scena berlineză care făcuseră din acel loc galeria lor în aer liber, sau cel puțin făcuseră asta până la sosirea noilor chiriași. Acum, visătorii cu spray-urile lor păstrau distanța, sau cel puțin așa îi spuseseră posterele anonime de pe dark web.

Unele dintre operele de artă i se păreau tulburătoare. Fețe de monstru și figuri deformate vărsând fluxuri abstracte de cuvinte, care nu aveau niciun sens pentru ea. Altele însă – forme geometrice, animale și forme colorate – îi atrăseseră privirea. Ea trecu la una care părea să iasă din vegetație și întinse mâna să atingă cărămizile vopsite.

În spatele ei, cineva călcă pe o piatră ce îi alunecă de sub picioare, se lovi de asfaltul crăpat și se sparse.

— *Geh weg!* strigă o voce masculină, cu intonația groasă, amenințătoare. Hei! *Has du mich gehört?*[{8}]

Se întoarse încet și văzu două siluete care ieșiseră din umbră. Doi bărbați. Unul dintre ei avea fața subțire și ascuțită a unui punkist, era foarte tatuat și părea să aibă prea multă energie și prea puține locuri unde să și-o consume. Celălalt era îndesat, cu o față rotundă încadrată de o căciulă rusească cu urechi, din piele și cam zdrențuită. Punkistul avea o rangă în mână și i se păru cunoscut, dar nu-și putu da seama de unde. Kara își dădu gluga jos și îi lăsă pe toți să se uite bine la ea. Nu numai pe cei doi bărbați, ci și cei care urmăreau din spatele camerelor de luat vederi ascunse prin colțurile clădirilor părăsite. Se uită în jur, căutând poziția optimă pentru camere și văzu un turn degradat și o sferă albă ternă lângă el, pe un acoperiș din apropiere.

— Știi cine sunt eu?

Se adresă bărbatului cu ranga. Kara îi văzu sprânceana ridicată în timp ce o studia. El gândea la fel ca ea. O știa de undeva.

Acești bufoni o urmăriseră de când părăsise drumul principal, iar acum era timpul ca ei să știe pe cine supravegheau. Era timpul ca ea să renunțe la identitatea pe care o purta și să se întoarcă în timp. Să revină la o versiune mai veche a ei, una mai aproape de adevăr.

— Fă ceva pentru mine, îi spus ea bărbatului. Du-te și spune-i lui Madrigal că *Song* este aici.

— Song este la închisoare, spuse cel cu căciulă, înlocuind germana cu o engleză cu accent puternic. Sau moartă.

Ea își întinse mâinile aproape zâmbind.

— Mă tem că nu este așa.

*

— Există destule asemănări în cod ca să pot confirma chiar acum, spuse Assim. Trase adânc aer în piept, încordându-se. Văd aceleași caracteristici

în criptarea tabletei din San Francisco ca și în codul pe care l-ai extras din arma cibernetică. El arătă spre dispozitivul de pe bancul de lucru din laborator și apoi spre sistemul de criminalistică digitală deconectat de la rețea pe care îl folosea Marc. Cine a lucrat la *asta,* a lucrat și la *aia.*

— Confirm, încuviință Marc. După conversația cu Lucy și Delancort, se gândise să ia o pauză, dar nu reușise să doarmă. În schimb, se dusese în singurul loc despre care știa că îl va ajuta să se concentreze. Laboratorul de date fusese amenajat într-una dintre sălile de lângă centrul de criză și se întoarse la lucru la analiza rețelei de date din corpul lui Wetherby.

Marc încărcă o serie de instrumente digitale de pe laptopul său personal și se apucă de treabă, cu Assim urmărindu-l agitat în fundal. Tehnicianul îl pusese pe Marc la curent cu toate sistemele disponibile și apoi făcu tot posibilul să nu-i stea în cale.

Lui Marc îi era milă de el. Dispariția Karei îl forțase pe Assim să preia responsabilitățile ei la Rubicon și îl transformase și într-un posibil suspect, fiind un potențial complice. Era o situație asemănătoare cu cea pe care Marc o trăise la MI6 când propriile sale circumstanțe fuseseră compromise. În cazul lui Marc, asta îi pusese capăt carierei în cadrul serviciilor secrete britanice și îl adusese în orbita Grupului Rubicon. Totuși, Assim nu făcea față situației la fel de bine ca Marc și îl urmărea bând ceașcă după ceașcă de cafea turcească, îngrijorându-se pentru fiecare rând de cod pe care îl descoperea.

După un timp, Marc observă că Assim se uita în depărtare, pierdut în gânduri.

— Ești bine?

Assim tresări și își reveni, înroșindu-se puțin la față.

— Îmi pare rău. Eram la kilometri depărtare. Trase aer în piept. Uite, trebuie să spun asta. Mă macină și trebuie să o spun cuiva. Marc ridică o sprânceană, dar îl lăsă pe tehnician să spună ce are de spus. De ce presupun toți că Kara s-a întors împotriva noastră? Adică, de unde știm asta?

— A tăiat toate legăturile cu mine în mijlocul unei operațiuni. Marc nu reuși să ascundă iritarea din răspunsul său, deși aceeași întrebare și-o punea și el. M-a mințit. A intrat în sistemele companiei Rubicon. A furat bani. Nu arată bine.

— Dar dacă ar avea un motiv? Unul despre care nu știm? Se încruntă. S-a gândit cineva la această posibilitate?

— Mi-ar plăcea să fie adevărat, spuse Marc. Știi ceva ce noi ceilalți nu știm?

Assim se retrase când simți sugestia unei acuzații în întrebare…

— Nu, nimic, spuse el repede. Ceva pare în neregulă…

Marc căută un răspuns, dar nu-l găsi. După o clipă, se întoarse spre monitor și se concentră asupra lucrării.

Timpul se dilată în zornăitul continuu al tastaturilor și în strălucirea fosforică a ecranelor pline de date. Mintea lui Marc se detașă de corp, în timp ce conținutul dispozitivului începu să-i capteze atenția. Se pierdu în structura programului Arquebus modificat, dezasamblându-l în părțile sale componente.

El o luă înapoi, bucată cu bucată, pornind de la țintele către care virusul fusese îndreptat, așa cum un legist ar analiza urmele de praf de pușcă sau fragmente de gloanțe din cadavrul unei victime împușcate pentru a identifica arma ucigașului. Această imagine mentală îl duse înapoi cu gândul la trupul lui Wetherby zăcând în morga spitalului, iar Marc făcu o grimasă involuntar.

Izolând elemente ale „focoasei" programului, el folosi un program de decompilare pentru a căuta elemente comune în seturile de date, și încet, începură să apară linii verzi acolo unde fusese implantat codul din informațiile *zero-day.*

Marc atinse ecranul cu degetul.

— Ce crezi despre asta? El evidenție câteva șiruri de text pentru celălalt bărbat. Văd această referință iar și iar.

— *HIOS Sigma.* Assim citi textul cu voce tare. Îmi sună familiar.

— Da, așa e. Marc se mută la un calculator conectat la rețea și introduse termenul într-un motor de căutare. A găsit o intrare imediat. Ia să vedem. Este o suită de programe pentru sistemele de control industrial, da? Controlere logice programabile și așa mai departe. Noul și îmbunătățitul Arquebus are vreo șase vulnerabilități grupate în jurul codului său de bază. Se lăsă pe spate, gândindu-se bine. Cum naiba a pus Ghost5 mâna pe acestea?

— Este foarte alarmant, spuse Assim, clipind în spatele ochelarilor. Așa funcționa Stuxnet – profitând de vulnerabilitățile dintr-un program ICS.

— Și Arquebus vizează același tip de ținte. Marc derulă în josul unei pagini de date despre capabilitățile programului. Cu o capacitate mult mai

mare de a produce haos.

Programul Sigma era un sistem de operare de ultimă generație comun mașinăriilor conectate la internet la scară industrială. Fabricile îl foloseau pentru linii de producție, orașele pentru controlul traficului, națiunile pentru utilitățile electrice. Dacă era susceptibil la atacuri ascunse, riscul pentru infrastructură și vieți omenești era uriaș.

Assim lucra la o altă tastatură, urmând șirul gândurilor lui Marc.

— Am găsit un comunicat de presă de acum opt luni. SoCal Electric anunțau finalizarea unei inițiative de modernizare în San Francisco. Menționează că HIOS Sigma este utilizat în subsistemul de monitorizare a energiei electrice.

Marc simți că i se face pielea găină. Se uită înapoi în știrile de la începutul săptămânii, găsind rapoarte despre accidentul feroviar din Taiwan. Un metrou de pe o linie expres se ciocnise cu un altul plin de navetiști în timpul orelor de vârf, provocând multe decese și zeci de răniți grav. Erau multe știri despre poliția din Taipei, care întârziase să confirme rudelor morților cauza accidentului, dar săpând adânc, Marc nu întârzie să găsească ceea ce se temea că va fi acolo.

Anul precedent, HIOS Sigma fusese instalat în rețeaua de control pentru MRT-ul din Taipei, guvernând circulația trenurilor de metrou care transportau peste două milioane de pasageri pe zi.

— Adresele acelea IP din Germania pe care le-am găsit, spuse el repede, întorcându-se pentru a întâlni privirea lui Assim. Compară cu aceste informații despre Sigma. Caută rapoarte despre defecțiuni inexplicabile, accidente…

— Ai o pistă. Lucy stătea în prag, sprijinindu-se de peretele despărțitor de sticlă. Nu o auzise apropiindu-se. Cunosc privirea aia.

Și eu o cunosc pe a ta. Gândul apăru în timp ce el o studie și recunoscu expresia de pe chipul ei. În spatele acelor ochi se ascundea o dispoziție întunecată, în dezacord cu umorul sec obișnuit al lui Lucy. Marc mai văzuse acea expresie dură ca o piatră și intransigentă, dar numai atunci când începeau împușcăturile.

Nu menționă nimic pentru moment și îi prezentă pe scurt ce aflase despre cod și legătura cu Sigma.

— Este publicat de un dezvoltator comercial de programe informatice din Australia, numit Horizon Integral. Marc aduse în discuție site-ul acestei

corporații, minimalist, de tipul celor care aparțineau unor companii suficient de bogate încât să nu aibă nevoie să facă publicitate. Sunt în topul Fortune 500, cu clienți din întreaga lume, deși lista respectivă nu este publică.

Buza lui Lucy se încreți.

— S-ar putea să fie mai dispuși să o facă publică, dacă ar afla că toți cei care le cumpără programele sunt vulnerabili și pot suferi un atac informatic catastrofal. Ea arătă spre monitor. Care sunt șansele ca ei să fie deja conștienți de acest lucru, având în vedere accidentul cu trenurile de metrou și pana de curent?

— Și mașinile, spuse Assim. Făcu un semn către ecranul său. Am găsit o corelație cu adresele din Germania. O serie de accidente pe autostradă, toate în vehicule cu un sistem de control digital la bord.

— O altă țintă ușoară, spuse Marc. Spărsese și el un sistem similar în limuzina lui Celeste Toussaint, dar fără a o duce la aceleași extreme. Assim transmise informația pe ecranul lui Marc și el o privi, cu fața sumbră. Toți cei aflați în vehiculele implicate în accidentele din Düsseldorf și din alte părți și-au pierdut viața.

— Cred că s-ar putea să fie niște teste, continuă Assim, fiind purtat de idee. Uite-te la tiparul evenimentelor. În primul rând, incidente mici și izolate cu mașinile. Atacuri care ar putea fi replicate pentru a perfecționa programul. Apoi o operațiune mai complexă cu trenurile de metrou. Și apoi un succes mai mare cu rețeaua electrică. Inițiatorul a perfecționat programul, testându-l la scară mai largă de fiecare dată.

— Și nimeni nu l-a prins? întrebă Lucy. Assim dădu din cap.

— Nimeni nu se uită după așa ceva. Dar uitându-ne în retrospectivă, asta sugerează un plan mai complex.

— Deci, asta înseamnă că Horizon Integral este implicat, cu bună știință sau fără să știe, adăugă Marc. Dacă le-am putea accesa lista de clienți, am avea o idee despre posibilele ținte ale grupării Ghost5.

— Nu vor da nimănui acces la această informație…

Lucy tăcu când Delancort apăru în ușă, cu gărzile de corp ale lui Solomon flancându-l. Ținea strâns într-o mână o tabletă mică.

— Îndepărtează-te de tastatură, spuse Arămiul, săgetându-i cu privirea pe Marc și Assim. Fermierul păși pe lângă el, oprindu-se amenințător în dreptul tehnicianului.

— Știi să bați la ușă, nu? se răsti Marc, iritat de intruziunea inexplicabilă.

— Fă-o, adăugă Arămiul, iar Assim își ridică mâinile de parcă ar fi avut o armă îndreptată spre el.

Delancort îi aruncă lui Marc o privire cercetătoare.

— De ce căutați informații despre Horizon Integral?

Marc se încruntă și aruncă o privire în jurul laboratorului, răspunzând la întrebare cu una de-a lui.

— Tu… tu ne *monitorizezi?*

Se uită fix la tableta din mâna lui Delancort.

— Bineînțeles că da, spuse celălalt bărbat, supărat. Sau ați uitat că tocmai a existat o încălcare majoră a securității noastre digitale? Deci, vă rog, clarificați situația.

Delancort aruncă o privire acidă spre Assim, care se bâlbâi.

— C-credem că au legătură cu incidentul din San Francisco, începu tehnicianul.

— Dar de ce contează asta pentru tine? insistă Marc.

Se ridică de pe scaun și făcu un pas spre Delancort. Atitudinea bărbatului îl călca pe nervi și era prea obosit ca să se mai ascundă. Fermierul auzi schimbarea tonului lui Marc și se deplasă să-i blocheze calea.

Delancort își încrucișă brațele la piept.

— Contează pentru mine, deoarece Horizon Integral este un partener al Grupului Rubicon și este datoria mea să protejez interesele lui Solomon.

— Un partener? repetă Marc. În ce fel, mai exact?

— Facem afaceri împreună. Dacă e o problemă cu ei, trebuie să știu imediat.

— Te rog, spune-mi că nu folosești programul lor pentru nimic esențial, spuse Lucy. Sau pentru ceva periculos. Pentru că nu o să te bucuri prea tare.

Marc privi cum dispare culoarea de pe chipul lui Delancort, în timp ce Assim îi explica ce descoperiseră. Când termină, nivelul de aroganță al canadianului francez scăzuse un pic.

— Noi… avem un program pilot care folosește HIOS Sigma la două fabrici de aluminiu din Nigeria, explică Delancort. Există o înțelegere să extindem sistemul la câteva alte centre din sectorul industrial care fac parte din portofoliul companiei Rubicon, în următorii câțiva ani… Renunță la

dispoziția lui acuzatoare și își frecă fața cu o mână. *Mon dieu.* Trebuie să mă ocup de asta imediat. Solomon trebuie să fie informat, trebuie să deconectăm fabricile de la rețea…

— Dacă faci asta, o să fie un semnal de alarmă, răspunse Lucy. Dacă Horizon Integral este compromis, dacă Ghost5 are o persoană în interior, este ca și când le-ai spune că cineva știe despre arma lor cibernetică.

— Poate că ai putea să o faci altfel, spuse Assim, gândindu-se la asta. Am putea să o numim o inspecție de siguranță inopinată?

Un început de zâmbet apăru în colțul buzei lui Marc, când îi trecu prin minte un nou gând.

— Mai exact câți bani are Solomon în afacerea cu acești oameni?

— Să spunem că este o sumă notabilă și să o lăsăm așa, refuză să răspundă Delancort. Nu este suficient pentru a-i determina să-și dezvăluie cele mai adânci secrete, de asta poți fi sigur.

— Ah, da? Marc dădu din cap pentru sine. Un plan începu să se formeze în mintea lui. Știi ce? Cred că Solomon tocmai a decis că vrea să-și revizuiască investiția cu Horizon Integral. *În persoană.*

— Sediul lor este în Sydney, spuse Assim ca să fie de ajutor.

— Și acolo va fi și serverul lor central de date, spuse Marc. Se uită la Lucy. Înțelegi unde merg cu asta?

Delancort pufni.

— Pare că sugerezi să complotăm pentru a-l folosi pe CEO-ul companiei Rubicon într-un act de spionaj corporativ internațional.

— Corect. Marc zâmbi ușor. Mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă.

— *T'es ouf!* Și, bineînțeles, sunt sigur că ai o strategie solidă pentru a proteja această companie de orice repercusiune care ar putea urma?

Delancort îl săgetă cu privirea peste ochelari.

— Cât timp durează zborul de la Nisa la Sydney? spuse Lucy.

— Aproximativ douăzeci și două de ore, răspunse Marc.

Ea îi aruncă un zâmbet viclean.

— Destul timp cât să găsești o strategie.

*

Un panou metalic masiv pe care se aflau cuvintele *Entritt Verboten*[9] fusese atârnat cu capul în jos și reutilizat ca perete despărțitor în interiorul blocului central al vechii stații Teufelsberg. Luminile portabile iluminau

puternic toate colțurile camerei, alimentate de bateriile grele recuperate de la mașini electrice. Alte generatoare gălăgioase furnizau electricitate unui banc de lucru lung, plin de echipamente, comunicații și servere. Erau grămezi de cabluri peste tot, șerpuind înainte și înapoi pe podeaua de beton prăfuită, dar Kara trecu printre ele cu dexteritate, evaluând în tăcere echipamentul de la vedere și ghicind la ce era folosit.

Se lăsă tăcerea în „Spațiul de lucru" când intră ea, flancată de bărbatul cu căciula rusească și de însoțitorul lui. Fețele tuturor se întoarseră să se uite la ea. Unii dintre ei nu o luară în seamă pe Kara, dar alții o recunoscură.

Cineva veni în viteză spre ea. O fată poloneză slăbănoagă, având puțin peste douăzeci de ani, cu codițe împletite de un blond decolorat, se opri în fața ei, cu o expresie pe jumătate șocată și pe jumătate furioasă. O lovi puternic pe Kara în umăr.

— Nenorocito, spuse fata. La naiba, am crezut că ești în gulag. Se uită la tipul cu căciulă. Fă pași, Billy!

El se îndepărtă cu înțelepciune pentru a le da puțin spațiu celor două.

— Bună, Pyne. Presupun că asta înseamnă că ți-a fost dor de mine?

Kara tresări la impact.

— Du-te naibii, răspunse ea. Unde dracu' ai fost? Pur și simplu ai plecat fără un cuvânt, ai plecat… Vocea ei scăzu. M-ai lăsat aici pe cont propriu.

Kara căută o explicație.

— Nu am vrut să iasă așa. Știam că vei fi bine. Ești rezistentă.

Pyne clipi, trecând peste acest comentariu.

— Ai venit înapoi. Știam că o vei face, într-o zi. Andre a spus că nu o vei face niciodată, dar eu i-am spus să-l ia dracu', *să te ia dracu',* i-am spus, *ea…*

— Da, spuse Kara ferm. Lucrurile s-au schimbat.

— Mda. Pyne dădu din cap și se strâmbă la Billy și la tipul cu tatuajele, când se apropiată din nou. Dispăreți.

— Nu-mi da ordine… începu punkistul, dar Pyne îl întrerupse.

— Du-te naibii, Nul. Știi cine este, nu? Tu ești un hacker amator pe lângă ea. Pyne îi împunse umărul cu un deget lung plin de inele, acolo unde aterizase pumnul ei mai devreme. Ea este *Song.*

— Și este o voce pe care nu am mai auzit-o de mult timp.

Glasul ei se auzi din întuneric, rece și măsurat. Kara se încordă și o parte

din ea, închisă de mult timp, se deblocă, făcând-o să se simtă întreagă, împlinită, de parcă ar fi așteptat acest moment pentru asta. O dorință, un fel de apartenență despre care Kara se convinsese că dispăruse, revenise în grabă – dar de data aceasta măcinată de o furie pură. Emoțiile erau prea rapide, prea puternice și se simțea amețită când încerca să le tragă înapoi sub controlul ei.

— Madrigal, reuși ea să deschidă gura.

Femeia apăru în lumină și zâmbi, într-un mod pe care cineva care nu o cunoștea l-ar fi numit matern. Totul făcea parte din reprezentație. La un pas în spatele ei venea un tip cu pielea închisă la culoare, cu o față încruntată, încleștat și îmbufnat.

— Wong Fei Song, spuse femeia mai în vârstă, enunțând numele ca și când ar fi citit un vers dintr-o poezie. Ești aici.

— Nu mai sunt acea persoană, o corectă ea. Spune-mi Kara.

— Ka-ra. Îmi place. Ți se potrivește.

Se uită la bărbatul de lângă ea, care înaintă, ținând un detector de metale de parcă ar fi fost o sabie scurtă. Fără supărare, dar Erik este mai suspicios.

Erik luă geanta de pe umărul Karei și i-o dădu tipului cu căciulă, ca să o verifice cât timp folosea el detectorul de metale. Ea le permise să facă asta, predând cele două smartphone-uri pe care le avea în buzunare. Erik le depuse într-un cuptor cu microunde, unde stratul de la interior al aparatului ar bloca orice semnal de intrare sau de ieșire.

— Ai apărut într-un moment interesant, spuse Madrigal încet, măsurând-o din priviri. După ce am trecut prin tot ceea ce am trecut, ai apărut aici din senin. De unde ai știut unde să ne găsești?

Kara zâmbi fals.

— M-ai învățat multe.

— Tot ceea ce știi, răspunse ea. Dar nu și tot ceea ce știu.

Madrigal se uită în jurul sălii și, din privirile ațintite asupra Karei, avea sentimentul că povestea acesteia era un avertisment pentru cei din echipa Ghost5.

Wong Fei Song, cea care ne-a trădat, și-i imagină ea spunând. *Cea care nu a făcut față. Cea plină de inițiativă, dar exclusă, pierdută* și *uitată.*

Madrigal îi zâmbi într-un mod familiar, ușor, și era tentant să se întoarcă imediat unde fusese cu câțiva ani în urmă. De parcă n-ar fi plecat niciodată.

— Oricât de tare mă bucur să te văd, drumurile noastre s-au despărțit

dintr-un anumit motiv, spuse ea. De ce ai venit la Berlin?

— Răspunde la întrebare, scrâșni Erik din dinți, atunci când Kara nu răspunse imediat.

Îi dădu înapoi geanta și ea văzu patul unui pistol ieșind de sub jacheta de aviator pe care o purta. Era un spectacol deliberat pentru a-i aminti care e locul ei.

Ea îl ignoră și vorbi cu Madrigal.

— Putem vorbi în privat? Kara se asigură că era clar că ce voia să spună era: *doar tu și eu.*

Madrigal se îndreptă din nou spre partea întunecoasă a sălii.

— Hai să facem o plimbare.

O conduse pe Kara pe acoperișul de sub unul dintre domurile goale, iar în umbra pe care o făcea, aerul devenise rece. În depărtare, lumina strălucea pe plăcile de oțel inoxidabil care formau globul argintiu al turnului de televiziune din Berlin, în timp ce soarele cobora spre orizont. Turnul îi transmitea un mesaj Karei, spunându-i că a trecut de punctul fără de întoarcere și este încă în cădere.

În cădere înapoi în întuneric. Devenind din nou o fantomă.

Madrigal întinse mâna și îi dădu Karei de pe față o șuviță de păr vopsită în negru.

— Nu ai zâmbit de mult, spuse ea. Se vede.

— Nu prea mult, recunoscu Kara. Madrigal fusese întotdeauna prea bună la a vedea ce se întâmplă în interiorul ei, atunci când alții se loviseră de zidurile ei de sarcasm vioi și indiferență. Fusese o luptă să ascundă ceva de Madrigal, întotdeauna. Ea decise să nu-i dea celeilalte femei timp să sape mai adânc. Vreau să mă întorc.

Madrigal chicoti și își aprinse o țigară.

— Pur și simplu? Fără explicații, fără scuze. Tu îmi ceri ceva, iar eu îți deschid ușa?

— Nu ai nevoie de abilitățile mele?

— Nu este vorba despre asta, își arcui Madrigal o sprânceană. Unde ai fost, Song…? Ea se opri, dându-și seama de ce spusese. Îmi pare rău. *Kara.* Ce ai făcut în tot acest timp?

— M-am antrenat. Îți voi fi de folos.

Părea disperată.

— Îți mai amintești ce ai spus când ai plecat? Madrigal îndreptă spre ea

vârful aprins al țigării ca pe o armă. Mi-ai spus că nu mai poți fi parte din grup. Ai spus că suntem de partea greșită. Că eu sunt de partea greșită.

— Îmi amintesc, spuse ea concis.

— Deci, de ce să te întorci acum, în acest moment? întrebă Madrigal, tonul ei devenind aspru. Înaintă spre Kara. Ce vrei cu adevărat? Pentru cine lucrezi?

Kara zări mișcare la marginea cupolei și își dădu seama că Erik stătea în întuneric, cu acea armă a lui, gata să tragă. Un cuvânt greșit și ar folosi-o.

— *Vreau să mă întorc,* repetă Kara. Nu lucrez cu nimeni. Sunt singură și nu-mi place. Se uită în pământ. Când făceam parte din Ghost5 știam cine sunt. Nu am mai găsit asta nicăieri altundeva.

— De ce acum? insistă Madrigal.

Îi întâlni privirea.

— Pentru că mi-am dat seama că ai avut dreptate în tot timpul ăsta, bine? Când am plecat, ai spus că sunt naivă. Pentru că am crezut că lumea poate fi în alb-negru. Dar nu așa funcționează lucrurile, acolo în lume. Nu e altceva decât gri. Nu există băieți buni sau răi, nu există greșit sau corect. Există doar locul…

— Locul în care te afli tu. Tonul lui Madrigal se înmuie. Of, aș vrea să fie ceea ce pare. Chiar vreau. Ea o privi. Mi-a fost dor să te am prin preajmă. Dar momentul pe care l-ai ales mă face să îmi pun întrebări. Și mi-am și pierdut multă încredere în tine atunci când ne-ai abandonat.

Kara alese cu grijă un alt adevăr și i-l spuse direct.

— Ai un om în minus. Am auzit de Lex.

— Ah. Capul lui Madrigal se lăsă în jos. Tragic. E vina mea. Ar fi trebuit să am mai multă grijă de el. Dar avem o mulțime de dușmani și unii dintre ei l-au găsit…

— Vreau să știu cine a făcut-o, îi spuse Kara. Te voi ajuta să-i găsești. Să-i pedepsești.

— Da. Madrigal trase lung din țigară. Ne ocupăm de asta. Credem că știm cine l-a ucis. Toți cei din grup vor să vadă că s-a făcut dreptate pentru Lex.

— Și eu la fel, spuse Kara categoric. A fost și prietenul meu.

Madrigal o studie.

— Nu credeam că ești atât de apropiată de el. Nu ai fost niciodată cu adevărat apropiată de nimeni.

— Nu este vorba despre asta, continuă Kara. El era unul dintre noi. Deci, cineva trebuie să plătească.

— A încercat vreodată să te contacteze, după ce ne-ai părăsit?

— Nu. Kara dădu din cap și vându minciuna. Dar am auzit că a fost împușcat. Vreau să fac ceva în privința asta. Poate fi modul meu de a dovedi că poți avea încredere în mine.

Madrigal oftă.

— Îmi pare rău. Dar am nevoie de mai mult decât atât. Cu coada ochiului, Kara văzu persoana din întuneric mișcându-se din nou. Vocea femeii mai în vârstă se încărcă de emoție autentică, de tristețe. Și nu cred că poți să-mi dai ce am nevoie. Sunt aproape de sfârșitul unei misiuni pe care am început-o cu mult timp în urmă și nu pot… Nu pot lăsa pe nimeni să-mi distragă atenția. Nici măcar pe tine.

— Te vei răzgândi când vei auzi ce am de spus. Kara ajunse la ultimul adevăr pe care îl mai deținea. Știu cine te urmărește.

Madrigal se opri.

— Ce ai spus?

— Băiatul din Malta. Cel pe care l-ai prins căutând în camera de hotel a lui Lex. Pot să-ți spun cine e șeful lui. Se vor apropia. Probabil că ai bănuieli, nu? Ești ca un păianjen în pânză, simți tremurul? O sclipire de îngrijorare trecu pe fața lui Madrigal și Kara își dădu seama că avea dreptate.

— De unde ai fi putut să afli despre asta?

Chipul lui Madrigal deveni de piatră.

— Se numesc Rubicon, spuse Kara, cuvintele venindu-i ușor. Și pot să îți spun multe despre ei.

Capitolul 9

— Ajungem în două minute, raportă Lucy, deschizând oglinda subțire de buzunar încorporată în capacul rujului. Alesese o nuanță roz-trandafiriu pentru a completa chipul ei ocru și albastrul închis al ținutei. Se privi rapid și trase ușor de material. Rochia mulată care începea de pe umărul drept și se termina chiar deasupra genunchilor, îi punea în valoare silueta atletică. Avea în poală o poșetă neagră, care semăna cu una de la Chanel, dar exteriorul din piele artificială acoperea de fapt un strat de nailon balistic, cu o țesătură specială care să păcălească detectoarele de metale.

— *Recepționat,* se auzi vocea lui Marc, șoptindu-i în casca de culoarea pielii din urechea ei dreaptă. *Instalăm totul acum. Ar trebui să fim gata până ajungeți la fața locului.*

Lucy se uită la ceilalți pasageri din limuzină. Ca întotdeauna, Ekko Solomon părea să fie în elementul său, elegant într-un costum Savile Row care valora la fel de mult ca o mașină nouă de dimensiune medie. Alături de el, Delancort părea clar mai puțin în largul lui, ajustându-și cravata de mătase de la gât și jucându-se cu butonii. Asistentul lui Solomon insistase să vină, iar Lucy fusese de acord doar pentru că lipsa lui ar fi ridicat întrebări cu privire la acoperirea lor.

La urma urmei, erau aici într-o vizită improvizată de constatare a faptelor, sub pretextul că CEO-ul companiei Rubicon își dorește să se întâlnească cu omologul său de la Horizon Integral pentru a pune bazele unei viitoare colaborări între cele două companii. Dar pe tot parcursul zborului către Australia, Delancort își făcuse clară aversiunea față de această operațiune. Abia acum, când mai aveau puțin și ajungeau, renunțase să se mai opună. Totuși, Lucy își dădea seama că le va cere să oprească totul la primul indiciu de pericol.

La rândul său, Solomon acceptase planul lui Dane. Era ușor de uitat că averea miliardarului african se construise într-o viață plină de cenușă, sânge și gloanțe. Solomon știa ce înseamnă să-ți asumi un risc personal. Fusese soldat cândva, înțelegea nevoile misiunii.

Afară străluceau lumini, în timp ce limuzina o luă pe Bridge Street și se îndreptă spre est prin cartierul central de afaceri din Sydney. O sumedenie

de turnuri moderne de birouri din sticlă și oțel se ridicau în jurul lor. Aici ar fi fost plin de oameni pe timpul zilei, dar acum era seară – deși ceasul biologic al lui Lucy încerca să o convingă că e dimineață, încă nu se adaptase la noul fus orar și încercă să își înăbușe dorința de a căsca, luând o tabletă de cafeină dintr-un pachet pe care îl avea în poșetă.

— *Bine, văd mașina voastră,* spuse Marc. *Începem. Verific comunicațiile.*

— Suntem gata, spuse Lucy.

— *Recepționat,* repetă Malte. Răspunsul finlandezului fu concis, ca de obicei.

— *Recepționat și la bază,* spuse Assim. Tehnicianul rămăsese în avionul privat al lui Solomon pe aeroportul din Mascot, supraveghind operațiunea din sala de conferințe de la bord.

— Primim radiouri?

Delancort o fixă cu privirea.

— Ai spyPhone-ul tău. Lucy făcu semn din cap spre buzunarul jachetei sale. Dacă există o problemă, vei primi trei apeluri scurte. În caz că se întâmplă asta, te scuzi și pleci imediat. Ne-am înțeles?

— *Oui.*

Delancort se mișcă inconfortabil. Nu-i plăcea să fie într-o poziție primejdioasă, dar era suficient de deștept încât să știe când să se dea la o parte din drum și să lase profesioniștii să-și facă treaba.

Limuzina încetini când se apropie de destinație.

— Nu trebuie să vă reamintesc ce se va întâmpla dacă evenimentele din această seară nu se desfășoară fără probleme, spuse Solomon, făcând o pauză pentru a lua o scamă de pe rever. Deci nu o voi face. Întâlni privirea lui Lucy. După ceea ce s-a întâmplat, ar fi ușor să începem să ne îndoim de fiecare alegere pe care o facem. El dădu din cap. Eu nu voi face asta. Dați-i înainte așa cum știți voi mai bine.

Vehiculul se opri și un valet se aplecă să deschidă ușa.

— Poți să contezi pe asta, îi spuse Lucy, pășind pe un covor verde care ducea la intrarea în sediul central al Horizon Integral.

Îi oferi valetului un zâmbet fermecător și privi atentă împrejurimile. Femeile și bărbații tineri, bine îmbrăcați, în costume îngrijite, intrau printr-un atrium larg deschis de sticlă colorată, iar un grup de fotografi din spatele cordonului roșu de catifea fotografiau un tip bronzat și musculos într-un

costum Armani. Ea nu-l recunoștea, dar cunoștea genul acesta de oameni; *sportiv profesionist* scria pe el. Făcu jocul paparazzilor, zâmbind larg în timp ce poza în fața unui model de iaht de curse înalt de trei metri, vopsit în negru și verde. Logo-ul corporației Horizon Integral era vizibil pe pânzele ambarcațiunii, iar Lucy își aminti că acesta era motivul recepției de gală din acea seară. Compania încheiase un contract major de sponsorizare pentru o cursă cu bilete scumpe care avea loc în vară, iar echipajul iahtului era acolo pentru a participa la o licitație de caritate.

Solomon coborî din limuzină, cu Delancort în urma sa, și îi întinse mâna lui Lucy.

— Mergem, doamnă Keyes?

— Absolut, domnule Solomon.

— *Ce bine arătați voi trei, nu-i așa?* spuse Marc. *Să beți niște șampanie și pentru mine, bine?*

— Nu te bosumfla, răspunse Lucy. Data viitoare, poți fi partenerul lui Henri.

— *Abia aștept.*

— Fascinant… Solomon privi întreaga clădire în timp ce urcau scările. S-ar putea crede că a fost mai degrabă crescută decât construită.

— Da… Lucy îi urmă privirea.

Sediul central al Horizon Integral era o combinație neobișnuită de sticlă de culoarea smaraldului, beton alb și grădini verticale. Plante tropicale agățătoare îmbrăcau turnul, ridicându-se de la bază spre etajele superioare, urcând până aproape de etajul treizeci. Spre vârful turnului, putea să vadă marginile unui al treilea atrium cavernos, spațiul deschis fiind mărginit de copaci care se mișcau în briza de seară ce bătea dinspre portul Circular Quay.

— Este uimitor, nu-i așa? O femeie aborigenă cu părul ca tăciunele și un zâmbet primitor se apropie de ei. Purta un costum sport portocaliu și ceea ce Lucy crezu la început că era un fel de mănușă fără degete.

— Clădirea noastră găzduiește un ecosistem viu ca parte a structurii sale. Pe lângă plante, avem colonii de insecte, chiar și păsări care cuibăresc acolo sus. Este o clădire pionieră în arhitectura verde. Făcu o mică plecăciune. Eu sunt Orani! Sunt asistenta personală a domnului Wehmeyer. Mi-a cerut să vă însoțesc înăuntru.

— Încântat.

Solomon îi strânse mâna lui Orani, înainte de a i-l prezenta pe Delancort ca asistent și pe Lucy ca „însoțitoare”.

Lucy zâmbi și ea, iar femeia îi conduse înăuntru, făcând semn unui chelner să le aducă pahare de șampanie Bollinger.

Când trecură pragul, mănușa lui Orani emise un sunet, iar ea își ridică încheietura mâinii la gură și vorbi în ea.

— Domnul Solomon. Domnul Delancort. Doamna Keyes. Mănușa sună din nou și, privind mai atent, Lucy văzu că avea un ecran curbat montat pe dosul mâinii.

— Ce este asta?

Orani zâmbi.

— Pe lângă faptul că este o clădire *verde,* aceasta este și una *inteligentă.* Avem un sistem informatic care reglează toate funcțiile turnului, de la lumini și curent până la lift. Chiar și stocurile de alimente din sălile de recreere ale angajaților. Gestionează automat căldura și lumina pentru a se asigura că nu folosim electricitate în încăperile goale. Ne-a ajutat să fim una dintre primele cinci companii din țară cele mai eficiente energetic.

— Funcționează pe baza programului HIOS? spuse Delancort.

— Așa este, da! Ea dădu din cap. Cu un sistem mai avansat de recunoaștere vocală încorporat… Femeia făcu o pauză și vorbi din nou în dispozitivul de la încheietura mâinii. Nu-i așa, Sigma?

— *Da, Orani,* răspunse o voce artificială de femeie. Am *înregistrat sosirea oaspeților noștri. Domnul Solomon. Domnul Delancort. Doamna Keyes. Mai ai nevoie de ceva?*

— Nu, suntem bine. Orani le zâmbi. Suntem foarte mândri de produsele noastre.

Lucy îl privi pe Delancort, avertizându-l în tăcere să nu mai spună nimic.

În interior, motivul combinării tehnologiei avansate cu natura brută se repeta. Dintr-o piscină ornamentală din mijlocul atriumului creșteau sălcii plângătoare, iar stâlpii de oțel și beton care susțineau etajele de deasupra erau învăluiți în viță-de-vie. Ascensoarele vitrate, iluminate slab de lumini galbene calde, urcau și dispăreau în umbră.

Lucy sorbi din șampanie și continuă analiza zonei, observând cu un ochi tactic planul clădirii, rutele de ieșire, locuri ce ar putea oferi acoperire în caz de nevoie și așa mai departe. Ea văzu imediat câțiva bărbați și femei în salopete închise la culoare, purtând câte o cască, fiecare la postul său.

— Bună desfășurare de forțe, remarcă ea încet. Cei de la Horizon Integral nu se joacă atunci când vine vorba de securitate.

— Avem mulți oaspeți aici în seara asta, spuse Orani. Este minunat că ați putut veni. Ne place când investitorii noștri vin în vizită.

— Abia aștept să văd mai multe din ceea ce faceți aici, răspunse Solomon.

Traversară atriumul, printre grupuri de corporatiști cu bani și cei mai grozavi oameni bogați din Sydney, făcându-și drum către un bărbat alb mai în vârstă, într-un costum cafeniu, care întreținea un grup de investitori chinezi. Avea o față largă și zâmbitoare și un păr castaniu subțire. Lucy îl recunoscu pe directorul general de la Horizon Integral, Martin Wehmeyer, din imaginile pe care le văzuse pe site-ul companiei. Bărbatul era recunoscut pentru capacitatea sa de a insufla loialitate angajaților să-i și de a fi dur cu rivalii săi, dar în momentul acela părea mai degrabă prietenos, râzând în timp ce făcea o glumă despre șansele echipajului de iahting. Privirea lui o zări pe a lui Solomon și se scuză, apropiindu-se pentru a oferi o strângere de mână caldă grupului de la Rubicon. Un alt bărbat, bronzat și cu fața pătrată, se desprinse de celălalt grup și îl urmă pe Wehmeyer, în timp ce Orani se pierdu în fundal.

— Om bun, mă bucur să te am aici în seara asta!

Îl bătu pe Solomon pe spate și apoi îi sărută mâna lui Lucy, într-un mod afectat, ca un rege care întâmpină un curtean nou în castelul său – ceea ce, într-un fel, așa era. Bine ai venit, bine ai venit. Avem multe de discutat. Sper că ești mulțumit de treaba din Nigeria.

— Așa cum spuneți, avem câteva chestiuni de discutat, începu Delancort.

— Mai târziu, interveni Solomon. Suntem aici pentru câteva zile. Vom vedea pe parcurs cum merg lucrurile.

— Sigur! Wehmeyer dădu din cap. Păru că-și amintește de celălalt bărbat care stătea în apropiere și îi făcu semn. Acesta este Bob Crowne, șeful echipei mele de securitate. Deținătorul secretelor mele, dacă mă înțelegeți?

Wehmeyer râse și Lucy zâmbi politicos.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Crowne, cu un accent american de pe coasta de est. Lucy făcu imediat o evaluare tăcută a bărbatului. Fost *agent CIA,* decise ea. Scris fost spion pe fața lui. Bine ați venit în Australia.

— Am auzit că se pescuiește foarte bine aici, spuse Lucy, aruncând propria ei momeală.

— Așa este, răspunse Crowne și asta a fost tot răspunsul pe care îl primi. Bărbatul se aplecă pe umărul lui Wehmeyer și îi vorbi în șoaptă. Domnule. Toți oaspeții sunt aici acum. Ar trebui să începem.

— Ah! Bineînțeles.

Wehmeyer ridică mâna și Lucy privi cu atenție inelul cu sigiliu de aur ce atârna lejer de degetul lui mic. Avea o inserție plată de onix de mărimea unei mici monezi, dar sub suprafața ornamentală se ascundeau o serie de componente microelectronice. Știa asta datorită sesiunii de informare mult prea amănunțită pe care i-o făcuse Dane în timpul zborului.

Wehmeyer era pe cale să atingă inelul cu celălalt deget, când o voce răsună în aer, ce suna ca o sirenă de poliție.

— Tata. Tata? *Tată.*

O adolescentă, cu părul până la umeri, la fel de castaniu ca al tatălui ei, alergă prin mulțime și îl trase pe Wehmeyer într-un fel de îmbrățișare, îngropându-și fața în pieptul lui. El ridică din umeri și făcu o grimasă către Solomon și ceilalți, ca și când ar fi spus *n-ai ce să-i faci,* iar apoi încercă să o îndepărteze.

— Sunny, dragă, tata lucrează. Îmi poți acorda un minut?

Sunny Wehmeyer, una dintre personajele preferate ale ziarelor de scandal din Sydney de la momentul acela, zâmbi cu regret și îi dădu drumul.

— Bine. Atenția ei se concentră pe rochia lui Lucy și ochii i se măriră. Acum, asta numesc eu rochie mișto. Vreau și eu una. Dar în roșu, totuși. Le fac și pe roșu? De unde ai luat-o?

— Sunny, continuă tatăl ei cu blândețe, am crezut că vorbești cu Charles.

El făcu semn din cap către partea opusă a sălii, în direcția unui tip mai tânăr, cu părul vâlvoi, care purta un sacou peste un tricou de marcă, cu un imprimeu ironic pe care Lucy nu îl înțelese.

Charles Hite, ghici ea, amintindu-și numele din sesiunea de informare. *Directorul tehnic al companiei Horizon Integral și programatorul lor de top pentru sisteme de armament.* Hite se uită în direcția lor, ajustându-și ochelarii cu rame groase înainte de a-și continua conversația cu o parte din echipajul iahtului.

— Chuck este așa de… Sunny își dădu seama că urma să spună ceva insultător și reformulă. Nu avem prea multe în comun, ca să fiu sinceră. Înainte ca Lucy să o poată opri, Sunny o prinse de încheietura mâinii și începu să o conducă spre barul de lângă iazul ornamental. Dar tu și cu mine, trebuie să vorbim despre modă.

— Așa se pare…

Lucy nu a putut împiedica inevitabilul, așa că o lăsă pe Sunny să o conducă.

— *Cum merge?* Vocea lui Dane se auzi în urechea ei. *Vorbește dacă poți.*

— Mai vreau un pahar, spuse ea, punând paharul gol pe tava unui chelner care trecea pe acolo.

— Clar mai vrem, spuse Sunny hotărâtă.

În spatele lor, Wehmeyer păși pe o scenă joasă. Lucy îl văzut atingând inelul și luminile se aprinseră. Bărbatul își drese glasul și mai spuse o glumă, provocând un val de chicoteli înainte de a se lansa într-un discurs.

— *Ia-ți timp,* spuse Marc sec. *Nu e nicio grabă.* Ține minte, continuă el, dacă nu obții ceea ce ne trebuie, totul se va termina chiar înainte să înceapă.

Lucy nu răspunse, iar buza lui Marc se încreți.

— Totul e bine aici, spuse Malte, traversând acoperișul spre el.

La fel ca Marc, Malte era îmbrăcat într-o salopetă neagră, cu o vestă tactică pe deasupra, avea mănuși și o căciulă pe cap. Marc glumise spunând că nu ar fi putut semăna mai mult cu niște infractori, decât dacă ar fi avut o geantă pe care era scris cuvântul *SWAG*[{10}], dar finlandezul nu părea să înțeleagă referința.

— Ești sigur de asta?

— Nu, recunoscu Marc, deschizând o cutie cu carcasa rigidă ascunsă deasupra unei unități de aer condiționat. El scoase din interior un arc cu scripete făcut la comandă. Mânerul arcuit din plastic dens era prevăzut cu cabluri încrucișate, came rotative și o sfoară polimerizată, care împreună făceau ca forța de eliberare a săgeții să fie de patru ori mai mare decât a unui arc obișnuit. După ce își puse o protecție pentru încheietură și una pentru degete, Marc făcu o tragere de probă, verificând rezistența.

— Dacă ratezi… începu Malte.

— Nu o voi face, insistă Marc. M-am antrenat. Clădirea de birouri a agenției de asigurări Browder era cu câteva etaje mai înaltă decât cea a companiei Horizon Integral, iar de pe acoperișul ei aveau vedere bună către

atriumul superior și cele mai înalte nivele ale sediului dezvoltatorului de programe. Marc alesese deja o țintă bună; o secțiune mai retrasă, unde staționa un lift exterior folosit pentru spălarea geamurilor atunci când nu era în funcțiune. Aprinse aparatul de ochire cu laser în formă de inel atașat arcului și îl reglă. Distanța de la o clădire la alta era de mai puțin de douăzeci de metri, dar ceea ce îl îngrijora erau cele peste treizeci de etaje până jos.

Săgeata din fibră de carbon pe care o pregăti era ușoară ca o pană și, cu grijă, prinse o coardă de o clemă din spatele vârfului săgeții în formă de ciupercă. Vârful avea o structură delicată și era umplut cu un gel adeziv puternic care se lipea instantaneu. Marc trase de bobina cu derulator pe care o fixase pe marginea acoperișului, asigurându-se că va permite derularea graduală a corzii.

El și Lucy folosiseră un dispozitiv similar într-o noapte ploioasă în portul din New Jersey, când ajunseseră la o țintă, coborând cu ajutorul corzii de grafen de la înălțime. Dispozitivul pe care îl folosea acum era o versiune îmbunătățită, capabil să susțină greutatea unei mașini mici, sau cel puțin așa promiteau specificațiile tehnice.

— Nu te apropia, avertiză Marc. Dacă se rupe și ricoșează, te va tăia ca un feliator de brânzeturi. Prinse săgeata în punctul de *nock* și trase aer în piept înainte să întindă coarda și să împingă arcul. Camele se rotiră și arcul scârțâi în timp ce el așteptă să se oprească vântul. Mușchii brațelor și ai spatelui i se încordară.

Era diferit de trasul cu arma. Un set complet diferit de mușchi era implicat în tragerea cu arcul, iar Marc își dădu seama că îi plăcea. În plus, precizia necesară țintirii, combinată cu arcul de ultimă generație, erau atractive pentru un pasionat de echipamente hardware, ca el. Un lansator de coardă ar fi putut face aceeași treabă, dar ar fi făcut mult mai mult zgomot și ar fi fost mult mai ușor de observat decât ceea ce Lucy poreclise „opțiunea Hawkeye”.

Briza se opri pentru moment, iar Marc fixă vizorul acolo unde voia să aterizeze săgeata. Și *eliberăm*. Săgeata dispăru înainte ca el să își dea seama ce se întâmplă, coarda arcului vibrând. Coarda se întinse după săgeată, strălucind în lumina străzii de dedesubt.

Vârful săgeții aterizează puțin pe lângă marcaj, dar suficient de aproape pentru ceea ce avea nevoie. Marc lăsă arcul jos și trase de coarda de grafen

pentru a o testa, asigurându-se că o atinge doar folosind pernițele ceramice de pe degetele mănușilor sale tactice. Se ținea bine.

— Ești gata? spuse Malte, oferindu-i un scripete făcut din același material dur ca diamantul.

Marc îl privi.

— Știu că vrei să mergi în locul meu. Dar nu te descurci cu asta. I-a arătat lui Malte tableta lui militară, înainte să o strecoare într-un buzunar al vestei sale, unde să fie protejată. Și sincer? Nu ești suficient de tocilar pentru ceea ce urmează să se întâmple.

Malte dădu din cap reticent.

— De acord. Nu vreau să repet ce am făcut la Strefa G. Finlandezul se referea la o închisoare secretă din Polonia, când Marc fusese forțat să îl manevreze pe Malte ca pe un avatar dintr-un joc, astfel încât să poată extrage împreună o țintă de mare valoare. Nu pot să te ajut de aici.

— Sunt sigur că va merge bine, răspunse Marc, fixând scripetele și trecându-și mâinile prin corzile de siguranță pentru a apuca bara de prindere. O să fie floare la ureche. Își atârnă picioarele pe marginea acoperișului.

— Nu te uita în jos, îi spuse Malte, apoi îl împinse cu putere în partea de jos a spatelui.

Marc simți un gol în stomac atunci când căzu de pe margine și, pentru o fracțiune de secundă, crezu că se rupsese coarda și că se prăbușea spre moarte; dar apoi aceasta s-a tensionat și el avansă rapid prin spațiul deschis.

În fața sa, frunzișul ce învelea clădirea companiei Horizon Integral se repezi să-l întâmpine și el își ridică picioarele pentru a se apăra. Marc intră direct în el și scoase un sunet de durere la impact. Încercând să se cațăre în liftul exterior, decuplă scripetele și urcă. Pătrunse în zona de întreținere de dincolo de acesta și evită să se uite înapoi peste umăr la golul pe care tocmai ce îl traversase.

Adrenalina îi curgea prin vene. Își flexă degetele de la mâini.

— Gata, sunt înăuntru. Apăsă microfonul lipit de gât. Am avut momentul meu de *fir-ar* dar sunt bine.

— *Bun venit la petrecere, amice,* spuse Lucy.

— Da, mulțumesc.

Ușa din zona de întreținere dădea într-un coridor. Avea o încuietoare magnetică digitală, iar Marc o deschise repede, tăind circuitele cu un cuțit

pentru cabluri. Nu se auzi nicio alarmă când păși în coridorul lugubru și neluminat.

Se ghemui și porni tableta, verificând dacă planul real al etajului se potrivea cu cel din schițele clădirii. Serverul bazei de date era situat opt etaje mai jos, într-o secțiune păzită a clădirii, cu trei straturi de securitate. Marc știa că poate trece de unul dintre ele, dar pentru celelalte… va avea nevoie de ajutorul lui Lucy.

Marc accesă rețeaua wireless a clădirii și încărcă o variantă a programului de control numit Optic Nerve de la GCHQ. Folosi programul intruziv pentru a păcăli senzorii de mișcare din apropierea sa, astfel încât să nu se aprindă nicio lumină și să nu fie trimise avertismente către biroul de securitate. După aceea, se deplasă rapid spre banca principală a liftului.

— Sunt în drum spre server, spuse el în microfonul de pe gât. Fă-ți partea ta.

Sunny îi spunea o poveste care i se părea destul de captivantă, despre un tip care conducea un Lamborghini alb și avea tendința să devină puțin prea „intim” după câteva pahare. Lucy încuviință din cap și zâmbi de parcă ar fi fost cu adevărat interesată, dar scopul ei era să se întoarcă printre petrecărețiii din atrium și să-l găsească pe tatăl lui Sunny. Fără el, misiunea s-ar fi blocat.

Sunny era deja la cea de-a doua Piña Colada, dar Lucy se prefăcuse doar că o bea pe a ei, iar tânăra se ținu după ea, continuând discuția despre rochie.

— Hai, spune-mi tot. De unde ai cumpărat-o? Paris? Tokyo?

— E făcută la comandă, recunoscu ea. Din material Cut-Tex rezistent la tăieturi. La standarde militare.

— Cut-ce? Sunny nu auzi tot. Milan, ai spus? Da, înțeleg asta. Italienii chiar știu să facă haine.

— Și încă cum. Lucy își deschise poșeta și scoase spyPhone-ul, activând camera de înaltă rezoluție în timp ce se întorcea lângă Solomon. Dragă? spuse ea mieros.

Solomon îi zâmbi ironic.

— Lucille, draga mea. Îi spuneam domnului Wehmeyer despre locul nostru din Elveția.

— Ah, da! Lucy intră în rol cu ușurință, schimbându-și accentul în unul mai nordic, de la unul din New York la unul din New England. Da, trebuie

să veniți! E fantastic să schiezi acolo!

— Îmi place să schiez! interveni Sunny. Ea își îmbrățișă tatăl. Ar trebui să mergem!

— Ar trebui! repetă Lucy și zâmbi când își dădu seama că acum era momentul perfect. Uitați-vă la voi doi! Ce drăguț! spuse ea cu o voce subțire și melodioasă. *Selfie!*

Înainte ca Wehmeyer să poată reacționa, ea se duse lângă el, își strecură mâna în jurul taliei sale și îl prinse de mână. Ridică spyPhone-ul și făcu trei fotografii rapide cu tatăl, fiica și ea.

Blițul fu orbitor, o mică explozie de lumină care îi făcu pe toți trei să clipească de surprindere. Lucy se folosi de moment pentru a-i face inelul lui Wehmeyer să alunece de pe deget în palma ei, iar acesta dispăru înainte ca el să-și dea seama.

— Ah, am orbit, se plânse el. Văd stele!

— Încântător! Lucy îl sărută pe obraz pe Wehmeyer cu un *mua* teatral și se îndepărtă. Îi surprinse privirea lui Solomon și îi făcu un semn subtil din cap. Mă duc să îmi pudrez nasul, îi spuse ea. Nu vorbi de afaceri toată noaptea, Ekko.

Bărbații se întoarseră la conversația lor, chicotind la comentariile ei și, în timp ce Lucy se îndepărtă, renunță la rol așa cum renunți la un articol de îmbrăcăminte pe care nu-l mai folosești.

Se opri o clipă și se întoarse înapoi spre Sunny, aplecându-se pentru a-i oferi fetei un sfat înainte de a se despărți de ea.

— Hei. Legat de tipul cu Lamborghini? Data viitoare când încearcă să te pipăie, ia una din astea…

Ea îi întinse umbreluța din cocktailul ei.

— Strânge-o în palmă. Apoi înfige-i capătul ascuțit sub unghia mare. După aceea, garantez că te va lăsa naibii în pace.

Sunny răsuci umbreluța între degete în timp ce Lucy se îndepărtă brusc, fără cuvinte.

— *Imaginile se încarcă acum,* spuse Assim pe canalul de comunicații. Sunt *bune. Dă-mi câteva minute să încerc să le îmbunătățesc rezoluția.*

— Acum mă îndrept spre lifturi, răspunse Lucy. Cum merge cu ele?

— *Aproape gata,* spuse Marc.

El atinse butonul de apel al liftului, dar luminița corespunzătoare nu se aprinse.

O voce automată se auzi dintr-un difuzor deasupra ușilor din sticlă mată.

— *Ne pare rău. Toate ascensoarele sunt momentan scoase din funcțiune deasupra etajului al zecelea. Dacă aveți nevoie să accesați acest sistem, vă rugăm să contactați paza. Ați vrea să fac eu asta pentru dumneavoastră acum?*

— Nu, mulțumesc, bombăni Marc, pregătind pe tabletă un program digital de sinteză vocală.

— *Îmi pare rău, nu am înțeles. Puteți repeta, vă rog?*

Marc tastă o propoziție scurtă pe tabletă și o ridică în dreptul difuzorului.

— *Sig-ma. Acesta este. Martin Wehmeyer.* Discursul sună rigid și plin de pauze în locurile greșite, dar Marc conta pe ideea că va fi suficient pentru a păcăli programul de recunoaștere a vocii. *Deblochează. Lifturile.* Apăsă din nou butonul de apel.

CEO-ului companiei Horizon Integral îi plăcea să fie în centrul atenției mass-media și asta însemna că Wehmeyer lăsase în urma lui o amprentă digitală considerabilă, date pe care Rubicon le putuse extrage pentru a crea o copie acceptabilă a profilului digital al bărbatului. Construit din videoclipuri promoționale corporative, știri și așa mai departe, profilul oferea tabletei suficiente elemente sonore pentru a-l face pe Wehmeyer să spună orice avea nevoie Marc. Calitatea nu era suficient de bună pentru a păcăli un om, dar un calculator era o altă poveste.

— *Recunoaștere reușită: Martin Wehmeyer, director executiv. Bună seara, domnule,* veni răspunsul. *Toate ascensoarele sunt acum deblocate.*

Zâmbi gândindu-se la ironia faptului că folosise o entitate artificială pentru a păcăli o alta. În acel moment, un lift gol de sticlă se opri lin și ușile se deschiseră iar Marc putu să vadă până jos, în centrul clădirii de birouri. Trase căciula pe cap și rămase cu spatele la camera din colțul liftului.

Jos de tot, se vedeau luminile de la petrecerea de la parter. Intră înăuntru și apăsă pe tasta care trebuia să-l ducă la etajul unde se afla serverul. *Liftul coboară,* spuse vocea artificială a clădirii.

— Lucy, mă auzi?

— *Afirmativ,* răspunse ea. Vocea ei părea metalică și distantă, aplatizată de protocoalele de criptare încorporate în echipamentul de comunicații. *Unde este liftul meu?*

— Ar trebui să fie gata acum, spuse el. Ne întâlnim la etajul douăzeci.

— *Recepționat.*

Ușile se închiseră șuierând și liftul începu o coborâre rapidă. Tableta scoase un sunet și Marc deschise un fișier cu imagini pe care i-l trimisese Assim. Zâmbi. Am *rezolvat doi, mai rămâne unul.* Odată ce se va întâlni cu Lucy și ea îi va da inelul inteligent, el va avea tot ce aveau nevoie pentru a intra pe serverul securizat al companiei. Totul mergea conform planului.

Liftul încetini și se opri, iar Marc se întoarse spre uși. Când începură să se deschidă, observă că indicatorul arăta etajul 22 și nu 20.

Afară stătea un tip samoan în uniforma unui agent de pază. Bărbatul semăna cu un jucător de rugby, cu ceafă lată și privire încruntată. Păreau amândoi surprinși, dar agentul de pază fu mai rapid și intră în lift, lipindu-l pe Marc de panoul de control. Se lovi de butoane și liftul o luă iar în jos.

— *Liftul coboară,* spuse vocea calculatorului. *Fără oprire până la parter.*

— *Liftul urcă.*

Lucy se asigură că nimeni nu o vede strecurându-se în liftul care aștepta și se lăsă în jos când acesta începu să urce, în caz că cineva se întâmpla să privească în sus. Când fu sigură că nu mai poate fi văzută, se apucă să-și reconfigureze hainele de seară, iar indicatorul începu să arate numere cu două cifre. În primul rând, desfăcu pliurile de pe umărul rochiei de-a lungul liniilor ascunse de banda Velcro, astfel încât să o poată înfășură și să-și mascheze silueta. Apoi, transformă secțiunile decorative din jurul fustei în pantaloni scurți care îmbrățișau silueta ei, pentru a se putea mișca mai ușor. În cele din urmă, își întoarse poșeta pe dos și desfășură curelele ascunse pentru a o transforma într-un toc cu centură încrucișată pentru pistolul ML-12 plat, care se ascundea înăuntru. Lucy scoase pistolul și îl verifică. Arma cu acțiune dublă era încărcată cu gloanțe neletale de cauciuc de calibrul 12. Solomon insistase în privința asta. Fără vărsare de sânge… și în mod ideal, fără urme.

Când indicatorul trecu de etajul 18, Lucy zări mișcare prin tavanul transparent de deasupra ei și văzu un alt lift care cobora prin puțul vecin. Abia avu timp să își dea seama ce se întâmpla înăuntru, când celălalt lift de sticlă trecu pe lângă ea; Marc Dane și un tip de două ori mai mare decât el, se luptau ca doi boxeri prinși într-o cabină telefonică.

— Ah, la naiba! Ea se apropie de peretele de sticlă, întinzând capul pentru a urmări cu privirea celălalt lift care cobora.

Marc simți că i se clatină capul atunci când agentul de pază samoan îi dădu primul pumn. Îl lovise suficient de puternic încât să-i scoată casca din ureche. O auzi scrâșnind sub gheata lui, când se clătină înapoi pentru a evita următorul pumn. Se apără cât putu de bine de lovitura puternică ce ateriză în aer exact acolo unde fusese fața lui cu o fracțiune de secundă mai devreme.

Din reflex, recurse la o tehnică de luptă din Krav Maga și începu să-l lovească pe agentul de pază în stomac, în speranța că va avea noroc și va nimeni în plexul solar al adversarului, dar loviturile nu păreau să facă nimic. Paznicul încercă să-l prindă și amândoi se deplasară în spațiul mic al liftului. Marc îl lovi cu piciorul în tibie, ceea ce îl făcu pe samoan să urle de durere și să se dezechilibreze pentru o clipă.

Marc scăpă tableta, dar cu mâinile libere reuși să apuce cureaua agentului de pază. Pistolul bărbatului era în tocul de pe partea cealaltă, dar Marc reuși să pună mâna pe bastonul care atârna de curea și să îl tragă.

Îl ținea greșit, dar asta nu conta. Cu toată puterea lui, Marc îl folosi ca pe un ciocan și lovi agentul de pază în gât. Bărbatului tuși sufocat, iar Marc continuă atacul, de data aceasta lovind mai jos, în spatele genunchilor.

— Nenoroci… Paznicul înghiți restul înjurăturii și îl lovi orbește, nimerindu-l pe Marc în burtă, ceea ce-l făcu să se aplece de durere. Cei doi se priviră din nou și se dădură înapoi.

Indicatorul arăta că se aflau la etajul 12 și tot coborau. Marc nu dorea să ajungă la parter și să se prăbușească împreună în mijlocul petrecăreților din atrium. El se împinse în perete și lovi panoul de control cu podul palmei, iar liftul se opri la etajul 10, ușile deschizându-se pentru a dezvălui un spațiu de birouri în plan deschis.

Paznicul bombăni și se repezi spre Marc, întinzându-se după el cu intenția de a-l apuca într-o îmbrățișare de urs, dar Marc se lăsă în jos și îl lovi cu bastonul în tibie, unde îl lovise mai devreme. Marele samoan se clătină și nu reuși să-și mențină echilibrul. Se împiedică, lovindu-se cu capul de un stingător montat pe perete. Se legănă pentru un moment, cu ochii încețoșați, înainte să cadă lat.

— La naiba, spuse Marc.

— Îmi *pare rău, nu am înțeles,* începu o voce artificială.

— Du-te dracu'! răspunse el.

Dură mai mult decât și-ar fi dorit să-l târască pe bărbatul inconștient în

cea mai apropiată toaletă. Folosi cătușele agentului de pază pentru a-l fixa de țevile din spatele unui rezervor de toaletă, iar apoi îi aruncă pistolul, cheile și stația de emisie-recepție într-un coș de gunoi din apropiere.

Marc înjură din nou pe sub mustăți. Timpul pentru această operațiune era limitat de la bun început, iar acum nu mai aveau timp decât *până când Frumoasa Adormită aici de față se trezește.*

Lucy aruncă o privire spre elegantul ceas Cartier de la încheietura ei și bătu în casca din ureche.

— Dane? Ești acolo?

Cum el nu răspunse, ea se încorda, anticipând un cor de sirene de alarmă.

— Renunțăm? spuse Assim agitat. Cred că ar trebui să renunțăm.

— Așteaptă puțin. Celălalt lift urca înapoi, iar indicatorul de deasupra ușilor se aprinse și sună pentru a anunța sosirea. Lucy trase pistolul MI-12 și se deplasă în lateral, țintind astfel încât să-l poată nimeri direct în piept pe cel care urma să coboare din ascensor.

Marc fu cel care ieși din lift și se dădu înapoi șocat la vederea armei.

— La naiba! împinse vârful pistolului. Ai grijă unde ținteși cu ăsta!

— Îmi dai mie lecții? replică ea, arătând cu degetul mare spre lift. Ce naiba a fost aia?

Mustrarea lui funcționase.

— O variabilă neașteptată, spuse Marc.

— Chiar așa? Ea puse pistolul în toc. Și unde este domnul Neașteptat în momentul acesta?

— Doarme dus în toaleta bărbaților. El trecu pe lângă ea, iar ea observă o vânătaie urâtă pe fața lui. Deci, ar fi bine să facem asta cât mai repede.

— Frumos trofeu, remarcă ea.

— Da, spuse el rușinat. Se uită la ecranul de pe tableta din mâna sa. Serverul este pe aici.

Trecând printr-un alt set de panouri de sticlă colorată, ajunseră în fața unui compartiment mare în jurul căruia fusese construit restul etajului. Avea o singură intrare, o ușă groasă din oțel, așezată în linie cu pereții. Lucy atinse marginea, căutând o linie de îmbinare. Se potrivea perfect, era etanșă, fără balamale sau mecanisme vizibile.

Marc văzu un panou digital montat lângă ușă și apăsă pe el cu degetul. Un ecran albastru strălucitor se aprinse și o placă minusculă alunecă înapoi pentru a dezvălui un senzor.

Lucy bătu de două ori cu degetul în ușa de metal, care scoase același zgomot ca și armura unui tanc.

— Asta este protecție serioasă.

Marc dădu din cap.

— E un echipament de top. Materialele sunt rezistente la furtuni, întărite împotriva pulsului electromagnetic, sigure la foc, chiar și rezistente la inundații. Toată această clădire s-ar putea prăbuși, și tot ai putea să scoți acest compartiment intact dintre dărâmături.

Ea se dădu înapoi pentru a studia ușa.

— Bănuiesc că celor de la Horizon Integral le plac foarte mult secretele.

— Ia să vedem. Marc tastă o comandă pe tabletă și o ridică în dreptul panoului. O interpretare ușor dezorientată a vocii lui Martin Wehmeyer vorbi în dispozitiv, identificându-se drept CEO-ul companiei. Un buton verde se aprinse pe ecran.

— *Recunoaștere reușită: Martin Wehmeyer, director executiv.* Nivelul unu este autorizat.

— A funcționat. Lucy se strâmbă. În regulă.

Marc se uită în direcția ei.

— Da, dar acesta nu este un sistem cu prioritate scăzută, precum liftul. Ai inelul?

Ea îi aruncă inelul de aur, iar el îl prinse.

— Sigiliul regelui, adăugă Lucy veselă.

— Ceva de genul… Marc apăsă inelul pe senzor și calculatorul clădirii vorbi din nou.

— Nivelul doi este autorizat. Continuați cu scanarea retinei.

— Și ultimul nivel. Iată-ne. Degetele lui făcură niște mișcări de dans pe ecranul tabletei, aducând în prim plan un fișier video cu un disc plin de linii complexe – modelul venelor din interiorul ochiului drept al lui Wehmeyer, surprins de camera digitală din spyphone-ul lui Lucy. Înapoi în avion, Assim rulase imaginile pe care le făcuse ea printr-un program de animație care ar simula aspectul unei retine umane adevărate. La fel ca sintetizatorul de voce, ideea era că programul de securitate al clădirii nu ar putea face diferența.

Marc răsuflă și ridică tableta lângă scaner.

— Dacă asta nu funcționează, lăsăm totul și fugim.

Scanarea părea să dureze mult, dar în cele din urmă vocea se auzi din

nou.

— *Nivelul de securitate final este autorizat. Mulțumesc, domnule Wehmeyer. Vă rugăm să continuați.*

Tensiunea din umerii lui Lucy se reduse puțin. Șuruburi magnetice ascunse se retraseră cu o serie de bufnituri, iar ușa metalică alunecă ușor într-o parte. Un aer rece și uscat pătrunse în anticameră, iar înăuntru se puteau vedea grămezi de calculatoare negre, suprafețele lor fiind acoperite cu linii de LED-uri verde-roșu intermitent.

— Este un SCIF, își spuse ea, pronunțând numele „schif”, ca ambarcațiunea sportivă.

Lucy era familiarizată cu conceptul de așa-numită Facilitate Compartimentată pentru Informații Sensibile (SCIF), primind adesea informări în interiorul uneia în timpul petrecut în Forțele Speciale. SCIF-urile erau de obicei puse în funcțiune pentru a gestiona transferul sau stocarea informațiilor extrem de secrete, dar era prima dată când vedea una folosită de un grup de civili. Era seiful în care Horizon Integral își ținea informațiile, izolat de rețeaua internă a clădirii și cea globală de internet, accesibil doar personalului cu un anumit nivel de autorizare.

Sau așa sperau ei. Într-o parte se afla un calculator, deja pornit și gata de utilizare. Un alt gând îi trecu prin minte. *Oare și Solomon are* un loc *ca acesta în clădirea din Monaco?*

Marc se uită la ceas.

— În regulă, nu ar trebui să-mi ia mult. Rămâi tu cu ochii în patru, da? Trecu pe lângă ea și se așeză pe scaunul din fața calculatorului, conectând rapid tableta sa și calculatorul cu un cablu. Radioul nu va funcționa aici înăuntru, strigă el peste umăr. Descarc fișierele acum.

— *Recepționat.* Lucy îl lăsă acolo și plecă înapoi pe etaj, ținându-și pistolul la îndemână. Assim? Am intrat. Marc își face treaba. Tu cum stai?

— *Monitorizez canalele forțelor de poliție din New South Wales,* explică el. Nu sunt alerte momentan.

— Asta e bine… începu ea, dar apoi se opri când unul dintre lifturi își închise ușile și coborî, luând-o înapoi spre parter. Ea înaintă, cu ochii mijiți, privind cum numerele de pe indicator coboară, ajungând la litera „P”.

Lucy își ținu respirația. Poate se resetase sistemul. Poate…

Cifrele începură să crească din nou *5. 10. 15.* Liftul urca repede.

Alergă înapoi spre anticameră și băgă capul prin ușa deschisă a SCIF-

ului.

— Dane! Ești sigur că ai trecut cu bine prin toate nivelurile de securitate? Cineva vine încoace și urcă al naibii de repede.

El îi aruncă o privire ofensată.

— Dacă nu cumva cineva a adăugat un protocol complet nou în sistem în ultimele douăzeci și patru de ore, e imposibil… Expresia de pe chipul lui îngheță. Adică, vreau să spun, dacă nu l-a adăugat pe ascuns…

— Cineva care, de exemplu, lucrează la companie, dar de fapt complotează cu niște hackeri șarlatani?

— Este posibil, spuse el.

În partea opusă a etajului, sunetul liftului anunță că cineva a sosit.

Capitolul 10

Hite trase de gulerul tricoului său de marcă și se uită urât la cei doi agenți de pază care împărțeau spațiul limitat al liftului cu el.

— Dați-vă înapoi, le spuse el. Nu sunteți plătiți ca să mă înghesuiți pe mine.

Cei doi, un bărbat și o femeie, ale căror nume nu se deranjase să le afle, se priviră și se îndepărtară pe cât putură în interiorul liftului de sticlă. Hite căută în buzunarul sacoului și scoase un pistol mic semiautomat Beretta Nano, verificând dacă este încărcat.

Paznicul ridică o sprânceană.

— Domnule… sunteți sigur că ar trebui să purtați arma acesta? Poate ar trebui noi să…

— Nu-mi spune mie ce dracului ar trebui să faceți voi, interveni Hite. Lovi cu degetele în tocurile de pistol de pe curelele lor. Scoateți-le de acolo. E un ordin.

Sceptici, agenții de pază își scoaseră armele de foc.

— Domnule Hite, începu femeia, nu a sunat nicio alarmă la etajele superioare.

— Mi-ai spus că unul dintre oamenii tăi nu răspunde!

O săgetă cu privirea.

— Poate nu-i mai funcționează stația, spuse celălalt agent de pază. Poate a rămas fără baterie. Conform protocolului, mai are zece minute să apară.

— Crede-mă, nu e vorba despre asta! spuse Hite ferm. Avem intruși. Sunt aici sus. Se uită afară când trecură de etajul cincisprezece. Probabil sunt înarmați și periculoși.

Femeia agent de pază își trase nasul.

— Dacă este așa, ar trebui să anunțăm poliția, domnule. Acestea sunt regulile.

— Nu, insistă Hite. Voi lucrați pentru această companie! Faceți așa cum spun eu! Nu implicăm poliția în asta până când nu avem situația sub control, este clar?

— Da, domnule, spuse celălalt, aruncând partenerei sale o privire de avertizare.

Asta era bine. Însemna că aceşti oameni îşi amintiseră cine le plătea salariile în fiecare lună. Lui Hite nu îi plăcuse niciodată să fie în preajma echipei de securitate. Întotdeauna avea senzaţia că se uitau de sus la el, tocilarul în sacouri scumpe. Dar Hite putea să-i concedieze pe loc şi se asigură că ştiau asta.

Se uită în jos la mesajul de avertizare de pe smartphone-ul său. Cineva accesase serverul izolat de la etajul douăzeci şi se pare că folosise datele CEO-ului pentru a face acest lucru. Zâmbi. *Patch-ul* pe care îl încărcase în secret în reţeaua securizată a clădirii cu doar câteva ore în urmă îşi făcuse treaba, adăugând la straturile de securitate existente încă un program de monitorizare, ascuns.

Mai devreme în acea zi, când Wehmeyer îi spusese că o delegaţie a Grupului Rubicon urma să vină la recepţie, Hite aproape că se înecase cu *chai latte-ul.* Primul lui instinct fusese să oprească totul şi să fugă, dar înăbuşise imediat acel impuls laş. Nu putea permite nimănui să-şi bage nasul în planurile lui şi nu era încă pregătit să părăsească Horizon Integral. Aceasta era o problemă pe care trebuia să o rezolve. De fapt, ar fi putut fi în avantajul lui.

Demascarea acestor idioţi de la Rubicon şi spionajul lor industrial ar fi întărit poziţia lui Hite în Consiliul de Administraţie şi l-ar fi făcut pe CEO să pară un prost. Toate acestea ar fi ajutat la scopul final al lui Hite de a se îmbogăţi şi de a ieşi din umbra lui Wehmeyer.

Băgă în buzunar smartphone-ul, schimbându-l cu telefonul ieftin cu cartelă preplătită, adus de curier în biroul său cu o zi înainte. Hite ştia de unde venise din momentul în care deschisese plicul căptuşit. Era un singur număr stocat în memorie. Aşa le plăcea lui Madrigal şi grupului ei Ghost5 să comunice, prin dispozitive cărora nu li se poate lua urma şi protocoale secrete de telefonie prin internet (VoIP). El nu avea o problemă cu asta. Hite avea să ia parte la micile lor jocuri de spionaj, atât timp cât asta îi aducea banii şi puterea de care avea nevoie.

Luă telefonul metalic în mână şi apăsă tasta de apelare rapidă, ducându-l la ureche. Răspunsul veni după o singură apelare, tonul familiar, nu tocmai feminin, al vocii deghizate a lui Madrigal.

— *Bună, Dart,* spuse ea, folosind numele de cod convenit. *Deci, spune-mi. Am avut dreptate când te-am avertizat despre potenţialii vizitatori?*

— Da. Cei de la Rubicon sunt aici. Hite vorbi încet, acoperindu-şi gura

și întorcându-se, astfel încât agenții de pază să nu-l poată auzi. Își bagă nasul acolo unde nu trebuie.

— *Ți-am spus că s-ar putea să vină,* spuse ea, cu o urmă de zâmbet în voce. *Nu ai de gând să-mi mulțumești?*

Se uită în depărtare. Până la anunțul lui Wehmeyer din acea dimineață, el nu crezuse ce spusese Madrigal.

— De unde ai știut de asta?

— *Mi-a șoptit o păsărică. Acum, întrebarea principală. Poți să te descurci cu ei?*

Hite cântări pistolul în mână.

— Deja mă ocup de asta.

— *Bun. Folosește telefonul ăsta să mă contactezi când se rezolvă.*

Madrigal închise și el băgă telefonul înapoi în buzunar, în timp ce liftul încetini.

— Am ajuns, spuse agenta de pază.

— Da. Hite făcu semn cu mâna iritat către uși când începură să se deschidă. Intrați acolo și rezolvați-i pe cretinii ăștia!

*

— Cât mai durează? întrebă Lucy.

Stând în fața calculatorului din interiorul camerei securizate, Marc se uită la tableta din mâna lui, urmărind bara de progres de pe ecran, care înainta încet spre 100%.

— Mai am nevoie de două minute.

— O să-ți fac rost de ele.

Lucy se întoarse și traversă anticamera cu pași mari, în timp ce ușile liftului se deschiseră, iar doi agenți în uniforme de pază de la Horizon Integral ieșiră pregătiți, cu pistoalele SIG Sauer în mâinile ridicate. Charles Hite îi urmă, precaut și cu ochii mari.

Lucy își ținu propria armă jos.

— Ei bine, asta e ciudat, spuse ea, păstrând tonul conversațional. Îți vine să crezi că m-am rătăcit în drum spre baia fetelor?

— Are pistol! Cel mai apropiat agent de pază, femeia albă cu o față îngustă, îi zări pistolul. Ținti arma către Lucy. Aruncă-l!

Celălalt agent de pază, un tip masiv cu o burtă puțin mai mare decât trebuia, se uită în jur, privind spre camera serverului.

— Ești singură aici sus?

— Bărbații cu care a venit sunt la parter, se răsti Hite.

Avea propria lui armă, un pistol mic, de dimensiuni reduse, pe care îl ținea ca un amator.

— Liniște-te, spuse Lucy și lăsă pistolul pe podea. Pot să-ți explic totul.

— Aruncă pistolul spre mine, spuse femeia.

Lucy se conformă, luându-și în mod deliberat timp pentru asta.

— Ești pe proprietate privată, așa că te putem împușca, insistă Hite. Doar încearcă ceva!

— Pune mâinile pe cap, spuse blonda. Întoarce-te și așază-te în genunchi.

Lucy ascultă, întorcându-se cu fața la perete. Celălalt agent de pază se îndreptă spre ușa deschisă a SCIF-ului. Știa că trebuie să îi încetinească.

— Domnul Wehmeyer este de acord cu ce faci, Chuck? Ea folosi în mod deliberat diminutivul numelui său, bazându-se pe faptul că l-ar enerva pe Hite. Știe deja că te dai la fiica lui. Nu prea cred.

— Taci, spuse Hite. Fă-o să tacă!

— Altfel, de ce ai veni aici personal? adăugă Lucy, făcând contact vizual cu agentul de pază. Și să aduci și o armată? Nu ai face asta decât dacă ai avea ceva de protejat. Ea rânji pronunțând aceste cuvinte. Ai un secret murdar, nu-i așa, Chuck?

— Ești o infractoare, spuse nervos Hite. Continuă să spui prostii și vom vedea unde duce asta!

Auzi clinchetul cătușelor agentei de pază deschizându-se, aproape de capul ei. O bandă de metal îi înconjură încheietura dreaptă și se închise. Se încordă pentru ce avea să se întâmple în continuare.

*

Paznicul păși cu precauție peste pragul camerei de securitate. Privirea lui trecu peste server și calculator și zări tableta nelalocul ei, conectată la acesta.

În timp ce mintea lui înregistra asta, văzu mișcare cu colțul ochiului și își roti brațul cu pistolul.

Așteptând până în ultima secundă, Marc se lipise de peretele SCIF-ului și își ținuse respirația. Acum se întinse spre panoul de control care acționa ușa groasă de securitate și lovi butonul cu pumnul.

Ușa șuieră, iar gardianul reacționă, prea încet ca să iasă din calea ei, și strigă șocat. Panoul gros și greu îl izbi în piept și îl împinse înapoi în tocul

ușii. Brațul i se clătină iar pistolul din mână i se descărcă. Un trăsnet răsună în spațiul închis al SCIF-ului. Marc se dădu înapoi, iar glonțul ricoșă din perete în podea.

Ușa nu îl zdrobi pe agentul de pază – exista un mecanism de siguranță încorporat care simțise rezistență și se oprise înainte de a se închide din nou – dar îl lovise pe bărbat cu suficientă forță încât să-l trântească de perete și să-l lase amețit și zdruncinat.

Marc se grăbi să-i smulgă arma din mână exact când mai multe focuri izbucniră în anticameră.

*

Ecoul primului glonț tras în interiorul SCIF-ului îi făcu pe toți să tresară, dar Lucy fu suficient de rapidă încât să se folosească de surpriza momentului.

Se răsuci în strânsoarea agentei de pază, femeia încă ținându-se de ea cu una dintre cătușe prinsă în jurul încheieturii lui Lucy, făcând-o să se dezechilibreze. Ridicându-se, Lucy o învârti pe femeie și încercă să-și recapete echilibrul, împingând călcâiele în podea.

— La naiba! Hite tresări și se dădu înapoi, ridicând pistolul.

Trase două cartușe oarbe în direcția lui Lucy, fără să țintească înainte. Un glonț o rată de departe și lovi un ecran video de pe perete. Al doilea o lovi pe agenta de pază sub claviculă, iar femeia urlă de durere, căzând peste Lucy în momentul impactului.

Ochii lui Hite se măriră în spatele ochelarilor și intră în panică, luând-o la fugă înapoi spre lift.

Lucy simți sângele cald al agentei de pază pe obrazul ei în timp ce femeia se lăsă cu toată greutatea peste ea. Din spate, auzi zgomotul mișcării în interiorul camerei de securitate, dar Lucy îl ignoră. Cu grijă, întinse agenta de pază rănită pe podea și ținu mâna femeii peste rana provocată de glonț.

— Țineți apăsat aici, îi spuse ea.

Roșul închis al sângelui se răspândi pe griul cămășii de uniformă a agentei de pază.

— La dracu', m-a împușcat! strigă femeia.

— A intrat pe-o parte și a ieșit pe cealaltă, spuse Lucy, analizând rana cu siguranța rece a experienței de teren câștigate cu greu. Nu a lovit nimic important. Te vei face bine…

Agenta de pază scoase un strigăt aspru, de animal în agonie și începu să tremure. Instinctul inițial al lui Lucy fu să găsească o trusă medicală de urgență, dar trebuia să se grăbească. Ea o dezarmă repede pe femeie, îi luă stația și cheile de la cătușe, desfăcându-le cu degetele pline de sânge. Din partea cealaltă a etajului, auzi sunetul liftului și ușile șuierând. Hite scăpa, dar ea nu putea lăsa agenta să moară din cauza hemoragiei.

— Aoleu, ce naiba? Marc era lângă ea, făcând ochii mari la vederea sângelui. Cine a făcut…?

— Nu e al meu. E opera nenorocitului de Hite care face pe cowboy-ul, rosti ea printre dinți, răspunzându-i înainte ca el să termine. Lucy se uită peste umăr și îl văzu pe celălalt agent de pază zăcând prăbușit la ușa SCIF-ului.

— Deci el este spionul, spuse Marc. Înțeleg. Hite este directorul tehnic. Asta înseamnă că are acces de nivel superior la toate programele dezvoltate aici. Dacă cineva ar ști despre vulnerabilitățile *zero-day* din ele, el ar fi acela.

Ea dădu din cap.

— Acum trebuie doar să-l prindem pe nenorocit.

*

Mâinile lui Hite tremurau în timp ce cobora cu liftul spre birourile executive. Trăsese cu pistolul Nano de zeci de ori în poligon și se descurcase destul de bine, dar când venise momentul să tragă asupra unui om, nu i-a mai ieșit. Se blamă pentru că ratase șansa de a ucide agenta de la Rubicon. Acum trebuia să găsească o altă cale de a ieși din această mizerie ce lua proporții.

Atinse inelul inteligent de pe deget. Toți cei de la nivelul superior de management de la Horizon Integral primiseră unul, dar el îl ura. Arăta urât, prea retro și stânjenitor pentru gusturile lui Hite. La momentul acela însă, i-ar fi putut salva viața.

Inelul străluci în albastru când îl atinse de panoul de interfon al liftului.

— *Recunoaștere reușită: Charles Hite, director tehnic,* spuse sistemul de control al clădirii. *Cu ce vă pot ajuta în seara aceasta?*

— Procedură executivă de anulare de urgență! zbieră el când liftul se opri. Ar fi putut exista totuși o modalitate ca el să treacă prin asta și să păstreze controlul. Dar trebuia să fie nemilos în privința asta. Accesează sistemele de la etajul douăzeci! închide ușile de siguranță și activează

sistemele de stingere a incendiilor la acel nivel! Fă-o acum!

— *Domnule Hite, acea operațiune intră în conflict cu o serie de protocoale de siguranță.*

— Anulare de urgență, spuse el, de data aceasta mai tare. M-ai auzit! Fă-o!

— *Anulare acceptată. Demarare.*

— Ha!

Hite scoase un sunet sălbatic de sfidare și ieși din lift, pe lângă jardinierele pline de cactuși, și o luă spre biroul său.

*

Alarmele de incendiu de pe întregul etaj cântau în cor aceleași refren asurzitor, iar sirenele de urgență licăreau și ele în sincron.

Marc se repezi către cea mai apropiată ieșire și inima îi stătu în loc când se împinse cu toată greutatea în bara orizontală de la ușa de evacuare, fără niciun rezultat.

— Nu se clintește. Încuietorile magnetice sunt blocate.

— Hite a făcut asta? strigă Lucy.

— Bănuiesc, spuse Marc, dar cuvântul îi rămase în gât când simți în aer un miros puternic de substanțe chimice. În secunda următoare, duze ascunse în tavanul de deasupra capului său începură să disperseze jeturi de vapori albi. Tuși când inspiră aerul contaminat. Asta este CO2! Ah, la dracul

— Trebuie să… ieșim…

Agenta de pază, respirând greu din cauza durerii, încercă să ridice o mână spre ieșire.

— Are dreptate, acest gaz este folosit pentru a stinge incendiile, spuse Marc. Ne vom sufoca aici.

— Nu și dacă reușesc să evit asta.

Lucy se aplecă pentru a lua pistoalele SIG Sauer ale agenților de pază, câte unul în fiecare mână. Miji ochii printre coloanele de ceață care ieșeau din tavan și trase o salvă de focuri cu ambele arme către cea mai apropiată fereastră. Sticla se ciobi și se fisură, dar nu se sparse. Ce naiba? Furioasă, aruncă armele și se duse la fereastra deteriorată cu un scaun de birou.

— Nu o să meargă, spuse agenta, vederea ei devenind neclară. E polimerizat. Încasabil.

— Uită de asta! Marc se aplecă să-l tragă pe agentul de pază din SCIF și îi făcu semn lui Lucy să-l urmeze. Adu-o și pe ea!

Pe jumătate îl târî, pe jumătate îl împinse pe bărbatul aproape inconștient până la lift și îl întinse lângă. Își puse apoi pe deget inelul de aur pe care îl furase Lucy și îl atinse de panoul cu senzor, lângă butonul de chemare a liftului.

— *Recunoaștere reușită: Martin Wehmeyer, director executiv,* spuse calculatorul clădirii. *Cu ce vă pot ajuta în seara aceasta?*

— Lifturile, Marc aproape că se sufocă spunând cuvântul. Îi era din ce în ce mai greu să respire.

— *Îmi pare rău, nu am înțeles. Puteți repeta, vă rog?*

— Deschide lifturile la etajul douăzeci! urlă Marc și speră că un sistem cu prioritate redusă ca acesta nu va avea nevoie de amprenta vocală a directorului executiv sau de scanarea optică, de care fusese nevoie pentru a deschide ușile SCIF-ului.

Inelul inteligent părea să fie suficient. Vocea artificială îi spuse:

— *Așteptați o clipă.*

Apoi ușile liftului se deschiseră ascultătoare. Marc împinse agentul pe jumătate inconștient, în timp ce Lucy îl urmă îndeaproape, cu agenta rănită sprijinită de umărul său. Ușile liftului se închiseră din nou și inspirară adânc și cu recunoștință aerul fără aburi.

— Hite, spuse Marc, privind femeia rănită. Unde este biroul lui?

Ea ezită, îndepărtându-se de Lucy, pentru a se ghemui lângă tovarășul ei.

Lucy o privi furioasă.

— Te-a împușcat. Chiar ai de gând să ții cu el?

Agenta arătă în jos cu capul.

— Etajul șaisprezece. Atriumul împădurit.

Marc apăsă pe numărul respectiv și liftul coborî.

— Trebuie să primești îngrijiri medicale, îi spuse el. Și poate te oprești și pe la etajul zece. Un coleg de-al vostru este în toaleta bărbaților, încătușat.

— Cine sunteți? întrebă ea.

— Niște acționari îngrijorați, îi spuse Lucy, apoi se opri, ducându-și un deget la ureche și ascultând o voce pe care numai ea o putea auzi.

Marc își aminti cu întârziere că își pierduse propria cască din ureche în lupta cu paznicul și îi aruncă o privire întrebătoare.

— Assim, îi explică ea. A primit un telefon de la Delancort. Se pare că alarmele de incendiu s-au declanșat și la parter. Recepția este în proces de

evacuare. Serviciile de urgență sunt pe drum.

— Bine, dădu Marc din cap, scoțând tableta și tastând ceva pe ecran. Încă putem să-l izolăm pe Hite, dar trebuie să o facem rapid. Dacă iese din clădire, îl vom pierde.

— Sunt deschisă la sugestii, spuse Lucy.

— Îi răspundem cu aceeași monedă. Folosind identitatea furată a lui Wehmeyer, accesă din nou rețeaua wireless a clădirii și deschise subrutinele care controlau încuietorile ușilor de la nivelul șaisprezece. A încercat să ne prindă în capcană… așa că încercăm să-l prindem și noi pe *el.*

Hite avea un poster vintage cu *Top Gun,* cu autograful lui Don Simpson, atârnat pe peretele biroului său, iar în spatele lui se afla un mic seif încuiat, cu cititor de amprente. În graba lui să ajungă la seif, trase afișul înrămat din cui. Întoarse tot ce era în interior pe dos – documente, pașapoarte, acte de identitate pe mai multe nume, o pungă de diamante neșlefuite provenite din zone de conflict și câteva teancuri de dolari americani. Băgă totul într-o geantă de umăr. Dar ceea ce își dorea cel mai mult, lucrul pentru care venise aici de fapt, era o-simplă cheie de alamă pe un lanț metalic. Puse lanțul la gât și ascunse cheia în tricou, după care fugi înapoi în hol, indicând calea cu pistolul Nano.

Se lăsă în jos pe după o jardinieră enormă care găzduia o duzină de palmieri în miniatură cultivați cu migală, care decorau această parte a etajului. Întreg etajul era acoperit de verdeață. Era ca și cum ai lucra într-o nenorocită de pădure tropicală, pe care Hite o detesta în tăcere – era doar un motiv în plus pentru care voia să-și lase amprenta în companie și apoi să dispară din Horizon Integral cât mai curând posibil.

Se afla la jumătatea coridorului, îndreptându-se înapoi spre cel mai apropiat lift, când fiecare ușă închisă din jurul lui scoase un zgomot metalic. Hite cunoștea sunetul; încuietorile magnetice fuseseră activate. Asta ar fi putut fi făcut doar de cineva care intrase în sistemul de comandă al clădirii.

Lumina se revărsă dintr-un lift care încetini și se opri, soneria acestuia anunțând sosirea. Nu așteptă să vadă cine era înăuntru. Hite se întoarse și începu să alerge când ușile se deschiseră. Aruncă o privire trecătoare peste umăr și trase două focuri, pentru a-i descuraja pe urmăritori.

După ce trecu de un colț, se opri și trase de mânerul unei uși de evacuare în caz de incendiu, dar aceasta rămase închisă. O lovi degeaba cu

pumnul. Nenorociții ăștia foloseau propria lui tactică împotriva sa!

Mai puteau încerca și alte lifturi, dar toate se aflau în partea opusă a atriumului împădurit, în centrul etajului, și cel mai probabil și ele fuseseră blocate. Era exact ceea ce ar fi făcut și el.

Hite atinse cu inelul inteligent cel mai apropiat interfon.

— Anulare de urgență! Deschide ușa asta!

— *Îmi pare rău,* spuse vocea artificială de dădacă. *Acea funcție a fost deconectată de cineva cu un nivel de autorizare operațională mai ridicat. Vreți să contactez recepția pentru dumneavoastră?*

Pașii se apropiau. Fața lui Hite părea distorsionată de furie și încercă să fugă. Încercau să-l prindă în capcană. Își atinse pieptul acolo unde atârna cheia, pentru a se asigura că este încă acolo. Era colacul lui de salvare. Asigurarea lui. Dar nu avea *nicio* valoare dacă nu putea ieși *afară.*

Hite alergă printr-o serie de arcade elegante de sticlă și ajunse în spațiul deschis și ridicat al atriumului împădurit de la etajul șaisprezece. Semăna cu o bucată de pădure în formă pătrată care fusese transplantată dintr-un peisaj rural idilic, dar în realitate era vorba despre un pârâu proiectat de ingineri și o fâșie de iarbă, care acopereau spațiul dintre copacii sterilizați cu grijă. Lui Hite îi displăcea la fel de tare ca și restul zonelor „verzi" false din clădire. Niște pierderi de timp costisitoare, se adăugau și ele la multitudinea de proiecte de suflet ecologice, ridicole, ale lui Wehmeyer.

Dar se putea totuși folosi de zona împădurită. Hite trânti un scaun de lemn din calea sa în timp ce traversă terasa. Găsi un panou de control ascuns. Inelul lui atinse suprafața sticloasă a ecranului.

— Accesează setările atriumului, ceru el. Ah… managementul apei!

— *Accesat,* veni răspunsul, iar el zâmbi.

Era semn bun. Însemna că, persoana de care se folosea Rubicon pentru a intra în sistemele clădirii nu le blocase pe toate. Ei nu cunoșteau clădirea la fel de bine ca Hite și așa avea să scape de ei. *Există și alte căi de ieșire,* își spuse el, *trebuie doar să fii dispus să-ți asumi riscul.*

Se aplecă peste ecran. Dacă duzele de gaz nu îi încetiniseră pe urmăritorii săi, atunci poate că asta ar fi făcut-o.

— Golire de urgență, ordonă el. Golește rezervoarele de apă din atrium.

— *Această operațiune intră în conflict cu o serie de…*

— Fă naibii ce-ți spun eu! urlă Hite, lovind în panou.

— *Anulare acceptată. Demarare.*

Primele picături mari de ploaie artificială începură să cadă din aspersoarele de pe tavan, la douăzeci de metri deasupra capului. În câteva secunde, se transformă într-o burniță, apoi în ploaie și, în cele din urmă, într-un potop răsunător.

Hite alergă spre marginea atriumului. În spatele lui, auzi voci. Se apropiau.

Se întoarse în direcția din care veneau sunetele și văzu niște forme fantomatice conturate în ploaia puternică. Îndreptă pistolul Nano și apăsă trăgaciul, folosind toate gloanțele rămase.

*

Trimiseră liftul cu cei doi agenți de pază în jos și își continuată urmărirea lui Hite. Lucy îl zări pe bărbat când fugea către pădurea falsă din centrul clădirii de birouri.

Ea scoase pistolul MI-12 și rămase pe urmele lui, dorindu-și să fi păstrat unul dintre pistoalele SIG.

Un singur glonț și ar fi putut să-l pună la pământ pe nemernicul ăsta, dar aveau nevoie de el viu și dispus să vorbească. Charles Hite era cea mai bună șansă pe care o aveau să se apropie de Ghost5 și Lucy se gândi la modalități să-l facă să vorbească. Identitatea falsă pe care Dane o făcuse pentru ei era bună, dar nu exista niciun substitut pentru clasica inteligență umană. Și faptul că cineva încerca să o sufoce scotea întotdeauna la iveală ce era mai rău din ea.

— Pe aici, spuse Marc, arătând arcadele care duceau în atrium. Ei au propriul lor parc…

— Și o furtună, de asemenea…

Lucy miji ochii prin ploaie, încercând să-și găsească ținta.

— La naiba! Culcat! Din senin, Marc se izbi de ea și o împinse pe Lucy la pământ, în timp ce gloanțele trecură prin aerul umed. Alunecară ajungând în spatele unei bănci de piatră, în timp ce potopul îi învăluia.

— Mulțumesc. Lucy îl prinse pe Marc de umeri și îl dădu la o parte, aruncând o privire peste marginea băncii, iritată că aproape fusese lovită. Reacțiile ei erau încă lente de la dioxidul de carbon inhalat. Unde s-a dus?

— Se îndrepta spre margine. Marc ieși din adăpost și arătă cu degetul. Acolo. Clipi. Suntem la jumătatea unui zgârie-nori. Crezi că a sărit?

Ea dădu din cap.

— Nu se va sinucide.

Cei doi alergară spre margine, trecând peste barierele de siguranță din sticlă securizată ce ajungeau la nivelul pieptului și prin frunzișul plin de apă de la marginea atriumului. Ploaia se transformă într-o inundație, cu șuvoaie de fluid noroios țâșnind peste margine și în aer. În spatele lor, curtea pătrată din mijlocul atriumului era deja inundată până la nivelul gleznelor, cu apa ce curgea din rezervoarele de deasupra.

Marc riscă să arunce o privire, pregătindu-se să se dea înapoi dacă Hite aștepta sub ei.

— Nu-l văd. Dar sunt ferestre deschise.

— *E la un etaj mai jos, se* auzi mormăind vocea lui Malte în urechea lui Lucy. Capul ei se ridică și zări clădirea de birouri de vizavi, de unde venise Dane. Văzu o siluetă în negru pe acoperiș, fluturând o mână. *L-am văzut coborând.*

— Am înțeles, răspunse ea. Trebuie să pleci de acolo. Această operațiune e pe cale să eșueze curând și trebuie să fii gata de extracție.

— *Recepționat,* spuse finlandezul, iar silueta în negru dispăru. *Ne vedem jos.*

— Sper că nu direct jos, spuse Lucy.

Marc trase câteva plante agățătoare răsucite care creșteau printr-o plasă din exteriorul clădirii, încercând să vadă dacă sunt rezistente.

— Plantele astea ne pot susține greutatea. Ca să-l putem urmări, nu?

— Nu putem să stăm aici, fu ea de acord. Ai făcut vreodată cățărate liberă?

— Da, de câteva ori, răspunse Marc.

— Asta nu va fi deloc ca atunci, spuse Lucy.

— Minunat.

El trase adânc aer în piept și ieși peste margine, în aerul serii.

*

Fusese un moment în care aproape că îi alunecă mâna, dar apoi Hite se prăbuși prin fereastra pe care o deschisese la etajul cincisprezece și căzu grămadă, răsucindu-și glezna când aterizâ cu fața pe covor.

Acum, șchiopătând și blestemând la fiecare pas dureros pe care îl făcea, scoase încărcătorul pistolului Beretta și îl aruncă, inserând unul nou și armând pistolul. Era prea mult. Dacă altcineva încerca să-i iasă în cale, avea de gând să tragă în ei și să-și facă griji pentru consecințe mai târziu. Era bogat și deștept și avea de gând să iasă din asta viu și nevătămat.

Singurul obstacol este această clădire nenorocită. Trebuia să iasă. Să scape. Hite își permise pentru o clipă să viseze cum ar fi să dea foc clădirii la ieșire. *Inund-o și arde-o, se gândi el. Sărmanul bătrân Marty ar avea o criză de inimă.*

Hite găsi ceea ce căuta. Etajul cincisprezece era unul dintre nivelurile unde se oprea ascensorul executiv expres, cu un puț de lift discret, construit în structura centrală a turnului pentru oricine dorea să evite publicul și să ocolească atriumul mare cu vedere spre stradă. Lovi cu inelul panoul de autorizare, cu suficientă forță pentru a sparge plasticul, dar tot se lumină. Liftul expres urma să-l ducă direct în parcarea subterană a clădirii Horizon Integral.

Trecu prin ușile deschise și se sprijini de peretele opus al liftului, simțind un val de ușurare atunci când liftul începu coborârea rapidă. Liftul funcționa independent de restul sistemelor clădirii, așa că nici măcar alarmele de incendiu și autorizarea personală a CEO-ului nu ar fi suficiente pentru a prelua controlul asupra acestuia.

Schimbare de planuri, își spuse el. *Ieși acum, ocupă-te de rahatul ăsta mai târziu.* Hite era acum aproape de libertate. O explozie de euforie îl cuprinse. *Dă-i naibii,* gândi el. *Sentimentalul de Marty. Mucoasa de fiică-sa. Să-i ia naiba, să-i ia naiba pe cei din Consiliul de Administrație, s-o ia naiba de companie.*

— Am plecat! scuipă el, ud și tremurând în frigul produs de aerul condiționat din lift. Hite întinse mâna în sacoul său umed și trecu încă odată cu degetele peste lanț și cheie, înainte de a scoate telefonul cu cartelă preplătită de la Ghost5.

Îl întoarse în mână, gândindu-se. Madrigal îi promisese că grupul ei își va onora acordul, că îl vor acoperi, chiar îl vor scoate din țară dacă situația o va cere.

Erau o mulțime de locuri unde putea merge. Hite avea bani ascunși în Insulele Cayman, la Londra și Zürich. Își pregătise barca de salvare în liniște de multă vreme, așteptând momentul potrivit.

Acum era momentul să profite de acea favoare.

Plantele agățătoare care înveleau clădirea se mișcau de fiecare dată când Marc își muta greutatea și trebuia să intre într-un ritm de legănare pentru a ajunge la etajul de dedesubt. Nu îl ajuta nici apa care țâșnea peste marginea de deasupra capului lui. Se mișca bazându-se mai mult pe atingere decât pe

vedere, prefera să se uite la peretele din fața lui decât să riște să privească în jos.

Punând mână lângă mână, se apropie de ferestrele pe care Hite trebuie să le fi deschis folosind o altă subrutină din matricea complexă de sisteme automate a clădirii. Un alt lift exterior folosit pentru spălarea geamurilor era atârnat în apropiere, iar Marc își dădu seama că bărbatul găsise același tip de punct de intrare pe care îl exploatase și el la nivelurile superioare.

Ghetele sale atinseră marginea panoului de sticlă care scârțâi. Marc trase aer în piept și se aruncă înainte. Se strecură prin fereastra deschisă și răsuflă ușurat, lăsând să treacă momentul de frică ce îl împietrise. Lucy veni după el o clipă mai târziu. În spatele ei, apa curgea pe la tocurile ferestrelor, trecând prin fereastra deschisă și prelingându-se pe covorul scump.

Lucy își reveni, învârtindu-se cu pistolul în mână. Și acest etaj era puțin decorat, având în principiu săli de conferință și spații de întâlnire în plan deschis.

— Nu-l văd, spuse ea încet. Unde a fugit?

— M-am săturat să pierd vremea, îi spuse Marc. Hai să *întrebăm.* Găsi unul dintre interfoanele inteligente omniprezente din clădire și îl atinse cu inelul lui Wehmeyer. *Hei, uh, Sigma.*

— *Bună seara,* răspunse calculatorul. *Cu ce vă pot ajutai Vă rugăm să rețineți că această clădire se confruntă în prezent cu unele probleme tehnice, așa că opțiunile automate pot fi limitate.*

— Poți să-mi găsești un angajat?

— *Da.*

— Charles Hite, ceru Lucy, apropiindu-se de panou.

O lumină clipi pe ecran.

— *Domnul Hite se află în prezent în parcare, la nivelul B – 1.*

— La subsolul… spuse Lucy. La naiba, se duce la mașină!

Ea făcu un pas înapoi spre fereastră. O să-l pierdem!

— Nu. Marc dădu din cap, scoțându-și tableta din buzunarul vestei tactice. Încă îl putem prinde pe tipul ăsta.

Tastă un șir de comenzi pe ecran, iar un set de uși de pe cel mai apropiat lift se deschiseră, dezvăluind un spațiu gol dincolo. Pereții puțului de beton erau umezi și străluceau de la apa care curgea în cascadă de la etajul superior.

— Și vrei să faci ce, să cobori pe cabluri până jos? se strâmbă Lucy la el.

— Nu, răspunse el. Marc dădu încă o comandă și o platformă metalică ieși dintr-o nișă ascunsă în puțul liftului, fixându-se ca un capac care se închide. Folosim instalația de întreținere, explică el, coborând în gol și călcând pe instalație.

Podeaua era o plasă metalică și, privind în jos, putea să vadă prin ea, până în subsolul întunecat.

Lucy îl urmă pe platformă și aceasta se cutremură sub greutatea lor. Anticipând ce avea să urmeze, ea apucă o bară de siguranță pictată în dungi galbene și negre.

— Cât de repede merge chestia asta?

— Destul de repede, răspunse Marc, ghemuindu-se lângă comenzile automate ale platformei. De îndată ce opresc limitatoarele de viteză de siguranță. Trase aer în piept, trecând de codul de avertizare, executând un atac informatic cu forță brută. Ține-te bine.

Apoi platforma o luă în jos cu viteză și ei căzură în gol odată cu ea. Valul de aer fierbinte și închis din puțul liftului îi zgâlțâi, iar din roțile platformei ieșiră scântei.

*

Hite merse prin garajul subteran până la mașina lui decapotabilă Audi TT fumurie și deschise ușa, aruncându-se în scaunul șoferului. Acolo jos, alarmele de incendiu cu stroboscop încă funcționau, iar luminile care licăreau îl agresau.

Apăsă cu degetul mare pe butonul de pornire și dădu înapoi. Ieșirea principală spre Bridge Street avea să fie închisă, dar știa că ieșirea secundară discretă de cealaltă parte a subsolului avea să răspundă la comanda dată de inelul lui și îl va lăsa să iasă printr-un pasaj ascuns către Pitt Street. Apoi, ar fi trebuit să se îndepărteze de centrul orașului Sydney cât mai repede posibil.

Hite își permise un zâmbet viclean. Până când serviciile de urgență ar fi verificat întreaga clădire și lucrurile s-ar fi calmat, el s-ar fi întors la casa lui din Vaucluse, și și-ar fi luat restul echipamentului de acolo. Era ceva eliberator la gândul acesta. Toate evenimentele neprevăzute se rezolvaseră. Poate că era mai bine așa, să apese pe trăgaci acum, și nu mai târziu.

Apăsă butonul de apelare rapidă de la telefonul cu cartelă preplătită și așteptă, întorcând mașina. Madrigal răspunse la primul apel, iar el auzi în

ureche acea voce familiară, mascată digital.

— *Bună Dart. Ești încă în viață?*

— Acum ies din clădire, spuse el repede. Și poți considera ăsta semnalul meu. Am plecarea plănuită, dar am nevoie de ajutor pentru a o executa!

— *Ți-am cerut să te ocupi de Rubicon. Asta mă face să cred că nu ai făcut asta.*

— I-am blocat în clădire, replică el, neținând cont de cuvintele ei. Nu au cum să iasă… Vocea lui Hite își pierdu din convingere când acceleră și văzu două siluete ieșind grăbite din lift, în lumina roșie a alarmei cu stroboscop. Ah, la naiba!

— *E vreo problemă?*

Tonul lui Madrigal era calm.

Hite prinse telefonul între umăr și ureche pentru a putea pune ambele mâini pe volanul mașinii și se îndreptă spre cei doi agenți ai companiei Rubicon, în speranța că îl va strivi pe unul dintre ei în drum spre ieșire.

Ei se despărțiră, luând-o în direcții diferite, iar el îi rată, virând în schimb și derapând pentru a îndrepta mașina în direcția unei rampe de ieșire în curbă.

— *M-ai dezamăgit, Dart,* șopti Madrigal. *Și acum vrei ajutorul meu?*

— Da! Hite menținu piciorul pe accelerație și Audi-ul o zbughi înainte. Cu coada ochiului, o văzu pe femeie țintind cu pistolul și trăgând de două ori. Însă parbrizul nu se sparse, întrucât cartușele de la pistolul cu electroșoc doar îl fisurară când se loviră de el. Îmi ești datoare! strigă el.

— *Da,* recunoscu Madrigal. *Uită-te la telefon.*

Hite îl luă de la ureche și îl ridică în fața lui, în timp ce mașina urca rampa. Ce…?

— *Adio,* spuse Madrigal.

O clipă mai târziu, la sfârșitul apelului, bateria din interiorul telefonului declanșă o descărcare electrică de intensitate ridicată prin cadrul metalic al dispozitivului.

Fiecare mușchi din corpul lui Hite se contractă și inima i se opri în piept. Neputând să arunce telefonul, să-și ia piciorul de pe pedala de accelerație sau să întoarcă volanul, mașina decapotabilă se izbi direct în peretele rampei de ieșire cu o viteză atât de mare, încât jumătatea din spate a mașinii se ridică de pe sol și căzu apoi pe podea.

*

Benzina din rezervorul spart al mașinii se prelingea pe rampă, iar Lucy alergă spre epava care scârțâia și din care ieșeau aburi. Un miros îngrozitor de păr ars și material pârjolit ieșea din vehicul, iar ușa șoferului se deformase și căzuse.

Charles Hite stătea întins pe spate pe scaun, cu airbag-ul declanșat inutil peste fața sa cu trăsăturile înghețate și chinuite. Capilarele din ochii lui erau sparte și îi curgea sânge din nas.

— E mort, nemernicul, spuse ea.

Marc spuse printre dinți.

— N-o să mai obținem informațiile de care avem nevoie.

— Ajută-mă să deschid ușa mai larg, spuse Lucy. Trupul lui Hite atârna pe scaun, ținut doar de centura de siguranță, iar mâna îi căzuse din poală. Înnegrită și învinețită, cu mai multe vase de sânge sparte și semne ale unor leziuni musculare violente, ținea strâns un obiect murdar și pârjolit.

Marc se lăsă pe spate.

— Nu a murit de la impact. Se pare că a fost curentat.

Lucy desfăcu degetele lui Hite și scoase din palmă resturile arse ale unui telefon, odată cu un fluid lipicios și piele topită.

I-l aruncă lui Marc, iar privirea lui dezgustată se intensifică.

— Ce-i asta…?

Lucy umblă rapid prin sacoul lui Hite și găsi un alt telefon mobil. Observă o arsură cu un model ciudat pe pieptul decedatului, vizibilă prin tricoul acestuia. Privind mai atent, trase cu degetul un lanț. O cheie de alamă înnegrită atârna la capătul acestuia.

— A ținut asta aproape de el, spuse Lucy, gândind cu voce tare. În siguranță.

Din impuls, smuci lanțul.

Marc se uită peste umărul ei.

— Ar putea fi de la un seif. E o tehnologie destul de rudimentară pentru un tip ca el, totuși.

— Poate că asta e și ideea, remarcă ea. Dacă inamicul se așteaptă la ceva rudimentar, surprinde-l cu ceva avansat din punct de vedere tehnic. Dacă se așteaptă la ceva avansat, dă-i ceva rudimentar.

— De la ce o fi, totuși?

Marc își întoarse privirea.

Sus, dinspre capătul rampei de ieșire, începeau să apară pompierii,

strigând pentru a atrage atenția oricui era încă prins în clădire.

— Asta este întrebarea. Hite a vrut să protejeze asta, răspunse Lucy. Hai, hai să plecăm de aici.

Capitolul 11

Erik bătu în oțelul ruginit al unei grinzi pentru a-și anunța prezența, iar Madrigal se trezi pe patul pliant pe care dormea, în mijlocul biroului părăsit. Ea clipi către el, trăgând, politicoasă, sacul de dormit pentru a-și acoperi pieptul gol. Când își dădu seama că era singur, lăsă sacul să cadă și își aruncă picioarele pe podeaua prăfuită.

— Deci, spuse ea, a sosit momentul?

— Camioanele sunt afară, explică Erik, în timp ce ea se ridică și se îndreptă spre un maldăr de haine de pe un scaun pliant. Ultimele echipamente sunt în curs de încărcare. Andre spune că va termina să alimenteze avionul până ajungem la terminalul de marfă.

— Mmm. Ea făcu o pauză, privindu-l. El nu spuse nimic, lăsându-și privirea să alunece pe pielea ei goală. Ea voia să-l facă să reacționeze, dar el nu avea niciun motiv să facă asta. După o clipă, Madrigal începu să se îmbrace. Atunci suntem gata. Nu vreau să lăsăm nimic în urmă. Tonul ei se schimbă, devenind impunător. Asigură-te că toată lumea verifică clădirea înainte de a pleca. Nu trebuie să lăsăm nicio urmă.

— Am făcut asta deja.

— Fă-o din nou, ordonă ea, adăugând apoi mai delicat, „*te rog*”. Cu acest cuvânt, îi transmise și că poate pleca, dar cum Erik nu făcu asta, ea îi aruncă o privire dură. Mai e ceva?

— Ce vom face cu Song?

Madrigal trase pe umeri o cămașă de la o uniformă a Bundeswehr{11} și își încheie nasturii.

— Numele ei este Kara acum.

— Nu-mi pasă cum își spune ea, replică Erik, nervos. Nu am încredere în ea. Trebuie să scăpăm de ea.

— Așa cum am făcut cu bietul de Lex?

Madrigal își întoarse privirea, iar privirea ei se opri pe geanta de nailon pe care Andre o adusese cu o zi înainte.

Înăuntru se afla laptopul decedatului, obiectele sale personale și o unitate de memorie care conținea gigabiți de date legate de cum funcționau ei la momentul acela. Păru să se gândească la asta, refuzând apoi să accepte

ce reprezenta de fapt.

— O mare risipă de potențial. Și dacă facem același lucru cu Kara… Ea făcu o pauză. Nu. Ne putem folosi de ea.

Făcu un pas mai aproape, iar maxilarul lui se încordă.

— Ți-a trecut prin cap că s-ar putea să se folosească *ea* de tine?

— Să nu-mi mai vorbești niciodată ca și cum aș fi proastă, spuse Madrigal cu răceală. Știu exact ce fac.

— Atunci explică-mi, ceru el. Nu ascundem lucruri unul de celălalt. Așa te-am ajutat să menții controlul asupra grupului. Dar acum cu ea… Te porți altfel decât de obicei și asta mă îngrijorează.

Ea zâmbi.

— Ce arogant ești să crezi că mă cunoști atât de bine, Erik.

Dădu din cap, zâmbetul dispărând.

El își încrucișă brațele la piept.

— O să spun ceva ce nu vrei să recunoști. Ai o slăbiciune pentru acea femeie. Când a plecat, ar fi trebuit să te ocupi de ea, da, așa cum am făcut cu Lex. Dacă aș fi fost aici atunci, aș fi insistat. Dar ai lăsat-o să abandoneze grupul. Ai lăsat-o să plece pentru că ai sperat că într-o zi se va întoarce.

— Song – Kara – m-a abandonat. Madrigal continuă să se îmbrace, întinzându-și mâna spre geaca de piele. Cum mă ocup de asta mă privește.

— Nu. Erik se uită înapoi spre ușă, pentru a fi sigur că nimeni nu le asculta conversația. *Vrei* să crezi că a revenit la matcă, pentru că asta îți face plăcere. Îți place să ai dreptate. Așa că ignori orice altceva.

Ea îl privi.

— Faci multe presupuneri despre mine, Erik. Ai grijă. Madrigal se îndreptă spre el. Am încredere în tine pentru că ești competent. Nu-mi da motive să mă îndoiesc de asta.

— Tu te auzi? răspunse el. Asta aproape că a sunat a amenințare. Înaintă spre ea, reducând spațiul dintre ei. Erik era cu un cap mai înalt decât ea și se folosi de înălțimea sa pentru a-i invada în mod deliberat spațiul personal. Dacă ar fi altcineva, ce ai spune? Situația asta e prea trasă de păr. La câteva zile distanță de cea mai ambițioasă operațiune a noastră, la câteva zile după ce am rezolvat cu Lex, apare ea de nicăieri. Cu un cadou – informații. Și tu crezi povestea asta fără prea multe întrebări…

Mâna lui Madrigal se ridică brusc și îl plesni puternic peste față.

— Chiar nu mă cunoști deloc, nu-i așa? Se întoarse și se îndepărtă de el, adunându-și echipamentul pentru plecare. Nu mă subestima, Erik. *Bineînțeles* că sunt suspicioasă. *Bineînțeles* că sunt atentă. Nu sunt o proastă.

El vru să spună mai multe, dar se abținu. Simți gust de sânge în gură.

— Kara a fugit pentru că era imatură. Ea credea că suntem de partea greșită, continuă Madrigal, dar acum înțelege adevărul pe care i l-am spus atunci, că nu există părți. Suntem doar noi și ei. Acești oameni, acest Grup Rubicon. Ei își bagă nasul în operațiunea noastră. Dar informațiile secrete pe care mi le-a dat Kara se confirmă. Ai văzut cu ochii tăi. Bărbatul din Malta pe care l-am surprins cu camera dronei. Ea îi cunoaște *numele.* Deja ne este de folos.

Erik tăcu. Cu indiciile pe care le dăduse Kara, Ghost5 obținuseră o schiță a britanicului din datele scoase din mai multe baze de date militare și de securitate. Marc Dane fusese în Marina Regală Britanică, recrutat apoi în agenția de spionaj extern MI6 a Marii Britanii pentru operațiuni secrete, dar informațiile despre el erau, în mod frustram, confuze. Cu doi ani în urmă, pe numele său fusese emis un mandat de arestare de către Interpol, doar pentru a fi anulat la mai puțin de o săptămână mai târziu, fără nicio explicație. Era pe o listă de urmărire de la CIA. Și conform spuselor Karei, era acum angajatul unui contractor militar privat.

— Problema ta, Erik, este că vezi totul în termeni binari. Tonul lui Madrigal se domoli. Pierzi oportunitățile care apar în nuanțele subtile de gri. Tot ce a spus Kara până acum s-a dovedit corect. Și dacă *folosim* aceste informații în loc să reacționăm la ele, putem face ca Rubicon să lucreze în avantajul nostru.

— Până acum, repetă el. Îl cunoștea pe acest bărbat, nu? Și apoi l-a trădat, pentru ce? Pentru tine?

Madrigal făcu o pauză, cu spatele la el, în timp ce strânse patul pliant.

— S-a întors din cauză că a murit Lex. Vrea să știe cine a fost responsabil de asta.

— Și ce se întâmplă când află?

— Nu voi lăsa să se întâmple asta. Își luă geanta și traversă încăperea. Nu voi fi dezamăgită încă o dată.

Erik o urmă pe coridor. Dacă insista, ar fi enervat-o și mai tare pe Madrigal. Așa că schimbă subiectul.

— Ai spus că nu ar trebui să lăsăm indicii. Și cu Dart cum rămâne?

— E mort, sau nu prea ai fost atent?

— Trebuie să ne asigurăm că nu a lăsat în urmă nimic care să ne implice, insistă Erik. Cei de la Rubicon au fost destul de deștepți ca să-l găsească. Vor încerca să afle ce legătură avea cu noi.

Madrigal dădu din cap.

— Deja mă ocup de asta. Am luat legătura cu partenerii noștri. Se vor ocupa ei de asta.

O parte din membrii grupului se adunaseră la baza scării, așteptând ordinul pentru a continua. Erik i-a văzut pe Pyne și pe Kara oprindu-se în mijlocul conversației, când se apropiată. Privirea Karei o întâlni pe a lui și nu menținu contactul vizual.

— Este timpul să o luăm din loc, spuse Madrigal veselă. Puse o mână pe umărul Karei și zâmbi. Cu toții.

*

— Chiar nu cred că este o idee bună, spuse Marc încet, legănându-se pe călcâie în timp ce liftul urca.

— N-avem niciun cuvânt de spus în privința asta, răspunse Lucy, cu jumătate de gură.

În acea dimineață, era din nou în ținuta ei obișnuită, niște pantaloni ușori și o geacă scurtă neagră peste o bluză verzuie și, cumva, era la fel de încântătoare ca și în rochia de zece mii de dolari din noaptea de dinainte.

Marc se aplecă în față, conștient de privirea intensă a agentului de pază care îl fixa din partea opusă a liftului. Îl privi direct în ochi pe bărbat. Agentul de pază avea o tăietură urâtă sub linia părului, care fusese bandajată, și se vedea pe fața lui că e furios. Expresia lui arăta clar ce voia să-i facă lui Dane, dacă ar fi fost singuri.

— Cum e capul? întrebă Marc.

— Bine, bombăni gardianul. Al tău?

Marc își atinse involuntar vânătaia proaspătă de pe față și tresări puțin.

— Minunat.

Se uită în altă parte, prin pereții de sticlă ai liftului, în timp ce urca spre nivelurile superioare ale clădirii Horizon Integral. În timpul zilei, turnul verde ieșea în evidență printre betonul banal și oțelul clădirilor vecine. Pete de culoarea smaraldului se vedeau la fiecare etaj pe lângă care treceau, iar Marc zări echipele de lucru în veste reflectorizante care se apucaseră deja să

cureţe murdăria provocată de inundarea atriumului împădurit.

— Relaxează-te, continuă Lucy. Nu vom pleca de aici în cătuşe.

— Nu m-aş baza pe asta, spuse agentul.

Liftul ajunse la destinaţie şi uşa se deschise. În zona de recepţie îi aştepta tânăra aborigenă, cu un zâmbet profesionist, complet lipsit de căldură.

— Bună din nou, îi spuse ea lui Lucy. Privirea ei se îndreptă spre Marc şi îl privi din cap până-n picioare. Văd că asociatul dumneavoastră a ales astăzi să intre în clădire prin mijloace mai convenţionale.

— Bună, Orani, îi zâmbi Lucy înapoi. Nu-mi porţi pică, nu-i aşa?

Orani nu răspunse.

— Sala de şedinţe este pe aici. Merse mai departe, fără să aştepte să vadă dacă o urmau. Sper că aţi adus numărul de telefon al avocatului dumneavoastră.

Zona spre care îi conducea ocupa un întreg colţ al clădirii, oferind o privelişte spectaculoasă către străzile din jur, Grădina Botanică Regală şi Farm Cove. Marc putea zări curbele albe ale Operei din Sydney ieşind din spate clădirilor, dar fu apoi distras de nişte voci puternice care se certau.

De o parte a unei mese grele de lemn, se aflau Martin Wehmeyer, şeful echipei lui de securitate şi probabil cei mai buni avocaţi ai săi. De cealaltă parte, erau Ekko Solomon şi Henri Delancort. Wehmeyer era roşu la faţă şi furios, împungându-l cu degetul pe Delancort şi trăncănind despre „intenţia ilegală”. Dar tăcu în momentul acela, şocat de sosirea lui Marc şi Lucy.

Crowne, şeful echipei de securitate, îşi reveni primul.

— Bărbatul acesta este unul dintre oamenii *tăi,* îl acuză el pe Solomon, arătând spre Marc. Este vinovat de intrare prin efracţie, ultraj, spionaj industrial, atac informatic… Am o listă kilometrică de acuzaţii penale! Se uită la Wehmeyer. Domnule, acesta este tipul care a intrat în unitatea noastră securizată şi a accesat serverul nostru izolat.

— Nu poţi dovedi asta, spuse Delancort.

Ceea ce era parţial adevărat, deoarece la ieşirea din reţeaua companiei cu o seară înainte, Marc lăsase în urmă un vierme informatic care şterse majoritatea înregistrărilor camerelor de securitate interne ale clădirii.

— Avem martori, răspunse Crowne, făcând semn către agentul de pază. Un membru al personalului nostru a fost împuşcat!

— De către unul dintre proprii dumneavoastră directori, spuse Lucy cu

blândețe. Care este acum mort. Cam stânjenitor.

Crowne o privi încruntat când auzi răspunsul ei zeflemitor.

— Ceea s-a întâmplat cu domnul Hite va fi investigat în detaliu.

— Ce se întâmplă aici, Solomon?

Wehmeyer deveni rece. Orice urmă a personajului jovial pe care îl afișase la recepție era o amintire îndepărtată. Ai idee câte legi au încălcat angajații tăi? Vreau să fie arestați și vreau să se întâmple asta chiar acum…

— Oprește-te. Vocea lui Solomon răsună în încăpere cu forța unei împușcături. Ai face bine să te gândești la propria ta vinovăție înainte de a începe să dai vina pe alții. Se aplecă în scaun și se uită la membrii echipei juridice. Cred că ar trebui să le ceri să plece înainte de a continua discuția.

— Nu avem nimic de ascuns! răspunse Crowne.

— Ești așa sigur de asta?

Delancort ridică o sprânceană.

Wehmeyer își trecu o mână prin părul subțire, apoi le făcu semn avocaților.

— Așteptați la recepție. Se uită la Orani și la agentul de pază. Și voi.

— Domnule…? începu Orani, dar Wehmeyer dădu din cap.

Când rămaseră singuri, Solomon se ridică și le făcu semn lui Marc și Lucy să ia loc.

Solomon înaintă către Wehmeyer și Crowne, iar Marc văzu ceea ce în trecut nu observase decât ocazional: expresia de soldat cu ochi duri, în spatele fiecărei mișcări ale sale aflându-se o amenințare voalată.

— Crezi că înțelegi această situație. Te înșeli. Africanul dădu din cap spre celălalt capăt al mesei. Doamna Keyes și domnul Dane sunt „echipa mea roșie”. Folosesc agenți ca ei pentru a testa integritatea oricărei companii pe care Rubicon este interesat să o achiziționeze.

— Să o achiziționeze? Wehmeyer clipi. Nu deții suficiente acțiuni pentru a face asta…

Solomon continuă fără să comenteze.

— Mi-au confirmat ceea ce știu deja că este adevărat. Se uită cu privirea la celălalt bărbat și, când vorbi din nou, își arătă cu adevărat colții. Directorii de la Horizon Integral colaborează cu extremiști violenți. Compania ta a facilitat atacuri teroriste în Germania, Statele Unite ale Americii și Taiwan și s-ar putea să urmeze și altele. Moartea lui Hite a fost o consecință a acestui lucru. Avem dovezi.

Delancort împinse o tabletă pe birou către bărbații uluiți.

— Programul de automatizare industrială HIOS Sigma a fost cooptat în mod deliberat. Vulnerabilitățile critice din cod nu au fost ascunse doar de membrii personalului dumneavoastră, domnule Wehmeyer, dar au și fost vândute unui grup terorist cunoscut pentru câștiguri financiare.

Marc privi cum se scurgea sângele de pe fața lui Wehmeyer în timp ce scana paginile fișierului digital. Semăna cu un bărbat care își citea propria condamnare la moarte.

— Am pregătit o copie a acestor informații pentru a o trimite guvernelor națiunilor care au fost vizate și Serviciului Australian pentru Informații Secrete, adăugă Delancort.

— Ne amenințați? se răsti Crowne.

— Asistentul meu încearcă să clarifice realitatea situației, răspunse Solomon.

— Nu știam nimic din toate astea! insistă Wehmeyer, aruncând tableta în mâinile lui Crowne. Vreau să spun… Am citit despre acel accident cu trenurile de metrou… Am desemnat chiar și o echipă să se ocupe de el, pentru a mă asigura că nu era legat de sistemele noastre… înghiți în sec. I-am spus lui Charles să conducă investigația.

Marc îl văzu pe bărbat prăbușindu-se în fața lui. Își putea imagina ce îi trecea prin minte CEO-ului. Prețul acțiunilor Horizon Integral ar fi intrat în cădere liberă până la închiderea piețelor financiare, dacă ajungea în mass-media vreun zvon că o astfel de greșeală majoră s-ar fi putut întâmpla. Și asta înainte de a lua în considerare ramificațiile legale, responsabilitatea socială corporativă și nenumăratele procese din partea victimelor furioase.

— Hite. Nenorocitul ăla arogant. Crowne citi textul și puse jos tableta. El a făcut asta!

— Poate că Charles Hite a acționat singur, profitând de accesul la nivel înalt, spuse Solomon, oferind un colac de salvare. Ar fi greu de dovedit.

Wehmeyer își frecă mâinile. Lui Marc îi era milă de bărbat. Cu o clipă în urmă, el era regele castelului. Acum era în pericol să piardă totul.

Ținându-și vizibil emoțiile în frâu, CEO-ul vorbi.

— Charles… Era greu de gestionat, știți? Un programator foarte talentat, un geniu de fapt. Clipi, apoi se uită în gol pe fereastră. Dar un egoist. Acesta a fost compromisul. Aveam nevoie de abilitățile lui, așa că i-am tolerat prostiile. Apoi, în urmă cu aproximativ doi ani, a început să dea

semne că vrea să plece. Urma să-și înființeze propria companie, după tot ce am investit în el! Wehmeyer dădu din cap. Nu puteam lăsa să se întâmple asta! Am prea mulți oameni pentru care sunt responsabil!

Crowne dădu din cap în semn de acord.

— L-am convins pe Hite să rămână cu noi. Dar voia concesii, și nu doar un birou mai mare și mai mulți bani. A trebuit să-i acord un nivel de autorizație de securitate mai ridicat și un grad mai mare de autonomie în munca lui.

— Te-a tras în piept, spuse Marc, dându-și seama cum mințise bărbatul. Hite urma să-și dea demisia și încerca să profite de timpul pe care îl avea până atunci. El putea vinde vulnerabilitățile *zero-day* ale programului Sigma și, când venea momentul, să facă să pară că de fapt compania Horizon Integral ar fi fost vinovată.

— Asta e un plan cu sânge rece, spuse Lucy. Dacă Hite ar fi vrut să se lanseze pe cont propriu, subminarea foștilor săi angajatori, care se întâmplă să fie și cei mai mari potențiali rivali, l-ar ajuta să înceapă bine.

— L-am pus pe domnul Dane să se infiltreze în serverul tău pentru că am vrut să văd cine ar mai putea fi vulnerabil la aceste atacuri, explică Solomon. Dar și pentru că eram sigur că va scoate la lumină pe oricine din organizația ta care lucra cu acești teroriști. Și se pare că știm acum despre cine era vorba.

— Credem că cei din Ghost5 l-au ucis pe Hite pentru a-l reduce la tăcere, spuse Marc. Și având în vedere numărul de instalări ale programului HIOS Sigma din acea listă pe care am extras-o din baza voastră de date, există o mulțime de ținte potențiale pentru ei.

— O, Doamne! Wehmeyer își puse mâinile pe cap. Am lansat cea mai nouă versiune a programului luna trecută! Mergea brici… Fabricile tale din Nigeria. Sistemul de control al traficului aerian din Abu Dhabi. O oțelărie din Pakistan. Administrația orașului Seul, rafinăriile din Bolivia și Peru, chiar și un spital pentru copii din Norvegia! Și acum spune-mi, dacă vreun psihopat decide să apese un buton…? Tăcu atunci când gravitatea situației îl lovi. Cum am lăsat să se întâmple asta? strigă Wehmeyer, acuzându-se singur.

Crowne îi privi pe toți, terminând cu Solomon.

— Nu ne-ați fi adus asta decât dacă aveați deja în minte următoarea mișcare. Care este? Îi privi încruntat. Ce vreți?

— Vrem să neutralizăm Ghost5, spuse Solomon. Întinse mâna și trase înapoi tableta. Iar dumneavoastră vreți ca această informație să rămână nevăzută.

— Charles Hite este singura noastră pistă în urmărirea hackerilor, continuă Marc.

— Bob, începu Wehmeyer, aruncându-i lui Crowne o privire învinsă. Dă-i echipei lui Solomon acces deplin la biroul lui Hite și la orice au nevoie. Bărbatul vru să protesteze, dar șeful lui vorbi peste el. Momentul lui vulnerabil de panică dispăru și preluă iar frâiele. Lucrezi cu ei și ții treaba asta sub preș, bine? Dacă nu ne ocupăm de asta ticălosul ăla îngâmfat va ajunge să ne tragă în jos cu el!

Crowne dădu din cap și se ridică, îndreptându-și jacheta.

— Vino cu mine, spuse el.

*

Lucy ascultă cu jumătate de ureche în timp ce tipul de la pază explica cum avocații companiei Horizon Integral obstrucționau ancheta poliției locale, concentrându-se pe singurul punct semnificativ. Exista o fereastră foarte mică de oportunitate să caute legături între programator și prietenii săi din Ghost5.

Crowne se aplecă peste umărul lui Marc în timp ce britanicul aruncă o privire la calculatorul din biroul decedatului, în timp ce Lucy cerceta restul încăperii. Hite se descurcase bine să-l constrângă pe Wehmeyer să-l țină în companie, obținând un birou pe colț frumos, cu o priveliște plăcută. Ea observă decorul și buza i se curbă când zâmbi ironic.

Întregul birou fusese mobilat într-un stil *feng shui arogant,* acela de care se bucură bărbații în poziții înalte, îmbătați de putere. Totul era conceput pentru a face bărbatul care lucra acolo să pară important, iar pe cei care îl vizitau să se simtă mici. Biroul era mare și în mod deliberat retro, făcut dintr-o parte a fuzelajului unui avion. Scaunul din spatele lui arăta ca un mic tron de înaltă tehnologie, în timp ce scaunele din partea vizitatorilor erau minimaliste, joase până la podea și aveau un aspect inconfortabil. Hite avea un perete destinat ego-ului său în spatele scaunului, un spațiu aglomerat cu diplome de doctorat înrămate, fotografii siropoase cu el dând mâna cu alți bărbați albi atrăgători, asemănători lui. Singurul pe care îl recunoscu era tipul chel care deținea Amazon și asta îi dădu lui Lucy de bănuit că ceilalți făceau și ei parte din lumea bună a industriei tehnologiei.

De asemenea, Hite părea să fi făcut o pasiune pentru resturile aeronautice. Pe unul dintre pereți era un raft cu obiecte vechi, câteva reproduceri mici din crom ale unor avioane și o elice din lemn lustruit. Zări un loc anost în care o poză înrămată, acum aruncată pe podea, ascundea un seif în perete. Lucy folosi un pix pentru a deschide ușa seifului, care nu fusese încuiată. Bătu înăuntru, căutând orice compartiment ascuns, dar nu găsi nimic.

În buzunar, avea cheia de alamă murdară luată de pe lanțul de la gâtul lui Hite. Nu părea să se potrivească cu nimic aici și ea decise să nu zică nimic în legătură cu asta pentru moment.

Își scoase telefonul care suna. Assim suna pe o linie criptată din sala operațională a avionului lui Solomon.

— Aici Keyes, spuse ea, apăsând receptorul la ureche.

— *Am vorbit cu Delancort,* spuse tehnicianul. *Mi-a spus să-ți transmit asta. Am primit un apel de la contactul nostru din Poliția Federală germană. O persoană care corespunde descrierii Karei Wei a fost văzută coborând dintr-un tren la Berlin Hauptbahnhof acum treizeci și șase de ore.*

— Berlin… repetă Lucy, gândindu-se la primul val de atacuri cibernetice care avuseseră loc în Germania.

Assim făcuse aceeași legătură.

— Noi credem că cei din gruparea Ghost5 au o casă conspirativă în acel oraș. Oftă resemnat. Din nefericire, DSS nu are alți agenți disponibili, așa că nu putem trimite pe nimeni să investigheze. Dar dacă fata s-a dus acolo…

— Atunci ea lucrează cu ei, continuă Lucy propoziția lui, concluzionând abrupt. Probabil că a fost așa întotdeauna.

Tăcerea lui Assim spunea multe. O cunoștea pe Kara la fel de bine ca pe oricare dintre ei, iar prin mintea tehnicianului trecea fără îndoială același adevăr dureros care o consuma și pe Lucy. *Am avut încredere în ea și ea a călcat-o în picioare.*

— Contactează-mă dacă mai afli ceva.

Încheie apelul și își reluă inspecția biroului lui Hite.

— E vreo problemă? întrebă Marc, uitându-se peste monitor la ea.

— E confirmat. Scufița Roșie s-a întors la prietenii ei, lupii cei răi.

A înțeles la cine se referea și își întoarse privirea. Lucy știa că în

adâncul sufletului, mai mult decât oricine, Marc dorise să creadă că acțiunile Karei aveau un raționament în spate. O argumentație care îi explica trădarea, ba chiar o justifica.

Deși ea împărtășise odată acea speranță, ea se stinsese și, în locul ei, o hotărâre de piatră apăru în pieptul lui Lucy. Nu conta dacă Kara Wei acționa în propriul ei interes sau în numele celor din Ghost5. Lucra împotriva Rubiconului și asta o transforma într-o amenințare. *O țintă.*

— Nu există nicio dovadă aici de vreo discuție în afara canalelor de comunicații adecvate ale companiei, spuse Crowne, în timp ce se uita la calculatorul lui Hite.

— Nu sunt nici partiții ascunse pe hard sau ceva de genul acesta, fu de acord Marc. Dar să fim realiști. Hite nu era un prost. Nu și-ar fi folosit sistemul din birou pentru a trimite mesaje codificate unui colectiv de *hacktiviști* rebeli. Făcu o pauză. Totuși, am găsit ceva interesant în istoricul căutărilor sale în intranetul companiei. Hite urmărea foarte atent patch-urile care erau scrise pentru programul HIOS Sigma. Asta este o sarcină mult sub nivelul lui salarial.

— Caut să văd dacă a găsit cineva vulnerabilitățile *zero-day* pe care le-a vândut celor din Ghost5, spuse Lucy. Nu am putut lăsa să se întâmple asta.

— Da, spuse Marc. Dar cu siguranță nu a accesat codul de bază de pe acest calculator.

Lucy observă un model de aeronavă cu aspect ciudat pus pe un suport din sticlă. La început crezu că este o recuzită dintr-un film SF, avea o formă elegantă și ascuțită ca un avion de luptă fără aripi, cu elice negre la cele patru colțuri ale fuzelajului.

— Asta e o dronă?

Marc își ridică capul brusc.

— Ce?

Crowne dădu din cap nonșalant.

— Hite avea hobby-ul ăsta. Curse cu drone, dacă îți vine să crezi. Făcu un gest cu mâna, respingând repede ideea. Avea o afacere personală, construind modele la comandă. Aparent este noua tendință pentru tocilarii bogați.

Lucy luă drona și i-o întinse lui Marc.

— Arată cunoscut? Seamănă cu cea din Malta?

Ochii i se mijiră.

— Da, cred că da.

— Hite a făcut asta el însuși? îi spuse Lucy lui Crowne.

Bărbatul dădu din cap.

— Are un atelier amenajat acasă. El are… Crowne se opri și reformulă. Vreau să spun, el *avea* o locuință mare în Vaucluse. Este unul dintre cele mai luxoase cartiere din suburbiile orașului Sydney. A trăit acolo de parcă se credea în Hollywood Hills.

— Arată-ne, spuse Marc.

*

Se întâlniră în camerele pe care le închiriase Vulpoiul, deasupra unui magazin zgomotos dintr-un cartier pe care localnicii din Sydney îl numiseră „Koreatown", dar pentru Pisică era o simulare neautentică. Părea a fi interpretarea unui occidental asupra realității, o versiune batjocoritoare și vulgară, care le permitea să râdă de străini și să-i tolereze în același timp. Nu avea niciun respect pentru acești australieni. Erau la fel ca americanii și europenii; hrăniți excesiv, privilegiați și plini de aere. Iar imigranții care locuiau aici, erau și mai răi. Avea o părere și mai proastă despre ei.

Pisica nu putea lăsa asta să se vadă, totuși. Echipa se ascundea la vedere și ar fi fost nevoie de o singură eroare pentru a-și da de gol acoperirea.

În centrul sufrageriei înguste, Vulpoiul își demontă și își curăță metodic armele. Pistoalele OTs-38 aproape silențioase fuseseră livrate în acea dimineață de un patriot loial, împreună cu un vehicul și provizii de alimente pentru câteva zile. Dar nu plănuiau să stea mult. Prin ușa deschisă spre bucătăria mică a apartamentului, îl auzi pe Câine terminând conversația cu femeia a cărei față era mereu acoperită.

Ea se ridică în picioare când el intră în cameră, entuziasmată.

— Ce vrea să facem?

Câinele îi aruncă o privire neutră.

— Un bărbat a fost ucis aseară, explică el. Madrigal și-a pus oamenii să comită fapta. Trebuie să ne asigurăm că nu există repercusiuni.

Vulpoiul închise camera de ardere a unuia dintre revolverele silențioase, cu un clic.

— Suntem soldați, nu oameni de serviciu.

— Suntem orice ni s-a spus să fim, răspunse Câinele pe un ton neutru.

Pisica își umezi buzele.

— De ce să ne aduci până aici, dacă nu ne folosești?

Câinele se gândi la acea întrebare pentru o clipă.

— Eu cred… că femeia a vrut să o facă singură. Poate căuta senzații tari.

Vulpoiul pufni.

— Satisfacerea propriilor dorințe este o cale către autodistrugere. Ar trebui să lase treburile murdare în seama noastră.

— Vom avea destule de făcut, spuse Câinele ferm. Fă toate pregătirile. Madrigal a solicitat asistență pentru igienizarea unui loc. Își trimite unul dintre oameni să ne însoțească.

— Nu avem nevoie de escortă, bombăni Vulpoiul.

Câinele îi făcu semn că e de acord.

— Din păcate, ni se cere să-i facem poftele americancei.

— Câte din mizeriile ei trebuie să mai curățăm? Pisica lăsă nemulțumirea să iasă la suprafață. Se simțea obosită și, în mod normal, nu și-ar fi exprimat-o atât de ușor. Dar o spusese, iar acum cuvintele nu puteau fi retrase.

— Astea sunt ordinele, spuse Câinele. Ai uitat?

Pisica își plecă capul. El îi oferise o ieșire și o șansă să se oprească din a rosti cuvinte pe care ar putea să le regrete, o afirmație care ar putea trece drept o critică reală la adresa comandanților lor.

— Nu uit niciodată, insistă ea.

Vulpoiul, însă, era mai puțin precaut.

— Pisica are dreptate, remarcă el. Am făcut multe pentru această femeie.

Câinele dădu din cap.

— Asta așa e. Așa că fiți mulțumiți. Când vom finaliza această misiune, vom trece la faza finală.

— Ținta? Pisica aproape că zâmbi anticipând momentul. În sfârșit?

— Toate astea vor merita în final, le spuse Câinele. Aceste acțiuni mici. Toate acestea stau la baza unei victorii mai mari. Și noi vom contribui la ea.

Ea își permise să zâmbească.

— Atunci vom face tot ce putem pentru a accelera lucrurile.

— Pornim la apus, le spuse el. De acum într-o zi, asta va fi în urma noastră. Și o nouă zi va veni.

•

Compania le oferi un SUV, iar grupul conduse într-o tăcere ursuză, spre casa lui Charles Hite.

Marc văzu împrejurimile orașului Sydney dispărând. Intrară în suburbia

prosperă Vaucluse din peninsula South Head, în partea opusă a golfului față de oraș. Gardurile vii verzi și dense și copacii plantați aproape unul de celălalt ascundeau casele moderniste scumpe, intrările lor fiind pitite în spatele gardurilor sculptate cu gust și a porților de securitate. În zonele mai bogate ale cartierului, Marc văzu aceleași tipuri de „vile camuflate" pe care le zărise în locuri ca Monaco și Beverly Hills, unde bogății își ascundeau casele în spatele unor spații verzi amenajate inteligent pentru a împiedica infractorii, presa și pe toți ceilalți să vadă prea multe.

Își întoarse privirea de la geam și îl observă pe Crowne, care stătea pe scaunul pasagerului din față și îl privea în oglinda retrovizoare. Alături de Marc, Lucy părea să nu fie conștientă de asta, afișând o stare somnolentă, despre care știa că este doar teatru.

— Vom ajunge în curând, începu șeful echipei de securitate. Și să fie clar. Sunteți amândoi aici ca observatori, bine? Priviți, dar nu atingeți.

— Observatori, repetă Lucy. Și asta ce te face pe tine? Sunt destul de sigură că, tehnic vorbind, niciunul dintre noi nu are un temei legal pentru ce urmează să facem.

Crowne o ignoră și aruncă o privire peste umăr către Marc.

— Știi, am luat legătura cu niște prieteni vechi de-ai mei din agenție. Am întrebat despre Solomon și Rubicon. Am auzit niște povești interesante.

— Este un om interesant, răspunse Marc.

— De ce ai părăsit MI6 ca să lucrezi pentru el? Crowne zâmbi, de parcă ar fi marcat un punct, apoi se corectă repede. Ah, dar nu ai renunțat, nu? Mi s-a spus că ai fost dat afară. Cum așa?

Răspunsul îi veni lui Marc – *toți prietenii mei au fost uciși* – și fu atât de puternic, atât de rapid, încât pentru o clipă el crezu că de fapt o spusese cu voce tare.

— Nu vrei să vorbim despre asta, amice. Îl fixă pe Crowne cu o privire dură. Hai să ne purtăm ca niște profesioniști, bine?

Crowne clipi primul și îi aruncă o privire malițioasă șoferului, agentul de pază cu care Marc se intersectase cu o seară înainte. Era clar că nu voia să o lase baltă.

— Dar tu? întrebă el, adresându-se lui Lucy. Există câteva povești despre femeia care lucrează drept consultant pentru compania privată militară Rubicon. Unii spun chiar că s-ar putea să fi făcut parte din Delta

Force. Ce zici despre asta?

Lucy ridică din umeri.

— Delta nu are niciun agent de sex feminin. E doar pentru băieți, sau n-ai auzit? Ea îi aruncă lui Crowne o privire scurtă. Oricine spune altceva se uită la prea multe filme.

Marc își înăbuși un zâmbet. Legenda urbană din lumea operațiunilor secrete despre trupa de femei soldat sub acoperire a armatei SUA era mai mult adevăr decât minciună, dar nu strica să tulbure puțin apele.

— Vrei să știi ce cred eu? continuă Crowne, când vehiculul ieși de pe drumul principal și intră pe un bulevard și mai exclusivist.

— Deloc, îi spuse Marc, iar în cele din urmă bărbatul înțelese mesajul.

În fața lor, apărură elementele casei lui Hite care erau vizibile de pe stradă – o colecție de cuburi de beton cu unghiuri artistice, verande din oțel și ferestre panoramice albastre.

Bariere de metal se aflau la capătul aleii, servind drept hersă modernă către castelul decedatului.

Marc coborî când SUV-ul se opri, cărând pe un umăr un rucsac tocit Swissgear și mijind ochii în lumina soarelui. Casa se afla în vârful unei stânci ruginii, cu vedere direct către stâncile acoperite de spumă albă de care se spărgeau valurile ce ajungeau în golf. Chiar și din afara casei, priveliștea spre oraș era una impresionantă, cu podul Harbour Bridge ce traversează Portul Sydney clar încadrat pe cer și arcurile albe ale Operei semănând cu o pasăre îndepărtată pe cale să-și ia zborul.

— Avea o vedere destul de bună, iar Hite putea să se uite chiar în propriul său birou de aici, spuse Lucy, apropiindu-se de Marc. Ea îi arătă clădirea îndepărtată a companiei Horizon Integral printre celelalte clădiri din oraș. Pare că e cam la șase kilometri și ceva, în linie dreaptă.

Marc se îndreptă spre poartă, uitându-se la sistemul de securitate. Un cititor de carduri magnetice era montat la poarta pietonală. Își desfăcu rucsacul.

— Am niște programe de spart mecanismele de detectare a intrușilor pe tabletă și unul care să imite RFID-ul. Probabil pot deschide asta…

— Sau aș putea să-i pun pe cei care lucrează pentru Hite să ne lase să intrăm, îi spuse Crowne, trecând pe lângă el. Sună la interfon și așteptă. Ei lucrează pentru companie. Nu ne vor face probleme.

Poarta se deschise și agentul conduse SUV-ul înăuntru prin spațiul din

ce în ce mai mare. Marc își strânse rucsacul în timp ce Lucy urmă vehiculul până la proprietate. Făcu o pauză pentru a-l bate pe Marc pe umăr.

— Nu-ți face griji. Vei avea ocazia să impresionezi pe toată lumea.

Predicția lui Crowne s-a dovedit a fi exactă. După expresiile precaute de pe fețele lor, servitoarea și cei doi agenți de pază care îi întâmpinară la intrare îl cunoșteau pe șeful echipei de securitate, iar prezența lui era suficientă pentru a-i face să ofere grupului spațiu de manevră din momentul acela.

Intrând înăuntru, Marc își întinse gâtul pentru a măsura din priviri holul casei lui Hite, un spațiu cilindric care se extindea printr-un set de trepte mici într-o recepție largă și în sus trei etaje până la un acoperiș cu un dom transparent. Atârnând direct sub cupolă, suspendată de cabluri, plutea o sculptură abstractă înaripată; un înger pe jumătate gol ale cărui formă și stil te duceau mai mult cu gândul la erotism decât la virtute. Pentru ochiul lui Marc, semăna cu o ilustrație de pe coperta unui album prost de muzică heavy-metal.

— E adevărat ce se spune, strâmbă din nas Lucy, aruncând o privire superficială piesei. Banii nu pot cumpăra bunul gust.

Declarația ei se dovedi a fi corectă în timp ce explorară restul casei lui Hite. Era mult aur și marmură, cu excepția cazului în care era piele și oțel, iar dacă locul avea o cameră fără un ecran TV de proporții, Marc nu o văzuse.

— Mă așteptam ca un tocilar bogat să aibă mai multe cărți, spuse Lucy. Se uită în jur. De fapt, orice cărți.

Marc dădu din cap.

— Hite este ceea ce numim un *bro-gramator*. Un programator cu trăsăturile penibile ale unui mascul alfa macho, învelite într-un strat lucios de tehnologie de vârf.

— Fermecător.

Un obiect strălucitor, lustruit de pe șemineu, îi atrase privirea lui Marc și se duse să se uite la el. Era un nor stilizat din sticlă, părea a fi un fel de trofeu. Pe el era gravat „Competiția pe bază de invitație Dronespeed Tokyo 2016: Câștigător – DART”.

Lângă premiu era o poză înrămată în care Hite stătea pe primul loc pe un podium, surprins în timp ce era stropit cu un val de șampanie dintr-o sticlă deschisă. Avea un rânjet animalic pe față, iar tricoul polo pe care îl purta în

imagine avea același cuvânt brodat pe piept.

— Dart, citi Marc cu voce tare. Trebuie să fie pseudonimul pe care îl folosea la curse.

— Oare are o bibliotecă sau un birou? spuse Lucy.

— Înainte, ai menționat un atelier? adăugă Marc. Hite nu mi se pare genul care optează pentru alegerea evidentă.

— Acolo este garajul, în spate, explică Crowne. Acolo își ținea jucăriile.

Se dovedi a fi un spațiu de lucru bine amenajat de mărimea unui hambar mic, aprovizionat cu echipamente și unelte în valoare de sute de mii de dolari. Marc văzu strunguri controlate de calculator, platforme pentru placarea plăcilor de circuite și multe altele. Într-un colț, o imprimantă 3D cu specificații tehnice complexe lucra încet, trecând printr-un ciclu lung de producție. Marc aruncă o privire printr-o fereastră din trapa mașinii, urmărind cum asambla o formă complexă de fagure din rășină.

Drone și vehicule aeriene fără pilot de toate formele și dimensiunile atârnau de niște suporturi prinse în perete. Cele mai mici dintre ele erau obiecte zburătoare ce puteau încăpea în palmă sau replici asemănătoare elicopterelor din lumea reală. Cele mai mari erau modele futuriste cu aripi integrate cu anvergura de un metru și platforme aeriene pentru camere video cu șase motoare.

Un banc de lucru întreg era dedicat dronelor de curse, similare cu modelul de pe suportul de sticlă pe care Lucy îl examinase în biroul lui Hite. Marc se îndreptă spre el, observând grămezi de baterii litiu-ion conectate la încărcătoare, cutii cu elice de rezervă, motoare, cabluri și alte componente. Atelierul lui Hite avea aceeași precizie geometrică ca și amenajarea biroului său, totul fiind acolo cu un motiv, tot ce era la vedere având o funcție.

O dronă quadrotor zăcea eviscerată în mijlocul bancului, pe jumătate terminată, înconjurată de fire nelipite. Îi aminti lui Marc de un experiment de la ora de biologie când făcuseră o disecție, iar forma micii aeronave fără pilot (UAV) îi stârni memoria musculară. Mâna i se încordă, simțind furnicături în degete și în cicatricile din palmă, aflate încă în proces de vindecare.

Luă un rotor de plastic cu trei pale și își trecu ușor degetul mare pe marginea ascuțită a uneia dintre ele.

— Acesta este *același* echipament ca cel pe care l-au folosit în Malta.

Înainte nu eram sigur, dar acum sunt.

Marc examină quadrotorul. Era identic cu mașinăria scheletică pe care o pusese la pământ pe acoperișul hotelului. Îl întoarse și studie camera ca un ochi de ciclop montată pe partea din față a dispozitivului.

— Cum funcționează? Lucy ținea în mână o telecomandă voluminoasă, mișcând manetele de comandă metalice cu degetele mari. Fratele meu avea o mașină cu o telecomandă similară când eram copii.

O dronă de pe suportul din fața ei bâzâi furioasă în timp ce motoarele sale se învârteau, ca răspuns la fiecare apăsare a telecomenzii.

— Îți pui ăștia. Marc îi arătă un set de ochelari de realitate virtuală pe care îi ridică la ochi. Au monitoare înăuntru, și îți oferă o transmisiune în direct filmată cu camera dronei. Se numesc ochelari FPV… First Person View.

În spatele lor, Crowne își încrucișă brațele la piept.

— Hite participa la competiții din lumea întreagă cu prostiile astea, o dată la două luni, spuse el tăios. Pe mine unul nu mă atrag deloc.

Lucy ridică din umeri, privind în sus la celelalte aparate.

— Nu sunt tocmai avioane de luptă Predator sau Reaper. Ea se uită la Marc și se înțeleseră din priviri, amândoi amintindu-și un moment pe acoperișul unui orfelinat abandonat din Turcia, când fratele mai mare al acestor drone sportive aruncase o ploaie de rachete Hellfire asupra lor. Dar orice tehnologie poate fi folosită ca o armă, dacă vrei să faci asta. Lucy arătă cu o mișcare largă de braț spre dronele din atelier. Un roi de drone, încărcate cu explozivi sau substanțe toxice? Asta da coșmar.

Crowne pufni.

— Acum vrei să-mi spui că Hite a construit drone pentru teroriști?

Marc se așeză la un calculator aflat într-un colț al spațiului de lucru.

— Poate. Făcu semn cu degetul mare spre imprimanta 3D. Oricine deține ceva de genul acesta și un pistol de lipit ar putea asambla un quadrotor funcțional cu componente pe care le poți cumpăra de pe internet. Cred că Hite și-a vândut modelele de drone celor din Ghost5, probabil ca o afacere secundară, pe lângă vânzarea vulnerabilităților *zero-day*. Își scoase tableta și o conectă la mufa USB a calculatorului. Să aruncăm o privire, să vedem la ce altceva mai lucra Chuck…

Programele intruzive ale lui Marc începură să bombardeze firewall-urile pe care Hite le instalase în sistemul său, iar barierele erau așa cum se

așteptа – impresionante. Bărbatul fusese priceput și instalase mai multe straturi de cod de protecție redundant în jurul protocoalelor de autentificare. În urma solicitărilor nerăbdătoare ale lui Crowne de a vedea rezultate imediate, Marc îi făcu semn cu mâna să-l lase în pace, și se pierdu în navigarea prin codul firewall, căutând o slăbiciune.

Cu greu observă când Lucy și Crowne plecară să caute prin restul casei orice alt lucru care l-ar putea incrimina pe Hite. Bănuia că Wehmeyer deja începuse să construiască o poveste plauzibilă prin care să-l facă pe Hite responsabil pentru orice greșeală și să păstreze reputația companiei Horizon Integral intactă. Dar soarta companiei de software ar fi fost doar o daună colaterală dacă lua în considerare potențialele orori pe care le-ar fi putut produce Ghost5 cu arma digitală Arquebus complet funcțională. Cu sute de sisteme industriale în lume care foloseau codul vulnerabil, nu exista nicio modalitate de a le proteja pe toate de un potențial atac fără a provoca panică și a ruina compania lui Wehmeyer.

Timpul trecea, iar firewall-ul fu distrus încet până când armata de cercetași digitali a lui Marc își începu asaltul final asupra serverului central din atelier. Odată ce intră, rulă o comandă care să caute orice informații ce l-ar putea conecta pe Hite de hackerii escroci, trecând prin petabiți de informații și extrăgând date utile din ele.

Dar nu găsi nimic folositor în baza de date. Serverul central al atelierului era exact ceea ce părea a fi, un sistem folosit doar pentru operarea imprimantei și a instrumentelor controlate de calculator, un loc în care Hite stocase date legate de performanța prototipurilor sale, culese din miile de zboruri de test. Părea locul ideal în care Hite să ascundă orice date pe care nu dorea să le țină în sistemul său de la birou sau pe laptopul personal – la urma urmei, cel mai bun loc pentru a ascunde un copac este într-o pădure. Dar nu existau partiții fantomă detectabile pe unitățile serverului central, nimic care să indice că un anumit tip de date ascundea altele.

Marc găsi un număr mare de date legate de ratele de încărcare a bateriilor și timpii de descărcare, cotele de eficiență a motorului, rutele GPS și informații statistice pentru fiecare aspect al funcționării unei drone de curse. Existau nenumărate videoclipuri FPV pe care Hite le salvase, cu filmările făcute de camerele din UAV-urile sale. Pentru o vreme, Marc căută prin acele fișiere, întrebându-se dacă drona din Malta trimisese imaginile aici, dar nu găsi nimic.

Analiză cu atenție fișiere cu înregistrări de la competiții, secvențe în care dronele lui Hite se întreceau cu cele ale altor piloți, în curse cu obstacole amenajate în depozite abandonate și fabrici dezafectate. Alte fișiere conțineau zboruri de testare, repetate la nesfârșit, în parcul național aflat de partea cealaltă a golfului sau de-a lungul plajelor Shark Beach și Camp Cove din apropiere, și în jurul farului Homby. Marc alese niște videoclipuri la întâmplare pe care le derulă rapid și îl văzu pe Hite purtând ochelari și filmându-se în timp ce drona îl înconjura. Ar fi nevoie de luni de zile pentru a verifica toate acestea înregistrări, pentru a fi siguri că nu se ascundea nimic important prin ele.

Marc se ridică și se întinse pentru prima dată în câteva ore, realizând brusc cât de sete îi era și că se făcuse deja după-amiază.

Goli sticla de apă din aluminiu pe care o avea în rucsac până la ultima picătură, iar privirea i se opri pe un calendar atârnat de ușă. Hite marcase zilele de zbor pentru dronele sale. Marc rămase cu gândul la numerele respective.

Revenind la baza de date, Marc găsi jurnalul cu zborurile de calibrate a dronelor din luna aceea și trecu prin el. Exista o singură zi în care Hite nu scosese aparatele la antrenament, înregistrând motivul drept „vreme rea”. Marc se uită și la luna anterioară și la cea de dinaintea ei și în ambele luni descoperi câte o zi de testare în care era trecut același motiv. Verificând și jurnalul de utilizare a bateriilor, observă însă că în zilele respective, ciclul de încărcare și descărcare a bateriilor nu era diferit de oricare dintre celelalte zile de practică ale lui Hite.

Marc știa sigur că dăduse de ceva important atunci când căută buletinul meteo local pentru zilele acelea și găsi cer senin pentru toate. Zâmbi ușor în timp ce deschise fișierul cu rutele GPS. Dacă dronele nu ar fi zburat în zilele acelea, ar fi trebuit să nu apară nicio rută înregistrată, ar fi existat doar o intrare goală. Însă, programul de cercetare al lui Marc îi arătă urmele unor fișiere șterse. Hite *pilotase* de fapt o dronă, dar nu dorea ca cineva să știe despre asta, așa că șterse datele după aceea.

— Te-am prins, afurisitule… spuse Marc și începu să analizeze urmele digitale ale datelor GPS șterse, refăcând încet ceea ce Charles Hite încercase să ascundă.

Capitolul 12

— Așa lucrezi tu? spuse Crowne, disprețuitor.

— Poți să taci? îi spuse Marc, înclinând capul pe care avea casca mare cu ochelari. Îmi tot distragi atenția și o să intru în ceva.

Ținea strâns în mâini telecomanda cu care umblase Lucy mai devreme, schimbând traiectoria mai la stânga, mai la dreapta, cu degetele lui mari pe manetele de comandă groase.

Lucy își întoarse privirea. Pe un monitor de pe un banc de lucru din apropiere se vedea filmarea făcută de drona quadrotor pe care o pilota britanicul, iar ea o văzu trecând printre copaci și ajungând la marginea stâncilor.

— Unde o duci?

— Urmez traseul virtual, răspunse Marc. Am reconstruit ruta GPS a zborului de testare lipsă. Vreau să văd de ce Hite a hotărât să o șteargă.

Crowne scoase un zgomot dezgustat.

— Asta este o pierdere de timp.

— Trebuie să o fac acum, insistă Marc. Se întunecă și nu pot zbura pe întuneric.

— Încep să cred că toată mizeria asta cu Hite și acești hackeri-fantomă este o diversiune. Crowne își întoarse privirea spre Lucy. Ar putea fi o acoperire pentru Rubicon și șeful tău. La urma urmei, voi sunteți cei care au intrat prin efracție. Tot ce am, este cuvântul tău că Hite era corupt.

— Adevărat, încuviință Lucy, iar Crowne ridică o sprânceană. Nu era răspunsul pe care îl aștepta. Vreau să spun, el nu era singurul cu acces de nivel superior la codul programului HIOS Sigma, nu-i așa? Și Wehmeyer avea acces. Și tu ai. Ea îi dădu puțin timp să se gândească la asta. Avem dovezi că vulnerabilitățile au ajuns la Ghost5. Poate îi voi ruga pe băieții noștri să se uite puțin la situația ta financiară, așa cum am făcut cu Hite, să vedem dacă găsim ceva similar? Ea nu îi spuse că Assim deja făcuse asta, desigur. Tranzacțiile bancare ale lui Hite fuseseră singurele care ridicară destule semnale de alarmă pentru a fi considerate suspecte, dar Lucy bănui că Crowne ar putea avea niște bani despre care nu voia să știe nimeni.

— Sună ca o amenințare, spuse el.

— Poți să o numești o *observație,* răspunse Lucy.

Pe monitor, văzu drona luând-o în jos de-a lungul peretelui abrupt de stâncă până ajunse pe la jumătatea lui, privind spre golf.

— Aici se termină traseul, spuse Marc. Nu văd nimic.

— Mareea era la reflux când a efectuat zborurile? întrebă Lucy. Drona a aterizat undeva?

Marc oftă.

— Nu știu. Există o platformă de prindere magnetică pe burta dronei, dar nu pot vedea nimic aici care să poată fi ridicat…

— Întoarce-o, spuse Crowne, uitând pentru o clipă de lipsa sa de răbdare.

Marc întoarse drona la 180 de grade și stânca le apăru în față. Văzură o umbră neagră, care se dovedi a fi o mică fisură, o gaură în stâncă.

— Ce-avem noi aici…

Conduse cu grijă micul aparat în întuneric și camera video se adaptă la lipsa de lumină.

În adâncul fisurii, se afla o servietă subțire de oțel, ascunsă într-un loc în care nimeni nu avea să dea vreodată de ea. Lucy observă că pe mâner fusese montată o clemă magnetică.

— Te rog, spune-mi că nu am găsit revistele porno ale lui Chuck.

Marc pufni în râs și împinse drona mai aproape. Imaginea tremură și apoi drona începu o retragere lentă. Anterior, mișcarea fusese rapidă și lină, dar acum era greoaie și molcomă.

— Se simte greutatea în plus, spuse Marc. Dar am luat servieta.

— Adu-o acasă, spuse Lucy, întorcându-se către Crowne. Ce spuneai mai devreme?

— Ar putea fi orice acolo, spuse Crowne. Apoi își schimbă puțin atitudinea, gândindu-se mai bine. Orice ar fi în acea servietă, cel mai bine ar fi ca Horizon Integral să preia custodia ei. Mă voi întoarce la birou, îi vom pune pe oamenii noștri să o deschidă și…

— Nu, vorbi Marc peste el. O pot arunca în mare cât ai zice pește, amice.

— În plus, spuse Lucy, scoțând cheia de alamă din buzunar. Voi nu aveți *asta.*

Se adunară în sala de jocuri de la parterul casei, lângă un alt televizor masiv și un dulap plin de media playere și console. Marc găsi o nouă utilizare pentru masa de biliard din mijlocul sălii, folosind-o drept spațiu de

lucru. Îi fu destul de ușor să își dea seama cum funcționa drona, odată ce apelă la reflexele pe care și le perfecționase jucând jocuri video, și conduse UAV-ul compact în jos printr-un luminator din acoperiș, care depuse apoi servieta pe pânza albastră a mesei de biliard.

Lăsând ochelarii deoparte, deconectă clema magnetică și luă servieta în mâini, studiind-o. Avea o singură încuietoare și, așa cum prevăzuse Lucy, cheia cu care murise Hite de gât se potrivea la fix.

— Crezi că a montat vreo capcană? spuse Lucy încet.

Marc își ținu respirația și răsuci cheia. Broasca se deschise cu un sunet metalic și capacul se ridică automat. Nu urmă nicio explozie, iar el răsuflă ușurat.

— Să vedem ce ascundea.

Marc se aștepta să găsească înăuntru stick-uri USB, un hard drive sau un pachet de CD-uri. În schimb, scoase de acolo un dosar de carton murdar, gros, plin de foi de hârtie îngălbenite și articole decupate din ziar. Dedesubt, era o cărămidă neagră de plastic, plată, și îi luă ceva să-și dea seama că se uita la o veche casetă video VHS. În plus, găsi și un plic prăfuit ce conținea un teanc de fotografii decolorate, banda de cauciuc care le ținea împreună fiind de mult deteriorată.

— Ce naiba? Crowne îi smulse caseta video din mână și o ridică la nivelul feței, examinând-o ca și cum ar fi fost un artefact dintr-o civilizație antică. N-am mai văzut așa ceva de ani de zile.

Marc deschise dosarul și așeză cu grijă fiecare foaie pe masa de biliard. Aruncă o privire peste primele foi: pagini rupte din anuarul unui liceu american din jurul anului 1978, o fotocopie a unui document cu multe informații cenzurate, care conținea referințe la CIA, și un raport de arestare de la Departamentul de Poliție din Chicago pe numele „Jane Doe”.

Lucy se uită prin fotografii și le puse pe categorii, oprindu-se să analizeze o imagine realizată într-o vacanță de demult la plajă.

Crowne se aplecă să arunce o privire, apoi se uită la paginile din dosar.

— Aceasta este aceeași față. Apăsă cu un deget pe fotografia din raportul de arestare al poliției, apoi arătă spre fotografia din mâna lui Lucy. Ambele erau ale unei adolescente slabe, cu părul scurt, roșu arămiu.

Marc făcu un pas înapoi pentru a reflecta la conținutul servietei ascunse de Hite.

— Toate acestea… sunt legate de o singură persoană. El dădu din cap ca

pentru sine când înțelese despre ce e vorba. Avem fragmente din viața cuiva aici.

Lucy luă raportul poliției.

— Arestată pentru că a pătruns într-o centrală telefonică a companiei AT&T. Vârsta estimată sugerează că data nașterii este undeva pe începutul anilor 1960.

Marc dădu din cap.

— Asta ar însemna că are câți ani? În jur de cincizeci și cinci, spre șaizeci?

— Da. Ea își fixă privirea pe pagină, iar Marc văzu pe fața ei că își dăduse seama de ceva. Roșcata. *Ea este.* La naiba! Cred că ea este *Madrigal.*

— Nu…

Prima reacție a lui Crowne fu una de scepticism. Auzise poveștile despre faimosul hacker și părea improbabil să fie ea.

Marc clipi, luând în considerare descoperirea lui Lucy, și punând totul în noul context.

— Madrigal este o fantomă. Identitatea ei nu a fost niciodată confirmată. Legendele din lumea hackerilor spun că a șters informațiile despre trecutul ei din toate bazele de date de pe planetă.

— Nu poți șterge o foaie de hârtie cu un mouse și o tastatură, spuse Crowne, examinând unul dintre articolele decupate, ajungând încet la următoarea idee. Astea sunt toate informațiile care i-au scăpat.

— Tehnologie rudimentară, gândi Marc cu voce tare. Precum cheia de alamă. Hite știa că nu poate obține nimic despre Madrigal prin metode digitale, așa că a folosit metode mai clasice. Probabil că a adunat toate aceste materiale în liniște, pentru a le folosi drept poliță de asigurare.

— E prea târziu pentru asta, spuse Lucy. Se uită la șeful echipei de securitate. Deci, ești de partea noastră acum?

Crowne îi aruncă o privire pieziș.

— Nu știu. Unele dintre acestea… nu sunt despre ea. Vezi? Îi înmânã lui Lucy documentul de la CIA. Uită-te la dată. 1971. Dacă această femeie este cine spui că este, ar fi fost un copil la momentul acela.

— *Marie Stone.* Marc pronunță cu voce tare numele pe care îl găsi scrijelit pe spatele uneia dintre fotografii. Văd același nume de familie și aici. Arătă spre un pasaj din documentul cu informații cenzurate. Deci ar

putea fi despre cineva din familia ei?

— Văd mai multe pagini legate de CIA, spuse Lucy, care continuă să analizeze documentele, și scoase câteva foi neclare bătute la mașina de scris. Pare să fie un raport întocmit după o misiune. Conține mențiuni despre o operațiune din Coreea de Sud. Se uită la Crowne. Am dreptate?

— De ce mă întrebi pe mine?

Îl săgetă cu privirea.

— Nu te face că plouă. Se vede după tunsoare și costum că ai petrecut ceva timp pe la o fermă în Virginia.

El oftă și luă hârtiile de la ea, uitându-se peste ele.

— Toate acestea datează cu mult înainte de vremea mea. Dar par reale. Nici măcar nu vreau să mă gândesc cum a pus mâna pe ele un neghiob ca Charles Hite.

— Banii deschid o mulțime de uși, remarcă Marc. Acum aș vrea să văd ce e pe asta. Bătu în caseta video. Trebuie să fie ceva important, nu? Altfel Hite n-ar fi păstrat-o.

Lucy privi caseta.

— Deci cum facem asta? Sunăm la magazinele locale de vechituri și sperăm că cineva are un aparat VCR cu care să putem vedea ce e pe caseta video?

Marc dădu din cap și începu să caute prin dulapurile fixate pe pereții din sala de jocuri și în cele de sub televizorul mare.

— Hite era un escroc și un nemernic, dar era pasionat de tehnologie. Și eu sunt la fel. Și așa cum alți oameni colecționează timbre, noi colecționăm tot felul de echipamente învechite.

Crowne zâmbi ironic.

— Doar nu o să aibă unul pe aici prin preajmă, la vedere…

Marc deschise a treia comodă și zâmbi, trecându-și mâna peste un set de echipamente electronice bine păstrate.

— Cititoare de Laser Disc, Betamax, Umatic… Se opri când găsi un aparat compatibil. *VCR*! Ia să vedem.

— Sper că glumești. Lucy îl privi. Să o rog pe servitoare să ne aducă niște floricele de porumb?

Zâmbetul i se stinse când privi atent eticheta de pe caseta video: *Proba nr. 34A, Biroul Șerifului din Dade, Dosarul nr.* 93-37 (*Omucidere – Cooper*).

Marc introduse caseta în aparat și apăsă butonul de redare.

Timpul își lăsase amprenta pe banda magnetică ieftină a casetei video și înregistrarea se vedea cu purici. În generic, apăreau numărul dosarului și locul unde fuseseră făcute filmările. Bright Palms era numele optimist al unui complex de pensionari din Hialeah, în Florida. În urmă cu douăzeci de ani, găzduia zeci de bărbați și femei în vârstă care căutau un loc cald pentru a-și petrece ultimii ani din viață.

Un asistent civil care lucra în biroul șerifului montase această înregistrare folosind alte casete, iar tăieturile erau bine executate, dar puțin stângace. Imagini alb-negru granulate arătau exteriorul comunității rezidențiale închise, într-o noapte furtunoasă de august. Fulgerele se vedeau în depărtare.

Un sedan negru care fusese furat mai devreme în acea noapte, conform notelor care însoțeau caseta, trecu prin zonă și dispăru în umbră. Silueta care ieși din el era imposibil de identificat, ascunsă sub un hanorac și o șapcă de baseball, purtând mănuși închise la culoare.

Apoi, apăreau alte imagini, de la o cameră de supraveghere îndreptată spre piscina comunității rezidențiale închise. Frunzele de palmier pluteau pe suprafața apei bătute de ploaie, iar la ferestrele apartamentelor de tip motel erau încă câteva lumini aprinse. În colțul ecranului era indicată ora 03:23 dimineața.

Se mișcă ceva; o formă întunecată sări peste zidul ce împrejmuia comunitatea. Silueta cu șapcă de baseball coborî și trecu prin spațiul deschis, având grijă să rămână în întuneric cât mai mult posibil. Intrusul știa unde sunt montate camerele și își planificase mișcările în funcție de asta.

Videoclipul sări brusc la câteva secunde filmate în timpul zilei, cu o cameră voluminoasă de mână. Camera se afla în exteriorul unei spălătorii, filmând rândurile de mașini de spălat și uscătoare de rufe vechi, printr-o fereastră ranforsată care fusese deschisă forțat. Deschiderea era mică, prea îngustă pentru ca un bărbat matur să poată trece prin ea.

Apărură iar purici pe ecran și filmarea reveni la noaptea în cauză. O cameră de la capătul unui coridor era îndreptată în jos, cuprinzând zeci de uși de apartamente. Ai fi zis că imaginea era înghețată, dacă nu ar fi fost ceasul din colțul ecranului care indica trecerea timpului. Apoi se deschise o ușă la jumătatea coridorului și unul dintre rezidenți își părăsi camera.

Notele spuneau că acest bărbat era Calvin Cooper, în vârstă de optzeci și șase de ani. Purta pantaloni largi de trening, papuci și un halat.

Mergea cu un baston de metal, îndepărtându-se pe coridor, dispărând după colț cu un ziar ascuns sub un braț.

Pe ecran apăru o imagine pătată în care se vedea camera de zi. Era întuneric acolo. Scaunele erau goale, restul locuitorilor dormind în apartamentele lor. Calvin se duse la o masă din colț unde se putea așeza cu spatele la perete. Fulgerul îl lumină puțin în timp ce se mișcă. Era slab și înțepenit.

Apăru iar coridorul lung. Figura cu șapcă de baseball intră în cadru. Intrusul se mișcă cu grijă, fără să se uite niciodată în direcția camerei. Se opri în afara camerei lui Calvin și forță încuietoarea. În camerele rezidenților nu se filma, pentru a le proteja intimitatea, așa că nu există nicio imagine cu ce se întâmplase înăuntru, pe parcursul minutului care se scursese. Notele arătau că intrusul răscolise camera lui Calvin.

Dar intrusul nu era acolo pentru a fura ceva. Venise să găsească pe cineva. Silueta ieși din cameră și există un moment de ezitare înainte să plece pe urmele bătrânului.

Restul filmării includea imaginile surprinse de camera de supraveghere din camera de zi. Calvin își citea ziarul, la lumina unei lămpi mici. El nu părea să-și dea seama că nu era singur până când intrusul fu aproape deasupra lui – dar apoi se mișcă mai repede decât te-ai fi așteptat de la cineva de vârsta lui. El îl lovi pe intrus cu bastonul. Acțiunea nu fu întâmplătoare, ci părea a fi o mișcare de atac folosită de cineva care fusese antrenat să lupte. Însă vârsta îl trădă.

Intrusul blocă lovitura și îl dezarmă pe bătrân, aruncând bastonul deoparte. Pentru o fracțiune de secundă, fața de sub șapca de baseball deveni vizibilă. O femeie? Nu era clar.

Silueta se așeză la masa mică, vizavi de Calvin, și îl fixă cu privirea. Și începură să vorbească.

Filmarea nu avea sunet, așa că totul se desfășură în tăcere. Dar nu era greu să-ți imaginezi vocile lor, și chiar cuvintele pe care și le spuneau. Un schimb de replici succint, pe un ton slab, șoptit. Dură ceva timp.

Încet, limbajul trupului se schimbă. Calvin deveni stoic, pe măsură ce o greutate invizibilă începu să-l apese. Expresia de pe chipul lui părea a fi una de regret. De *vinovăție.* Părea învins.

Văzut de la spate, intrusul se încordă. Era multă furie în el, o furie rece care se intensifică pe măsură ce minutele trecură. În cele din urmă, silueta cu șapcă de baseball împinse un carnet de notițe și un pix peste masă către Calvin și, ezitând, bătrânul începu să scrie. Era imposibil să vezi ce mâzgălea pe pagini.

Când termină, intrusul puse carnetul deoparte și luă înapoi pixul. Calvin păru că se pregătea să spună ceva.

Pentru moment, nu era foarte clar ce se întâmpla, după care intrusul înfipse pixul în gâtul bătrânului. El se dădu înapoi șocat, iar intrusul se ridică pentru a-i înăbuși strigătele cu mănușa. Ucigașul lui Calvin smulse pixul și îl înjunghie din nou, și din nou. Atacul era violent, furios. Notele menționau în mod detașat că existaseră șase răni de intrare.

Sângele, ce părea întunecat ca cerneala pe înregistrarea video, țâșni pe partea din față a halatului lui Calvin și el se aruncă pe masă, tremurând. Ucigașul lui nu pleacă, nu imediat. Intrusul stătu lângă el, privindu-l, până când fu sigur că bărbatul era mort.

Afară fulgeră din nou, în timp ce silueta pătată de sânge se deplasă spre ieșire. Camera de supraveghere îi surprinse fața, care se vedea atât de clar, încât putea fi recunoscută.

O femeie în vârstă de treizeci de ani, cu pielea palidă, cenușie, și părul roșu ca henna, cu privirea tulbure și agresivă.

În timp ce Assim îl ajuta din avion, Marc căută în baza de date a Departamentului de Justiție al Statelor Unite și în înregistrările forțelor de ordine din Florida, vechi de două decenii.

În spatele lui, în timp ce Crowne aștepta în tăcere, Lucy scoase caseta video din aparatul VCR și se gândi.

— Dacă le-am trimite asta tehnicienilor din Palo Alto, s-ar putea să poată îmbunătățească imaginile… Ea se opri, privind fotografiile împrăștiate. Ah, la naiba. Ea era. N-am nici cea mai mică îndoială. Era mai tânără, dar cu siguranță era Madrigal. L-a ucis cu sânge rece pe amărâtul ăla.

— Nu cu sânge *rece, o* corectă Marc. Ai văzut ce i-a făcut. Și-a dezlănțuit furia asupra lui. Ea nu doar că l-a ucis pe Cooper, a vrut să-l brutalizeze, a vrut…

Se opri. Marc știa că avea dreptate, pentru că recunoscu acel moment îngrozitor de furie violentă. El simțise exact același impuls când pierderea cuiva îl împinsese să ucidă. Cine știe, *cunoaște,* se gândi el.

Lucy păru să înțeleagă ce îi trecea prin minte și dădu din cap.

— Ce alte informații mai avem despre asta?

El i-a arătat. Primele intrări apărură imediat, din documente publice, articole din ziare și lucruri de genul acesta, care vorbeau despre atacul brutal și investigația poliției care a urmat. Nimeni nu fusese arestat vreodată pentru crimă, dar sedanul negru fusese găsit într-un șanț de pe autostrada Turnpike din Florida, o săptămână mai târziu. Vehiculul fusese incendiat, iar trupul femeii găsite de polițiști pe scaunul șoferului, nu putu fi identificat. Nu găsiră fișe dentare sau amprente care să se potrivească cu ale ei. Nu dădură de nimic care să indice cine era ea, nici în evidențele districtului, și nici în cele ale statului, sau cele naționale.

— Madrigal și-a acoperit urmele, spuse Lucy încet. Altcineva a murit în locul ei.

Dar lucrurile luaseră o întorsătură neobișnuită atunci când viața lui Calvin Cooper a trecut sub microscop. Informațiile despre bătrân erau rare, similare cu informațiile despre cei care lucrau în domeniul spionajului. Marc recunoscu semnele. Referințele vagi la o carieră anterioară de „consultant guvernamental” și „parte din personalul ambasadei” erau niște semnale de alarmă.

— Asta este clar o acoperire, din experiența mea, remarcă el. Pe ce vrei să punem pariu că tipul ăsta a fost spion?

— A fost, spuse Crowne brusc, în surdină.

Marc se întoarse să-l privească și văzu în ochii celuilalt bărbat că îl recunoscuse.

— Îl cunoșteai?

Crowne dădu din cap.

— Nu chiar. Știam de el. Nu eram sigur la început. Nu credeam că este același tip. Dar acum… Se uită la Lucy, apoi continuă, ezitând. La Langley. Era acolo un Cal Cooper, instructor la Fermă, pentru o vreme. Era în vârstă, probabil a pregătit sute de recruți de-a lungul anilor. El arătă spre caseta video. Ar putea fi el.

„Ferma” era o prescurtare folosită de Agenția Centrală de Informații (CIA) pentru unitatea lor de antrenament al recruților de la Camp Peary, din pădurile de lângă Williamsburg. În interiorul bazei, recruții erau supuși unui regim de provocări fizice și mentale intense, menite să le perfecționeze abilitățile pentru o eventuală misiune pe teren, iar CIA detașa

adesea agenți veterani să predea acolo. Marc trecuse prin echivalentul acestui program la MI6, la Fort Monckton, în Hampshire, după recrutarea sa în serviciile secrete britanice.

— Continuă, îi ceru el.

— Tot ceea ce știu este că a fost ofițer de caz în anii ’70. Era specializat în Orientul îndepărtat. Se zvonea prin agenție că fusese retras din serviciul activ, după ce o operațiune a eșuat lamentabil și nu i s-a mai permis niciodată să se întoarcă.

Crowne privi în jos.

— Și ce legătură are asta cu Madrigal? spuse Lucy. Știa ceva despre trecutul ei? Ea se întoarse către Marc. Ea era dispusă să-l ucidă pentru informațiile pe care le avea, oricare ar fi fost acelea.

— Carnetul de notițe. Marc dădu din cap. Cooper i-a dat ceea ce avea nevoie și apoi ea l-a eliminat. Dar nu pentru că el reprezenta o treabă neterminată care trebuia rezolvată.

— A fost o crimă din răzbunare, fu de acord Lucy.

Un mesaj apăru pe tableta lui Marc și chipul lui Assim se văzu în fereastra mică.

— *În regulă, am căutat codurile din acel document cu informații cenzurate,* spuse el repede, intrând direct în subiect. *Par a fi reale, făcând parte din documentele de la o operațiune cu numele de cod „Overtone” care a avut loc în iarna anului 1971. Nu sunt foarte multe detalii, dar documentele leagă CIA și armata SUA de un departament al, fiți atenți, Agenției Centrale de Informații Coreene (KCIA).*

— Adică cea din Coreea de Sud? spuse Marc.

Assim dădu din cap în semn de confirmare.

— Orice *ar fi acest „Overtone”, toate materialele despre ei au fost curățate complet din orice baze de date pe care le poate accesa Rubicon. Asta se întâmplă doar atunci când cineva la nivel înalt din aparatul statului vrea ceva îngropat adânc și uitat.*

— Rubicon are birouri în Coreea de Sud, remarcă Lucy. Avem acolo agenți pe care îi putem trimite să afle mai multe despre asta?

Assim dădu din cap.

— *Nu cred. KCIA nici măcar nu mai există în această formă, în mare parte pentru că șeful agenției l-a asasinat pe președintele țării în 1979…* El se opri. *E poveste lungă. Nu e relevantă. Concluzia este că serviciile*

secrete din Coreea de Sud au un trecut foarte suspect, pe care nimeni nu vrea să-l dezgroape.

— Cu siguranță. Lucy se uită la Crowne. Așadar, să reluăm, dacă punem informațiile cap la cap, e posibil ca „Overtone” să fi fost operațiunea eșuată a lui Cooper. Perioada de timp, locul, par să coincidă.

Crowne își încrucișă brațele la piept.

— Te bazezi pe care multe presupuneri.

— *Cu tot respectul,* spuse Assim, *nu este prima dată când Coreea a apărut în discuții în ultimele zile. Știm că gruparea Ghost5 a spart sistemul metroului din Taipei pentru a provoca în mod deliberat o coliziune frontală între două trenuri de metrou…*

— Taipei este în Taiwan, nu în Coreea, îl întrerupse Crowne.

Assim continuă să vorbească.

— *Da, știu, dar există zvonuri că una dintre victimele accidentului ar fi un disident proeminent din Coreea de Nord, pe capul căruia exista o recompensă.*

— Au provocat un dezastru feroviar pentru a ucide un bărbat?

Marc era dezgustat de cruzimea unei astfel de metode.

— *În plus, Horizon Integral are multe afaceri în Coreea de Sud…* Assim făcu o pauză, pierzându-și din avânt. *Este și asta o altă legătură.*

Marc se aplecă peste masa de biliard, uitându-se la documente.

— În regulă. Continuă să cauți și anunță-ne dacă mai găsești ceva. Apăsă pe fereastra video de pe tabletă și aceasta se închise. Marc expiră profund și își apăsă cu degetele puntea nasului. La naiba, pentru fiecare informație pe care o găsim, avem încă o grămadă de întrebări fără răspuns!

— Atunci trebuie să facem un pas înapoi și să ne reorientăm, spuse Lucy. Am abordat situația asta urmând o cale greșită. De când cu bomba din San Francisco, de când a murit tipul din Malta, tot alergăm încercând să îi prindem din urmă pe vinovați și eșuăm. Recunoașteți, Madrigal este înaintea noastră! Ei îi place să joace tot felul de jocuri, nu-i așa? Se uită la Marc pentru confirmare și primi în schimb un semn lent din cap. Ea este o maestră la prostiile astea cu *să fii cu zece mișcări înaintea inamicului.* Deci ce-ați zice să nu ne mai risipim energia încercând să o prindem din urmă și să atacăm problema din alt unghi?

— Putem să o încetinim, spuse Crowne, urmând raționamentul lui Lucy. Și cum propui să facem asta?

— Cu miere se prind muștele. Lucy făcu semn către Marc. Hite ne-a oferit deja ce ne trebuie, nu?

Ea atinse cu vârful unui deget lung teancul de fotografii vechi.

El își dădu seama încotro se îndrepta ea.

— O facem pe Madrigal să vină la noi. Este obsedată să-și păstreze identitatea ascunsă. Toate aceste lucruri ar fi irezistibile pentru ea. Dacă le folosim pentru a o scoate pe Madrigal din ascunzătoare…

— O putem prinde, concluziona Lucy. Și eliminăm capul grupării Ghost5 înainte să mai facă daune.

Marc dădu din cap.

— Ar putea funcționa. Și sunt șanse mari ca ea să vină în persoană. Acesta nu este genul de material pe care Madrigal le-ar lăsa pe mâinile altcuiva.

— Ca să fie totul clar, spuse Crowne, pare că îmi cereți să iau parte la o predare ilegală.

— Treaba ta este să protejezi interesele Horizon Integral, nu? spuse Marc. Madrigal practic ține compania ta ostatică atât timp cât are acele vulnerabilități *zero-day* în posesia ei. Este doar o chestiune de timp până când cineva își dă seama că programul Sigma este numitorul comun în toate atacurile. Când se va întâmpla asta, acțiunile companiei se vor prăbuși. Așa că fereastra ta de oportunitate pentru a rezolva această problemă se închide rapid.

— Asta dacă, desigur, nu cumva vrei să aștepți să vezi ce va face! Lucy dădu lovitura de grație. Acele atacuri informatice au fost doar încălzirea. Îți garantez că orice va urma va fi un adevărat spectacol.

Crowne tăcu o clipă îndelungată înainte de a răspunde în cele din urmă.

— Va trebui să vorbesc cu Wehmeyer.

Lucy îi făcu semn să plece.

— Fă ce ai de făcut. Ea îl privi cum se îndreaptă spre o ușă de sticlă care dădea spre o terasă. Ieși afară și formă un număr pe smartphone-ul lui. Când ușa se închise în urma lui, ea se întoarse spre Marc. Înainte să spui ceva, *știu.* Știu că este un joc de noroc.

— Nu pot să te contrazic aici, fu el de acord. Dar nu prea avem opțiuni. Și mă cunoști, îmi place să arunc zarurile. Pot trimite un mesaj către câteva centre comerciale de pe dark web. Arunc câteva indicii. Îl scoatem pe Crowne în față. Pretindem că era partenerul lui Hite. Cerem mulți bani și

amenințăm că facem informațiile publice. Ea va mușca momeala.

Lucy pufni în râs, luându-l în derâdere.

— Amicul nostru serios de pe terasă nu va accepta asta niciodată. Apoi o dispoziție mai întunecată îi schimbă expresia. Dar să presupunem că o face. Să presupunem că punem mâna pe Madrigal. Ești sigur că ești pregătit pentru ce ar trebui să urmeze după asta?

— Madrigal este pragmatică, spuse Marc. Știa exact ce sugera Lucy. Ea va face o înțelegere.

Lucy ridică o sprânceană.

— Crezi? Din experiența mea, cei care cred că pot să își țină emoțiile în frâu, pur și simplu le îngroapă mai adânc decât noi ceilalți. Și când ies la suprafață… Ea se încruntă. Tu ai spus-o singur. Am văzut ce i-a făcut lui Cooper. Știi că nu a fost acțiunea unei persoane raționale. Chiar și cu toți anii care au trecut de atunci, cineva care a înjunghiat un bătrân de vreo șase ori nu se va preda ușor.

Marc își dădu seama că nu are un răspuns pentru asta.

Ușa se deschise din nou scârțâind, lăsând să intre briza de seară. Afară, soarele apusese și cerul de deasupra grădinii de un albastru-magenta se întunecase. Crowne făcu un pas peste prag.

— În regulă, începu el, domnul Wehmeyer spune că sunt…

Partea din față a capului bărbatului explodă, împroșcând cu oase și sânge, când un glonț de mare viteză intră în ceafa lui. Aerul din plămâni ieși cu un vuiet prin craterul îngrozitor care rămăsese din fața lui, după care corpul lui Crowne se prăbuși pe podea.

— La naiba! Marc se smuci înapoi când văzu imaginea înfiorătoare și Lucy se lovi de el.

Simți mirosul familiar de moarte, ridicându-se din corpul distrus al bărbatului ucis, și în mintea ei se făcu un declic. Trecu instantaneu la modul de gândire al unui soldat.

— Stai în spate, rosti ea printre dinți, împingându-l pe Marc spre perete, afară din raza altor potențiale focuri. Lucy se lipi de tocul ușii și se lăsă în jos, socotind că orice agresor care pândea afară ar ținti la înălțimea pieptului. Își vârî capul pe ușa deschisă, făcându-și rapid o imagine mentală a grădinilor din spatele casei lui Hite, iar apoi se adăposti. Imaginea era un amestec de impresii. Întuneric și umbre lungi în lumina slabă a serii. Oare își imaginase acea mișcare scurtă printre copaci și sclipirea luminii

reflectate de o lunetă?

— Vezi ceva? șopti Marc.

— Avem cel puțin un trăgător cu o pușcă de mare putere. Și dacă există unul, sigur sunt mai mulți.

Marc târî cadavrul lui Crowne spre el și îl verifică.

— Nu are nicio armă.

Lucy își înghiți blestemele. Wehmeyer insistase ca niciun reprezentant Rubicon să nu fie înarmat în timp ce lucrează cu oamenii săi pe teritoriul australian, chiar și cu arme neletale, iar Solomon fusese de acord cu această interdicție. Acum regreta decizia ei de a se supune acelui ordin.

— Trebuie să… Marc începu să vorbească din nou și, când făcu asta, toate luminile din casă se stinseră brusc. Ventilatorul care se mișca încet, atârnat deasupra mesei de biliard, se opri.

— Au tăiat curentul. Ea se grăbi spre un telefon de pe o măsuță și ridică receptorul. Nu se auzea nimic. Și telefonul fix.

Marc se uită la smartphone-ul său.

— Nici acesta nu mai funcționează. Rețeaua wireless, cea de telefonie mobilă, comunicațiile prin satelit, au picat toate. Probabil au un dispozitiv de bruiaj instalat în apropiere.

Amândoi tăcură, străduindu-se să asculte orice zgomot care ar anunța apropierea inamicului. Din partea opusă a casei, Lucy auzi un sunet de sticlă spartă și vocea unui bărbat strigând ceva.

— Zece mișcări înaintea inamicului… murmură Marc, întinse un deget spre hârtiile de pe masa de biliard. Trebuie să scoatem astea de aici!

Lucy dădu din cap.

— Uită de ele, trebuie să fugim!

— Dacă pierdem acele documente, pierdem singurul avantaj pe care îl avem față de Ghost5, răspunse el. Marc se ridică și închise ușa către grădină cu piciorul. Dă-mi o secundă… Acoperă-mă…

— Cu ce? bombăni Lucy.

În timp ce britanicul se străduia cu disperare să pună toate instrumentele de șantaj colecționate de Hite înapoi în servieta de metal, ea se îndreptă spre ușa opusă, care ducea înapoi în atriumul principal.

A întredeschis-o și s-a strecurat afară. Auzi un strigăt fără cuvinte din capătul îndepărtat al coridorului. Părea să fie agentul de pază care scoase un sunet sugrumat și plin de durere. Se auzi iar zgomot de sticlă spartă și un

alt strigăt răsună prin casă.

În întuneric, fiecare umbră putea ascunde un asasin înarmat. Lucy se ascunse repede în spatele unui stâlp larg de sprijin și privi spre ușa din față. Prin ferestrele înguste de o parte și de alta a ușii, putea distinge forma unei dube mari, negre, parcate lateral pe alee. Poteca era complet blocată, iar trei bărbați stăteau între vehicul și poartă, privind cu atenție. Erau îmbrăcați în haine de stradă închise la culoare, dar fețele lor erau ascunse în spatele unor măști de protecție tari care le dezvăluiau doar ochii. Fiecare avea în mâini ceea ce părea a fi un pistol-mitralieră, cu țeavă alungită și un amortizor de sunet gros.

Ea îi privi, așteptând ca ei să intre, dar ei au rămas pe poziții. Lucy își dădu seama cu întârziere că bărbații de lângă dubă erau acolo pentru a păzi zona. Dacă cineva ieșea din casă și încerca să fugă, sarcina lor era să-l doboare.

Casa lui Hite avea genul de securitate structurală pe care cineva bogat și paranoic l-ar prefera, cu câteva puncte de intrare și ziduri înalte în jurul grădinilor pentru a-i ține afară pe cei neinvitați. Dar asta însemna, de asemenea, că oricine ar încerca să părăsească proprietatea va putea să facă asta într-o singură direcție. În cazul de față, direct într-un val de gloanțe.

Măturați și curățați. Lucy a înțeles cum avea să se desfășoare această operațiune. Era un scenariu la care ea însăși participase frecvent ca agresor, uneori ca modalitate de apărare, dar de cele mai multe ori ca atacator. *Ceea ce înseamnă că vor intra prin spate.*

O ușă se deschise pe hol, trântindu-se de perete, și pe ea intră servitoarea îngrozită. Era complet cuprinsă de panică, cu ochii mari și pierduți de groază. Femeia o zări pe Lucy și se clătină, căzând lângă perete. De unde se afla ea, probabil Lucy părea a fi o formă umană întunecată, o altă amenințare.

Lucy deschise gura ca să o strige, dar cuvintele nu au avut timp să iasă. Zăngănitul unei arme silențioase se auzi, iar femeia care fugea tresări brusc când un glonț o lovi în spate. Se prăbuși lângă un raft ornamental și trase în jos cu ea o lampă de sticlă, care se sparse pe gresie.

Ucigașul ei intră în câmpul vizual al lui Lucy, care văzu o siluetă feminină slabă, în echipament tactic, ținând un pistol greu cu ambele mâini, de sub țeava căruia ieșea un laser ce examina zona dinaintea ei. Umerii trăgătoarei se încordară și Lucy își dădu seama în acea fracțiune de

secundă că fusese zărită.

Ea nu era conștientă de calculele ce se petreceau în mintea ei de soldat, de evaluarea instinctivă a riscurilor și oportunităților, de alegerea unui pericol în locul altuia. Modul acesta de gândire era înrădăcinat în ea. Lucy *reacționa.*

Lăsă în spate stâlpul ce îi oferea o acoperire slabă și o luă la fugă în sus pe scara curbată care ducea la primul etaj, sperând să o atragă pe ucigașa înarmată departe de Marc, pentru a-i oferi lui timp să scape.

Se auzi din nou zăngănitul armei silențioase și un glonț de calibru mare se înfipse în perete, în timp ce ea alerga. Lucy zări mișcare jos pe hol.

*

Marc auzi zgomotele și își ținu respirația, cu servieta pe jumătate închisă, încercând să bage toate hârtiile înăuntru. Prin ușa întredeschisă, o văzu pe Lucy dispărând în direcția scărilor și aproape că se aventură afară după ea, înainte ca instinctul să-l tragă înapoi.

O femeie minionă, atletică, cu o vestă tactică neagră, trecu în viteză prin dreptul ușii și sări câte două trepte pentru a alerga după partenera sa. Marc văzu pistolul în mâinile ei și simți un gol în stomac.

Știa exact ce făcea Lucy. Și știa că ar trebui să profite din plin de moment, să ia servieta și să găsească o cale de ieșire din acest loc, să iasă din raza dispozitivului de bruiaj pe care îl foloseau și să sune după ajutor.

Dar ideea de a o lăsa pe Lucy Keyes în urmă, neștiind ce se va întâmpla cu ea, era ca o minge de plumb în stomac. Nu conta că ea era mai mult decât capabilă să se apere singură, conta că el va fi cel care va pune siguranța lui înaintea siguranței ei.

Cu tot ce i se luase lui Marc în ultima vreme, Lucy era unul dintre puținii oameni pe care încă se mai putea baza, unul dintre puținii prieteni de încredere pe care îi mai avea, numărul acestora fiind în scădere. În urmă cu un an, în Somalia, Marc fusese răvășit de vinovăție, după ce fusese forțat să o lase pe Lucy pe străzile sfâșiate de conflicte din Mogadishu. Dacă o părăsea în momentul acela, era ca și când ar fi făcut aceeași alegere din nou.

Dar ea știe asta, își spuse el. *Pentru că asta e misiunea.*

Marc întinse mâna spre servietă și, când degetele lui atinseră mânerul, auzi zgârietura unei ghete pe gresia din hol. Cineva era acolo. *Un alt trăgător.*

Ușa sălii de jocuri se deschise încet.

Se ascunse în spatele mesei de biliard și își ținu respirația, privind pe dedesubt spre pragul ușii. Din unghiul său de jos, Marc nu putea vedea clar figura, dar estimă că era un bărbat, de înălțime puțin sub medie. Fiecare pas pe care îl făcea intrusul era măsurat, punând încet un picior în fața celuilalt și lăsându-și greutatea pe el cu grijă, astfel încât să nu fie auzit.

Marc se întoarse, văzând ecranul televizorului pe peretele opus. Reflectată pe suprafața ecranului, văzu forma neclară a unui bărbat în negru, cu o mână ținând un pistol îndreptat în jos spre podea, iar pe cealaltă ducând-o în dreptul gâtului.

Tăcerea fu întreruptă de un bâzâit slab. Ar fi putut fi o voce pe un canal de radio, dar nu putea știi sigur.

Silueta întunecată apucă servieta care încă stătea deasupra mesei de biliard, iar metalul zgârie pânza albastră.

Mâna lui Marc găsi un tac atârnat într-un suport pe partea laterală a mesei, iar degetele se încleștară în jurul tijei din lemn de arțar. Lecțiile polițistului bosniac care îl învățase câteva tehnici din Krav Maga îi răsunau în minte. *Folosește mediul înconjurător pentru a-ți învinge inamicul. Dacă ai îndoieli, folosește ca armă orice găsești în jur.* Trase aer în piept și îl văzut pe intrus întorcându-se, distras la vederea trupului lui Crowne întins pe covor.

Acțiunea luă locul ezitării, iar Marc ieși de la adăpost, învârtind tacul și aplicându-i o lovitură puternică. Bărbatul înarmat se întoarse, încercând să-l blocheze, dar bățul îl lovi cu putere peste față și se clătină când tacul se rupse.

*

Lucy intră pe prima ușă pe care o văzu la etajul următor și o închise cu piciorul în spatele ei, intrând într-o baie bine amenajată, cu o cadă mare de dimensiunile unei piscine pentru copii. În penumbră, în spațiul placat cu marmură se vedeau doar reflecții estompate și oglinzi de bronz, iar puțina lumină care era pătrundea prin ferestrele aburite de pe peretele opus.

Se ghemui într-un colț umbrit și își acoperi ochii, forțându-i să se adapteze la întuneric. Lucy auzi mai întâi pașii moi ce indicau apropierea urmăritoarei sale, iar apoi niște șoapte ciudate cu un timbru metalic. Vorbește *probabil la microfonul de pe gât,* ghici ea, dar Lucy nu reuși să își dea seama în ce limbă comunica. O *limbă asiatică. Nu e cantoneză sau*

mandarină.

Femeia în negru deschise ușa cu piciorul și intră în cameră, laserul roșu al armei ei pâlpâind și ricoșând din oglinzi. Se întoarse spre ușa de sticlă a cabinei de duș și o deschise.

Lucy atacă. Ieși din umbră rapid, cu capul în jos, pregătită pentru o lovitură din umăr, cu toată forța. Izbind-o pe femeia mai mică în spate, toată energia atacului ei o făcu să cadă în cabina de duș goală. Înainte ca femeia să-și poată reveni, Lucy lovi comenzile dușului, împingându-le la capătul roșu aprins al cadranului.

Un jet puternic de apă fierbinte țâșni din capul de duș montat pe tavanul cabinei, iar femeia scoase un țipăt ascuțit când o opări. Lucy luptă cu instinctul natural de a se retrage, aplecându-se pentru a-i aplica două lovituri puternice în abdomen.

Crezu că vor fi suficiente pentru ca femeia să nu se mai poată ridica, dar Lucy subestimase duritatea adversarei sale. Femeia își pierduse pistolul odată cu șocul jetului de apă aburindă, dar nu și determinarea. Ea ieși în fugă din cabină urlând și intră în Lucy, zgâriind-o pe față.

Lucy văzu lumina reflectându-se în marginile de oțel ale unui pumnal care alunecă din mâneca femeii în mâna acesteia. Ea se feri când femeia flutură lama la nivelul ochilor ei, dar simți o durere ascuțită când îi atinse obrazul.

*

Bărbatul înarmat îl lovi orbește pe Marc, aruncând cu servieta în el. Nu fu suficient de rapid pentru a o evita, iar servieta metalică îl izbi în umăr. Lovitura fu suficient de puternică pentru a deschide încuietoarea, și tot conținutul ei se vărsă pe podea, vechea casetă video căzând mai încolo, pe covor.

Se dădu în spate din cauza loviturii, dar celălalt bărbat își pregătea deja pistolul să tragă. Marc nu avu de ales decât să reducă din nou diferența dintre ei și să încerce să ajungă la el înainte să poată trage.

Au intrat într-o luptă stângace. Bărbatul înarmat era mai mic decât Marc, dar era îndesat și musculos și un ucigaș antrenat. Era tot ce putea face Marc pentru a împiedica pistolul voluminos să se îndrepte spre capul lui. Bărbatul apăsă pe trăgaci, dar glonțul se înfipse în tavan. La descărcare, revolverul cu aspect ciudat scoase un sunet înăbușit, nu mai mult decât un *clic-clac* metalic, însă Marc nu avu timp să se oprească să se gândească la

modul de funcționare.

Cei doi se luptară, zgâriindu-se unul pe celălalt, căzând peste masa de biliard. Bărbatul înarmat se smuci, pocnindu-l pe Marc cu mânerul armei.

Impactul îl zgudui, și momentul necesar pentru a-și reveni fu suficient pentru ca celălalt bărbat să-l apuce de față. Îl prinse cu mâna și prin mănușă încercă să-i împingă ochii în orbite cu degetele, în timp ce palma îi acoperea gura, sufocându-l.

Marc reacționă și îl mușcă sălbatic de zona dintre degetul mare și arătător, mușcătura zdrobind carnea prin materialul mănușii. Trase tare, iar bărbatul scoase un țipăt lung de agonie, dându-i drumul și oferindu-i un moment bun să acționeze.

În acel moment, Marc îi aplică o serie de lovituri rapide cu pumnul, ca un piston, așa cum îl învățase instructorul său, țintind în țesuturile mai moi din jurul gâtului și sub maxilar. Menținându-și avântul, cu cealaltă mână încă strânsă fermă în jurul încheieturii bărbatului, izbi cu putere mâna în care ținea pistolul de marginea mesei de biliard până când pistolul părăsi strânsoarea adversarului său și căzu pe podea.

Marc îl împinse pe bărbat pentru ultima dată pentru a-l dezechilibra și se întinse după armă. Aproape inconștient, Marc simți o nouă mișcare în partea opusă a camerei, undeva lângă ușa de la terasă.

Puse mâna pe pistol, în timp ce se rostogoli. Arma părea densă și necalibrată, iar el apăsă iar și iar pe trăgaci când se întoarse spre celălalt bărbat. Atacatorul lui Marc fu lovit în coapsă și în burtă de la mică distanță. Ca și înainte, de fiecare dată când trăgea, nu se auzea niciun zgomot, ci un zdrăngănit înăbușit, atunci când simțea reculul greu în încheietura mâinii.

Bărbatul se prăbuși la pământ cu respirația sugrumată și un val de sânge îi udă picioarele. Lovitura din coapsă trecuse prin artera lui femurală.

Gâfâind, Marc încercă să se ridice în picioare, dar era cineva în spatele lui. O altă siluetă în negru se afla deasupra lui Marc, cu o față aspră și dură, ținând în mână o pușcă cu lunetă lungă ca o suliță.

Patul puștii coborî și îl lovi pe Marc în cap, făcându-i vederea să se întunece și să se prăbușească.

*

Lupta se mută din baie înapoi pe palierul de la primul etaj.

Lucy era în defensivă, retrăgându-se cu fiecare pas înainte pe care îl făcea cealaltă femeie. Era mai mică și mâna ei nu era atât de lungă ca a lui

Lucy, dar lungimea pumnalului de luptă îi dădea un avantaj pe care Lucy nu voia să-l testeze.

Întrezări chipul adversarei, în lumina slabă care se revărsa prin ferestre. Asasina era din Asia de Est, ceea ce avea sens gândindu-se la limba pe care o auzise Lucy mai devreme și putea vedea dispozitivul de comunicații cu microfon din jurul gâtului subțire al femeii. Fața ei era de un roz-roșiatic pe partea în care dușul o opărise, iar părul ei era tuns suficient de scurt pentru a te duce cu gândul la cineva cu obiceiurile unui soldat.

Echipamentul și concentrarea furioasă din ochii ei păreau să susțină această idee. Lucy nu se confrunta cu vreun asasin la comandă sau un criminal local talentat. Această femeie era pregătită militar. Dar asta era ceva de care putea profita.

Pierdea spațiu de manevră, dând înapoi spre balustrada de la marginea palierului. O durere difuză venind de la bandajul din jurul piciorului ei amenința să-i afecteze viteza și încercă să o ignore.

Lucy se prefăcu că se poticnește și lăsă o mică deschidere pentru a vedea ce face inamica. Aceasta înghiți momeala fără ezitare, urmând ceea ce învățase la antrenament – să ucidă rapid, oricând se prezintă ocazia.

S-a lansat înainte cu pumnalul, dar partea laterală expusă pe care o viza dispăru brusc.

Lucy îi întrerupse mișcarea, prinzând-o de braț înainte de a se putea retrage, răsucindu-l sub cot, smulgându-i cuțitul din mână în aceeași mișcare. Articulația i se dislocă și femeia urlă de durere. Lucy o lovi puternic peste genunchi.

Împingându-se în călcâie, pipăi cuțitul pentru a se asigura că îl ține bine și se aplecă înainte, gata să atace și să termine treaba.

În spatele ei, o parte a balustradei de lemn explodă în așchii și ea fu doborâtă, tresărind la acest nou atac.

Întorcându-se, Lucy văzu o altă siluetă, un bărbat în echipament tactic negru încercând să încarce un nou cartuș într-o pușcă lungă, țintind-o către ea.

— Nu! strigătul venea din cealaltă parte a atriumului. Avem nevoie și de ea în viață!

Lucy cunoștea această voce. Degetele ei se strânseră în jurul mânerului pumnalului furat, când o siluetă familiară apăru, urmată de doi bărbați mascați care îl târau la mijloc între ei pe Marc, aproape inconștient. Inima îi

stătu în loc, dar apoi emoția se înecă într-un nou val de furie.

— *Kara,* scuipă ea, transformând numele femeii într-un blestem. Cățea nenorocită.

Capitolul 13

Valul de durere care îi cuprinsese capul lui Marc pulsa ca o ființă vie, când simți niște mâini musculoase târându-l în spatele unui vehicul și aruncându-l pe podeaua metalică. Sunetele înăbușite începură încet să se transforme în voci umane și auzi zgomotul unui motor pornind. Era un miros puternic, ca de gaz. Oare este *real sau doar mi-l imaginez?* Își aminti că cineva îi spusese odată că oamenii care au suferit leziuni ale creierului simt mirosuri care nu sunt acolo. Iar bărbatul cu pușca îl lovise foarte tare.

Metalul pe care stătea fața lui vibră și vehiculul porni, încerca să-și revină și părea să dureze o veșnicie. Durerile ascuțite din craniu și presiunea din intestine scăzuseră, dar doar puțin. Mâinile lui erau grele, ca de plumb, legate între ele cu o bandă de plastic pentru cabluri strânsă bine.

Reveni cu gândul la lovitura care îl lăsase inconștient, înapoi în sala de jocuri a lui Hite. Asta *simți când ai o comoție cerebrală?* Nu reuși să continue gândul și acesta dispăru.

Fu nevoie de toată puterea pentru a se rostogoli pe o parte. Primul lucru pe care se concentrară ochii lui fu servieta de metal stând în picioare, între o pereche de picioare încălțate cu ghete. Privirea lui Marc urcă în sus urmând corpul persoanei care păzea servieta și își fixă privirea pe ochii plini de ură care se uitau la el. O femeie asiatică, slăbuță, în echipament de luptă, cu un braț într-un bandaj improvizat, îl privi pe Marc cu o animozitate nedisimulată. Ea voia să-l omoare; se vedea clar pe fața ei.

Un fulger galben-portocaliu licări prin dreptul geamurilor din spate ale dubei, făcând-o pe femeie să se uite în sus. O clipă mai târziu, se auzi bubuitura unei explozii.

Cineva din față dădu un ordin, iar duba mări viteza, crescând distanța dintre ei și explozie. Marc se gândi la mirosul de gaz. Așa își acopereau urmele? Își imagină casa scumpă de pe stâncă, a lui Hite, arzând în flăcări. La început ar părea un accident, cel puțin până când cineva ar examina cadavrele scoase din clădire.

Un val de groază rece îl zgudui odată cu gândul acesta. Se uită în jur, ignorând durerea generată de fiecare mișcare, cercetând interiorul întunecat

al dubei. Văzu bărbați mascați cu pistoale, apoi fu ușurat să o vadă pe Lucy stând în partea opusă. Sângera de la o tăietură de pe obraz netratată, iar mâinile îi erau legate cu o bandă de plastic, similară cu cea cu care erau legate și încheieturile lui Marc. Momentul acela nu dură mult.

Ea îi întâmpină privirea și îi făcu un semn din cap cu tristețe, care comunica o mulțime de informații nerostite. *Suntem iar în rahat,* asta voia să spună.

— Asta pare… familiar, spuse Marc cu voce tare.

— I-au ucis pe toți ceilalți, răspunse Lucy, întrerupând contactul vizual. I-au împușcat în spate în timp ce încercau să fugă. I-au executat.

Marc își dădu seama cu întârziere că nu era nici urmă de agentul de pază sau de personalul casei în dubă cu ei.

— Asta a devenit Ghost5, nu? Lucy puse întrebarea cuiva care stătea vizavi de ea, iar Marc se mișcă să poată vedea cu cine vorbea. Ei distrug viețile oamenilor nevinovați fără remușcări. Și pentru ce?

Kara Wei se aplecă din umbră și îl privi, ignorând cuvintele lui Lucy.

— Îmi pare rău, Dane, spuse ea, dând din cap. Nu trebuia să te bagi.

Pentru o clipă, Marc uită de durerea ascuțită din capul său, fiind surprins să o vadă acolo.

— Ce-ai făcut? îi scăpă lui întrebarea. Voia să știe de ce îi înșelase pe cei de la Rubicon, de ce îl înșelase *pe el.* Nu înțeleg de ce faci parte din asta.

Kara își înclină capul și îl privi atentă, de parcă cuvintele lui Marc ar fi fost rostite într-o limbă străină pe care nu o putea înțelege.

Marc îi știa chipul și numele și credea că o cunoaște, dar acum tânăra în geaca de piele roșie era o străină pentru el și se întrebă pentru o clipă dacă lovitura lui la cap afectase asta în vreun fel.

Expresia Karei era *greșită,* într-un fel pe care nu îl putu exprima în cuvinte. Aproape ca și cum ar purta o mască pictată. Era falsă, ca noua identitate pe care i-o oferise Rubicon.

Apoi creierul lui a prins din urmă percepțiile sale. Nu, Kara Wei nu devenise o persoană diferită. De fapt, îi arăta lui Marc cine era cu adevărat. *Aceasta nu este masca ei,* se gândi el, *acesta este adevărul. Masca era cine se prefăcea că este în preajma noastră.*

— Nu mai pot face nimic pentru tine acum, îi spuse Kara. Ceea ce se va întâmpla în continuare nu va mai depinde de mine.

— Când mă voi elibera, spuse Lucy, cu o voce amenințătoare, o să te fac să regreți.

Kara ridică privirea spre ea.

— Nu ar trebui să fii supărată că ai avut încredere în mine. Nu e vina ta. A trebuit să fac asta ca să supraviețuiesc.

Cuvintele fură rostite pe un ton plat, iar faptul că prietena lui recunoscu că îi trădase îl făcu să simtă un gol în piept.

— Ai fost vreodată una dintre noi? întrebă Lucy.

— Nu am fost niciodată parte dintr-un grup, spuse Kara sumbru, tonul ei asprindu-se când făcu semn către unul dintre bărbații înarmați mascați. Ridică-l de pe podea.

Niște mâini îl traseră pe Marc de brațe și îl puseră pe una dintre băncile sudate pe peretele interior al dubei. Un bărbat înarmat îl împinse într-o poziție așezată în fața femeii cu brațul rupt, care continua să-l privească cu ură.

— Care este problema ei? spuse Marc, indicând cu bărbia către ea.

Kara arătă un sac negru pentru cadavre care zăcea lângă ușile din spate.

— I-ai împușcat tovarășul. Bănuiesc că de asta nu este foarte fericită.

— Ah. Da. Lui Marc i se uscă gâtul, amintindu-și greutatea pistolului cu amortizor din mâna lui. Nu prea mi-a dat de ales.

— Liniște, spuse Kara, când începură să răsune sirene în fața lor.

Lumina de la girofarurile roșii pătrunse pulsând în interiorul dubei când trecură pe lângă mașinile de pompier și ambulanțele care mergeau cu viteză în sens opus, iar Marc încercă să-și întindă gâtul pentru a privi prin cabina șoferului, dar bărbatul înarmat de lângă el îl împinse înapoi la locul lui, împungându-l în piept cu pușca Micro Uzi cu amortizor.

— Stai acolo, scrâșni el din dinți.

Marc se dădu bătut, pentru moment, și își lăsă capul pe spate. Și-a petrecut restul drumului făcând o hartă mentală a locurilor în care era vânăt sau rănit, evaluând durerea și încercând să uite de ea.

Geaca îi fusese ruptă pe alocuri, căptușeala ieșind la vedere în dreptul umărului și în jurul buzunarelor. Probabil că atunci când era aproape inconștient, îl verificaseră, căutând arme sau dispozitive de urmărire. Nu simțea greutatea spyphone-ului în buzunar și nu vedea pe nicăieri tableta sau rucsacul.

Răpitorii săi dăduseră dovadă de inteligență în ceea ce privește

securitatea operațională. Telefoanele, căștile de comunicații, tableta, toate dispozitivele care aveau un localizator GPS pe care Rubicon îl putea activa, dispăruseră. Singurul lucru care mai era la locul lui era ceasul de scufundări uzat de la mâna sa. Marc se uită la acele de ceasornic luminoase ale ceasului Cabot și privi cum trec minutele. Se întrebă cât va dura până când Solomon și Wehmeyer vor afla despre explozia de la casa lui Hite. *Ce vor face în continuare?*

Duba merse în tăcere aproape încă o oră, înainte de a vira brusc într-o zonă inundată de o lumină ce bătea din sus, de la niște reflectoare. Marc auzi zgomotul motoarelor de avion și ghici că intrau în incinta aeroportului din Sydney. Nicio altă pistă de aterizare nu ar fi fost suficient de aproape pentru a ajunge la ea într-un timp atât de scurt.

Îi aruncă lui Lucy o privire pieziș, iar ea îi întâlni privirea în tăcere. Probabil că se gândea la același lucru ca și el. În zona de est a aeroportului, se afla avionul A340 al lui Ekko Solomon, parcat printre celelalte avioane private, după ce echipa zburase cu el din Franța cu mai puțin de patruzeci și opt de ore în urmă. Însă, fiind înconjurați de oameni înarmați, Marc și Lucy nu aveau cum să se elibereze și să se întoarcă la aeronava companiei Rubicon, și nici nu exista vreo modalitate de a-i alerta pe Assim și pe ceilalți de la bord că se aflau în apropiere.

Duba trecu printr-o poartă fără să se oprească, ceea ce era un semn rău pentru cei doi. Asta însemna că Ghost5 ocolise deja securitatea aeroportului și o idee înfricoșătoare îi veni în minte.

Dacă Sydney era următoarea țintă pentru arma cibernetică Arquebus? Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi preluat controlul asupra sistemul de control al traficului aerian? Gândul la potențialele distrugeri îngrozitoare îl trezi la realitate.

Se uită înapoi la Kara, încercând încă o dată să ajungă la femeia pe care credea că o cunoștea.

— Îți pasă că oameni nevinovați au murit din cauza lui Madrigal? Sau ești incapabilă de așa ceva?

— Nu știi nimic despre mine, răspunse ea, pe un ton neutru.

— În această privință suntem de acord, spuse el. Kara Wei pe care o știam nu ar fi implicată în așa ceva.

— Acea persoană nu există, spuse femeia. Este o fantomă pe care ai făcut greșeala de a o crede reală.

Duba încetini și îi zgudui când trecu pe o rampă lată, iar Marc zări un tunel metalic spațios care îi înconjura. Urcau într-un avion de marfă imens, aripile albe ale fuzelajului fiind vizibile pentru scurt timp. Odată ce ajunseră înăuntru, vehiculul se opri și în spatele lor pistoanele grele se puseră în mișcare închizând încet ușile masive.

— Afară cu voi, ordonă bărbatul înarmat, împingându-l din nou pe Marc cu pistolul Uzi.

Lucy coborî pe puntea avionului de marfă la timp pentru a vedea ușile din spatele aeronavei închizându-se cu o bufnitură. Duba neagră era așezată într-o parte, spațiul fiind suficient de larg pentru două vehicule parcate unul lângă altul. În trecut, călătorise la bordul giganticelor aeronave de transport militar C-5 Galaxy ale Forțele Aeriene ale Statelor Unite ale Americii, dar acesta era mai mare chiar și decât acele avioane. Cala se extindea în sus și în față, iar pereții curbați erau acoperiți cu un material izolator de culoare portocaliu spre maro, pentru a reține căldura și a amortiza vibrațiile. Spre botul avionului, ea văzu că interiorul fusese modificat, fiind instalate acolo niște containere. Pânze complexe de cabluri erau prinse pe pereți, ducând către insule masive de echipamente hardware care păreau a fi de origine militară. Aerul dinăuntru mirosea a ozon și a combustibil.

În fața lor, o mână de oameni – toți îmbrăcați ca și când erau la un club de muzică rock sau la o competiție de *World of Warcraft* – montau calculatoare portabile și echipamente de comunicații.

Lucy riscă și se îndepărtă puțin de bărbatul înarmat care o supraveghea, atunci când acesta fu distras scoțându-și masca de luptă, și încercă să arunce o privire afară printr-un hublou. Văzu becul roșu intermitent al unei lumini de aterizare de la capătul unei aripi late și înalte. Sub unul dintre motoare, se afla o autocisternă cu combustibil pentru avion, al cărei furtun era conectat la sistemul de alimentare al avionului, semănând cu o trompă de elefant.

— Un *Ruslan,* spuse Marc, din spatele ei.

— Un ce?

— Acesta este un An-124, explică el. Cel mai mare avion de transport militar de pe Pământ. Mă întreb cum a ajuns așa ceva în mâinile celor din Ghost5.

— L-am cumpărat, spuse o voce nouă, cuvintele tăioase trădând un accent germanic și o atitudine amenințătoare.

Lucy se întoarse și văzu un tip venind dinspre partea din față a avionului. Avea pielea închisă la culoare, o expresie dură, dar era chipeș și îi privea cu atenție.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Marc. O zi mai târziu, le-ați furat banii înapoi din conturile lor bancare elvețiene.

Lucy auzi o femeie chicotind.

— Nu. Avem niște standarde. Cuvintele aveau aceeași cadență pe care o auzise în parcarea din San Francisco, doar că fără filtrul digital care să mascheze vocea reală. O siluetă își făcu apariția, îmbrăcată într-o geacă de piele șifonată, trasă peste un hanorac negru. Mâinile cu degete lungi ridicară gluga închisă la culoare. Lucy văzu un păr roșu ca henna și o față care ai fi zis că e a unei actrițe de la Hollywood în plină glorie. Era aceeași față pe care o văzuse pe vechea casetă video, cu douăzeci de ani mai în vârstă. Bine ați venit, spuse ea, uitându-se spre Lucy și apoi spre Marc. Este o oportunitate rară pentru mine. Nu întâlnesc adesea oamenii care mă urmăresc în lumea reală, nu față în față.

Madrigal zâmbi de parcă știa că câștigase.

Marc o recunoscu și el.

— Marie Stone, spuse el, pronunțând cuvintele clar și răspicat. Credeam că ești mai înaltă.

În ciuda stăpânirii de sine, pentru o clipă, Madrigal nu putu să-și ascundă expresia de enervare atunci când Marc îi pronunță numele adevărat. Privirea ei deveni foarte serioasă.

— Ai auzit vorba aceea care spune că poate fi periculos să cunoști prea puține lucruri despre un subiect?

— Ah, dar știu multe, continuă el, hotărât să răsucească cuțitul în rană, cât mai avea ocazia. Mai ales despre tine, Marie.

— Mă îndoiesc.

— Nu, e adevărat. Marc dădu din cap. Prietenul tău, Chuck, de la Horizon Integral, era mai paranoic decât bănuiai tu, cred. A consumat mult timp și bani pentru a afla informații despre tine. Presupun că acesta a fost un motiv suficient de bun pentru a-l ucide. Ultima propoziție o spuse cu voce tare, astfel încât și ceilalți hackeri din gruparea Ghost5 să-l audă. Se opriră, și mai mulți dintre ei se întoarseră pentru a vedea cum avea să se desfășoare discuția. Marc tremură, mimând efectul electrocutării. *Bzzz*. Urât mod de a muri.

Expresia neutră a lui Madrigal se încordă, iar Lucy știa că el mai marcase un punct. Dar, oricât de mult i-ar fi plăcut asta, dacă Marc continua, l-ar fi ucis. Britanicul nu părea să știe niciodată când să-și țină gura.

— Apropo de asta, spuse Madrigal după o clipă. Întinse o mână. Unul dintre trăgătorii din casă, femeia căreia îi dislocase brațul Lucy, se apropie și îi înmână servieta cu care o șantaja Hite, după care se retrase. Celălalt trăgător, tipul mai în vârstă care, cel mai probabil, îl împușcase pe Crowne, stătea în apropiere și privea în tăcere, stoic. Vreau să vă mulțumesc că mi-ați găsit asta, adăugă Madrigal. Sunt câteva lucruri care mi-au scăpat de-a lungul anilor. Această servietă va ajuta la acoperirea unora dintre aceste lacune.

O deschise și în ochii ei se văzu o lumină ciudată când atinse fotografiile și hârtiile. Lucy nu-și putea da seama ce spunea acea expresie. Poate era durere, furie, fericire sau toate trei la un loc.

— Știam că cineva investiga operațiunile noastre, continuă femeia. Imaginați-vă cât de surprinsă am fost să descopăr despre cine este vorba. Grupul Rubicon. Brigada justițiară privată a lui Ekko Solomon. Din fericire pentru mine, am reluat legătura, recent, cu cineva care știe foarte multe despre – cum o numește el? Divizia pentru Situații Speciale.

Își înclină capul spre Kara.

Lucy își dădu seama că își ținea respirația și maxilarul i se încleștă. Oricât de mult nu voia să recunoască, la fel ca Marc, păstrase o urmă de speranță că totuși Kara nu era trădătoarea care părea să fie.

Acea urmă dispăru.

— Britanicul este Marc Dane, spuse Kara, pe tonul ei direct și practic. El este cel fotografiat de dronă.

— Fost ofițer al serviciilor secrete britanice, în Secția K de la MI6, spuse Madrigal, urmărind reacția lui Marc. Da, mi s-au spus multe despre tine. Propria ta organizație te-a dat afară când ți-ai pierdut echipa într-o ambuscadă teroristă. Ești priceput și isteț, dar nu prea îți controlezi bine impulsurile. Te cam bagă în necazuri.

Lucy știa foarte bine cine îi furnizase aceste informații și se uită la fosta sa tovarășă, când Madrigal îi făcu semn Karei să continue.

— Ea a lucrat la Forțele Speciale ale Armatei Statelor Unite, înainte să fie închisă pentru că a încercat să-și omoare comandantul. Când a evadat

din închisoare, a ajuns să lucreze pentru Rubicon. Numele ei este Lucy Keyes. Este lunetistă.

Lucy simți privirea lui Marc asupra ei, dar nu se uită la el. Existau detalii despre trecutul ei pe care nu le știa și nu așa voia ca el să afle despre ele. Se uită fix la Kara. Nu mai avea nicio îndoială cu privire la intențiile ei.

— Un spion și un asasin, spuse Madrigal. Arătă către bărbatul care stătea lângă ea. Erik, aici de față, crede că ar trebui să aștept până când suntem deasupra oceanului pentru a vă arunca pe amândoi, împreună cu asta. Ridică servieta. Mă gândesc serios la asta. Încet, în mod deliberat, Madrigal băgă mâna sub geacă și scoase un pistol Taurus mic, semiautomat. Întoarse pistolul, ținându-l de țeavă, și îl oferi ca pe un cadou celeilalte femei. Poate că ar trebui să o faci tu pentru mine, Song? Ea făcu o grimasă. Îmi pare rău. Tot uit. *Kara.*

— Nu voi omorî pe nimeni, spuse Kara, după ceva timp.

Fața ei nu trăda niciun fel de emoție.

Madrigal tăcu pentru câteva clipe, înainte să răspundă.

— Bineînțeles că nu. Zâmbi din nou, punând pistolul deoparte. Avem oameni care să facă asta pentru noi. Dădu din cap spre trăgătorul mai în vârstă, iar el veni în față, trăgându-l pe Marc de braț.

Lucy simți vârful unei arme lovind-o în spate.

— Mișcă-te, spuse Erik, împingând-o înainte.

*

Marc știa că erau într-o situație gravă atunci când trăgătorii îi târâseră pe el și pe Lucy afară din casă. Faptul că îi lăsaseră în viață, însemna că exista o gamă largă de lucruri urâte care îi așteptau și la care nu voia să se gândească prea mult.

Madrigal savura în mod clar faptul că avea viața lor în mâinile ei, iar asta se potrivea cu ceea ce știa el despre modul ei de operare. Îi plăcea senzația de control asupra celorlalți, puterea de a decide cine trăiește și cine moare, apăsând pe un buton. Charles Hite fusese victima ei, iar acum Marc se aștepta să aibă o soartă similară. Oricine altcineva i-ar fi împușcat și le-ar fi lăsat trupurile să ardă în casă. Madrigal voia ceva de la ei. Dacă Marc ar fi putut să-și dea seama ce anume, putea folosi asta ca pe un avantaj… Tresări de la durerea de cap pe care o simți și care nu-l lăsa să gândească limpede.

Se uită în jur, în timp ce bărbatul cu pușca îl împingea spre botul

avionului. Marele avion de transport Antonov fusese transformat într-un fel de centru mobil pentru hacked și trebuia să fie de acord că era o mișcare inteligentă. Avionul putea călători pe ascuns, putea ateriza în orice aeroport mare, iar echipa Ghost5 nu trebuia decât să se conecteze la rețelele locale de internet pentru a începe să facă probleme. De fapt, cu suficient combustibil la bord, ei puteau rămâne în aer ore întregi, folosind conexiuni prin satelit pentru a face același lucru.

Hackerii cu pălărie neagră îl priviră sceptici când trecu pe lângă ei. Tocmai se instalau, își puneau mașinile în funcțiune, porneau laptop-urile și calculatoarele. Orice ar fi plănuit Madrigal să facă în continuare, avea sentimentul că va începe în curând.

Marc își aruncă privirea peste echipamente, observând elementele pe care le putea recunoaște de la distanță, iar apoi zări serverele pentru comunicații poziționate lângă peretele avionului. Era un echipament militar, dar nu de fabricație occidentală. La bordul unui avion construit în Ucraina și cumpărat de la guvernul Libiei, el se aștepta să vadă dispozitive rusești, dar echipamentul montat acolo era din altă parte. Se strădui să identifice de unde, încetinindu-și pasul.

— Mișcă-te mai departe, izbucni omul cu pușca și îl împinse pe Marc. El se întoarse, săgetându-l cu privirea pe răpitor și, deodată, îi veni răspunsul. Era chiar în fața lui, la propriu.

— E din Coreea, spuse Marc.

— Ce? spuse bărbatul, cu mâinile strânse în jurul puștii.

Asemenea femeii cu brațul rupt și mascații din dubă, trăgătorul era din Asia de Est. Dar nu era chinez sau japonez. Cu cât Marc îl studia mai mult, cu atât devenea mai sigur de asta.

— Din Nord, spuse el ferm și se uită la Madrigal în timp ce femeia mergea în spatele lor. Nu poți face foarte multe ca actor non-statal. Așa că ai apelat la Phenian și ce ai făcut? Ai făcut o înțelegere cu ei? făcu semn către echipamentul de comunicații. Ți-au dat servere și forță de muncă. Iar tu le oferi o nouă armă pentru războiul cibernetic.

— Asta este o teorie interesantă, spuse Madrigal pe un ton relaxat. Dar Ghost5 nu lucrează cu guvernele. Nu este stilul nostru. Ultimele cuvinte nu îi erau adresate lui Marc, ci mai degrabă echipei ei, care urmărise confruntarea cu interes. Vulpoiul și Pisica sunt aici în numele unei alte părți interesate, una care este aliniată cu obiectivele noastre actuale. Asta e tot.

— Pe naiba, replică Marc.

Mintea lui încerca să rearanjeze rapid fragmentele de informații care îl bombardaseră în ultimele zile. Mențiunea lui Assim despre legătura Coreei cu accidentul cu trenurile de metrou din Taipei, uciderea bătrânului ofițer de la CIA, dosarul cu informații cenzurate despre Operațiunea Overtone și acum identitatea trăgătorilor și echipamentul din avion. Totul îl trimitea cu gândul în aceeași direcție.

Nu avea nimic de pierdut, așa că îi aruncă în față lui Madrigal singura ideea care avea logică.

— Toate celelalte atacuri au fost modul tău de a testa în teren programul Arquebus și vulnerabilitățile *zero-day* pe care le-ai cumpărat de la Hite. Dădu din cap. Credeam că ești aici pentru a ataca Sydney, dar nu e asta ținta. Vei ataca *Seulul.* Gândurile lui Marc se derulau pe măsură ce le spunea cu voce tare. Își aminti ce spusese Wehmeyer despre capitala sud-coreeană. Jumătate din infrastructura critică a orașului se bazează pe programul HIOS Sigma. Ce țintă mai bună există pentru Coreea de Nord decât asta? Spune-mi că greșesc.

— Ceea ce facem noi, spuse Madrigal cu răceală, este să le dăm o lecție celor bogați și puternici. Noi facem corporațiile și guvernele să le fie teamă de cetățeni și să-i respecte, nu să-i trateze ca pe niște vite. Noi suntem justiția care vine să-și încaseze datoriile. Și sunt mulți oameni care merită să învețe această lecție, pe calea mai grea.

— Ca pasagerii din trenurile din Taipei? Oamenii din acele mașini din Germania? Sau cei care aproape că au fost loviți de o explozie în San Francisco? Ei și-au meritat-o? Clătină cu amărăciune din cap. Minți, îi spuse Marc. El știa asta instinctiv. Privind în ochii înghețați ai lui Madrigal, zări adevărul și profită de moment. Te minți pe tine și pe propria ta echipă. Făcu semn către ceilalți hackeri. Marc încercă să facă un pas înainte, dar bărbatul pe care Madrigal îl numise Vulpoiul îl apucă de braț și îl trase înapoi. Ei știu cine l-a ucis pe Lex Wetherby? Ei știu adevăratul motiv pentru care faci asta? Nu este vorba despre dreptate, *Marie.* Este vorba doar despre *tine.*

— Ce mișcare inteligentă, spuse ea. Hai să vedem în ce măsură te ajută.

Madrigal îi aruncă o privire lui Erik și el o împinse iar pe Lucy.

Marc se deplasă singur, vrând să evite încă o lovitură de la bărbatul cu pușca, care îl privea cu și mai multă suspiciune acum.

— Vorbești prea mult, spuse Vulpoiul.

— Mi s-a mai spus, răspunse Marc.

Când ajunseră în fața aeronavei, Marc se aștepta să fie trimis sus pe scară unde se afla echipajul, dar Erik clătină din cap cu un aer serios și îi făcu semn să continue să se miște.

— Nu te uita acolo sus. Tu te duci în frigider.

Trecând printre mănunchiuri groase de cabluri de alimentare și de date care duceau către centrul mobil al hackerilor, Marc văzu că partea din față a avionului fusese modificată. Majoritatea avioanelor An-124 aveau un mecanism care putea ridica întreaga parte frontală, astfel încât marfa să poată fi încărcată din față și din spate în același timp, dar acestei aeronave îi lipsea acea instalație. În schimb, botul avionului fusese sudat și închis cu pereți, formând o cabină separată. Singura cale de intrare era o trapă care semăna cu cea a unei camere etanșe, iar Vulpoiul o deschise în timp ce Erik ținea arma îndreptată spre Marc și Lucy.

O notă familiară de aer uscat și miros de ozon îi înțepă nările lui Marc în timp ce erau conduși înăuntru, iar el știa ce avea să găsească acolo.

Acea cabină din față adăpostea creierul operațiunii Ghost5. Spațiul era plin de cabinete cu servere, cu luminițele lor complexe licărind, iar cablurile de date erau încolăcite în grămezi, dispărând apoi în fuzelaj prin canalele de acces înguste de pe punte. Fiecare cabinet cu servere stătea pe un podium rezistent la vibrații, într-o cușcă blindată și, la rândul său, întreaga „fermă” de servere se afla în spatele unei alte bariere, un gard dens de metal. De partea lor, în mica anticameră, se afla un birou de supraveghere, cu un panou cu monitoare.

Lucy se uită în jur.

— Ce naiba se presupune că ar trebui să facem aici?

Erik scoase un alt set de benzi de plastic pentru cabluri.

— Faceți-vă comozi. Aceasta este casa voastră pentru următoarele unsprezece ore.

Încă o dată, locotenentul lui Madrigal își ținu pistolul îndreptat asupra lor, în timp ce Vulpoiul le prinse mâinile de gardul de metal, legând alte benzi de plastic pentru cabluri peste legăturile pe care le aveau deja în jurul încheieturilor.

Marc nu se opuse. Fermitatea din ochii lui Erik îi spunea că bărbatul îi va împușca pe amândoi dacă ar încerca ceva. *Mai trage de timp,* se gândi el.

— Știi că discursul lui Madrigal de mai devreme a fost o minciună, spuse Marc. Nu era o întrebare. Deci, ție ce îți iese din asta? Bani? Arătă cu bărbia spre Vulpoi. O medalie frumoasă de la Liderul Mult îndrăgit? Sau Madrigal te are cu ceva la mână?

Știa că atinsese o coardă sensibilă când maxilarul lui Erik se încleștă.

— Ăsta este momentul în care încerci să-mi faci o ofertă mai bună? zâmbi el larg. În ciuda a ceea ce ai putea crede, sponsorul tău Solomon nu poate să arunce cu bani în noi ca să ne facă să dispărem.

— Deci ești genul loial, nu? spuse Lucy, continuând jocul lui Marc. De aceea a fost ucis Wetherby? Pentru că nu era suficient de loial? Ea îl fixă cu privirea pe Vulpoi în timp ce acesta îi prindea mâinile de gardul metalic. Și tu… a fost lovitură dificilă, să nimerești o astfel de țintă în mișcare de la distanță. Pun pariu că nici măcar nu ai transpirat omorându-l pe Crowne mai devreme, acasă la Hite.

Vulpoiul îi aruncă o privire scurtă, apoi se îndepărtă.

— Ești la fel ca el, spuse el, arătând din cap spre Marc. Vorbești prea mult. Wetherby a murit pentru că era slab, comentă Erik, punând capăt conversației în timp ce cei doi bărbați înarmați ieșiră prin trapă. A primit ce a meritat.

Ușa se închise cu un zgomot puternic și Marc așteptă să se termine șuieratul provocat de etanșate, înainte să se întoarcă spre Lucy.

— În regulă. Odată ce suntem în aer, opțiunile noastre se vor diminua considerabil…

— De acord. Lucy făcu o grimasă. La naiba, mi se pare mie sau se face din ce în ce mai frig aici?

— Și uscat. Marc dădu din cap spre ferma de servere, unde erau vizibile conductele din tavanul cabinei modificate. Acolo sus sunt probabil dezumidificatoare, care trag toată umezeala din această cameră.

— Am înțeles. Pentru calculatoare… Dădu din cap, privind în jur. Și e mult mai puțină izolație aici.

— Este configurat în așa fel încât să țină echipamentul la rece. Serverele generează multă căldură atunci când funcționează, iar cele suprasolicitate ca acestea cu atât mai mult. Probabil au guri de ventilație care să aspire aerul rece din exterior când avionul este la altitudine, pentru a menține temperatura scăzută.

— Putem să sabotăm asta în vreun fel?

Ca de obicei, Lucy optă imediat pentru opțiunea care ar cauza cele mai multe probleme.

— Nu de aici. Marc o privi. Și nu cât timp suntem legați. Făcu o pauză. Știi de ce ne ține Madrigal în viață, nu?

— Nu mi se pare genul care ratează o oportunitate. Vrea să afle mai multe despre Rubicon și DSS. Lucy ridică o sprânceană concentrându-se să vadă dacă legăturile cu benzile de plastic pentru cabluri jucau. Ai auzit ce a spus ea. Majoritatea oamenilor care o urmăresc nu se apropie așa de tare cum am făcut-o noi. Va dori să se asigure că asta nu se va mai întâmpla. Vrea să știe ce știm noi.

Marc dădu din cap și își mută greutatea pe celălalt picior.

— Este mai mult decât atât. Încercă să se aplece în direcția panoului de comandă din partea opusă a cabinei, dar era la distanță prea mare. Hackerii ca Madrigal privesc lumea în același mod în care privesc codul. Ca pe un lucru pe care îl pot exploata, reprograma sau sparge. Rubicon este pe lista de ținte a lui Ghost5, spuse Lucy, tonul ei devenind acid. Asta este clar. Ea a avut propriul ei cal troian în firewall-urile noastre ani de zile.

Nu putea să spună nimic pe tema asta care să nu o facă furioasă pe Lucy, așa că Marc lăsă comentariul să treacă.

— Așa că, acum că planul nostru de a o scoate pe Madrigal din ascunzătoare s-a dus de râpă, trebuie să ne dăm seama ce naiba facem în continuare.

— Mă gândesc să aștept ca cineva să vină să mă interogheze și o să omor pe cine naiba va fi trimis să facă asta, spuse Lucy categoric. Și apoi prăbușim avionul ăsta în mare.

— Sau, începu Marc, lungind cuvântul. Încercăm ceva cu un risc mai mic pentru amândoi.

Ea îi aruncă o privire pieziș ă.

— Te ascult.

*

Assim se uita la videoclipul sacadat, afișat pe ecranul monitorului atârnat pe peretele sălii de conferințe, și inima îi stătu în loc. Infernul prin care trecuse casa lui Charles Hite era acum sub control, iar pompierii locali din imagini aruncau cu apă peste ruina înnegrită. Pe fundal se vedea cerul întunecat, iar luminile albastre ale girofarurilor se reflectau în cascadele de sticlă spartă, în pereții prăbușiți și porțile căzute de la marginea

proprietății. Pagubele confirmau mărturiile pe care le dăduseră martorii oculari celor de la serviciile de urgență. Casa lui Hite explodase, sunetul auzindu-se clar până peste golf.

Unghiul din care se filma se schimbă, trecând în spatele unei mașini a pompierilor, cu o bandă în carouri roșu și galben, prinzând în cadru un grup de paramedic! care se ocupau de victimele incendiului.

— *Vezi asta?* auzi Assim în receptor vocea joasă a lui Malte, transmisă prin rețeaua criptată către avionul Rubicon și către telefonul privat al lui Ekko Solomon. Solomon era încă în oraș, privind aceeași filmare pe un ecran din biroul CEO-ului de la Horizon Integral. *Acum scot morții.*

Rând pe rând, paramedicii încărcară în ambulanță cinci saci negri cu cadavre, iar apoi trântiră ușile și vehiculul o luă din loc. Camera se mută, urmărind ambulanța.

— Să o urmărim? spuse Assim.

— *Nu.* Solomon părea distant și obosit. *Erau trei membri ai personalului în casă. Crowne și-a adus șoferul cu domnul Dane și doamna Keyes. Rămâneți în zonă… în caz că se mai găsesc și alte cadavre. Trebuie să fim siguri.*

Ochii lui Assim se ațintiră asupra laptopului din fața lui. Pe ecranul calculatorului se vedeau mai multe panouri cu date, fiecare surprinzând diferite informații din rețeaua de comunicații a Diviziei pentru Situații Speciale. Indicatoarele pentru dispozitivele personale de urmărire ale lui Lucy și Marc erau închise la culoare. Dispozitivele de urmărire erau rezistente, se gândi el, dar nu suficient cât să supraviețuiască în mijlocul unui incendiu.

— Vor trece câteva zile până să putem avea acces la orice dovezi strânse de poliția din New South Wales, adăugă el. Cum vom proceda?

— *Nu a fost un accident,* insistă Malte. *Cineva trebuie să-i fi văzut intrând sau ieșind.* În colțul imaginii, un ofițer de poliție începu să meargă în direcția observatorului, iar imaginea camerei se întrerupse brusc în timp ce Malte își ascunse în palmă spyphone-ul și se îndepărtă.

— *Investighează,* spuse Solomon. *Dar fii atent.*

— *Afirmativ,* veni răspunsul finlandezului, care se deconecta de la conversația de grup.

— *Trebuie să ne dedicăm toate celelalte eforturi recuperării datelor de pe calculatorul din biroul lui Hite,* continuă Solomon. *Contactează-l pe*

Henri dacă mai ai nevoie de ceva.

Assim vru să spună ceva, ceva care să-i exprime regretul, dar cuvintele păreau banale. Apoi Solomon întrerupse apelul și el rămase acolo singur, privind ecranul gol.

Apăsă butonul de minimizare a ferestrei cu informații despre comunicații și reveni la o subrutină care rulase în liniște în fundal. Henri Delancort se asigurase că datele de pe hard drive-ul calculatorului din biroul lui Hite fuseseră copiate și salvate pe serverele cloud securizate ale Rubicon, iar cu câteva ore înainte, Assim pornise un program complex de căutare care să treacă prin întregul volum de informații.

Programul era o rețea de algoritmi de rezolvare cărora, dacă le dai indicii corecte pe care să le urmeze, pot pune cap la cap metadate disparate din calculator, recuperând astfel fișiere șterse și urmărind e-mailuri ascunse până înapoi la sursă. Dacă Hite ar fi fost vreodată atât de neglijent încât să folosească calculatorul de la birou în comunicările cu Ghost5, programul de căutare le-ar fi luat urma. Dar Assim nu putea face nimic pentru a-l accelera. Avea să dureze atât cât era necesar.

Ei porecliseră programul „dulăul”; atât Marc Dane, cât și Kara Wei ajutaseră la crearea lui. Assim urmărea lentoarea cu care bara de progres a programului avansa și se gândi la ei doi, amândoi dispăruți acum.

Își luă geaca, trecu pe lângă garda de corp cu umeri largi, care păzea ușa deschisă a aeronavei și coborî treptele scării mobile, două câte două, până când ajunse jos, pe pistă.

Soarele apusese de mult, iar aeroportul era încă aglomerat cu avioane care decolau și rulau pe lângă clădirile principale. Assim văzu lumina puternică venind dinspre terminalul de pe partea opusă și o aeronavă rulând pe lângă platforma de staționare unde era parcat avionul lor privat, dar nu îi acordă prea multă atenție. Era prea adâncit în propriile sale gânduri pentru a observa altceva.

Nu sunt pregătit pentru asta. Aceste cuvinte tot reveneau în mintea lui și, așa cum făcea întotdeauna când simțea că lucrurile îi scapă de sub control, Assim recurse din nou la obiceiuri proaste. Umblă prin buzunar după un pachet de țigări și o brichetă. Se lăsase de fumat de două ori în acel an, dar de fiecare dată când avea nevoie să-și calmeze nervii, se reapuca.

Avea țigara între buze când auzi un strigăt.

— Hei! Ce naiba crezi că faci, amice? Unul dintre membrii echipajului

de siguranță al aeroportului, o femeie într-o vestă reflectorizantă portocalie, se îndreptă rapid spre el și îi smulse țigara din gură, înainte ca el să poată reacționa. *Fumatul. Interzis.* Scrâșni ea din dinți, rostind cuvintele clar și răspicat. Poți să faci asta în interior sau deloc, bine?

— Ah! Dădu el din cap fâstâcit. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

— Mirosul acela din aer este de la combustibilul pentru aeronave, adăugă ea, împungându-l cu degetul în piept pentru a-și sublinia punctul de vedere. Dacă vrei să te faci scrum, treaba ta, dar nu ne pune și pe noi ceilalți în pericol!

— Da. Îmi pare rău. Imaginea trupurilor înnegrite și a sacilor cu cadavre îi veni în minte. Am avut o zi foarte proastă.

Femeia observă pe fața lui probabil că spunea adevărul și vocea ei se domoli puțin.

— Ai grijă…

Un puternic huruit de motoare înghiți restul cuvintelor ei, atrăgând atenția lui Assim către pista de decolare. Văzu două puncte albe orbitoare de la luminile de pe fuzelajul cilindric uriaș al unui avion de marfă masiv, ce se ridică de la sol spre cerul înnoptat. Era cel mai mare obiect cu două aripi pe care îl văzuse vreodată, iar cvartetul de motoare al aeronavei emitea un zgomot constant, metalic, care pentru scurt timp deveni foarte ascuțit, când trecu pe deasupra lui.

Apoi dispăru, o umbră neagră care se estompă, devenind una cu întunericul.

Capitolul 14

Când aeronava Antonov ajunse la altitudinea de croazieră și lumina verde se aprinse pentru a indica faptul că se puteau mișca liber, Kara își scoase repede centura de siguranță și coborî pe puntea inferioară a avionului de marfă.

Pyne o urmă îndeaproape, privind-o suspicioasă.

— Nu este o idee bună, spuse ea, ridicând vocea pentru a se auzi peste huruitul constant al motoarelor.

— Nu ți-am cerut părerea, răspunse Kara. Se uită în jur, asigurându-se că nu era cineva care s-ar duce imediat la Madrigal dacă ar vedea-o.

— Dar mi-ai cerut ajutorul, remarcă Pyne, trăgând de puloverul de lână larg și lălâu pe care îl purta pe trupul ei slab. Pot pur și simplu să plec…

Se opriră în fața trapei către cabina cu serverul, iar Kara studie încuietoarea magnetică.

— Bine. Atunci nu mă ajuta. Pot să deschid asta și singură.

— Da, dar cât timp ți-ar lua? Fata se jucă cu piercingul din colțul buzei. Dar de ce vrei să vorbești cu ei? Pyne strâmbă din nas, de parcă ar fi mirosit ceva rău. După tot ce i-au făcut lui Lex?

— Ce i-au făcut ei? repetă Kara.

— Madrigal a spus că femeia de culoare este cea care la împușcat.

Kara se uită la ea.

— Și tu crezi asta?

Pyne îi aruncă Karei o privire goală.

— Bine. Ascultă. Ai fost plecată multă vreme, așa că o să mă fac că nu am auzit asta. Dar, pe bune, Song. Trebuie să treci de partea noastră. Trebuie să treci peste. Zâmbi iar, arătându-și dinții. Gașca noastră e din nou împreună. Știi ce înseamnă asta? Tot nenorocitul de internet ar trebui să dârdâie de frică!

Ea oftă.

— Dacă știi codul, deschide ușa. Altfel, poți să pleci.

— Nu trebuie să te porți urât, se încruntă Pyne și se aplecă pentru a tasta un șir de cifre. Ia de aici. Și du-te naibii.

Lumina roșie de pe încuietoare se făcu albastră și Kara răsuci mânerele

pentru a deschide ușa. Înăuntru, Marc Dane și Lucy Keyes reacționară surprinși. Kara se uită înapoi la Pyne și ridică o mână pentru a o face să rămână în prag.

— Ține de șase. Anunță-mă dacă vine cineva încoace.

Lucy făcu o grimasă furioasă.

— Ce vrei?

Se smuci deși era legată de gardul metalic din partea opusă a cabinei.

Privirea Karei se îndreptă spre Marc. Deși Lucy își arătase furia, britanicul o privea mai degrabă cu tristețe.

— Am avut încredere în tine, spuse el după o clipă. Și ai distrus asta… pentru ce? Lăsă capul într-o parte arătând spre avion. Pentru asta?

— Sunt aici să vă explic, începu ea, iar pe chipul lui Marc se putea citi îndoiala. Kara se uită înapoi și o văzu pe Pyne privind-o, apoi se întoarse din nou. Îmi pare rău pentru cum a ieșit totul. Știu că n-o să crezi asta, dar este adevărat. Trase o gură de aer uscat și rece și continuă. Am făcut o greșeală. Am crezut că aș putea lucra cu Rubicon, dar nu a funcționat. Dădu din cap. O dată ce ești o pălărie neagră, rămâi o pălărie neagră.

— Du-te naibii, Kara… sau Song, sau oricare ar fi numele tău adevărat, scuipă Lucy cuvintele.

— Credeam că suntem prieteni, spuse Marc, iar sinceritatea simplă a declarației părea să-l împovăreze.

Kara clătină încet din cap.

— Întotdeauna am avut probleme cu asta.

— Deci cine este Kara Wei? Maxilarul lui Marc se încleșta. O persoană pe care ai inventat-o? Doar o identitate falsă?

— O identitate falsă, repetă ea. Presupun că da. Am încercat să fiu ceea ce nu sunt. Nu vreau să mai fac asta. Făcu un pas înainte, apropiindu-se și repetând semnul din cap pe care îl făcuse Marc arătând spre avion. Cred că aici e locul meu.

— Și cum rămâne cu a face ceea ce e corect? spuse Marc.

Pyne pufni în râs batjocoritor, fiindu-i imposibil să se abțină.

— Hei, fraiere, tu lucrezi pentru o mega-corporație de mercenari a unui miliardar. Oricine face bani din conflictul altora nu face nimic corect!

Marc o privi pe Kara.

— Tu ești de acord cu asta?

— Nu, răspunse ea. Diferența este că mi-am dat seama că, de fapt, nu-mi

pasă. Este chiar eliberator.

Emoția, mânia care pândise în ochii lui Lucy, dispăru.

— Lasă-mă să te ajut cu asta, spuse ea, cu calmul întunecat al unui prădător.

Lucy își desfăcu încheieturile, rupând în două banda de plastic, care plesni cu un trosnet ascuțit.

Kara anticipă următoarea mișcare a lunetistei, și nu se înșelă. Lucy se aruncă spre ea, cu un șnur gros, negru, care era ascuns în mâna ei. Îl prinse în jurul gâtului Karei, înainte ca ea să poată fugi din cabină.

Pyne strigă șocată în timp ce Lucy strângea șnurul, sufocând-o pe Kara. Marc strigă la ea să se oprească, dar femeia îi ignoră pe amândoi, menținându-se fermă pe poziție.

Kara încercă să tragă de șnur, luptându-se să inspire o gură de aer. Pyne fugi din cameră, iar Lucy o târî pe Kara spre prag.

— Luptă-te, îi șopti ea la ureche, și nu se va termina prea ușor.

— Lucy! strigă Marc. Nu face asta!

— Amicul tău Erik ar fi trebuit să-mi ia șireturile ghetelor, explică Lucy, în timp ce pentru Kara culorile începeau să dispară, iar vederea să se încețoșeze. Am tăiat banda aia de plastic în zece minute.

— Oprește-te, se sufocă Kara disperată. Asta nu… nu este…

Ea îl auzi pe Marc strigând din nou numele celeilalte femei, dar sunetul părea să vină de departe, ca un ecou într-un tunel lung, plin de ceață. Auzi apoi trosnetul unei descărcări electrice și un urlet.

Strânsoarea violentă din jurul gâtului ei dispăru, iar Kara respiră greu, sprijinindu-se de perete și trăgând aer în piept. Fiecare inspirație era un efort și durea, dar putea să respire din nou și își atinse fața, ștergându-și lacrimile de durere care îi curgeau pe obraji.

Auzi din nou urletele și zgomotul de descărcare electrică.

— *Nenorocitule!* strigă Marc.

Kara începu să clipească pe măsură ce vederea i se limpezi. Lucy stătea întinsă pe punte tremurând. Stând deasupra ei, Erik ținea într-o mână un baston cu electroșoc, cu dinții de metal scânteind și producând o lumină albastră strălucitoare. Alături de el era amicul său bătăuș, Nul, un neamț de etnie rromă bine făcut, cu tatuaje de fan heavy-metal.

Nul avea o armă identică în mână și fu generos cu folosirea ei. O lovi din nou pe Lucy și femeia scoase un alt strigăt.

— Lași nenorociți! Marc trase cu toată puterea de benzile de plastic, dar nu reuși decât să-și zdrelească pielea din jurul încheieturilor și să înceapă să sângereze. Nul traversă cabina și înfipse arma în burta britanicului, aplicându-i lui Marc același tratament, pentru a-l reduce la tăcere.

— Am avertizat-o pe Madrigal. Ar fi trebuit să îi împușcăm pe ăștia doi și să terminăm cu asta, spuse Erik. Se uită la Kara. N-a reușit să te omoare. Probabil ești mai puternică decât pari.

Kara nu putea decât să scoată un șuier ca răspuns. O zări pe Pyne de cealaltă parte a ușii.

— Trebuia să îi aduc, spuse femeia. Nenorocita aia te-ar fi sugrumat!

Erik arătă cu degetul spre Nul.

— Rămâi aici. Stai cu ochii pe el. Apoi se uită înapoi la Kara. Cât despre tine. De acum înainte, păstrează distanța, ai înțeles?

— Ce… trebui să se forțeze pentru a pronunța cuvintele, ai de gând să faci… cu ea?

Erik se întinse și o ridică pe Lucy în picioare.

— Asta nu e treaba ta, spuse el, târând-o pe Lucy afară din cabină.

*

După o vreme, tremurul din mușchi se domoli și durerea din articulații scăzu. Lucy suferise lovituri de la aparate cu electroșocuri de mai multe ori în viața ei și știa că atât timp cât puteai trece peste șoc, nu te va ucide. Așa spunea teoria, dar exista întotdeauna șansa să ajungi să fii electrocutată de un psihopat cu un baston electric pentru vite care să-ți oprească inima. Ea îl privi pe neamț când acesta o împinse într-un scaun de metal fixat pe podea. Încă mai avea în mână bastonul cu electroșoc, ceea ce era suficient pentru ca ea să știe că nu va ezita să-l folosească din nou.

Nu o imobiliză de scaun. Lucy bănui că presupunea că ea va sta liniștită de acum încolo. Dacă da, atunci se înșela.

Se aflau pe puntea superioară a avionului de marfă, într-un spațiu îngust din spatele cabinei pilotului, delimitat de o mână de locuri de depozitare și spații comune pentru echipaj. Această zonă era slab luminată de o lampă montată pe peretele curbat. Se mai afla doar un alt scaun situat în fața ei.

Modul de așezare era evident. Urmau s-o interogheze.

Lucy se uită la podea și se gândi la ritualul ei de dinainte de antrenamentul prin care trecuse la Camp Mackall, pe vremea când era în armată. Instructorii de la cursul ei de SERE (Supraviețuire, Eschivare,

Rezistență și Evadare) făcuseră tot posibilul să o pregătească pentru tot ce-i putea arunca orice inamic, de la abuz fizic până la tortură psihologică. Însă, nu exista nicio modalitate de a ști cum se va desfășura această situație, până când nu începeau să apară loviturile sau să fie scoasă menghina din cutia cu instrumente de tortură.

Ea se concentră pe huruitul motoarelor navei Antonov în timp ce aștepta, limpezindu-și mintea.

Madrigal dădu perdeaua la o parte, intră și o trase în spatele ei. Avea un laptop deschis. Se așeză pe scaunul de vizavi de Lucy fără să vorbească.

Lucy se uită cum așază calculatorul portabil pe genunchi și tastează rapid.

— Am nevoie de date, spuse Madrigal, fără să ridice privirea din ecran. Mai exact, cât de multe informații are Rubicon cu privire la operațiunea actuală a grupării Ghost5. În cazul în care trebuie să modific ceva pe viitor. Se opri din scris. E destul de clar, nu-i așa?

— Știm totul, spuse Lucy pe un ton plictisit. Ghicise exact de ce femeia îi ținuse în viață. Când aterizezi, vei găsi o echipă de atac care te așteaptă. Vrei sfatul meu? Întoarce avionul, zboară undeva spre sud, într-un loc cald, fără tratat de extrădare. Studie tenul lui Madrigal. Deși cu pielea aceea, draga mea, poate vrei să îți iei mai întâi niște cremă cu protecție solară.

— Dacă refuzi să-mi dai informațiile de care am nevoie, voi lua măsuri pentru a te pedepsi. Madrigal își înclină capul în timp ce muta pictogramele de pe ecran. Nu am timp să-l pun pe Erik să te bată până vorbești. Și nu suntem cu adevărat pregătiți pentru interogatorii chimice aici. Vreau să înțelegeți că nimic din ceea ce spui nu va schimba ceva.

Lucy se strâmbă dezaprobator.

— Nu ai citit manualul, nu-i așa? Pentru că nu așa funcționează amenințările.

Madrigal ridică privirea spre ea pentru prima dată, suficient de mult timp încât să îi și zâmbească.

— Ah, te asigur, amenințările mele vor funcționa.

Lucy ridică privirea spre Erik.

— Am văzut lucruri mult mai înfricoșătoare decât micul tău clan, dragă. Crezi că mă sperii? Se aplecă în scaun, iar Erik se apropie, ridicând bastonul cu electroșoc ca o amenințare mută. Ea îl ignoră. Ce o să faci? O să postați câteva înjurături pe pagina mea de Twitter? O să îmi faceți un

milion de abonamente la *Revista Iubitoarelor de Pisicii o* să umblați la ratingul meu de credit?

— Ai un cont de social media? Poftim. Madrigal era dezamăgită. Cine ar fi crezut? Își încrucișă mâinile la piept, ca un profesor de la școală care predă unui elev dezamăgitor. Aș putea, dacă aș avea timp, să caut fiecare element al existenței tale digitale și să-l șterg complet. Dar ai dreptate, asta nu contează pentru o persoană ca tine, care trăiește deja în umbră. Contează doar pentru oamenii din lumea reală. Oamenii normali. Oamenii cu vieți și conturi bancare, locuri de muncă și ipoteci. Oameni ca fratele tău, John.

Lucy nu lăsă să se vadă nicio reacție la exterior. Refuză să-i dea această satisfacție lui Madrigal. Dar pe dinăuntru, un fior rece îi trecu prin vene și o sumedenie de întrebări îi apărură în minte. *De unde știa ea de Johnny? Îi spusese Kara? Ce-ar putea să-i facă?*

— Sau ar trebui să-i spun Jasur? Acesta este numele pe care l-a dobândit după ce s-a convertit la islam, nu-i așa? Cu un gest brusc, Madrigal întoarse ecranul laptopului pentru a-i arăta imaginea scanată a unui permis de conducere din Ohio. Fratele lui Lucy se uita la ea, cu fața lui de om simplu, privind în gol. Nu prea semănați, continuă Madrigal. Seamănă mai mult cu tatăl tău?

— Habar n-am cine este, negă Lucy în mod categoric.

Cealaltă femeie părea să ia în considerare cuvintele ei.

— Bine. Poate că așa este. Poate că acest bărbat este un om obișnuit, care nu are nicio legătură cu tine. Poate că este o coincidență faptul că are o fetiță cu al doilea nume la fel ca al tău. Un om de rând, cu slujba lui banală de curier, unde lucrează ore îndelungate pentru a-și putea întreține familia. Pentru mine nu contează dacă este sau nu fratele tău. Dacă nu-mi spui ce vreau să știu, voi distruge tot ce îi este drag. E posibil chiar ca fiica lui să rămână orfană. Nu-mi pasă că ți-e frate, străin, sau orice altceva. Întoarse încet ecranul înapoi și își puse mâinile înapoi pe tastatură. Tu poți să oprești asta.

— Pe naiba, se răsti Lucy. Va trebui să te străduiești mai mult de atât, Roșcato.

Madrigal glisă degetul pe ecranul tactil al laptopului, citind cu voce tare.

— Hmm. Deci dosarul de la resurse umane al soției lui Jasur spune că luna trecută nu a obținut o promovare pe care și-o dorea de la muncă. Se pare că nu a luat-o bine. Probabil că e mult stres în casa lor, nu crezi? Și pe

ultimul lor bon de la magazin există medicamente pentru tuse pentru copii. Cea mică probabil nu se simte bine. Făcu o față tristă. Ah, ia uite. Oamenii care locuiesc în apartamentul de deasupra lor sunt în vacanță de o săptămână, dar au un televizor cu internet. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă acesta ar porni la volum maxim, la intervale aleatorii pe tot parcursul nopții. Pierderea somnului îi face pe oameni iritabili și aceasta ar fi o combinație urâtă cu tensiunea preexistentă…

Lucy nu spuse nimic. Bastonul cu electroșoc era aproape de obrazul ei. Dacă Erik i-ar fi dat ocazia, ea i l-ar fi smuls din mână, sau măcar ar fi încercat. Mușchii picioarelor ei erau încă slăbiți de la ultimul șoc pe care îl suferise. Șansele să stea pe picioarele ei sau să cadă erau aceleași.

— Cred că doar câteva ore de felul acesta îl vor face pe Jasur nervos și irascibil, continuă Madrigal. Aceasta este momentul în care un apel la 911 ajunge la departamentul de poliție local pentru a-i avertiza că un bărbat de culoare, un musulman, cu o armă în casă, amenință că își va împușca soția și copilul. Și nu va fi nevoie de un efort prea mare pentru a modifica turele, astfel încât ofițerii de gardă ai echipei SWAT să fie cei care au avut probleme disciplinare sau la adresa cărora au existat plângeri cu privire la comportamentul lor rasist. Când acei polițiști ajung la casa lui Jasur, vor fi genul de bărbați predispuși să tragă mai întâi și să pună întrebări mai târziu. Madrigal făcu o pauză pentru a se gândi la scenariul dezgustător pe care îl construia. Îi putem încuraja chiar să facă asta, utilizând acel televizor conectat la internet și făcându-l să scoată sunete de focuri de armă când sosesc. Nu știu exact cine va ajunge să fie ucis, desigur, dar nu îmi este greu să influențez modul de desfășurare a lucrurilor, pentru a obține rezultatul pe care îl vreau.

— Omul ăsta nu ți-a făcut nimic, spuse Lucy, forțându-se să rămână calmă.

— De ce îmi spui asta, ca și când ar conta? Madrigal dădu din cap și bătu cu degetele în laptop. Când termin cu asta, cred că aș putea să caut pe altcineva. Părinții tăi mai trăiesc? Îmi imaginez că probabil iau vreun fel de medicamente, majoritatea oamenilor de vârsta lor iau așa ceva de obicei. Nu va fi nevoie de mult efort pentru a sparge baza de date cu rețete de la farmacia locală pentru a elibera un medicament care le va provoca un atac de cord, sau îi va otrăvi… Privirile li se întâlniră. Pot face toate astea de aici, din această cabină, cu acest calculator. Nu mă voi simți vinovată nici

măcar o clipă. Pentru că acești oameni sunt nesemnificativi atunci când îi compari cu obiectivul la scară largă. Ochii lui Madrigal străluciră. Așa funcționează lumea. Ceea ce fac eu este mai important decât micile lor vieți. Informațiile pe care le ai, pe care mi le doresc, sunt mai importante decât ei. Trase aer în piept, privirea ei rămânând fixă. Familia este o slăbiciune. Care poate fi exploatată. Se lăsă pe spate în scaun, privind spre Erik. Închide-o din nou. Dă-i timp să se gândească la asta.

El o ridică pe Lucy în picioare, în timp ce o stație de emisie-recepție prinsă de cureaua lui scoase un cârâit. Bărbatul luă radioul și bombăni în el.

— Ce?

— *Spune-i lui Madrigal să coboare în cală.* Lucy se încordă când auzi vocea Karei la celălalt capăt al firului. *Animalele au ieșit din cușcă.*

Madrigal luă radioul din mâna lui Erik și vorbi în el.

— Despre ce vorbești? Femeia este aici. Avem totul sub control.

— *Nu ea,* spuse Kara cu asprime. *Celălalt.*

*

Marc lăsă să treacă un minut sau două după ce Lucy fu luată, înainte de a decide să facă o mișcare. Scoase un geamăt, mai real decât și-ar fi dorit să fie, simțind încă în burtă efectul șocului electric. Se aplecă, trăgând de banda de plastic ce îi ținea încheieturile însângerate fixate de gardul de metal din cabina serverului. Legate bine undeva în dreptul taliei, nu avea loc să se miște, dar simțea că legătura începe să cedeze.

— Hei. *Urâtule!* Se uită la tâlharul tatuat și făcu o mutră îndurerată. Ascultă, nu știu ce ai făcut când m-ai lovit, dar cred că mi-ai făcut praf măruntaiele. Serios. Simt că o să urinez cu sânge.

— De-aia nu mai pot eu.

Ticălosul își trase gulerul gecii, dezvăluind mai mult din tușul dens din jurul gâtului său. Tatuajele erau cu diavoli, cranii și cruci inversate.

— Trebuie să merg la baie. Marc se strâmbă de durere. Știi despre ce vorbesc? *Das Klo, ja?*[{12}]

— Ține-te, zise celălalt bărbat.

— Da, asta nu se va întâmpla. Marc se întoarse cu spatele la el și cu fața spre gardul metalic și cabinetele cu servere de dincolo. Se întinse, trăgându-se de curea. În regulă. Atunci mă voi ușura peste astea. Și tu vei fi cel care îi explică lui Madrigal de ce avionul ei pute ca o toaletă. Asta dacă nu face ceva scurtcircuit mai întâi.

— Nein.

Bărbatul se repezi către el, să-l oprească.

Marc își aplecă capul înainte și, când simți mâna bărbatului pe umărul lui, tresări, cu o mișcare neașteptată. Spatele craniului lui Marc se izbi de nasul lui, iar neamțul scoase un strigăt de durere. Lovind orbește, Marc reuși să treacă peste durerile de la crampele musculare și îl lovi puternic în genunchi pe gardian. Acesta urlă și se împiedică.

Acum ori niciodată, își spuse Marc. Sări înapoi și lovi cu piciorul în gardul metalic, lăsându-și greutatea pe spate pentru o scurtă clipă. Mișcarea avea fie să-i rupă oasele de la încheieturi, fie să rupă banda de plastic, iar noi puseuri de durere îi străpunseră antebrațele când își mută greutatea pe spate.

Gardul metalic se deformă și banda de plastic cedă în cele din urmă cu un sunet ascuțit. Marc nu a putut să prevină căderea și se ciocni de celălalt bărbat, când acesta încerca să se ridice, trântindu-l înapoi pe puntea metalică.

Marc îl lovi în stomac și în piept. Acesta îl înjură și începu să tușească, sufocat.

Bastonul cu electroșoc zăcea pe punte. Marc îl zgârie pe față pentru a-l ține deoparte, iar cu cealaltă mână prinse arma. Fără să ezite, înfipse bastonul în pieptul bărbatului și întrerupătorul tactil din colțurile metalice făcu legătura. În spațiul restrâns al cabinei serverului, se auzi un trosnet puternic de la descărcarea electrică. Dacă nu ar fi fost ușa grea a cabinei și zgomotul constant al motoarelor aeronavei Antonov, cineva ar fi auzit zarva.

Marc continuă să-l lovească din nou și din nou, drept răsplată pentru șocurile pe care i le aplicase, dar mai degrabă pentru brutalitatea cu care cei din Ghost5 se purtaseră cu Lucy. În cele din urmă, gâfâind și tremurând, cedă. Dar încă nu se terminase.

Neamțul icni după aer, tremurând necontrolat în timp ce mușchii lui aveau spasme. Marc se trânti pe punte, prinse gâtul bărbatului în spatele genunchiului său, și îl ținu strâns. Adversarul lui încercă să scape, dar loviturile cu electroșocul îi diminuaseră forța. Convulsiile bărbatului se potoliră și în cele din urmă rămase nemișcat.

Cu mâinile slăbite, Marc se împinse mai departe de bărbatul inconștient și prinse bastonul cu electroșoc de curea. Aparatul era aproape descărcat,

dar în această situație era reticent să renunțe la orice fel de armă. Nu găsi nimic util când căută prin buzunare, așa că, în cele din urmă, îl târî pe bărbat până la ușă și îl poziționă astfel încât greutatea lui să o închidă când iese.

Deschise trapa și se strecură înapoi în cală. Zgomotul motorului era mai puternic aici, iar multe zone erau întunecate, întrucât majoritatea luminilor erau stinse. Marc văzu câțiva dintre hackerii din gruparea Ghost5 strânși într-un grup lângă stațiile lor de lucru. Poloneza slabă care fusese cu Kara era acolo, vorbind animat cu tovarășii ei, dar nu era nici urmă de fosta colegă a lui Marc.

Își luă în considerare opțiunile. Pe o aeronavă ca aceasta, cabina de pilotaj de deasupra ar fi ocupată de un echipaj de cel puțin trei, poate patru persoane. A ajunge acolo și a prelua controlul avionului, chiar și pentru puțin timp, ar fi aproape imposibil. Radioul avionului Antonov se afla și el în aceeași cabină, așa că a ajunge la el pentru a cere ajutor era la fel de dificil. Fereastra lui de oportunitate avea să dureze doar atât timp cât ticălosul acela tatuat rămânea inconștient – sau atât timp cât Lucy Keyes putea rezista la ce îi făceau Madrigal și Erik.

Marc lăsă deoparte acel gând tulburător și se ghemui. Rămânând ferit, în umbră, coborî către spatele avionului, unde duba neagră stătea fixată pe punte. Când atacatorii îi capturaseră la casa lui Hite, tot ce dețineau Marc și Lucy fusese confiscat. Dacă echipamentul lor mai era undeva în dubă, dacă ar fi putut ajunge la el, Marc ar fi avut un mijloc de comunicare.

Nu voia să se oprească să se gândească cât de mici erau șansele de a ieși din această situație cu viață. Șansele erau slabe. Dar dacă ar fi putut să-i anunțe pe cei de la Rubicon, să îi facă să pregătească autoritățile să intercepteze avionul atunci când acesta intra în spațiul aerian sud-coreean, atunci cel puțin ar fi existat o șansă să o oprească pe Madrigal să execute ultima fază a operațiunii ei.

Se târî pe ultimii câțiva metri prin golul îngust dintre peretele interior al fuzelajului și partea laterală a dubei. Hackerii erau prea implicați în propria lor conversație ca să îl vadă și nu era niciun semn de atacatori. Avionul de marfă se zdruncină când trecu printr-o zonă de turbulențe și Marc își schimbă poziția, pregătindu-se. Data următoare când s-ar fi întâmplat asta, urma să folosească zgomotul provocat de aeronavă pentru a acoperi intrarea în dubă.

Se tot gândea la ce spusese Madrigal mai devreme. *Sau, mai degrabă, la ce nu a spus,* se corectă el. Încă mai existau lucruri pe care nu le înțelegea privitor la ceea ce făceau Madrigal și Ghost5 aici, piese din puzzle pe care Marc nu le avea.

Puntea de sub picioarele lui se cutremură și fuzelajul vui. Marc răsuci mânerul ușii și sări în spatele dubei, închizând ușa în spatele lui în mai puțin de o secundă.

Descoperi cu stupoare că nu era singur.

— Ce faci, idiotule?

În capătul îndepărtat al interiorului dubei, Kara stătea pe o cutie cu un laptop deschis peste picioarele încrucișate, strălucirea ecranului acoperindu-i fața cu lumina rece, de un albastru polar.

Marc luă bastonul cu electroșoc și îl ținu în fața lui.

— Nu scoate niciun sunet.

Ea nu părea să perceapă amenințarea implicită.

— Te pripești, spuse ea răgușit, masându-și gâtul înroșit cu o mână. Dădu din mână în direcția lui. Întoarce-te în cabina unde te țineau închis, înainte să te vadă cineva.

El făcu un pas spre ea.

— Unde este echipamentul meu?

Kara ghici care erau intențiile lui.

— Nu vei putea contacta Rubicon. Erik ți-a aruncat telefoanele la gunoi înainte să decolăm, spuse ea nepăsătoare.

Marc se opri, luând în considerare această nouă informație.

— Nu contează. Ridică-te. Mi-ai putea fi de ajutor totuși. Poate că ar putea trimite un apel de ajutor, dacă ar putea prelua controlul asupra calculatorului ei.

Kara îl privi.

— Pentru Dumnezeu, Dane. *Înțelege odată!* Trebuie să ai încredere în mine. Lasă-mă să fac ceea ce știu să fac și s-ar putea să reușim să trecem peste asta. Ea se opri pentru o clipă. Ne putem asigura că Madrigal plătește pentru ceea ce a făcut.

— Să am încredere în tine? scuipă el cuvintele cu o voce aspră. Tu ești întreagă la minte? *Ne-ai trădat, Kara!* M-ai mințit și m-ai lăsat în rahat! I-ai lăsat pe Lucy și ceilalți din Rubicon la cheremul prietenilor tăi hackeri. Au *murit* oameni din cauza a ceea ce ai făcut, înțelegi asta?

Ea încetă să lucreze la laptopul și se uită la el. În lumina slabă a ecranului, chipul Karei părea ciudat de gol.

— Eu… Cred că da. Apoi momentul trecu. Dar vorbesc serios. Nu poți fi aici, Marc. Vei strica totul.

— Să stric planurile lui Madrigal este exact ceea ce vreau să fac, răspunse el.

— Nu planul ei. Planul *meu.* Kara se încruntă, evident frustrată. Doamne, ce crezi că fac acum? Ea ridică laptopul. Tehnicienii lui Madrigal au un dispozitiv electromagnetic tranzitoriu în avion, pentru a bloca toate hard drive-urile simultan în caz de urgență. Încerc să sparg protocolul de control. Sau încercam, înainte să mă întrerupi.

— Te aștepți să cred asta? înaintă Marc spre ea, începând să se înfurie. Nu știu dacă mă minți acum sau dacă mă mințeai înainte!

Kara se opri din nou și oftă.

— E vina mea. Eram prieteni și eu am stricat totul. Dar asta este situația. Te rog să nu te bagi.

— Vreau să am încredere în tine.

Cuvintele îi scăpară, venind de la sine. Marc își dădu seama că acesta era adevărul. *Voia* să o creadă pe Kara. Dar pierderile și trădările din trecutul său îi spuneau că spera degeaba, și îi transmisese asta.

— Ai nevoie de niște dovezi, spuse ea după un timp. Am dreptate, nu-i așa? Dar am un singur lucru de oferit. Kara se ridică și se îndreptă spre el, suflecându-și mâneca între timp. Ea își desfăcu ceasul inteligent de la încheietură și întinse brațul drept pentru ca el să vadă. Uite.

El văzu un tatuaj. O brățară cu tuș albastru. O colecție abstractă de linii și cercuri. Era o copie fidelă al celui pe care îl văzuse pe corpul hackerului decedat în morga maltezã, iar în timp ce ea își întoarse brațul, el putu vedea că tatuajul avea niște numere. Însă al lui Lex avea trei grupuri de cifre, iar al Karei doar două. *41 57*

— Aceasta este singura dovadă pe care o pot da, concluziona ea. Este suficient de bună?

La început nu răspunse și își întoarse privirea. Înțelesul din spatele tatuajelor, semnificația lor, îl ducea cu gândul la o conexiune personală profundă. Marc știa de oameni care supraviețuiseră unor mari adversități sau unor perioade lungi de separare de cineva la care țineau, iar acest tip de tatuaj era adesea o modalitate de a face acele conexiuni de neșters și reale.

Kara își puse ceasul la loc, ascunzând la loc tatuajul.

— Dacă îmi spui adevărul, spuse Marc. Atunci trebuie să fim pe picior de egalitate. Trebuie să îmi spui totul, chiar acum.

Când ridică din nou privirea, ea avea în mână un pistol mic, de calibrul 0.25, îndreptat spre capul lui.

— Nu am timp pentru asta.

Kara scoase o stație de emisie-recepție din buzunar și apăsă butonul pentru a deschide microfonul.

— *Ce e?* strigă Erik.

— Spune-i lui Madrigal să coboare în cală, spuse Kara în radio, cu pistolul neclintit. Animalele au ieșit din cușcă.

Neînțelegând nimic, abătut și furios, Marc ridică mâinile și lăsă să cadă bastonul cu electroșoc. Kara se uită înapoi la el, privirea ei devenind din nou goală și imposibil de citit.

— *Despre ce vorbești?* auzi răspunsul concis al lui Madrigal. *Femeia este aici. Avem totul sub control.*

— Nu ea. Ochii Karei erau lipsiți de viață și de emoții. Celălalt. Dădu drumul butonului pentru microfon, pentru a vorbi fără ca următoarele cuvinte să fie auzite de altcineva și îi spuse cu răceală.

— Îmi pare rău, Marc. Dar nu te pot lăsa în calea mea.

*

Erik și un bărbat mai în vârstă, unul dintre trăgătorii de la casa lui Hite, cel pe care Madrigal îl numise Vulpoiul, veniră și îl târâră până în zona de încărcare a mărfii. Marc a văzut cum o împinseră pe Lucy înapoi în camera serverului. Pisica și Vulpoiul avură un schimb încărcat de priviri când trecură unul pe lângă celălalt, apoi Marc fu urcat cu forța pe scară, până pe puntea superioară a avionului Antonov.

Erik îl băgă într-o zonă delimitată cu perdele, cu două scaune metalice fixate pe podea și îi făcu semn lui Marc să se așeze.

Se lăsă greu în unul dintre scaune și văzu o siluetă în umbră.

— Înainte să începi, spuse Marc, mijind ochii în întuneric. Pot să spun doar un lucru? Modificările pe care le-ați adus în versiunea beta a programului Arquebus sunt destul de bune. Dar trebuie să vă anunț că, totuși, codul este puțin neglijent. Îl aveți de mult timp. M-aș fi gândit că o să petreceți mai mult timp simplificându-l.

Madrigal păși în lumină.

— Așa vrei să începem? Luând peste picior aptitudinile mele de programator? spuse ea rânjind. Cam slăbuț.

— Nu cred, răspunse Marc. Își masă încheieturile care îl dureau. Te-am testat. Vezi, un hacker adevărat nu ar lăsa pe cineva să se ia de abilitățile sale. Un cod bun este ca muzica. Al tău are o mulțime de note greșite.

Pentru un moment, o sclipire de nemulțumire apăru pe fața ei.

— Sunt pragmatică. Aleg ceea ce funcționează, nu ceea ce este frumos.

— Asta se vede clar. Marc aruncă o privire către Vulpoi. Deci, te-ai dus tu către Republica Populară Democrată Coreeană (RPDC) sau te-au recrutat ei? Omul înarmat se prefăcu dezinteresat, iar Marc își răspunse singur la întrebare. Da. Te-ai dus la ei. Pentru că Ghost5 are nevoie de resursele unui stat pentru a obține acest proiect al tău.

— Atenție, îl avertiză Madrigal, pe un ton batjocoritor, dar jucăuș, specific ei. Tu continui să disprețuiești ceva în care am investit mult timp și energie și s-ar putea să mă enervez.

— Înțeleg. Marc își îndreptă atenția către Erik, ignorând răspunsul ei. Vreau să spun, gruparea Ghost5 are o reputație solidă, nu-i așa? Sunt de temut. Cum apar pălăriile tale negre, cum se sperie orice tocilar pasionat de securitatea rețelelor. Dar Coreea de Nord? Reputația lor nu prea e consecventă. Toate prostiile alea despre atacul cibernetic de la Sony pentru că Marele Conducător s-a supărat din cauza unui film. Vrei să zici că Biroul 121 a făcut asta? Mai degrabă niște puști plictisiți din nordul Țării Galilor.

Biroul 121 din Coreea de Nord, divizia secretă de război cibernetic a acestei țări izolate, cunoscută și sub numele de Grupul Lazarus sau Cobra Ascunsă, fusese adesea considerat una dintre cele mai mari amenințări din spațiul digital și erau dornici să nu rămână în urma altor agenții precum Unitatea PLA 61398 din China, faimoasele brigăzi cibernetice ale Rusiei și Biroul Operațiunilor Specializate de Acces din cadrul NSA. Forțele militare convenționale din Coreea de Nord erau învechite și nu te puteai baza pe ele, dar armata lor cibernetică făcea pași importanți în războiul cibernetic, iar oferta unei alianțe cu un grup de hackeri mercenari cu experiență precum Ghost5 ar fi fost irezistibilă pentru generalii de la Phenian.

— Dar s-a cam terminat cu reputația voastră de anarhiști fără stăpâni ai dark-web-ului, nu-i așa? Privirea lui Marc se întoarse spre Madrigal. Ai distrus acea reputație pentru totdeauna. Când oamenii vor afla ce ai făcut, gruparea Ghost5 va rămâne în amintirile tuturor ca o grămadă de trădători.

Madrigal îi zâmbi.

— Tu spui asta ca și cum ar trebui să conteze. Nimic din ce am făcut vreodată nu a fost pentru ceva atât de grosolan ca dreptul la laudă. Obiectivele noastre se aliniază cu cele ale Coreei de Nord, așa că suntem în parteneriat. Ideologia nu joacă niciun rol în asta.

— Mă întorc la afirmația mea de mai devreme: *pe naiba.* Marc se lăsă pe spate în scaun. Cu cât o putea ține mai mult de vorbă, cu atât avea mai multe șanse să scoată de la Madrigal informații pe care le putea folosi. Cât ți-au dat pentru accidentul de la metroul din Taipei? Cât ceri pentru a ucide câteva sute de oameni nevinovați, astfel încât un singur disident care deranjează regimul să moară?

— A fost doar o demonstrație a conceptului, răspunse Madrigal.

— Deci nici măcar nu ai fost plătită pentru asta? Marc o luă în derâdere. Nu doar că ești o trădătoare, dar te și vinzi ieftin.

— Și asta ce te interesează pe tine, Marc Dane? Odinioară patriot loial al reginei și al țării, susținând un guvern corupt pe o insulă micuță, obosită și provincială. Acum un mercenar cumpărat și plătit de un miliardar cu un complex de justițiar. Nu ești nici tu cu mult deasupra noastră. Își încrucișă brațele pe piept. Știu despre Solomon și Rubicon și despre cruciada lui. Știu mai multe decât ți-a spus el, despre motivul acestui imbold al lui. La urma urmei, nimeni nu înțelege pe cineva mai bine decât dușmanul său… Și ai reușit să faci din Asociație unul.

Marc nu spuse nimic. Îl tulbură faptul că Madrigal menționă numele clicii de oameni puternici implicați în afaceri necurate, nu se aștepta la asta.

— Ah, și eu îi cunosc, continuă Madrigal, simțind că i-a trezit interesul. Am avut colaborări avantajoase pentru ambele părți în trecut. Păcat că nu vei fi prin preajmă să vezi care este finalul lor. Sunt sigură că vor fi încântați să audă că tu și Keyes ați fost eliminați. Madrigal ridică privirea spre Erik. Amintește-mi să-i contactez când se încheie operațiunea, bine? Ne vor rămâne datori pentru că ne-am ocupat de problema lor.

— Știi, diferența dintre mine și tine, spuse Marc, este că eu nu pretind că sunt ceea ce nu sunt. Ai făcut exact lucrurile pe care ai spus că nu le vei face niciodată. Nu-ți pasă dacă aduci Asia de Sud-Est în pragul războiului. Te-ai vândut pe tine și pe cei din Ghost5 – nu în căutarea dreptății sau a echilibrului sau a altor lucruri de genul ăsta. Vrei să te răzbuni. Marc zâmbi ca un vulpoi și arătă spre fața ei. Am văzut acea privire în oglindă. Știu de

unde vine.

— O să-mi spui ce știe Rubicon despre operațiunile noastre, spuse Madrigal, schimbând subiectul. Se săturase clar de vorbit vrute și nevrute. Nu o să-l pun pe Erik, aici de față, să te bată până mărturisești. Asta ar necesita un efort pe care nu vreau să-l cheltui. În schimb, îți vom găsi membrii familiei și o să le năruim viețile…

— Nu, nu vei face asta, interveni Marc. Cineva a mai încercat asta cu mine. După aceea, m-am asigurat că toți cei la care țin trăiesc în spatele unor firewall-uri cu criptare atât de complexă, încât nu le vei putea sparge înainte de răsărit. Se uită la ceasul de scufundări de la mână. Nu cred că ai atât de mult timp de pierdut.

Madrigal ridică din umeri.

— Adevărat. După cum am spus, îmi place să profit de oportunitățile care mi se oferă. Așa că voi opta pentru cealaltă opțiune. Îi explică cum Ghost5 ar sparge de la distanță o serie de sisteme informatice pentru a se asigura că un bărbat care ar putea fi sau nu fratele lui Lucy Keyes va fi împușcat letal într-un raid al poliției. Aș prefera să nu îmi pierd timpul cu asta. Am alte preocupări acum. Dar voi face efort dacă va trebui. Deci, poți alege să nu-mi dai informațiile de care am nevoie, dacă ești dispus să lași mai mulți oameni nevinovați să moară.

Marc tăcu o clipă. Ajunsese într-un punct în care nu se mai putea preface, singura cale de scăpare era violentă și riscantă, iar șansele să fie ucis erau la fel de mari ca cele de a se salva.

Tot ce putea face acum era să-i dea lui Madrigal exact ceea ce își dorea.

— Îți spun ce știu. Stând pe scaun, își îndreptă spatele și adoptă în mod conștient un limbaj al trupului neutru, deschis și sincer. Știu că te pregătești pentru asta de ani de zile. Probabil cea mai mare parte a vieții tale a fost ocupată cu asta. Marc se gândi la filmarea poliției din casa de bătrâni din Florida, articolele decupate și hârtiile din dosarul de șantaj al lui Charles Hite. Începea să pună puzzle-ul vieții ei cap la cap și încercă să completeze piesele lipsă. Operațiunea Overtone. Cu zeci de ani în urmă. O operațiune secretă a Agenției Centrale de Informații în parteneriat cu ceea ce era atunci omologul lor sud-coreean. A avut loc pe teritoriul Coreei de Nord, încălcând reglementările ONU și legile internaționale. Au folosit oameni care se aflau deja pe teritoriul țării – soldați din armata SUA, oameni de încredere, cu rezultate bune. *Patrioți.* Accentuă ultimul cuvânt,

așteptând o reacție din partea ei. Majoritatea dintre ei au fost aleși să aibă puține legături de familie. Dar nu toată lumea îndeplinea acest criteriu, nu-i așa? Unul dintre ei a avut – ce? – o soție și o fiică?

Expresia lui Madrigal deveni împietrită, iar Marc știa că era pe drumul cel bun.

— Totuși, nimeni nu se aștepta ca operațiunea Overtone să aibă rezultatul dezastruos pe care l-a avut. A mers atât de groaznic încât CIA a cenzurat toate documentele. Sud-coreenii pretind că nu s-a întâmplat. Dar bărbații trimiși în misiune… nu s-au mai întors niciodată. Tați și soți dispăruți pentru că cineva a făcut o greșeală catastrofală. Continuă să o privească, căutând ceva care să-i arate cât de aproape era de adevăr. Acel tip de traumă naște o ură profundă, nu-i așa? Genul de ură pe care o alimentezi de ani și ani. Asta nu dispare. Și cineva care este rănit în felul ăsta, începe o viață care va fi întotdeauna umbrită de ceea ce a pierdut.

— Ieși afară, ordonă Madrigal.

— Vrei să spui… Erik începu să vorbească, dar ea îl aduse la tăcere trecându-și rapid mâna prin dreptul gâtului.

— Amândoi, ieșiți afară.

Ezitând, Erik ieși din cameră, iar bărbatul înarmat îl urmă. Vulpoiul ezită când ajunse în dreptul perdelei ce despărțea spațiul de restul punții.

— Nu poți să îți pierzi determinarea acum, spuse el.

— N-o să-ți mai spun încă o dată, îi răspunse Madrigal, fără să ridice privirea. Când rămaseră singuri, îl privi pe Marc cu o nouă intensitate. Ești foarte perspicace. Continuă. Să vedem dacă poți să mergi până la capăt.

El încercă să și-o imagineze pe Madrigal copil, confruntându-se cu pierderea unui părinte în astfel de circumstanțe.

— Fără tată înseamnă fără protecție. Trimisă acasă de la o bază militară dintr-o țară străină, înapoi într-un loc care este la fel de străin. Cum să funcționeze? Lucrurile o iau razna. Soția, mama… ea nu poate gestiona situația, nu-i așa? Ce înseamnă asta pentru fiică? Case de plasament și o copilărie într-un sistem defect. Dacă ești un copil deștept, devii dur. Ridici ziduri în jurul tău. Abilitățile tale sunt direcționate către locurile mai întunecate. Și așa începe. Devii cineva care își dorește să se răzbune.

— Foarte bine. Madrigal îl studie rece. Îți lipsesc doar câteva detalii. Trase aer în piept și continuă, simțindu-se emoția în voce. Au fost împușcați de polițiștii de frontieră în partea de sud a zonei comune de

securitate. Uciși de așa-zișii lor aliați. Informațiile erau greșite. Au fost trimiși să fure secrete militare, dar au intrat într-un cuib de viespi. Niciunul dintre ei nu era pregătit pentru ceea ce s-a întâmplat. Au fugit. Dar până să ajungă la graniță, zvonurile începuseră deja să circule. Deveniseră incomozi din punct de vedere politic. Operațiunea Overtone trebuia să dispară.

— Bătrânul… Cooper. El ți-a povestit?

Ea dădu din cap.

— Minciunile și eșecul lui l-au prins din urmă.

— Dar asta nu a fost suficient pentru tine. Și acum iată-ne. Marc făcu un semn în aer. Nu vei fi mulțumită până nu îi vei face să plătească. CIA, sud-coreenii. Iar Coreea de Nord este bucuroasă să te ajute.

Madrigal se ridică de pe scaun.

— Nu știi ce am de gând să fac. Nici cei de la Rubicon nu știu. Dar veți afla. Acel zâmbet rece al ei reveni. Tu și prietena ta veți avea un loc lângă ring.

Se întoarse să plece, iar Marc strigă după ea.

— Și cu Kara? Ce se întâmplă cu ea?

— Ea este acolo unde ar fi trebuit să fie dintotdeauna. Dacă ai fi cunoscut-o vreodată cu adevărat, ai înțelege asta.

Madrigal trase draperia și îl lăsă în întuneric.

Capitolul 15

Kara se trezi brusc când aeronava Antonov se zdruncină trecând printr-o zonă cu turbulențe, mișcarea avionului masiv împingând-o în spătarul scaunului.

În spatele ei, se auzeau zgomotul tastaturilor și murmurul slab al conversației. Kara se răsuci pe scaun și trase oblonul ferestrei ovale de lângă ea. Soarele răsărea, iar printre petice de nori gri de furtună, putea vedea un peisaj stâncos.

Își făcu calculele. Călătoreau de-a lungul peninsulei coreene, spre nord, cu Marea Galbenă dedesubt. În curând, aeronava Antonov avea să-și înceapă coborârea pe pista de aterizare de la aeroportul Incheon International, la câțiva kilometri de capitala sud-coreeană. Kara își desfăcu centura de siguranță și se ridică, asimilând aceste informații noi. Își masă gâtul și înghiți pentru a vedea cum se simte. Încă o durea. Era umflat acolo unde încercase să o sugrume Lucy. Încercă să-și dea seama dacă avea resentimente față de lunetistă, dar nu găsi nimic.

Ceea ce o deranja mai mult era că Madrigal o lăsase să doarmă în cea mai mare parte a călătoriei și, chiar și acum, când se apropiau de destinație, nu o trezise. Plănuise să o lase pe Kara să doarmă până la Seul? Nu era în regulă.

Kara coborî spre zona de lucru, atrăgând priviri piezișe. Nu o plăceau, dar Kara nu avea timp să se gândească la asta. Ceilalți contau pentru ea doar dacă îi stăteau în cale sau dacă o puteau ajuta să-și atingă scopul. Și oricum ar fi fost, rezultatul final ar fi fost același.

Pyne ieși în calea Karei, dar ea trecu chiar pe lângă hackerița slăbănoagă și ajunse lângă Madrigal și Erik, care lucrau la panourile conectate la cadrul avionului.

— Nu m-ai trezit?

Madrigal continuă să tasteze și nu ridică privirea.

— Aveai nevoie să te odihnești. Și ne-am ocupat noi de restul.

— Înțeleg. Kara întoarse ecranul unui laptop ca să poată vedea ce era scris pe ecran. Mai multe ferestre cu cod rulau în același timp, programe agresive pe care Arquebus le depusese în sistemele țintelor lor, ca o bombă

cu dispersie. Într-una dintre ferestre, văzu un număr mare de intruziuni în sistemul de control al vehiculelor, genul de tehnologie pe care optzeci la sută din mașinile din sud o aveau instalată în mod standard. Linii roșii ca sângele tăiau textul, fiecare semnificând un vehicul care fusese neutralizat. Arquebus trecuse prin firewall-urile rețelei care conecta vehiculele orașului la rețeaua de trafic și le infectase.

— Naveta de dimineață o să fie a naibii de grea, spuse Pyne, cu un chicotit insensibil. Aproape fiecare mașină din Seul va trebui să intre în service.

— Ați declanșat deja atacul asupra vehiculelor?

Madrigal îi aruncă o privire rapidă Karei, pe sub sprânceana arcuită.

— Am făcut-o acum o jumătate de oră. Tot ce nu era în mișcare a fost blocat și nu va putea porni fără o reinstalare completă a sistemului de operare. Cât despre cei care erau deja pe drum… Ea se întoarse la munca ei, ridicând din umeri.

Pyne avea o tabletă în mână, iar Kara i-o smulse. Văzu o transmisie în direct de la canalul național de știri YTN, o transmisie în aer liber în care apărea un reporter acoperit cu o pelerină de ploaie, stând pe pasarela de pe una dintre principalele autostrăzi din Seul. În întunericul ploios, înainte de zori, puteai vedea șiruri de mașini blocate pe stradă. Apoi pe ecran apărură alte scene din oraș, cu explicațiile rapide ale reporterului pe fundal. Camioanele blocau intersecțiile, iar autobuzele se ciocniseră de clădiri. Camerele surprinseseră polițiștii din trafic care fluturau bastoanele iluminate și încercau cu disperare să se ocupe de dezastrul care avea loc.

— Cum ne descurcăm cu rețelele sociale? îl întrebă Madrigal pe Andre, aflat în apropiere, la un alt laptop. Oamenii se ridică din pat și se uită la telefoanele lor. Vreau să văd creșterea.

— Este, răspunse el. Mai mult decât în proiecțiile noastre cu aproximativ douăsprezece procente.

Andre era mareșalul armatei de soldați de pe rețelele de socializare ale grupării Ghost5. Sub comanda lui, boți informatici inteligenți scanau platformele de mesagerie utilizate în oraș, analizând textul mesajelor și postările bazate pe imagini video. Boții căutau postări care se potriveau cu un set de criterii preprogramate, căutând expresii cheie ce conțineau cuvinte precum „panică”, „dezastru”, „atac”, „teroare”, și le repostau de zeci de ori pe conturi false care le imitau pe cele ale utilizatorilor umani. Asta

transforma rețelele de socializare într-o cameră cu ecou, plină de strigătele oamenilor înspăimântați.

Boții erau infanteria armatei de troli, ieftini și de unică folosință; cu rolul de a face zgomot și de a bloca sistemul. Următoarea linie de atac fu legiunea de agenți provocatori umani. Unii dintre ei erau juniori aspiranți, care profitau de șansa de a lucra cu faimoasa grupare Ghost5, în mare parte copii plictisiți sau nihiliști cărora le plăcea să creeze haos, doar de dragul haosului. Alții erau lucrători în fermele ilegale de clickuri din India, oameni plătiți în bitcoin în mod anonim pentru a publica postări scrise dinainte pe pagini de Facebook și conturi de Twitter piratate, de sute de ori pe oră.

Ultima parte a forței de atac de pe rețelele sociale erau Andre și câțiva dintre cei mai importanți agitatori ai săi, care urmăreau în timp real tonul informațiilor din spațiul public, analizând creșterea și scăderea hashtag-urilor și a postărilor populare și manipulându-le pentru a reflecta realitatea pe care Madrigal dorea să o vadă lumea.

În timp ce îl privea, Kara îl văzu pe Andre încărcând o imagine a aceleiași porțiuni de autostradă pe care o văzuse în transmisiunea de știri de la YTN cu câteva momente mai devreme – dar acum fotografia fusese manipulată pentru a arăta mașini în flăcări și ceea ce părea a fi polițiști înarmați. Îl postă pe internet și îl văzu cum ricoșează din server în server, câștigând mai multe clicuri pe pagină și repostări cu fiecare secundă care trecea.

Nemulțumirea publică existentă în toată țara față de actuala administrație și forțele de ordine propulsase și mai mult știrea falsă. Demiterile și șicanările politice care contaminaseră guvernul sud-coreean în ultimii ani nu făcură decât să aprofundeze neîncrederea pe care Ghost5 o folosea acum pentru propriile scopuri. Adăugați la asta climatul tensionat generat de aliații americani aflați într-o competiție de măsurat bărbăția cu Coreea de Nord, iar lucrurile nu puteau decât să se deterioreze. Oamenii erau dispuși să creadă ce e mai rău, fără să pună prea mult la îndoială ce li se zice.

Un atac propagandistic instantaneu, maleabil și de neoprit se desfășura chiar în fața ochilor Karei, semănând spaimă și discordie.

— Am trecut de punctul fără întoarcere, remarcă Andre. Campania merge deja de la sine. Toți cei de la sol cred informațiile transmise și le repostează. Și dacă e cineva care încearcă să înoate împotriva curentului, boții

deraiază discuțiile cu știri false, iar postările lor sunt uitate.

Zâmbi, mulțumit de munca lui.

Scopul „atacului de panică” era să convingă pe oricine de pe rețelele de socializare că orașul Seul este pe punctul de a eșua.

Dacă ar rămâne izolat, un astfel de atac asupra unei societăți ar avea o durată de viață limitată. Oamenii și-ar da seama în cele din urmă care este de fapt adevărul, în timp. Dar, din cauza defecțiunii sistemelor de control al vehiculelor, frica era susținută de ceva real și tangibil. Pentru ca iluzia să fie întreținută, pericolele din imagini trebuiau să devină reale.

— Am marcat cele nouă linii principale ale metroului, raportă Erik. Încă lucrez la celelalte.

— Sistemul de metrou, spuse Kara. Aceasta este următoarea țintă. Din păcate, avea sens. Trezindu-se cu drumurile blocate din cauza vehiculelor care nu mai funcționează, preluarea controlului asupra infrastructurii de transport public ar opri orice mișcare în Seul. Dar se îndoia că Madrigal ar fi atât de îngăduitoare, încât să oprească rețeaua de metrou și atât. Ar crede-o în stare să provoace din nou un accident ca cel de la metroul din Taipei, și nu o singură coliziune, ci zeci.

O lumină verde montată pe peretele interior al calei clipi de trei ori, iar capul lui Madrigal se înclină. Kara simți că avionul se mișcă iar brusc, iar aeronava Antonov se înclină și începe să coboare.

— Toată lumea să-și asigure echipamentul pentru aterizare! ordonă Erik. Continuăm când suntem la sol!

Pyne, Andre și ceilalți puseră calculatoarele în standby, iar Kara stătea printre ei, privind impasibilă.

Madrigal îi întâlni privirea.

— Nu-ți face griji, spuse ea. Am o sarcină esențială pentru tine când ajungem jos.

— O să-mi spui de ce ne-ai adus aici? Kara se aplecă, astfel încât să o poată auzi doar Madrigal. Când m-am întors, mi-ai promis că vei fi sinceră cu mine de acum înainte. Dar totul legat de acest atac pare că se mișcă în ritmul altcuiva. Dădu din cap spre ferestre și spre orașul gri măturat de ploaie de care se apropiau. Noi nu ne asumăm niciodată acest tip de risc. Nu mergem niciodată *la fața locului.* Asta e și ideea. Ghost5 nu are sediu. Lovim din partea cealaltă a lumii și tot lovim puternic. Ăștia suntem noi.

— Ai dreptate, noi nu trebuie să fim aici fizic, răspunse Madrigal. Dar *eu*

da. Sunt unele lucruri pe care nu le poți face de la distanță, Song. Ochii ei se întunecară, năpădiți de amintiri. Uneori trebuie să ții tu cuțitul în mână. Apoi își reveni din scurta reverie și zâmbi din nou. Promit că îți voi explica. Ai încredere în mine. O să înțelegi. Se va face dreptate.

În cele din urmă, Kara dădu din cap, știind că nu va primi mai mult.

— Ce zici de Dane și Keyes? Ce vom face cu ei?

Madrigal trecu pe lângă Kara spre locul ei.

— Ah, știi deja răspunsul.

*

După lupta din cabina serverului, oamenii lui Madrigal regândiseră ideea de a-i ține împreună pe Marc și Lucy, ducând-o pe ea înapoi în cabină, iar pe el în spatele calei. Erau cât de departe se putea unul de celălalt în interiorul aeronavei Antonov și trecuseră ore întregi de când Marc o văzuse ultima dată.

Bărbatul pe care îl lovise cu bastonul cu electroșoc se bucură foarte mult să-l trântească pe Marc, înainte să-l lege de una dintre barele metalice care susțineau peretele interior al avionului de marfă. Îl lăsă acolo să se ghemuiască și să sufere din cauza aerului rece care pătrundea prin cală.

Marc reuși să doarmă printre picături, dar cea mai mare parte a zborului ascultă huruitul nesfârșit al motoarelor.

Încercă să-și mențină creierul activ, trecând prin informațiile pe care le avea la îndemână. Puzzle-ul intențiilor lui Madrigal era aproape rezolvat și, în orele pe care le avea, încercă să-l deslușească. Erau atât de multe ținte în Seul pentru cineva care purta pică guvernului și aliaților să-i americani, încât îi fu greu să vină cu o listă scurtă.

Care este scopul ei final? Să bage râca între Coreea de Sud și SUA? Sau să provoace atât de mult haos încât Coreea de Nord să treacă granița spre sud?

Fiecare opțiune ce se ivea în mintea lui părea mai groaznică decât ultima. Născută din conflictele timpurii ale Războiului Rece, relația dintre cele două țări se afla pe muchie de cuțit de zeci de ani, fiecare parte poziționându-se mereu împotriva celeilalte. Războiul dintre ele ajunsese într-un impas cu generații în urmă, dar bătălia nu se terminase niciodată cu adevărat. Nu era nicio modalitate de a ști cât de mult sau cât de puțin ar fi suficient pentru a intra iar într-un război deschis… Și, cu toate amenințările împotriva Japoniei și a Statelor Unite, Coreea de Sud era premiul pe care

Nordul și-l dorea cu adevărat.

Madrigal era insensibilă și motivată iar, împreună cu gruparea ei de hackeri imorali și agenți din RPDC, se îndoia că ar exista vreo țintă care să le stea în cale.

I-au apărut tot felul de întrebări și gânduri. Interogatoriul pentru a afla ce știa Rubicon se terminase. Madrigal nu avea niciun motiv să-i țină pe Marc și pe Lucy în viață și totuși ei încă respirau. Nu era din cauza unei reticențe a lui Madrigal de a vărsa sânge. Acest lucru era clar din modul în care ea ignora, cu sânge rece, viețile pe care le distrusese în trecut și pe cele pe care urma să le distrugă în continuare. Dar mai era un motiv.

Marc se duse cu gândul înapoi la acea noapte neliniștită din Cambridge, când atacul pentru a fura prototipul Arquebus era în plină desfășurare. Chiar și atunci, Madrigal avusese un rol important, lansând o minciună despre cine se afla în spatele atacului cibernetic pentru a ascunde realitatea implicării grupării Ghost5. MI6 aproape că intrase într-un război clandestin cu agenția de spionaj a Chinei din cauză că fuseseră direcționați greșit de către grupul de hackeri, care îi păcăliseră să creadă că sursa atacului fuseseră războinicii cibernetici din Beijing. Era o tactică pe care Madrigal o folosise de nenumărate ori, nu numai în acel scenariu, ci și în misiunile împotriva serviciilor de informații rusești, și chiar și atunci când îl ucisese pe Cooper, în acea noapte furtunoasă din Florida, și îi înscenase crima unei femei necunoscute. Lui Marc nu îi scăpă faptul că și Kara folosise un truc asemănător în Malta, cu turistul ghinionist de la hotelul Nova.

Madrigal se asigură întotdeauna că are pe cineva pe care să dea vina. În mintea lui Marc nu exista nicio îndoială că acesta era motivul pentru care el și Lucy Keyes încă respirau. Ei vor fi învinovățiți pentru ceea ce urma să se întâmple.

Această certitudine era apăsătoare. Pentru moment, nu putea face nimic în privința asta. Singura lui speranță era să aștepte, să privească și să fie gata să profite de orice ocazie care se ivea. Era încă în viață și asta însemna că putea rezista, putea lupta, sau poate chiar putea scăpa.

Marc privi cu atenție un șir de numere imprimate pe marginea unei lăzi. Cifrele nu însemnau nimic pentru el, dar își aminti de tatuajul de la încheietura lui Kara Wei și cel similar de pe brațul hackerului decedat pe care îl văzuse la morga de la Mater Dei.

41 57 pe încheietura ei, 57 46 53 pe cea a lui. Marc încercă să jongleze

în minte cu aceste cifre, în căutarea unei legături, a unui element comun. Dacă ar fi niște coordonate ale unui loc, el bănui că ar fi situat undeva în Europa de Est. Era greu să-și dea seama dacă așa era, dar i se păru că era vorba de altceva.

Fiecare grup conținea un număr prim. Marc le adună, le înmulți și le rearanjă. Deslușirea acestui mister, încă unul pe lângă toate celelalte, îl ajută să treacă timpul mai repede, până când, încet, își dădu seama că privise lucrurile din unghiul greșit.

Dacă Kara și Wetherby aveau acele tatuaje similare, probabil între ei fusese ceva mai mult. Tușul simboliza acea legătură intimă, iar numerele reprezentau ceva personal. Probabil era un secret pe care numai ei îl puteau intui. *Un cod pe care doar doi hackeri l-ar înțelege.*

Își îndreptă spatele, structura avionului scârțâind când avionul de marfă făcu un viraj larg și lent.

— Nu este binar, asta ar fi prea evident, bombăni Marc pentru sine. Deci ce mai rămâne? Trebuie să fie *hexazecimal.*

Închizând ochii, Marc vizualiză o grilă hexazecimală și începu să numere, simțind adrenalina provocată de faptul că e pe cale să descopere ceva. Hex era un sistem numeric în baza 16 pe care doar matematicienii, programatorii și alți tocilari tindeau să-l folosească, permițând reprezentarea în doar câteva cifre sau litere a șirurilor lungi binare formate din cifrele unu și zero. De asemenea, putea fi folosit și pentru texte alfanumerice, dacă era convertit corect. Și, mai important, se potrivea cu atitudinea de tocilar, de *sunt prea inteligent pentru tine,* pe care tind să o adopte hackerii.

Se pierdu în rezolvarea problemei, uitând unde era și luând-o de la capăt de mai multe ori. Fără pix și hârtie pe care să lucreze, era mai greu decât se aștepta, dar după un timp Marc reuși să decodeze tatuajul decedatului în trei litere: *W F S.* Cel al Karei avea doar două: *A W.* Marc se încruntă, entuziasmul său inițial dispărând rapid. Nu găsise răspunsul la care se așteptase. Poate că toată premisa lui fusese greșită de la început. Indiferent ce însemnau cifrele, se întorsese în același loc de unde pornise.

Niște mișcări din fața calei îi atraseră atenția. Echipa Ghost5 începuse să își lege și să își fixeze echipamentul pe loc. Puntea s-a înclinat ușor și își simți urechile pocnind când aeronava Antonov începu să coboare.

Urmau să aterizeze. Prin metalul calei, Marc simți vibrațiile de la trapele

trenului de aterizare de la baza fuzelajului care se deschideau, iar apoi fu zdruncinat de aerul mai dens de la altitudinea joasă. Se aștepta ca Nul sau unul dintre membrii echipajului Ghost5 să-l ducă înapoi, dar îl ignorară și îl lăsară legat de perete pe parcursul aterizării.

Nu fu o sosire lină. Marc auzi zgomotul ploii puternice bătând în fuzelajul aeronavei Antonov, când aceasta coborî din cer spre pistă, și i se făcu un gol în stomac când avionul fu lovit de rafale de vânt puternic bătând din lateral. Nu putea să vadă decât o fâșie din lumea exterioară printr-o fereastră din cală, aflată la câțiva metri distanță. Marc întrezări clădiri joase și lumini strălucitoare care luceau prin ploaie, apoi avionul ateriză cu un zgomot lung, metalic. Motoarele masive frânară, iar gravitația îl trase în față, în timp ce avionul se lupta să-și reducă viteza.

În cele din urmă, corul de motoare care huruiau se transformă într-un vuiet și avionul se deplasă mai departe pe pistă. Ploaia ce bătea în fuzelaj suna ca niște pumni de pietriș aruncați pe un acoperiș de tablă.

O umbră îl acoperi și își dădu seama că este Nul, care stătea acolo, ținând un cuțit de supraviețuire pliabil.

— Încearcă să faci din nou pe deșteptul și te tai, spuse el printre dinți, înainte de a se apleca pentru a rupe legătura care ținea încheietura învinețită a lui Marc prinsă de bara de metal. Ridică-te, continuă hackerul și arătă cu lama. Pe acolo.

— Cum spui tu, amice. Marc își masă antebrațul care îl durea, încercând să facă din nou să curgă sângele prin el. Făcu tot posibilul să pară obosit și înfrânt – până la urmă, cam așa și era – în timp ce își rotea capul pentru a absorbi cât de multe informații putea. Era sigur că Madrigal nu îl va mai ține foarte mult în viață. Dacă nu putea găsi o cale să iasă din asta în curând, acesta urma să îi fie sfârșitul.

Hackerii din Ghost5 erau deja înapoi la calculatoarele lor, intrând în sistemele în care programul Arquebus pătrunsese. Se uită în jur, căutând-o pe Kara, dar nu mai era nici urmă de ea sau de Madrigal.

Amorezul lui Madrigal, neamțul musculos, începu să-i dea ordine fetei cu fața pământie, aplecată deasupra unui laptop.

— Pyne, mă asculți? Asigurați-vă că toate sistemele de comutare sunt conectate. Ține-le departe de orice resetare până când terminăm.

Dădu din cap, acesta clătinându-i-se ca al unei păsări.

— Implementarea de *reverse shell* este gata. Toate bune aici.

Neamțul împunse cu degetul un alt hacker și făcu un gest de tăiere a gâtului.

— Lovește-i.

— Ce mai fac acum? Marc se întoarse și o văzu pe Lucy. Ea își îndreptă bărbia în direcția calculatoarelor. Lasă-mă să ghicesc. Repetă pana de curent din San Francisco?

— Mai rău, spuse Marc sumbru. De data aceasta va pica totul deodată.

Pe un ecran alcătuit din mai multe monitoare, una dintre ferestre afișa liniile sistemului metropolitan de metrou din Seul, care trecură rapid de la albastru și verde la un portocaliu de avertizare. Segment cu segment, rețeaua feroviară a orașului pică, iar lui Marc i se păru că arătau ca niște vene din corp care se blochează cu sânge coagulat. Intersecțiile clipeau, cu o lumină de un roșu intens, iar panourile de alertă se umplură cu ideograme coreene stridente.

— Acestea sunt trenuri? spuse Lucy, îngrozită de ceea ce puteau reprezenta imaginile.

— Andre, spuse neamțul, uitându-se la tipul îmbrăcat cu jacheta parka. Avem imagini?

Celălalt hacker dădu din cap.

— Imediat. Zâmbi, arătându-și dinții. Uite aici. Am ceva bun. Andre aduse un clip video neclar pe ecran. Nu se auzea niciun sunet, dar imaginile arătau interiorul unui vagon de metrou plin cu navetiști în drum spre lucru dimineața devreme și petrecăreți care se îndreptau acasă după o noapte lungă. Marc surprinse doi adolescenți somnoroși sprijiniți unul de altul, tineri îndrăgostiți ce se țineau de mână, cu capul lipit unul de celălalt. Fără avertisment, imaginile începură să se învârtă, telefonul continuând să filmeze în zbor. Când a căzut, se puteau vedea oamenii din vagon împrăștiați peste tot, acoperiți cu bucăți de sticlă spartă, iluminați de lumini de urgență pâlpâitoare. Asta este la ieșirea din stația Itaewon. A sărit de pe șine la cotitură.

— Asigurați-vă că prindeți tot ce implică decese vizibile, ordonă neamțul. Vrem ca oamenii să vadă sângele.

— Nenorociți ce sunteți! Pumnii lui Marc se strânseră de furie. Nimeni nu trebuie să moară pentru asta!

— Ba da, trebuie, răspunse Andre, privindu-l pe deasupra monitorului său. Altfel, ar fi doar un spectacol ieftin. El dădu din cap și se întoarse la

tastatură. Trebuie să fie real.

— Scoateți-i de aici, spuse neamțul, făcând semn către două persoane în echipament negru de luptă.

Marc văzu carabinele M4 în mâinile lor și ridică privirea spre fețele Vulpoiului și Pisicii. Amândoi erau îmbrăcați în echipament tactic fără marcaje, ghete grele și mănuși antiglonț, și aceleași dispozitiv de comunicații cu microfonul pe gât pe care îl văzuse la ei în timpul atacului anterior.

Pisica făcu un gest cu pușca de asalt. Marc văzu că pupilele i se dilataseră și bănui că i se administrase o doză de analgezice pentru a anula efectul rănii pe care i-o provocase Lucy.

Lucy, desigur, nu era pe cale să rateze șansa de a-i aminti de asta.

— Cum e cu brațul? Cealaltă femeie răspunse lovind-o în stomac cu țeava armei M4, iar ea tuși și se dădu înapoi de la lovitură.

Vulpoiul îl împinse pe Marc spre o trapă din partea laterală a fuzelajului și, în timp ce se apropia, aceasta se deschise cu un zgomot puternic, transformându-se într-o scară scurtă care cobora pe pista de afară. Marc coborî primul, ridicându-și gulerul de la geacă atunci când ieși în ploaie. Vântul bătea pe sub aripa înaltă a aeronavei Antonov și prin hangarul în care era parcat, așa că ploaia părea să vină din toate direcțiile deodată.

Afară așteptau o mână de alți oameni înarmați, toți îmbrăcați în același fel de salopete negre din pânză ca și Vulpoiul și Pisica. Cei mai mulți purtau căști de luptă cu lentile de vedere pe timp de noapte, dar câțiva aveau capul gol. La fel ca asasinii, erau coreeni și aveau aceleași expresii robotice, cu ochii duri. Marc se uită în sus în timp ce mergea. El cunoștea genul acesta de oameni. Specialiști în operațiuni secrete, agenți care lucrau în umbră cu o eficiență nemiloasă și concentrare robotică. Nu aveau acel impuls de a se lăuda ocazional ca majoritatea contractanților militari privați și nici oboseala și resemnarea soldaților de carieră. Erau neliniștitoare înclinarea tăcută a capului, mișcările mici ale mâinilor și felul în care lentilele căștilor lor urmăreau prizonierii în timp ce aceștia erau conduși prin hangar.

Când trecu pe lângă unul dintre ei, Marc încercă să facă un contact vizual, dar viziera sticloasă rămase întunecată și de nepătruns. Vorbeau unul cu celălalt, din câte își dădu seama. Căștile aveau probabil stații radio încorporate, dar erau sigilate, astfel încât nimeni să nu poată auzi niciun

sunet din afară.

Se uită înapoi peste umăr la Lucy, iar ea îi aruncă o privire care spunea *ai grijă.*

În față, ușile hangarului se deschiseră și o lumină galbenă slabă pătrunse. Se aflau la marginea cea mai îndepărtată a aeroportului, aproape de extrema nordică a insulei artificiale pe care fusese construit. Hangarul era suficient de îndepărtat de aeroportul propriu-zis, astfel încât Ghost5 și aliații lor din RPDC să poată lucra fără a atrage atenția turnului de control. În beznă și ploaie, vizibilitatea scăzută îi ascundea perfect.

Lumina galbenă scoase la iveală o altă navă în adăpostul cavernos. Marc recunoscu vârful în formă de glonț și motoarele unui elicopter de transport greu, un Mil Mi-26 de fabricație rusească, denumit de către NATO „Halo". Opt pale de rotor erau prinse de fuzelajul de culoarea ardeziei și, în afară de un număr de identificare, Halo nu avea niciun fel de însemne distinctive.

Marc privi elicopterul în timp ce era transportat în spatele unui utilaj de tractate, și își opri privirea sus, pe cabina înaltă, întrebându-se, pentru o clipă, cum ar fi să îl pilotezi. Abilitățile sale de pilotaj, dobândite în timpul serviciului în armata aeriană din cadrul Marinei Regale și mai târziu ca parte din MI6, erau limitate la aeronave de dimensiuni mult mai mici. Orice pilotase el ar fi putut să încapă în cala elicopterului Halo și tot ar mai fi rămas loc.

— Asta pentru ce naiba mai este? spuse Lucy, cu jumătate de gură…

— Habar n-am, recunoscu Marc și arătă spre cală. Vopseaua gri era proaspătă și nu acoperea totul pe alocuri, semn clar că fusese aplicată rapid. Vezi asta? Vopsea proaspătă. Vor ca nimeni să nu ghicească de unde este.

— Ai o bănuială?

El a dat din cap.

— Doar două forțe aeriene din această regiune le deține. Rusia…

— Și Coreea de Nord? spuse ea. Probabil e un împrumut de la Kim.

Un camion fără însemne era parcat la capătul hangarului și acolo mai erau câțiva soldații îmbrăcați în negru, care stăteau în spate, încărcându-și armele și pregătindu-se să plece. Unul dintre ei se apropie, având două căști identice cu celelalte și le întinse Vulpoiului și Pisicii. Ei și le-au pus pe cap, devenind aceiași roboți fără chip ca restul.

— Deci, ce facem acum? întrebă Marc, uitându-se la măștile inexpresive. Haide. Ne-ați adus aici. Vorbește.

— Urcați în camion. Se întoarse când altcineva intră în hangar în spatele lor. Kara își aranjă geaca de piele roșie ca sângele și când se apropie, le aruncă o geantă pe care o avea pe umăr. Ea arătă spre vehicul. Schimbați-vă.

Soldații tăcuți se despărțiră pentru a le permite să se apropie, iar Lucy se uită în spatele vehiculului.

— Nu prea cred.

— Asta sau un glonț, se răsti Kara. Alegerea e a ta.

— Unde este Madrigal? spuse Marc. Suntem aproape de tragerea cortinei și ea nu este prin preajmă?

— Nu îmi spune tot ce face, răspunse Kara. Trebuie să declanșeze următoarea etapă înainte să plecăm.

— Și care va fi asta? Marc o fixă cu o privire dură. Aruncă câteva avioane în aer sau alte chestii de genul ăsta?

— Rețeaua electrică, spuse Lucy. Dacă tai curentul în întregul oraș, se instaurează haosul. Se uită la Kara. N-am dreptate? Kara nu spuse nimic, dar răspunsul se citea pe fața ei. Ea își întoarse privirea, căutând prin geantă. Mai bine faceți ce v-am spus.

— Și dacă nu? Marc făcu un pas spre ea, iar Vulpoiul ridică pușca. Și dacă ți-am spune să te duci naibii?

— Fratele lui Lucy. Kara făcu o pauză. Madrigal va face ceea ce a spus că va face. O să-l elimine.

— *Nenorocita.* Lucy șopti printre dinți, dar în cele din urmă se urcă în spatele camionului. Marc o urmă, știind că niciunul dintre ei nu avea de ales. Înăuntru găsiră două seturi de echipament tactic identice cu ținutele purtate de echipa de operațiuni secrete din Coreea de Nord.

— Schimbați-vă, repetă Kara, privindu-i din dreptul ușilor deschise ale camionului. Repede. În apropiere, Vulpoiul și Pisica își îndreptară atenția în altă parte, iar Marc bănui că ascultau un mesaj radio prin canalul lor de comunicații silențios.

Lucy se dezbrăcă și rămase în tricou și în lenjeria intimă, trăgând pe ea echipamentul tactic mulat pe corp, cu rapiditatea unui profesionist cu experiență. Marc îi urmă exemplul, aruncându-și jacheta și blugii negri rupți, trăgând pe el salopeta aspră, din pânză. Echipamentul se potrivea perfect și se întinse să-l testeze, înainte de a-și pune ghetele.

El și Lucy se priviră în ochi. Orice urma să se întâmple în continuare, se

părea că cei doi vor fi mai aproape de asta decât și-ar fi dorit oricare dintre ei.

Marc sări jos din spatele camionului și o așteptă pe Kara să facă următoarea mișcare.

— Întinde-ți brațul drept, ordonă ea. El făcu ce i se spuse, iar-Kara scoase din geantă un dispozitiv care semăna cu o brățară electronică de gleznă. O prinse în jurul încheieturii lui și el simți contactele metalice de pe interiorul acesteia trecând prin mânecă și ciupindu-i pielea. Inducție galvanică, explică femeia, continuând. Dacă încerci orice – să fugi, să iei o armă – Madrigal o să știe. Dispozitivul acesta te va curenta, destul cât să te convingă să renunți.

Îi puse și lui Lucy un dispozitiv similar.

— Chiar nu ai nicio remușcare legat de asta, nu-i așa? spuse Lucy, uitându-se la Kara în timp ce își vedea de treabă. Toate acele zâmbete și prietenii de la Rubicon au fost doar un rol.

— Tot ceea ce fac oamenii este un rol, spuse Kara, distrasă.

— Așa a fost și când erai cu el? Marc lansă întrebarea, căutând în mod deliberat un răspuns. Numerele, Kara. Văzu din nou tatuajele în mintea lui, iar imaginea lor se schimbase și deveni *clară.* Numerele care sunt litere… Da. Cred că am înțeles.

Se întoarse spre el, aruncând o privire nervoasă către Vulpoi, Pisică și ceilalți soldați tăcuți.

— Nu știu despre ce vorbești.

— A și W, continuă el. Tocmai mi-am dat seama. Alexander Wetherby. Evident, dacă stai să te gândești la asta. Tușul… Oamenii nu fac din el o parte din ei înșiși, decât dacă există un sens mai profund în spate. Decât dacă ei se…

— N-o spune. Pentru o clipă, expresia Karei deveni iar cea a persoanei vulnerabile, reale, umane pe care credea că o cunoaște. Nu spune *iubesc.* Nu înțelegi.

El văzu durere și regret în ochii ei, care dispărură imediat și o mască de indiferență le luă locul.

— Celelalte litere. W, F și S. El o privi insistent. Aceea ești tu, nu-i așa? Song. Persoana care erai înainte.

— Wong Fei Song este numele cu care m-am născut. Este cine am fost întotdeauna, îl corectă ea. Kara aruncă o vestă cu armură în brațele lui Lucy

și îi aruncă un set mic de căști radio. Pune-le pe alea. Fă ce-ți spune Madrigal. Se întoarse către Marc cu aceleași articole și pentru el, dar, în loc să i le dea, îi puse vesta pe umeri și o prinse ea. Ceva era în neregulă, îi intra în coaste, de parcă ceva nu se potrivea bine. Înainte să o poată opri, Kara se aplecă și trecu unitatea radio peste lobul urechii lui.

Buzele ei erau foarte aproape de fața lui, iar când îi șopti, el abia o auzi.

— Asta e tot ce am putut face, spuse ea încet.

Ce *naiba însemna asta?* Se retrase înainte ca el să o poată întreba.

Marc o privi pe Kara alergând înapoi spre aeronava Antonov parcată. În timpul acesta, elicopterul Halo fusese dus pe pista din fața hangarului, iar luminile sale începură să clipească când elicopterul porni. Trupele silențioase de operațiuni secrete începură să se îmbarce printr-o trapă din spate.

Vulpoiul arătă spre Halo și Marc, fără tragere de inimă, merse în acea direcție.

— Bănuiesc că nu primim și căști de protecție, spuse Lucy, alăturându-i-se.

— Ea vrea să fim văzuți, îi spuse el. Suntem norocoșii ale căror fețe vor fi surprinse de camere, nu-i așa?

Lucy înțelese și nu comentă.

— Dă-i înainte, oricând vrei să mă uimești cu un plan inteligent, improvizat.

— Ce, nu poți veni și tu cu o idee încropită din mers, măcar o dată? Ea reuși să zâmbească. Eu sunt cea care trage în chestii și lovește oameni. Tu ar trebui să fii cel inteligent.

Se auzi un clic de la unitatea de comunicații din urechile lor și vocea lui Madrigal le vorbi.

— Ce drăguț. Voi doi ar trebui să vă luați o cameră.

— Du-te naibii, scuipă Marc din reflex, devenind tensionat.

— *Calmează-te. Nu fi nesuferit. Încă mai am timp să mă asigur că o fetiță din Ohio devine orfană în seara asta.*

O simți pe Lucy încordată și văzu mâinile ei strânse în pumni, dar femeia nu spuse nimic.

În fața lor, Pisica se urcă în elicopterul Halo, cu mișcările ei încă puțin mai rigide decât ale celorlalți soldați îmbrăcați în negru. O altă siluetă mascată stătea lângă trapă, iar expresiile goale ale căștilor lor îi urmăriră pe

Marc și Lucy în timp ce se urcau în cala elicopterului. Motoarele bâzâiau acum, palele mari ale rotorului tăind încet aerul umed, mărindu-și viteza cu fiecare rotire.

— *Asta va fi simplu,* continuă Madrigal. *Veți fi duși undeva unde veți primi o sarcină de îndeplinit. Faceți cum vi se spune și se va termina repede.*

Vulpoiul și un alt soldat fură ultimii care se urcară în elicopter, iar acum rotoarele se învârteau la viteza de decolare. Vulpoiul îl împinse pe Marc spre un set de scaune pliante construite în perete. El se așeză și își prinse centura de siguranță. Lucy luă un loc lângă el, făcând la fel.

— *Dacă vă abateți de la instrucțiunile mele în vreun fel,* continuă vocea din urechea lor, *vor exista consecințe.*

Vulpoiul și Pisica îi legară pe cei doi, astfel încât să nu se poată mișca, iar Marc se uită înapoi prin trapa deschisă a elicopterului Halo. Aeronava Antonov se vedea prin ploaia puternică din zori, ca un zid de fuzelaj alb.

— Nu ai de gând să vii să îți iei la revedere?

— *Există transmisiuni video în direct de la camerele căștilor de protecție,* răspunse ea. *Am ochi peste tot. Așa că să nu încercați nimic dramatic.*

Motoarele elicopterului Halo huruiră în timp ce pilotul ridică aparatul mare de la sol. Trapa din spate rămase deschisă, semn clar că soldații de la bord urmau să acționeze rapid odată ajunși la destinație, iar curentul de aer descendent suflă o rafală de ploaie rapidă prin cală pe măsură ce câștigau înălțime. Marc văzu aripile largi ale Antonovului și verdele mohorât al acoperișului hangarului înainte ca priveliștea să dispară.

Văzu aeroportul dispărând când elicopterul Halo părăsi insula artificială pe care se afla Incheon International și se îndreptă spre est, spre Seul. Zburau pe sub norii joși, deplasându-se cu viteză de-a lungul Canalului Ara care ducea de la Marea Galbenă până în inima capitalei sud-coreene.

Marc se uită în jos la fâșia de apă verde și se gândi, pentru o clipă, că ar putea să sară și să scape, dar erau peste o sută de metri până jos, iar o cădere de la această înălțime ar fi fost fatală.

În schimb, aruncă un ochi în interiorului elicopterului, uitându-se la soldații care se pregăteau. Instinctul lui de tehnician ieși la suprafață și începu să le măsoare din priviri echipamentul, încercând să-și dea seama ce intenții aveau după armele pe care le purtau. Marc remarcă faptul că aveau

mai degrabă carabine americane M4, decât puștile de asalt Daewoo K2 folosite de soldații din Coreea de Sud sau copiile Kalașnikov Tip 58 folosite de armata RPDC din nord. O alegere deliberată, ghici el. Utilizarea armelor fabricate în SUA încărcate cu muniție standard NATO ar ascunde originile oricărui atac.

Un fior rece îl trecu când își dădu seama ce se întâmplă. El și Lucy se aflau în mijlocul unei operațiuni *sub steag fals,* numită așa pentru că agresorii ar acționa sub identitatea unui alt actor și ar căuta să-și păcălească țintele, făcându-le să creadă că sunt altcineva.

— Am înțeles. Acum suntem băgați în asta până peste cap. Marc vorbi astfel încât casca radio să-i recepționeze cuvintele. Vrei să ne spui și care este ținta? Sau trebuie să ghicesc?

— *Este o surpriză,* spuse Madrigal. *Dar hai, încearcă să-ți dai seama. Te va ține ocupat.*

Existau sute de locuri în oraș în care o mână de ucigași înarmați ar putea face ravagii, dar acest atac nu ar fi la fel de direct și violent precum cel al Sfinților-Soldați asupra unui parc din San Francisco. Planurile lui Madrigal aveau prea multe straturi, erau prea complexe pentru ceva atât de elementar. Să curme vieți nu ar fi suficient pentru ea. Gruparea Ghost5 făcea deja asta, creând confuzie cu primele etape ale atacului lor cibernetic paralizant împotriva infrastructurii din Seul.

Elicopterul Halo se înclină, în timp ce pilotul ridică vârful într-un viraj strâns, în urcare, iar capul lui Marc se lovi de peretele calei. Se răsuci pe scaun, urmărind priveliștea din spate în timp ce treceau pe deasupra unui șantier. Ceva îl apăsa în piept pe sub vesta tactică, dar el ignoră asta, știind că toți soldații îi urmăreau fiecare mișcare.

Se uită în jos și văzu sute de trenuri de navetiști oprite, terminalul rețelei fiind sufocat de oprirea forțată a sistemului. Apoi zburară din nou peste apă, deasupra râului Han de data aceasta, ce trecea prin mijlocul orașului. Elicopterul trecu pe deasupra arcadelor roșii decolorate ale unui pod de autostradă unde, de asemenea, erau o grămadă de vehicule blocate, de la un capăt la celălalt al podului peste râul navigabil.

Urcând în continuare, elicopterul Halo trecu prin norii gri, lăsând în urmă un peisaj urban de blocuri rezidențiale și fabrici ce scoteau fum. Din aer, Seulul semăna cu o întindere aglomerată de blocuri colorate, aranjate ca într-un mozaic, în jurul unor mici parcuri de un verde închis.

Rotoarele făcură un zgomot puternic când aeronava pivotă brusc, poate pentru a evita un alt elicopter care zbura în apropiere, iar prin burniță Marc văzu o clădire cu cupolă pe malul îndepărtat al râului, luminată de reflectoare care o făceau să strălucească în lumina zorilor. El recunoscu clădirea Adunării Naționale, o parte esențială a structurii guvernamentale a Republicii Coreea. *Asta e ținta!*

Ceva nu era în regulă. Atât de dimineață, nu ar fi fost aproape nimeni acolo. Un atac asupra ei ar fi simbolic, dar nu ar provoca pierderi de vieți omenești, iar după ce o privise în ochi pe Madrigal, știa că ea asta și-ar fi dorit.

— *Sunteți aproape,* spuse femeia, de parcă i-ar fi citit gândurile. *Mai lipsește un singur lucru.*

Firele de păr de pe ceafa lui Marc se ridicară și o frică irațională îl cuprinse. Era ca și cum Madrigal s-ar fi aflat lângă umărul lui, zâmbetul ei glacial lărgindu-se în timp ce își punea în mișcare ultimele părți ale planului.

— *Începem.* Elicopterul Halo coborî din nou, cu viteză, trecând rapid pe lângă clădirea Adunării, fără să încetinească, lăsând-o pe ea și râul în urmă, îndreptându-se spre sud. O întindere aglomerată de clădiri rămase în ceață pe sub rotorul de la coadă, iar Marc auzi vocea lui Madrigal când vorbi din nou. *Stingerea.*

Din depărtare, din nordul Seulului, veni un val care înaintă peste oraș, lăsându-l în întuneric. Bucățile din peisaj dispărură pe măsură ce curentul pică. Clădirile deveniră umbre, pe măsură ce rețeaua electrică ce deservea zece milioane de oameni se opri. Odată cu ploaia și norul gros, ce acoperea răsăritul, Seulul fu prins într-un fel de întuneric ciudat.

Unul dintre soldații mascați deschise o cutie la picioarele lor și Marc văzu un set de drone quadrotor negre verticale. Îl privi pe soldat scoțându-le și aruncându-le pe rând din elicopter. Pe măsură ce fiecare dronă era aruncată, se redresa, cele patru motoare începând să bâzâie.

— Ce se întâmplă cu alea? întrebă Lucy.

— Ochii din cer, răspunse Marc. E un mod bun pentru ei să urmărească totul.

— Același gen de dronă pe care l-am văzut la Hite?

Marc dădu din cap.

Elicopterul Halo continuă să se îndrepte spre sud, trecând peste suburbii

și apoi ajunseră într-o zonă deluroasă, ruginie. Marc nu auzi nimic, dar îi văzu pe soldații tăcuți reacționând în sincron la noi ordine. Deveniră tensionați și își pregătiră armele, în timp ce elicopterul începu să piardă altitudine rapid.

Aeronava coborî ca o piatră, praful de la sol ridicându-se în întâmpinarea lor.

— Unde suntem? spuse Lucy, străduindu-se să se uite pe o fereastră din apropiere.

În timp ce elicopterul Halo se roti pentru a face o aterizare de luptă, Marc văzu o altă clădire distinctivă, formată din secțiuni curbe și clădiri joase, așezată în mijlocul unui spațiu circular imens decupat pe versantul dealului. Vizibile prin ploaia densă, geamurile fumurii reflectau cerul întunecat.

El văzu o plăcuță cu un simbol similar cu *taegeuk-ul,* vârtejul *yin-yang* din steagul sud-coreean, acoperit cu o flacără stilizată și flancat de un tigru și un dragon. Și apoi își dădu seama exact unde se aflau.

Madrigal îi adusese la sediul Serviciului Național de Informații din Coreea de Sud (NIS), organizația care în urmă cu patruzeci de ani fusese KCIA.

Capitolul 16

Echipa de soldați mascați porni din spatele elicopterului Halo în ordine, rapid și curat, acoperindu-se unul pe celălalt în timp ce avansau și securizau zona din jurul elicopterului. Lucy îi urmă și încercă să își facă o imagine de ansamblu, căutând un punct slab în modul lor de acțiune sau o breșă în armura lor, care putea fi exploatată. Nu găsi nimic. Acești bărbați și femei se mișcau în liniște, cu un scop precis și ea nu putu să nu se întrebe de cât timp se antrenaseră pentru această zi.

În ce naiba ne-au băgat? aruncă o privire înapoi și îl văzu pe Marc ieșind din elicopter în ploaie, cu un alt soldat în urma lui, pentru a se asigura că nu-i ține pe loc.

Elicopterul Halo aterizase la marginea unei parcări largi, unde staționau câteva mașini mici și SUV-uri obișnuite. Într-o parte se afla o anexă joasă, un bloc de birouri cu patru etaje, izolat de bariere discrete din beton, deghizate în jardiniere ornamentale. Privind în cealaltă parte, ea văzu ceea ce trebuia să fie complexul principal. Mult mai mare decât anexa, avea o fațadă din sticlă albastră, fără elemente sudate vizibile, care reflecta dealul din apropiere.

Îi amintea de arhitectura monolitică ternă pe care o văzuse în alte părți precum „cutia neagră” de la NSA din Fort Meade sau sediul CIA din Langley. Fără personalitate, dar totuși amenințător, campusul NIS arăta ca ceea ce era de fapt; o bucată de beton construită pentru a găzdui spionii unui stat. În curte se afla o rampă de aterizare, ocupată de un elicopter subțire argintiu, cât o treime din elicopterul Halo ca dimensiune, iar agenții de pază în uniformă care se aflau în jurul lui începuseră deja să se despartă și să se miște în direcția ei. Lucy era încordată. În orice secundă putea să înceapă lupta. Se simțea expusă și vulnerabilă fără o armă în mână. Brățara masivă pe care Kara i-o pusese în jurul încheieturii atârna grea.

Doi soldați îi împinseră în spatele unei mașini parcate, iar ea se uită mai atent la trusa lor. Unul dintre ei, de departe cel mai solid din grup, avea niște buzunare suplimentare pe vesta sa tactică, fiecare plin cu pachete demonstrative de explozibili C4. O grenadă cilindrică atârna de una dintre curelele vestei, iar Lucy recunoscu imediat banda violet din jurul

dispozitivului, iar textul „INCEN” scris deasupra ei se vedea de la un kilometru distanță. Ea aruncă o privire către celălalt soldat, o femeie. Și ea purta o singură grenadă cu termit, un dispozitiv incendiar puternic, capabil să producă o temperatură atât de ridicată încât să ardă motorul unui camion. Nu era clar de ce aveau nevoie de ei aici, iar Lucy nu se grăbea să afle. Soldatul își înclină capul, apoi se uită în jos la ecranul ceasului inteligent pe care îl avea la mână.

Lucy auzi un zgomot ascuțit, deja familiar, și o altă pereche de drone quadrotor negre trecu pe deasupra capului ei. Cineva din elicopterul Halo, sau poate chiar de la aeroport, le folosea pentru a coordona atacul.

O voce masculină strigă în coreeană și, deși Lucy nu putea înțelege cuvintele, tonul era clar. *Confuzie și surpriză.* Odată cu întreruperea neașteptată a curentului, gardienii se străduiau să-și dea seama ce se întâmplă.

Soldații mascați nu le-au dat șansa de a afla răspunsul. Atacatorii deschiseră focul asupra gardienilor cu rafale scurte și precise. Trei runde de gloanțe ieșiră prin vârful carabinelor lor M4 cu amortizoare de sunet, iar oamenii din NIS căzură la pământ, sângerând. Niciunul dintre ei nu reuși să tragă înapoi. Unul dintre soldați scoase un pistol cu amortizor și ieși de la adăpost, împușcându-i repede în cap pe cei căzuți la pământ, pentru a se asigura că sunt eliminați.

— Fir-ar… murmură Marc. Ticăloșii ăștia nu se joacă.

— *Pentru asta sunt antrenați.* Tonul catifelat al lui Madrigal păru să se reverse ca o otravă în urechea lui Lucy, iar ea tresări auzind-o. *N-ai cum să nu le admiri eficiența.*

— Cum zici tu… Ea privi grupul ezitând în timp ce ascultau un ordin care venea prin căști. Unul dintre ei apăsă pe dispozitivul pe care îl avea la încheietură, același cu cel pe care Lucy îl văzuse mai devreme la femeia soldat. Ei acționau în mod clar pe baza unor pași și timpi bine puși la punct.

Cele două mici drone pluteau deasupra lor, supraveghind zona, în timp ce soldații se mișcau fără să vorbească. După o clipă, grupul se despărți în două unități, prima îndreptându-se spre complexul principal în fugă, restul intrând în formație cu direcția către anexa mai apropiată.

Femeia mascată îi făcu semn lui Lucy să urmeze al doilea grup, iar Madrigal punctă și ea ordinul.

— *Du-te, grăbește-te acum.*

Lucy se uită în ochiul camerei montate pe casca soldatului.

— Ce-ai zice să nu?

Ea încercă să surprindă privirea persoanei de sub mască, prin lentilele întunecate, dar nu văzu nimic.

— *Atunci nu vei ști niciodată cum se termină asta,* se răsti Madrigal.

Soldatul își ridică pușca, amenințând că o va lovi pe Lucy cu patul armei.

— Hai, spuse Marc, trăgând-o pe Lucy. Nu le da motive.

— La naiba cu rahatul ăsta de teatru de marionete, replică Lucy, dar merse totuși mai departe. Știa că el are dreptate – trebuiau să participe la micile jocuri stupide ale lui Madrigal până când ar apărea ocazia să acționeze și să schimbe rolurile. Dar șansele ca acest lucru să se întâmple scădeau cu fiecare clipă care trecea.

În fața lor, prima linie de soldați deschiseseră ușile clădirii izolate și pătrunseseră în atrium.

— Întreruperea curentului are sens acum, spuse Marc, gândind cu voce tare. Au stins luminile în tot orașul, nu pentru că vor să facă ravagii. Arătă cu degetul mare spre clădirea principală din spatele lor. Nu au putut să țintească doar campusul NIS din rețeaua locală, este prea mic. Trebuia să fie o oprire în masă, în întreaga regiune.

— Nu înțeleg…

Lucy îi aruncă o privire întrebătoare.

— Pentru o pană mare de curent, sistemul are protocoale diferite, explică el. Când totul se stinge, durează mult mai mult pentru ca sistemele de rezervă să intre în funcțiune, așa că…

În momentul în care trecură pe lângă două mașini parcate, avu loc o mică explozie și se auziră focuri de armă. Lucy reacționă, văzându-l pe Marc căzând la pământ, iar un bărbat îmbrăcat în uniforma de pază de la NIS apăru cu un pistol semiautomat în mână.

Gardianul făcea parte probabil din grupul care ieșise să-i întâmpine, dar fusese destul de deștept încât să o ia prin spate, având norocul de a evita ploaia de gloanțe care îi nimicise colegii. Soldații care îi escortau pe Lucy și Marc nu erau pe nicăieri. Situația se precipită brusc, iar Lucy se concentra pe spațiul din imediata ei vecinătate, întrebându-se dacă va supraviețui în următoarele câteva secunde.

Bărbatul mârâi în timp ce se îndreptă spre Lucy, cea mai apropiată țintă, ridicând pistolul pentru a-i ținti fața. Nu vedea nicio diferență între ea și soldați, cu cască sau fără. Era un intrus ca ceilalți.

Lucy nu așteptă ca gardianul să finalizeze mișcarea și îi devie brațul în care ținea pistolul cu o lovitură în antebraț. Pistolul s-a descărcat în aer fără să rănească pe nimeni, iar Lucy îl lovi pe gardian în gât. El îi fixă privirea și ea văzu în ochii lui furie și ură. El îi văzuse pe ceilalți bărbați uciși, era chiar acolo în expresia lui, și credea că Lucy era una dintre persoanele responsabile.

Ea nu-și urmă impulsul de a-i spune Nu, nu eu *am făcut asta, îmi pare rău,* ci alese în schimb să reacționeze. Îi prinse încheietura mâinii și o răsuci, făcându-l să urle de durere. Îl apucă de bărbie și îl trânti cu capul de mașină, spărgând geamul pasagerului. Bărbatul se clătină, amețit și dezorientat, iar ea repetă mișcarea. A doua oară când capul său lovi sticla, geamul se făcu bucăți, iar ochii bărbatului se dădură peste cap, rămânând vizibil doar albul lor. Se prăbuși lângă mașină.

Lucy văzuse unde aterizase pistolul și făcu un pas spre el, dar cineva o prinse puternic de braț și o trase înapoi. Cel mai masiv dintre cei doi soldați mascați o ținea strâns, în timp ce femeia veni și împinse cu piciorul pistolul sub minivan.

Marc apăru și el.

— Ești bine? Părea în stare de șoc.

Ea îi aruncă o privire îngrijorată.

— Dar *tu* ești? Am crezut…

— A fost pe-aproape. Mi-a trecut pe lângă ureche. Dădu din cap. *La naiba.* De unde a venit?

Răspunsul lui Lucy fu întrerupt de femeia mascată, care îl execută cu calm pe gardianul în stare de inconștiență.

— Nenorocito!

— *Nu mai pierdeți vremea,* ceru vocea din umbră a lui Madrigal. *Dacă nu vreți să pățiți același lucru.*

Madrigal urma să-i ucidă oricum. Dacă în mintea lui Lucy existase vreodată un pic de îndoială, aceasta dispăru când se uită la gardianul mort. Sângele îi curgea pe față din rana pe unde pătrunsese glonțul în craniu.

Când intrară în clădirea izolată, luminile de pe tavan prinseră viață. Generatoarele independente ale campusului NIS atinseseră în sfârșit

punctul de activare și curentul reveni, dar nu suficient de repede pentru a împiedica echipa de atac nord-coreeană să treacă prin linia de apărare exterioară a unității.

Inima lui Marc bătea tare în piept de la sperietura provocată de glonțul gardianului care aproape că îl atinsese. Nu exagerase când îi spusese lui Lucy cât de aproape fusese; simțise glonțul trecându-i pe lângă tâmplă, zumzetul lui făcându-l să tresară. Un centimetru sau doi mai aproape și glonțul gardianului s-ar fi oprit în fața lui. Simțind moartea atât de aproape de el, lui Marc i se făcu un gol în stomac și trase adânc aer în piept.

Se simțea apăsat și inconfortabil în echipamentul tactic nepotrivit pe care Kara i-l dăduse. Ceva îl împungea în coaste. Trase de vestă, nereușind să o facă să stea mai bine.

Vârându-și mâna sub ea, degetele lui atinseră un obiect străin și ezită. *Ce este asta?*

Marc auzi un geamăt sugrumat din apropiere și simți mirosul de praf de pușcă și sânge în aer. O mână de angajați ai NIS – unii dintre ei gardieni înarmați ca bărbații din parcare, alții simpli angajați care făcuseră greșeala fatală de a veni devreme la lucru – zăceau împrăștiați în zona recepției. Ca și înainte, unul dintre soldații silențioși se deplasă printre cei căzuți, împușcându-i în cap, pentru a se asigura că nu rămân martori.

Dar ceea ce se întâmplase acolo nu putea rămâne nevăzut. Marc ridică privirea și văzu camerele de supraveghere negre montate pe tavan, deasupra biroului principal din recepție, deasupra biroului agenților de pază și deasupra ușilor care duceau mai adânc în clădire. Odată cu revenirea curentului, acele camere funcționau din nou și tot ce făcea echipa de atac era înregistrat. Își întoarse privirea. Fața lui apărea și ea acum pe înregistrările acelor camere.

Unul dintre soldații silențioși fusese doborât și el. Cadavrul său zăcea prăbușit peste un scaun, la câțiva metri distanță de un gardian mort, care-și doborâse atacatorul cu un pistol-mitralieră. Soldatul cu pistolul se apropie de tovarășul său mort, în timp ce restul grupului înaintă prin punctul de control de securitate. Marc se întoarse să vadă ce face, în timp ce ceilalți îl trăgeau după ei, printr-un detector de metal care începu să sune.

Soldatul din spatele lor luă grenada cilindrică agățată de vesta colegului său și trase inelul, acționând temporizatorul siguranței, înainte de a o îndesa înapoi în echipament. Un jet de foc portocaliu virulent porni, învăluind

cadavrul într-un nor de flăcări și fum. În câteva secunde, cadavrul ardea de la încărcătura de termit, iar stomacul lui Marc se întoarse pe dos de la mirosul grețos de carne topită.

— Le dau foc celor care sunt uciși, rosti el respirând greu.

— *Nu lăsăm nimic în urmă,* îi aminti vocea lui Madrigal.

În fața lui, o pereche de soldați își folosiseră armele pentru a sparge încuietorile care țineau închise ușile către coridorul de dincolo, iar mai mulți gardieni ai NIS zăceau morți, sprijiniți de pereți. Marc îi privi când trecu pe lângă ei, apoi se uită la Lucy. Ea se prefăcu că nu observă, dar el știa că le văzuse armele întinse pe jos, lângă ei.

Dacă ar fi făcut o mișcare să le ridice, cât timp ar mai avea până când Madrigal să vadă asta și să declanșeze brățările cu electroșoc de la încheieturile lor? Marc se încordă, simțind dinții metalici ai brățării de la mâna sa. Ar putea să-și asume acest risc?

La capătul coridorului, în spatele unui alt set de uși sigilate, era o anticameră, vizibilă printr-un geam de sticlă antiglonț. Aceste uși erau mult mai groase, rezistente, cu balamalele și mecanismele de blocare montate la interior, mai degrabă potrivite pentru un buncăr militar, decât pentru o clădire de birouri. Un al doilea set de uși se afla pe peretele opus al anticamerei. Ar fi fost posibil să le deschidă cu un dispozitiv pe bază de explozibil, dar acesta ar fi un proces lung și distructiv.

În interiorul anticamerei, feriți de schimbul de foc de dincolo de ușă, se aflau doi bărbați, un gardian cu o expresie dură și un pistol-mitralieră și un tip mai tânăr în sacou și cravată, ținând în mână un pistol. Amândoi îi urmăreau cu prudență pe intrușii care se apropiau.

Limbajul trupului soldaților se schimbă, pe măsură ce primiră noi ordine. Bărbatul masiv și femeia care îi supravegheau pe Marc și Lucy de când ieșiseră din elicopterul Halo, împreună cu alți doi soldați rămaseră pe coridor, în timp ce ceilalți se retraseră, dispărând spre zona de recepție și ieșind din clădire.

Una dintre figurile mascate, cu carabina în spate, agățată de umăr cu o curea, se apropie de geamul antiglonț și bătu în el, ca și cum ar fi bătut într-un acvariu cu pești.

Paznicul cu pistolul-mitralieră rosti ceva printre dinți și își îndreptă arma spre intrus. Nu văzu cum expresia de pe chipul bărbatului cu cravată se schimbă, nu văzu licărirea intenției lui reci. Bărbatul cu pistolul se

întoarse spre gardian și îl împușcă în ceafă. Câteva momente mai târziu, începu să lucreze la un panou de control și ușile încuiate se deschiseră.

— Un agent sub acoperire al RPDC, spuse Lucy încet. Nu mă surprinde că au oameni infiltrați în NIS.

— Da, fu de acord Marc. Și dacă au fost dispuși să le incendieze corpurile pentru această operațiune, nu pot să nu mă întreb…

— Ce anume este acolo care să merite costurile? îi termină Lucy fraza.

Al doilea set de uși se deschise și, încă o dată, Marc fu lovit în spate pentru a înainta. Obiectul care îl apăsa pe piept se mișcă, iar el deveni încordat. *Dacă este ceea ce cred eu că este…*

Agentul dublu îi conduse înăuntru, făcând semn cu mâna să-l urmeze. Sala ce se ascundea dincolo de ușile anticamerei era un spațiu lung, dreptunghiular, cu pereți gri din beton, iar aerul din interior părea plat, insipid, ca aerul dintr-un mediu în care temperatura este controlată în mod riguros. O lumină slabă pătrundea prin lucarnele pătrate din tavan, iar prin ele se vedeau ploaia și rafalele de vânt de afară.

Cinci cabine metalice mari erau așezate în linie dreaptă pe toată lungimea camerei, fiecare de dimensiunea unui container de marfă standard, ca cele găsite pe nave sau în spatele camioanelor. Fiecare cabină avea o ușă și o fereastră și erau montate pe niște cricuri, la fiecare colț, care le ridicau de la sol. Liniile și ovalele ideogramelor coreene indicau faptul că fiecare unitate avea un cod individual. Unele dintre cabine erau conectate la cabluri de alimentare.

Curiozitatea lui Marc îl conduse către cea mai apropiată dintre unități și își întinse gâtul pentru a privi pe fereastră, înăuntru, văzu containere dintr-un material dur, ceea ce părea a fi un server izolat.

— Acestea… acestea sunt SCIF-uri, spuse el, punând informațiile cap la cap.

Ca și camera securizată din clădirea de birouri a companiei Horizon Integral, în care el și Lucy pătrunseseră, aceste cabine erau o serie de unități compartimentate blindate, folosite pentru stocarea informațiilor sensibile. Fiecare deținea o serie de informații pe care agenția din Coreea de Sud dorea să le țină secrete. Iar cantitatea de informații stocate acolo era uriașă.

— Despre asta a fost vorba în toată afacerea asta, încă din prima zi. Marc se întoarse către Lucy. Fiecare secret murdar pe care cei din NIS nu vor ca

lumea să-l afle este păstrat aici.

— *Știam că până la urmă vei reuși să-ți dai seama. Aici se află adevărul din spatele minciunilor. Și când lumea va vedea ce ascund ei aici – ceea ce guvernul american și lacheii lor din Asia de Sud-Est au agreat să țină secret – se va porni un foc care va da peste cap națiuni întregi.*

Femeia soldat mascată se puse brusc în mișcare și își ridică arma, căutând camerele montate pe tavan. Țintind cu grijă, ea trase în ele una câte una, până când toate fură distruse.

— Asta la ce te ajută? spuse Lucy pe un ton batjocoritor. Dintr-odată, nu mai vrei să ne vadă nimeni?

— *Nu,* spuse hackerița. *Nu vreau să vadă ce se va întâmpla în continuare.*

Pe rând, soldații silențioși își scoaseră căștile de protecție, prinzându-le cu niște cârlige magnetice de curele lor. Bărbatul mai în vârstă și femeia cu fața opărită în urma atacului din casa lui Hite erau acolo. Urmă silueta cea mai masivă, care stătea lângă Marc. Când își scoase casca, pe Marc îl trecu un sentiment neplăcut de familiaritate. Era Nul.

Marc simți un fior pe șira spinării bănuind deja cine erau ultimii soldați, chiar înainte ca ei să-și dezvăluie chipurile. Părul roșu metalic, strâns la spate, ieși din casca de protecție, încadrând o față palidă cu un zâmbet viclean.

— Surpriză, spuse Madrigal. Ai avut dreptate când eram înapoi la avion. Nu am putut să privesc de la distanță. Nu am putut să stau departe.

— Înțeleg, răspunse Marc și arătă cu bărbia spre cabine. Aceasta este mina ta de aur, nu? Sunt povești care spun că acolo unde un curcubeu atinge pământul, stă îngropat un vas cu monezi de aur, ascuns acolo de spiriduși; ăsta este vasul tău cu monezi însângerate, la capătul unui curcubeu de crime.

— Ești amuzant, spuse ea. Ești pe aproape. Madrigal se îndreptă spre cabine, scanând ideogramele de pe lateral până când dădu de cea pe care o căuta. Asta este, răsuflă ea, cu fața luminându-se de nerăbdare. Fii atent la ei, îi ordonă ea lui Nul.

Madrigal scoase un injector de plastic dintr-un săculeț prins de cureaua ei și îl fixă în încuietoarea celei de-a treia cabine. Lichidul gros, lipicios, țâșni prin mecanism, devenind acid pe măsură ce fu expus la aer. Sfârâind și clocotind, încuietoarea emană niște vapori albi, iar cadrul metalic se

prăbuși singur.

Lucy strigă după ea.

— Ce crezi că vei găsi acolo?

— Suficient de multe date secrete pentru a distruge NIS și puțina încredere pe care o mai au oamenii din Coreea de Sud în guvernul lor corupt, spuse cealaltă femeie. Pentru început. Și apoi sunt toate minciunile care duc înapoi până la Washington D.C., CIA și toți ceilalți care au colaborat cu ei. Madrigal ezită, iar când vorbi din nou, pentru moment se simți ceva diferit în vocea ei. Vor plăti pentru păcatele lor. Deschise ușa și rămase nemișcată, uitându-se la tot ce era înăuntru.

Lui Marc i se păru că vede o sclipire de emoție pe chipul lui Madrigal, dar apoi aceasta dispăru.

— Și Coreea de Nord va profita și ea de pe urma acestei acțiuni, nu? adăugă el, aruncând o privire către Vulpoi, care stătea în apropiere cu arma lui ațintită asupra celor doi prizonieri. Asta este înțelegerea pe care ai făcut-o.

Madrigal își întinse mâinile și inspiră adânc.

— Fiecare primește ceea ce merită.

Pisica și agentul dublu erau lângă ușă, femeia acoperindu-l pe bărbatul în costum, cât acesta târî corpul gardianului decedat în cameră și îl aruncă lângă un stâlp. Bărbatul ieși din nou și se întoarse cu armele luate de la personalul NIS.

Marc schimbă priviri întrebătoare cu Lucy și ea făcu un gest subtil cu mâinile, de parcă trăgea de capetele unei sfori.

Era clar ce voia să zică: *Trage de timp.*

La rândul său, ea dădu din cap spre cabina SCIF pe care se concentra Madrigal, încurajându-l pe Marc să se uite în acea direcție. Îl văzu pe tipul masiv ghemuit lângă cricurile de susținere, instalând plăcuțe de exploziv C4 la picioarele cadrelor metalice. După tot efortul făcut pentru a ajunge în acest loc, să arunce în aer premiul mult căutat, era ultimul lucru la care se aștepta Marc.

— Înțeleg, începu el. Ai aceeași problemă ca cineva care sparge un seif cu aur. Există o mulțime de echipamente în fiecare dintre acele unități și nu le poți scoate de aici în spate.

Întregul raționament din spatele utilizării de către NIS a acestui tip de depozit securizat se rezuma la un singur factor – conținutul nu era conectat

la internet sau la vreo bază de date din exterior. Serverele de sine stătătoare pe care le conțineau unele dintre aceste cabine puteau fi accesate doar intrând fizic în SCIF și folosind un terminal în interior. Iar celelalte cabine care aveau cutii pline de hârtii imprimate, conțineau dosare care nu mai existau în altă parte. Tot sistemul era în mod deliberat deconectat de la alte rețele, folosind tehnologie veche. Iar astfel era imposibil de spart, cu excepția cazului în care cineva era capabil să prăbușească un oraș întreg pentru a ajunge la el.

Madrigal se întoarse să-l privească atent pe Marc. Ochii ei străluceau.

— Te înșeli, spuse ea. Și oricum… Nu mă interesează tot ce e aici.

Se auziră focuri de armă și Marc deveni încordat, dar împușcăturile nu erau îndreptate în direcția lui. O văzu pe femeie, Pisica, golindu-și carabina, trăgând aleatoriu în pereți și tavan.

Când încărcătorul armei rămase gol, ea se întoarse și aruncă pușca spre Lucy.

— Ce ar trebui să fac cu asta? spuse ea.

Pisica nu îi răspunse. Scoase un pistol SIG Sauer de la brâu și făcu același lucru, trăgând în aer până când manșonul se blocă și muniția fu consumată. Femeia se îndreptă spre Marc și îi puse pistolul fumegând în mână.

Când celălalt bărbat luă una dintre armele de la agentul dublu și o încărcă, finalul îngrozitor al acestei povești deveni evident pentru Marc și Lucy. Marc își dădu seama imediat cum se va desfășura totul: Vulpoiul avea să-i doboare pe cei doi agenți Rubicon, ca să pară că au murit într-un schimb de focuri cu unul dintre gardienii de la NIS, lăsându-le trupurile în SCIF, ca pistă falsă pe care să o urmărească sud-coreenii, în timp ce Ghost5 și aliații lor din nord dispăreau.

Permițând camerelor de supraveghere să le surprindă fețele la recepție, apoi trăgând în cele din acea sală, Madrigal proiectase întreg scenariul în așa fel încât să îi învinovățească pe ei. Cei de la NIS aveau să le afle în cele din urmă identitățile, iar apoi haosul s-ar dezlănțui. Serviciile de securitate din Coreea de Sud, Agenția Centrală de Informații, toate forțele lor ar porni pe urmele Grupului Rubicon. Solomon nici n-ar ști ce la lovit. Chiar dacă cineva ar afla până la urmă adevărul, Madrigal ar dispărea cu mult înainte ca acesta să iasă la suprafață.

— Ah, la naiba, în niciun caz, spuse Lucy cu dispreț. Nu vom fi țapii tăi

ispășitori, Roșcato.

Madrigal zâmbi.

— Este amuzant că tu crezi că ai un cuvânt de spus în asta. În spatele ei, Nul își terminase treaba cu cricurile cabinei numărul trei și se urcă pe acoperișul unității. Scoase ultimele pachete de explozibil din vesta lui, iar Madrigal continuă: N-o să te mint, sunt impresionată de ce ați făcut, spuse ea. Singurii oameni care ajung să se apropie vreodată atât de mult de mine sunt cei pe care îi recrutez… sau cei pe care trebuie să îi elimin.

— Cei precum Kara? spuse Lucy. Precum Lex Wetherby?

— Acum ai înțeles.

Madrigal făcu o pauză și își lipi mâna de casca radio din urechea dreaptă.

— Cu tot respectul, *Marie,* spuse Marc, folosind numele adevărat al lui Madrigal pentru a obține o reacție de la ea, poți să te duci naibii. De aici încolo nu ne mai jucăm.

Aruncă pistolul gol cu o mișcare furioasă din încheietură.

— Nu ai ascultat până acum, Dane? Nu ai avut niciodată de ales.

Făcu un semn din cap către Nul, care terminase de atașat ultimele sale încărcături pe un inel, în jurul lucarnelor din tavan.

El sări jos și se dădu înapoi, scoțând un detonator.

— *Feuer im Loch*[13], bombăni el și apăsă un buton de pe dispozitiv.

Marc abia avu timp să-și acopere urechile, înainte ca C4-ul de la baza cabinei să explodeze cu un zgomot asurzitor. Cricurile pe care stătea SCIF-ul se prăbușiră, când al doilea set de explozibili, cel de pe tavan fu detonat. Acestea erau încărcături speciale, detonarea lor fiind configurată în așa fel încât să explodeze către exterior. Astfel, o secțiune mare din acoperiș sări în afară, bucăți de sticlă antiglonț și beton fiind aruncate în ploaie. Praful și câteva fragmente căzură înapoi în cameră, dar resturile fură aproape imediat acoperite de ploaia abundentă care pătrunse prin gaura din tavan.

Marc o luă înainte, în speranța că explozia îi va oferi câteva secunde vitale pentru a ajunge la Madrigal și echipa ei, dar din ceață veni Nul, cu cuțitul său amenințător în mână. Dădu din cap batjocoritor către Marc, oprindu-l.

Marc auzi un tunet undeva la distanță și cu coada ochiului, prin gaura din acoperiș, văzu o lumină albă. Ploaia deveni brusc un torent, în timp ce un curent puternic de aer pătrunse în sală. Își dădu seama că lumina era

semnalizarea de la coada elicopterului Halo, iar tunetul venea de la rotoarele masive.

Elicopterul uriaș de marfă plutea deasupra tavanului spart, și niște cabluri coborâră printr-o trapă a aeronavei, căzând pe lângă SCIF-ului avariat.

Nul se îndepărtă de Marc, apucă cablurile și le fixă de niște șuruburi groase de oțel din cadrul metalic al cabinei. Madrigal îl urmări lucrând, radioasă, lăsând ploaia să o ude.

Bărbatul masiv își termină repede treaba și făcu semn către elicopter. După o clipă, cablurile începură să se retragă încet, în timp ce elicopterul preluă greutatea noii sale încărcături.

— Ei bine, strigă Madrigal, întorcându-se înapoi către Marc și Lucy. Trebuie să plecăm. Femeia își strecură în palmă un mic dispozitiv, un detonator asemănător cu cel pe care îl folosise Nul pentru a arunca în aer încărcăturile. Nu sunt complet lipsită de compasiune, continuă ea, ridicând vocea pentru a fi auzită peste zgomot. Dădu din cap spre Vulpoi, iar acesta ridică pușca furată. O să fie rapid. Doar dacă nu cumva vă purtați urât.

Lucy ținea M4-ul uzat ca pe o bâtă și îl aruncă spre cealaltă femeie.

— Poți să mă pupi în fund, slăbănoa…

— Nu contează, se răsti Madrigal, apăsând detonatorul pentru brățările cu electroșoc.

Marc se pregăti pentru a simți iar agonia sfâșietoare pe care o simțise de la lovitura cu bastonul cu electroșoc, la bordul aeronavei Antonov, a cărei amintire îi era încă proaspătă în minte. Însă aceasta nu veni.

Confuzia de pe chipul lui Madrigal era o nouă expresie, pe care nu o mai văzuse până atunci. Ea apăsă din nou butonul, mai puternic de data aceasta, dar brățările nu se declanșară.

Marc își strecură mâna în vesta sa tactică, apucând obiectul ascuns în căptușeală.

— Kara…? spuse Lucy, trăgând de brățara cu electroșoc inertă, înainte de a-i arunca o privire pieziș, cu ochii mijiți.

— Kara, repetă el, întâlnind privirea lui Madrigal.

Chipul femeii deveni împietrit și rece, o umbră lăsându-se peste trăsăturile ei, în timp ce pronunță cuvintele.

— Târfă mică și nerecunoscătoare… Pentru o clipă, pe fața ei apăru o tristețe profundă, era rănită, dar aceasta dispăru imediat, fiind înlocuită de o

încruntare ucigașă. Marc văzu același chip ca în înregistrarea crimei lui Cooper; ură pură și goală. În spatele ei, cabina SCIF era acum suspendată în aer.

— Erik! strigă ea, bătând în casca din ureche. Erik, oricine mă aude, răspunde-mi!

— Ah, cred că ți-a tăiat legătura către avion, nu-i așa? Marc se mișcă, folosind momentul pentru a se îndepărta de Lucy, făcând sarcina Vulpoiului de a-i ținti pe amândoi mai dificilă. Se pare că nu ne-a ascuns lucruri doar nouă.

Marc scoase mâna din vestă și în ea ținea un EFL, un dispozitiv care semăna cu mânerul unui pistol mare, fără țeavă. Era un pistol de semnalizare în caz de urgență, care putea trage aproximativ șase cartușe de 19 mm în succesiune rapidă. Kara i-l băgase în vestă, când erau la aeroport. Nu era chiar o armă, dar era *tot ce putea face.* Avea un trăgaci și o siguranță, pe care o dezactivă în timp ce ridică EFL-ul pentru a ținti în direcția lui Madrigal și a celorlalți.

— Asta e tot ce ai? Un pistol de semnalizare? strigă Madrigal înapoi la el. Apoi se întoarse, ignorându-l, și se îndreptă către cabină, pentru a intra în ea, înainte ca aceasta să ajungă prea sus ca să mai poată face asta. Scăpați de ei!

Madrigal lansă ordinul și intră în SCIF, care se ridică prin golul din tavan.

Marc citi pe fața Vulpoiului decizia pe care o luase într-o fracțiune de secundă, după ce analiză ce țintă avea să ucidă mai întâi. Așa cum pariase Marc, asasinul din RPDC îndreptă pistolul către Lucy. Ea era soldatul din Forțele Speciale, ea era cea despre care Vulpoiul avea probabil informații că ar fi amenințarea mai mare, înarmată sau nu.

Dar Marc Dane era obișnuit să fie subestimat. În loc să țină EFL-ul ca pe un pistol obișnuit, el trase primele două cartușe spre podeaua de beton, în unghi mic, iar rachetele săriră spre locul pe care îl ochise. Ca niște puncte strălucitoare de foc roșiatic, rachetele ricoșară, lăsând dâre de fum în urmă. Vulpoiul nu putu decât să se retragă pentru a nu fi lovit de flăcările orbitoare și împușcăturile lui către Lucy se dezlănțuită.

Al treilea cartuș ce ieși din lansator zbură către partea opusă a camerei. Auzi un strigăt ascuțit, ca un scâncet, când racheta îl lovi pe agentul dublu în piept, arzându-i cămașa albă. Bărbatul venea înspre Marc, cu pistolul

ridicat și alergase direct în fața rachetei. Urlând, se zgâria disperat pe piept, în timp ce mingea de foc de sute de grade îi ardea carnea.

Marc o zări pe Lucy adăpostindu-se după una dintre celelalte cabine SCIF, când Nul și ceilalți deschiseră focul, iar gloanțele începură să șuiere prin aerul sufocant, plin de fum. Marc o luă în cealaltă direcție, ieșind din raza lor de atac, fugind și împiedicându-se, dar fiind hotărât să supraviețuiască.

Deasupra capului său, elicopterul Halo și încărcătura urcau spre cerul gri și dispărură, zgomotul rotoarelor fiind înghițit de furtună.

Capitolul 17

Lucy încercă să tragă aer în piept, dar fumul cu miros de substanțe chimice produs de rachete, îi arse gâtul. Se luptă împotriva reacției corpului ei, înăbușind dorința de a tuși. Ieșind din raza de atac, auzi pocnetul gloanțelor ricoșând în colțul celei mai apropiate cabine SCIF. Fusese în vizorul Vulpoiului, dar diversiunea lui Marc îi oferise lui Lucy câteva secunde vitale pentru a se adăposti, înainte ca asasinul nord-coreean să o elimine.

De unde venise pistolul cu rachetă folosit de Marc și ce însemna asta vizavi de trădarea Karei Wei? Aceasta era întrebarea pe care mintea lui Lucy nu avu timp să o formuleze până la capăt. Nu putea să piardă nicio clipă, întrebându-se în cine poate să aibă încredere. În acel moment, trebuia să se concentreze pe următoarele șaizeci de secunde, apoi pe minutul de după aceea și apoi pe minutul următor. *Pot lăsa celelalte rahaturi pe mai târziu.*

Auzi strigăte și mai multe zgomote de focuri de armă. Lucy cântări carabina M4 goală în mână. Fără niciun cartuș, nu era altceva decât o bucată inertă de metal și plastic, dar așa cum o învățaseră instructorii ei la antrenamentele de la Forțele Speciale, în vremuri de criză, absolut orice poate fi folosit drept armă.

Lucy se lipi de partea laterală a SCIF-ului numărul patru, ascunzându-se în umbră, pentru ca oricine s-ar gândi să se lase în jos și să se uite dedesubt, să nu-i vadă ghetele. Ea învârti carabina și o prinse de mânerul din față și de cadru, cu gura țevii îndreptate spre podea.

Lumina roșie de la rachetele de foc dansa în aer, formând umbre în toate direcțiile. O armă pocni din nou și ea se întrebă dacă Marc este bine. Dacă vreunul dintre ei doi ar încerca să o ia la fugă spre ieșirea din sala cu SCIF-uri, ar fi ucis pe loc. Lucy vru să creadă că Dane nu ar fi atât de nesăbuit, dar cu britanicul impulsiv, nu se știa niciodată.

Auzi tropăiala unor ghete ce se apropiau în fugă pe la marginea cabinei. Fără să ezite, Lucy apăsă pe călcâie și se repezi să intercepteze inamicul, ridicând carabina ca pe un topor.

Nul apăru după colț și Lucy îl lovi cu suficientă forță încât să-i spargă

nasul și plasticul armei să se facă țăndări. Buzele i se mânjiră cu sânge și se clătină înapoi, bâjbâind după propria sa armă. Ea își păstră avântul și nu-i lăsă timp să-și revină, lovindu-l încă o dată, cât putu de tare.

De data asta însă era pregătit și își ridică mâinile pentru a îndepărta pușca. Dar ea continuă să îl lovească peste față și în gât, iar el urlă furios, înjurând-o în limba germană. Lucy se dădu brusc înapoi, temându-se să se întindă spre el prea mult, dar el era deja în mișcare și năvăli asupra ei. Nul îi smulse carabina M4 din mână și o prinse de vestă.

Lucy îi trase rapid doi pumni în nasul rupt, și simți oasele sparte scrâșnind când îl lovi. Degetele ei se umplură de sânge, dar Nul continuă să avanseze. O trase de gât cu cealaltă mână, iar ea nu putu să-l împiedice să nu o răsucească, prinzând-o într-o îmbrățișare violentă.

Îi simți pieptul pe spatele ei, zvâcnind din cauza efortului, când brațul lui i se strânse în jurul gâtului. Mâinile lui Lucy se transformară în gheare, cu care încercă să-i jupoaie pielea de pe față, să-i rupă carnea și să-i scoată ochii.

Încercă să tragă aer în piept, dar respirația i se blocă și plămânii ei se transformară în plumb. Senzația era îngrozitor de familiară. Mulți atacatori încercaseră să o elimine în acest fel, și de fiecare dată era la fel de groaznic ca prima oară.

Ea văzu mișcare de partea cealaltă a cabinei. Asasina din RPDC îi văzuse luptându-se. Femeia își ridică pușca, fără să fie preocupată de faptul că bărbatul angajat de Madrigal era în vizorul ei, la fel de mult ca și Lucy.

Lucy îl lovi pe Nul cu coatele în stomac, iar el reacționă, diminuând pentru o clipă forța cu care o strângea de gât. Când Pisica apăsă pe trăgaci, Lucy și-a lăsat greutatea în față, trăgându-l pe bărbatul masiv după ea. Nul se răsuci și Lucy îl trase într-o parte înainte ca el să o poată opri, făcându-l să se întoarcă astfel încât să fie între ea și gura țevii de la pușca Pisicii.

Un rând de gloanțe intrară în spatele lui Nul, acesta devenind, pentru scurt timp, scutul uman al lui Lucy.

*

Marc fugi spre spațiul îngust dintre două cabine SCIF, în timp ce împușcăturile vuiau prin aerul cețos. Marc văzu mai multe scântei de un galben-portocaliu când Vulpoiul veni după el, trăgând mai multe focuri de armă.

Trase orbește cu pistolul de semnalizare peste umărul Vulpoiului,

sperând să întrerupă atacul și să câștige timpul de care avea nevoie cu disperare pentru a scăpa din mijlocul fumului și al ploii care pătrundea prin acoperișul distrus. Marc voia să creadă că mai există totuși o șansă să iasă întreg din asta.

Câteva rachete ieșiră din lansator și ajunseră pe podea și lângă unul dintre cele mai apropiate SCIF-uri. Fiecare dintre ele era ca un soare minuscul, orbitor, de un roșu arzător, aruncând scântei și producând un fum alb cenușiu. Marc simți că ultima rachetă părăsise dispozitivul și cocoșul lovea acum în magazia goală a pistolului. Cartușul lovi podeaua din spatele lui, suficient de aproape astfel încât căldura descărcării să-l facă să tresare când izbucni într-o fântână orbitoare de foc de culoarea rubinului.

Aruncând lansatorul gol, Marc se strecură în spatele SCIF-ului, la dreapta sa și se prinse de un mâner sudat în cadru. Avea doar câteva secunde să reacționeze și fu nevoie de un val de adrenalină pentru a-l împinge în sus, pe acoperișul cabinei metalice.

Ținându-și răsuflarea și dorind să fie invizibil, Marc își lipi corpul de acoperiș pe cât putu, sperând că umbrele și fumul îl vor ajuta să stea ascuns, chiar dacă doar pentru câteva clipe.

Din partea îndepărtată a sălii auzi un zgomot de metal și plastic și un bărbat strigând de durere. *Asta e mâna lui Lucy.* El zâmbi, în ciuda situației disperate. Știind că ea era încă în viață, că încă se lupta, îi dădu impulsul să facă același lucru. *E încă în viață,* își spuse el.

Vulpoiul trecu pe dedesubt, prin dreptul lui, încercând să îndepărteze cu mâna fumul acid produs de rachete. Marc aruncă o privire peste buza cabinei și văzu asasinul privind în direcția greșită, țintind cu pușca în întuneric.

Știa că nu va mai avea o altă ocazie ca asta. Marc își trase picioarele și sări de pe acoperiș, aruncându-se spre el. Vulpoiul văzuse probabil mișcarea umbrelor în lumina roșie, pentru că se întoarse repede, dar nu suficient de repede pentru a evita coliziunea forțată.

Pușca se descarcă cu un trosnet plat, țeava căzu și glonțul se înfipse în tavanul jos. Atacul lui Marc îl dezechilibra pe Vulpoi, care căzu pe spate. Totuși, nord-coreeanul nu era în defensivă, ci alese să atace, aruncând arma în sus pentru a-l lovi pe Marc peste bărbie.

Capul lui Marc fu brusc împins pe spate, ochii săi începură să lăcrimeze, și înainte să-și poată reveni, Vulpoiul îi dădu un pumn puternic în ureche.

O durere ascuțită îi străbătu craniul, dezechilibrându-l și pierdu câteva fracțiuni de secundă vitale în care ar fi putut să reacționeze. Momentul de șoc și surpriză pe care îl provocase Vulpoiului dispăru.

Agentul nord-coreean avea cu cincisprezece, poate chiar douăzeci de ani mai mult decât el, dar era un asasin profesionist. Când se priviră în ochi pentru o scurtă clipă, tot ce văzu Marc în spatele lor fu o privire rece. Vulpoiul era cel mai bun asasin – un bărbat antrenat din copilărie să servească Partidul și națiunea în afacerea crimelor secrete. Marc se uită în acei ochi cât ei se luptară, cu pușca prinsă între ei. Acest bărbat îl ucisese pe Crowne în casa lui Hite, îl împușcase pe Lex Wetherby în Malta și pe încă mulți alții, așa cum îi comandaseră stăpânii săi din Phenian.

Aceste gânduri dispărură în momentul în care Vulpoiul își smuci brațele înainte și îl lovi pe Marc cu cadrul puștii direct în față, cu sălbăticie, trântindu-l pe spate.

*

Nul deveni o povară la propriu, pe măsură ce viața îi dispăru din ochi și corpul lui deveni moale în strânsoarea lui Lucy. Înainte ca bărbatul masiv să se prăbușească în față și să o strivească, ea se împinse în picioare și îl dădu la o parte, scoțând un geamăt de la efort.

Cadavrul însângerat și ciuruit de gloanțe alunecă înapoi spre Pisică și o surprinse pe femeie, care nu se aștepta la asta. Trupul lui Nul o lovi și ea își pierdu echilibrul, clătinându-se de la impactul neașteptat.

Lucy văzu oportunitatea și se repezi la ea, sărind și împingându-se cu un picior în peretele SCIF-ului, pentru a-i da înălțime și viteză. O atacă cu pumnul drept și o lovi pe Pisică în mijlocul petei înroșite și umflate de pe față, unde fusese opărită. Lucy își folosi celălalt braț pentru a bloca pușca femeii. Arma căzu din mâna Pisicii și femeia își ridică mâinile și o lovi.

Lucy o lovi în locul în care mâna ei fusese dislocată în lupta lor anterioară din casa lui Hite. Deși o lovi, Pisica nu păru să reacționeze la lovitură, ci luptă mai departe, șuierând printre dinții strânși.

Lucy văzu că pupilele ei erau contractate, iar lipsa de răspuns a ei avu atunci sens. Analgezicele pe care le luase Pisica erau probabil foarte puternice. Orice lovitură pe care o primea de la Lucy părea probabil o atingere pe umăr pentru ea.

Pisica îi aplică o lovitură fulgerătoare sub umărul drept al lui Lucy. Un șoc de durere îi trecu prin braț, o înțepătură adâncă până la oase, făcându-i

articulațiile să zvâcnească și să se înțepenească.

O bucată de metal străluci în lumina slabă ce pătrundea prin tavanul spart și Lucy zări pumnalul pe care Pisica îl folosise în casa lui Hite și care apăru acum iar. Lama străluci și zbură prin aerul umed, fără a tăia nimic însă. Asasina își dorea să-și ia revanșa. Voia să termine ceea ce fusese întrerupt în Sydney. Lucy nu avu de ales decât să îi facă această plăcere, dându-se instinctiv înapoi pentru a mări distanța dintre ele.

Pisica se aruncă înainte încercând să o taie pe față. Fusese doar o mișcare largă și spectaculoasă menită mai degrabă să o facă pe Lucy să reacționeze, decât să o rănească. Când se luptaseră prima dată, Lucy o dezarmase pe Pisică, profitând de încrederea prea mare pe care o avea în ea, făcând-o să-și întindă brațul prea departe în spațiul de luptă. De data aceasta, asasina nu avea să cadă în aceeași plasă, și își menținu viteza, mișcându-se de pe un picior pe altul, fără să stea niciodată pe loc suficient de mult pentru ca Lucy să o prindă.

Pisica se eschivă de fiecare dată când Lucy încercă să o ia prin surprindere sau să pășească aproape de ea și să-i ia arma. Cu fiecare încercare eșuată, ea o lăsă pe Lucy cu o rană superficială pe mână sau pe antebraț, tăindu-i mănușa sau mâneca salopetei.

Din fiecare rană se scurgea sânge de un roșu intens și fiecare tăietură îi făcea nervii să ardă de durere. Lucy voia să termine înainte ca Pisica să atingă vreo arteră.

Știa că există o singură șansă să o învingă pe această femeie. Pisica fusese hotărâtă să participe la această misiune, deși articulația umflată a brațului pe care Lucy i-l dislocase ar fi trebuit să o oprească. Lupta cu un inamic alimentat de droguri care îi atenuează simțurile nu era deloc asemănătoare celei cu un adversar cu mintea limpede. Modelele previzibile și raționale de atac și apărare, lovitură și ripostă deveniseră irelevante. Receptorii de durere ai Pisicii erau amorțiți de opinacee, așa că ea nu mai răspundea așa cum o făcuse înainte.

Lucy putea să-i rupă oasele, să-i sfâșie carnea, iar asasina abia ar fi simțit.

Și de asta avea să se folosească Lucy pentru a o învinge. În ciuda drogurilor, Pisica era încă un produs al pregătirii ei, o viață întreagă de tehnici învățate de la profesorii pe care îi angajase RPDC pentru a face un călău. Calmantele o făceau să se simtă invulnerabilă, o senzație pe care o

trăise și Lucy într-o parte mai întunecată a trecutului ei, dar în același timp, acestea afectau și judecata Pisicii. Mintea ei avea să se miște cu un pas în urma reacțiilor vechi și înrădăcinate în memoria musculară. Lucy se aștepta la o întârziere despre care știa că va veni, deviind lama iar și iar, încasând tăietură după tăietură. Și când se întâmplă, se mișcă fără să ezite.

Pisica văzu ceea ce instinctul ei identifică drept un gol în apărarea lui Lucy și se aruncă înainte, cu vârful ascuțit ca săgeata al pumnalului de luptă, intenționând să îngroape lama până la mâner în sânul celeilalte femei. Cuțitul ar fi intrat în inima lui Lucy, ar fi sfâșiat-o în două, ucigând-o.

Lucy așteptase această lovitură. Mișcările Pisicii din lupta din casa lui Hite erau acolo în mintea ei, analizate până la cel mai mic detaliu și contracarate, fiecare pas de dans gata să fie întors împotriva asasinei.

În momentul în care pumnalul veni spre ea, o prinse pe Pisică de încheietură, strângând-o și răsucind-o, aplicând presiune asupra articulațiilor și a nervilor, astfel încât adversară ei să nu-și poată menține avântul. Într-o clipă, lama în care se reflecta lumina fu smulsă din degetele amorțite ale asasinei, și întoarsă invers.

Cu toată puterea, Lucy o înjunghie pe Pisică în ochi cu propria ei armă…

*

Marc se grăbi să se ridice de pe podeaua umedă și alunecoasă de la ploaia ce pătrunsese în sală, dând la o parte fragmente căzute din acoperiș și bucăți din lucarnele de sticlă. Vulpoiul ridică pușca de asalt, prelungind momentul, țintindu-i cu atenție capul.

Mâinile lui Marc se ridicară în fața lui, de parcă gestul ar fi putut evita împușcătura letală.

— Așteaptă…!

Vulpoiul aruncă o privire prin trăgaci, iar degetul apăsă pe trăgaci, dar nu se auzi niciun sunet de descărcare, și nu ieși niciun glonț. În lupta dintre cei doi bărbați, o parte a mecanismului puștii se dereglase și glonțul se blocase. Iritat, asasinul trase cu putere de manșon pentru a scoate glonțul din culată și a trage un altul.

Când auzi zgomotul ejectorului, Marc acționă. Alunecă și căzu înainte, atacul său stângaci fiind alimentat de energia disperării. Pentru a doua oară, îl placă pe Vulpoi cu toate puterile și smulse pușca, îndreptând-o cu vârful spre SCIF, departe de fața lui. Nu exista talent sau eleganță în această luptă urâtă, care se transformă într-o serie de împingeri și trageri, în timp ce se

luptau pentru armă. Vulpoiul alunecă pe o bucată de zidărie spartă și Marc îl împinse mai tare, încercând să obțină un avantaj înainte ca soarta să se întoarcă iar împotriva lui.

Toate experiențele violente prin care trecuse Marc – bătăile prin praful de pe străzile din sudul Londrei de când era adolescent, antrenamentele de când era în Marină și mai târziu cele de la Serviciile de Securitate, luni de lupte nesfârșite cu un instructor de Krav Maga cât stătuse în Croația – niciuna nu îl pregătise pentru lupta împotriva unei persoane care nu s-ar opri de la nimic pentru a-l ucide. De fiecare dată când era lovit cu pumnii sau veneau gloanțe vuind spre el, instinctul de supraviețuire animalic, dorința de *a ieși viu din asta,* îl ținuse în mișcare.

Aplecat spre adversarul său, Marc apăsă cadrul puștii de asalt în gâtul Vulpoiului, încercând să-l sufoce. Avea avantajul că era mai înalt, dar asasinul era puternic, așa că prinse țeava armei și ripostă.

Marc știa că va pierde dacă va continua, putea simți oboseala răspândindu-se prin membre. Oasele le simțea ca plumbul. Trebuia să-i pună capăt.

Marc își adună toate forțele și cu o ultimă explozie de energie se împinse în față, lovindu-l pe Vulpoi în picior, cât putu de tare. Asasinul se răsuci, iar lovitura doar ce îi atinse tibia, tot efortul lui Marc fiind degeaba, însă călcă cu gheata pe o altă bucată de moloz, și se dezechilibra, pentru o clipă, făcând ochii mari de surprindere.

Marc scoase un strigăt fără cuvinte și îl împinse și mai tare, până când Vulpoiul se împiedică. Prinși unul de celălalt, cei doi bărbați căzură, iar Marc se lăsă să cadă cu toată greutatea, gravitația dându-i forța suplimentară de care avea nevoie.

Capul Vulpoiului se zgudui când lovi pământul, iar cadrul puștii lovi traheea. Se auzi un mic trosnet de la cartilajul spart, iar lumina din ochii asasinului începu să se stingă. Marc continuă să apese în jos, ținând pușca pe loc.

Se rostogoli de pe bărbatul mort, cu un gol în stomac și mâinile tremurând. Era fum peste tot și, în combinație cu lumina roșie de la rachetele care se stingeau, părea că se află în infern.

Umbrele se mișcau, apropiindu-se. Marc puse mâna pe pușca de asalt, smulgând-o din strânsoarea Vulpoiului, pregătit să înfrunte următorul inamic.

Umbra se transformă în Lucy Keyes. Era trasă la față și trăsăturile ei închise la culoare erau pline de sudoare.

— Marc… Fir-ar! I-am eliminat pe toți?

— Așa cred… Privirea lui se opri asupra mâinilor ei și îi văzu tăieturile, sângele care curgea din răni lucind. Ah, la naiba. Ești rănită!

— Am observat, spuse ea, răsuflând greu. Nu-ți face griji pentru mine, trebuie să plecăm de aici. NIS va trimite întăriri. Și nu vor aștepta să audă ce avem de spus.

— Da, încuviință el, ținându-se după ea, cu inima bătându-i în piept. Nu s-a terminat încă. Nu suntem nici măcar pe aproape.

Lucy găsi o trusă de prim ajutor în spatele recepției din atrium și luă bandajele. Aruncă mănușile tăiate, rupse mânecile salopetei, iar fața se schimonosi când văzu cât de multe răni urâte îi provocase Pisica. Pansându-se în mers, ea bandajă rănile cât putu de bine, dar lichidul de un roșu intens deja trecuse prin bandaje până ajunseră înapoi în parcarea unde îi lăsase elicopterul.

Începu să simtă primele simptome ale pierderii de sânge, pielea devenind lipicioasă, iar respirația grea. Lucy clipi pentru a înlătura senzația de amețeală și continuă să meargă, lăsând capul pe spate pentru ca ploaia să-i atingă fața. Picăturile reci îi dădeau ceva la care să se concentreze.

— Uite, ia tu asta, te pricepi mai bine la tras cu pușca.

Se întoarse când Marc îi puse pușca de asalt în mâini. Lucy o luă, iar el se aplecă lângă corpul unui gardian NIS decedat, luând un pistol-mitralieră Daewoo din centura acestuia. Făcu un semn în față. Vezi ceva?

— Incendii, răspunse ea. Câteva dintre vehiculele din parcare fuseseră incendiate, fie din cauza unor avarii întâmplătoare, fie prin acțiuni deliberate, iar coloane groase de fum negru se ridicau, întâlnindu-se cu norii joși de ploaie. O perdea de ceață plutea în fața clădirii principale a campusului NIS, fiind greu să sesizezi orice mișcare. În aerul umed se simțea miros de benzină și cauciuc ars.

Marc dădu din cap.

— Nu, nu. Elicopterul, vreau să spun. Halo. Îl vezi?

Se uită în jur, cercetând dealul din apropiere.

Nu era nici urmă de elicopterul de marfă uriaș, de drone sau de ceilalți soldați. Lucy își ținu respirația și se strădui să asculte. I se păru că aude huruitul rotoarelor undeva în depărtare.

— Madrigal nu a rămas prin preajmă.

— Nu o las să scape, spuse Marc printre dinți, arătând cu bărbia spre elicopterul mai mic argintiu de pe heliportul de lângă clădirea principală. Pot să pilotez acel Dauphin.

— Chiar așa? se forță ea să zâmbească. Ultima dată când mi-ai spus că poți pilota ceva, în Mogadishu, aproape că ne-am făcut praf.

— Eu nu-ți spun ție cum să tragi, replică el. Haide!

Se îndreptară rapid spre celălalt elicopter, dând peste și mai multe cadavre în uniforme NIS împrăștiate la marginea pistei de aterizare. Lucy evaluă crimele cu răceală. Toți fuseseră uciși de împușcături trase de la o distanță medie, în centrul pieptului. În apropiere se aflau rămășițele a doi dintre soldații mascați, trupurile lor distruse de alte grenade cu termit, precum cel din clădire. Ploaia care cădea sfârâia de pe cadavrele înnegrite, răcindu-le.

Lucy nu reacționă, încercând să se concentreze pe alte întrebări.

— De ce ar lăsa elicopterul ăsta intact?

— Bănuiesc că era pentru ceilalți din echipă, care ar fi avut și ei nevoie de o cale de scăpare. Marc urcă în interiorul aeronavei și își trecu degetele peste comenzi. Urcă, o să îl ridic de la sol.

— Grăbește-te!

Lucy văzu niște bărbați ieșind din complexul principal, și mai mulți gardieni NIS care veneau să-și sprijine camarazii. Era clar că se opriseră pe drum să se echipeze. Purtau armuri și căști peste uniforme și toți aveau puști de asalt cu cartușe de rezervă.

Cineva văzu rotoarele elicopterului Dauphin mișcându-se și dădu alarma, trimițând o echipă de gardieni să vină în fugă spre heliport. Lucy înjură și apăsă pe selectorul puștii ei, alegând setarea de reîncărcare automată. Țintind deasupra capetelor bărbaților care se apropiau, ea lansă o salvă de focuri care îi făcu să se arunce la pământ și să caute locuri unde să se ascundă.

În câteva secunde, palele de la coada elicopterului Dauphin umplură aerul cu un zumzet ascuțit, iar Lucy deschise ușa glisantă de la compartimentul din spate. Trase din nou, de data aceasta țintind spre vehiculele parcate, spărgând parbrizele pentru a le distrage atenția gardienilor.

Din cauza zgomotului puternic al rotorului, nu îl auzi pe Marc când

acesta îi strigă de pe scaunul pilotului, dar ea înțelese gestul cu degetul mare în sus și se prinse rapid de mânerul de siguranță, în timp ce elicopterul se legăna, fiind pe cale să decoleze. Elicopterul argintiu se ridică de la sol și se roti, în timp ce se urca tot mai sus. Lucy văzu scânteile galbene sclipitoare ieșind din gurile țevilor gardienilor, când aceștia începură să tragă după ei, și simți cum gloanțele lovesc fuzelajul.

Marc trase de manetă cu greu, iar palele Dauphin-ului se rotiră în aer. Pilotă elicopterul în lateral, înapoi pe deasupra parcării și apoi peste partea de sus a anexei.

Lucy trase ușa laterală și o închise. Fiecare inspirație era grea. Ignoră sângele lipicios care i se vedea prin bandajele de la mâini, în timp ce verifica pușca de asalt și o reîncărca. Dauphin-ul se înclină când își schimbă din nou traiectoria, iar ea puse arma pe umăr, aruncând o privire afară, peste spătarul scaunului copilotului.

Treceau peste deal, îndreptându-se înapoi spre Seul. Deși zorii se iviseră, răsăritul nu a schimbat mare lucru, din cauza furtunii dense de culoarea ardeziei, care înăbușea orașul. La sol, luminile vehiculelor blocate sclipeau, delimitând străzile. Cu excepția câtorva clădiri care funcționau pe baza propriilor generatoare, blocurile rezidențiale, centrele comerciale și clădirile de birouri rămăseseră întunecate și neluminate.

— Curentul este încă întrerupt, strigă ea.

Marc nu putu să o audă în cabina zgomotoasă a elicopterului, dar nici nu îi aruncă o privire întrebătoare. Ea arătă spre oraș și făcu un gest de tăiere cu mâna în dreptul gâtului. El dădu din cap și îi făcu și el rapid semn înapoi, mijindu-și ochii și arătând apoi spre orizont.

Lucy dădu din cap și cercetă fiecare zonă a cerului, căutând forma distinctivă a elicopterului Halo. Era greu să-l depisteze din cauza vizibilității din ce în ce mai reduse, fiind ca o balenă cenușie plutind pe un cer gri, însă elicopterul de marfă apăru în curând, ca o umbră care se mișca lent, undeva la ora unsprezece față de poziția lor, puțin mai jos ca ei. Lucy distinse cabina SCIF atârnând sub Halo, un dreptunghi cafeniu, legănându-se în bătaia curentului.

Ea îi arătă lui Marc și el dădu din cap. Elicopterul Halo se îndrepta spre vest și, pentru o clipă, Lucy încercă să-și dea seama unde intenționau să-l ducă nord-coreenii. Întoarcerea la avionul Antonov de la Incheon părea cea mai probabilă opțiune, dar existau și alte posibilități. Dacă era nevoie, Halo

ar fi putut transporta SCIF-ul până la o navă ancorată în Marea Galbenă sau chiar să dea o fugă rapidă spre Zona de Securitate Comună și granița militară care tăia peninsula coreeană în două.

Oare și-ar asuma acest risc? Chiar și în condițiile date, probabil că cea mai apropiată bază aeriană sud-coreeană își ridica elicopterele Blackhawk de la sol pentru a securiza campusul NIS, iar următorul lor obiectiv ar fi interceptarea Halo-ului. Și *pe noi, împreună cu el,* gândi ea posomorâtă. Acum că lupta pentru supraviețuire față în față cu inamicul se terminase, putea să se gândească dincolo de următoarele secunde și să încerce să-și dea seama care avea să fie următoarea lor mișcare.

Din senin, ceva bâzâi și o gâdilă pe gât și, instinctiv, întinse mâna acolo. Casca radio pe care i se ordonase să o poarte atârna de gât, la capătul unui cablu, vibrând pe pielea ei. Ea îl smulse, privind dispozitivul cu neîncredere. Nici ea, nici Marc nu folosiseră echipamentul de comunicații de la lupta din interiorul sălii cu cabinele SCIF, amândoi știind că semnalul putea fi interceptat de Ghost5 și nord-coreeni.

Cu prudență, Lucy introduse casca mânjită cu sânge în ureche, la timp pentru a auzi pe cineva rostind numele ei.

— *Keyes? Ești acolo? Dane? Mă auzi?*

Era vocea Karei Wei.

Marc îi aruncă o privire iar ea răspunse atingând casca lui, care atârna. La rândul său, și-o puse în ureche și ascultă.

— *Sper că mă auziți,* spuse Kara. *Trimit acest semnal direct către receptoarele digitale ale dispozitivelor voastre. Nu am mult timp,* spuse ea. *Puteți să-mi răspundeți!* adăugă Kara, aproape implorând.

Lucy și Marc se priviră unul pe celălalt, iar ea dădu din cap. Deocamdată, Madrigal și restul echipei sale acționau crezând că cei doi erau morți. Dacă Kara era de partea lui Madrigal, atunci în momentul în care oricare dintre ei ar fi rostit un cuvânt, ea ar fi aflat că ei erau încă în viață. Lucy și Marc ar fi pierdut avantajul elementului surpriză.

În fața lor, elicopterul Halo încă își urma cursul, zburând jos dar rapid, pe deasupra acoperișurilor, fără să dea vreun semn că echipajul i-ar fi zărit.

— *Poate că ceea ce o să vă spun, o să sune fals,* continuă Kara, *dar vreau să știți că regret ceea ce am făcut.* Lucy strânse spătarul scaunului copilotului, furioasă. *Era singurul mod în care puteam face asta,* continuă Kara. *Întorcându-mă împotriva Grupului Rubicon – renunțând la voi –*

trebuia să găsesc ceva care să mă aducă înapoi în mijlocul celor din Ghost5. Madrigal a vrut mereu să mă întorc, dar nu m-ar fi crezut… Pentru prima dată după mult timp, Lucy auzi ceea ce părea a fi o emoție sinceră în vocea celeilalte femei. *Așa că a trebuit să vă trădez sacrificându-ne prietenia, ca pe o ofrandă.* Marc o privi pe Lucy, iar ea se uită la el, avertizându-l în tăcere să nu vorbească. *Îmi pare rău,* spuse Kara. Nu *mă pricep deloc la asta.* Făcu o pauză, iar apoi un fâșâit îi înăbuși cuvintele. Voi *îndrepta lucrurile.*

Transmisiunea încetă. Maxilarul lui Lucy se încordă și își scoase casca din ureche. Marc făcu la fel, fixând-o pe Lucy cu privirea.

Lucy se aplecă spre el și vorbi destul de tare, încât să o poată auzi peste zgomotul rotoarelor.

— Hai să ne apropiem. Să-i punem la pământ pe nenorociți! ăștia.

Marc dădu din cap, întorcându-se înapoi la panoul de control pentru a mări puterea. Vârful Dauphin-ului coborî brusc și se apropie de celălalt elicopter.

*

Kara strecură stația de emisie-recepție în buzunarul interior al gecii ei de piele. Urcă rapid pe rampa deschisă a aeronavei Antonov și trecu pe lângă soldatul mascat care stătea de pază înăuntru, privindu-l cu atenție, dar fără să devină evident că făcea asta. Soldatul din Coreea de Nord avea o pușcă de asalt și stătea într-o poziție de tragere, scanând constant pista din fața hangarului de marfă. De cealaltă parte a pistelor din Incheon, aeroportul însuși era cuprins de haos, victimă a aceleiași pane masive de curent care îngenunchease orașul Seul.

O mașină de securitate se aventurase să verifice aeronava Antonov după ce elicopterul Halo decolase, trimisă, fără îndoială, de cei din turnul de control al traficului aerian. Aeroportul trecuse la alimentarea cu baterii pentru sistemele de comunicații, dar asta nu îi ajutase foarte mult să atenueze situația. Acesta fusese probabil motivul pentru care nimeni nu a pus la îndoială de ce bărbații din mașina de securitate nu se întorseseră. Oricine din turn, care se uita în direcția aeronavei Antonov cu un binoclu puternic, ar fi văzut doar partea din spate a mașinii, încă parcată lângă hangar. Nu ar fi văzut pe cele două siluete prăbușite pe scaunele din față, cu fețele pline de sânge, sau găurile făcute de gloanțe în parbriz.

În mijlocul calei avionului voluminos, Pyne și ceilalți hackeri erau

agitați, strigând unii la alții sau tastând rapid la laptopurile lor. Încercau cu disperare să-și dea seama de ce comunicațiile criptate dintre nava Antonov și echipa de atac a lui Madrigal din elicopterul Halo fuseseră întrerupte. Unii dintre ei intraseră în panică, siguri că operațiunea eșuase, că NIS sau armata locală reacționaseră mai repede decât se aștepta oricine și veneau după ei să-i omoare.

Nu se gândeau că cineva din interior i-ar fi trădat. Kara se gândi că pare să aibă niște abilități aparte pentru astfel de înșelăciuni. Avusese timp suficient pe durata zborului din Sydney să analizeze rețeaua temporară pe care o folosea Ghost5. Îi luase mai puțin de treizeci de minute să spargă protocoalele lor de comunicații. Kara decriptase programele de criptare care deformau mesajele radio ale grupării și implantase propria ei subrutină. Făcu în așa fel încât programul decodor care transforma semnalele radio să nu mai funcționeze după un anumit timp. Ambele părți puteau trimite și primi mesaje radio, dar ceea ce primeau era un zgomot neinteligibil, aleatoriu. Practic schimbase lacătele rețelei radio, întrerupând toate mijloacele lui Madrigal de a-l contacta pe Erik sau pe oricare dintre ceilalți. Deocamdată, Kara dirija comunicațiile.

Dar, mai devreme sau mai târziu, cineva din elicopterul Halo și-ar fi dat seama că ar putea în continuare să vorbească cu cineva care se afla în nava Antonov, doar că folosind frecvențe obișnuite, necriptate. Și când asta urma să se întâmple, toată lumea ar fi aflat de înșelăciunea Karei.

Ea se uită în jur, căutându-l pe Erik și nu-l văzu. *Oare asta era semn bun sau rău?* Băgă mâna într-unul dintre buzunarele gecii și găsi un stick de memorie USB de mărimea unui deget mare pe care îl ascunsese acolo. Încercă să ignore faptul că îi tremură mâinile. Părea că emoțiile pe care le înăbușise toată viața ieșeau la suprafață în acel moment.

Kara se îndreptă spre locul lui Madrigal de la bancul de lucru, unde unul dintre calculatoarele femeii zăcea fără ca cineva să fie atent la el. Un laptop subțire, argintiu, care semăna cu o piesă de tehnologie extraterestră în comparație cu interiorul avionului de marfă rusesc.

Laptopul lui Madrigal era o reprezentare simbolică a prezenței ei în cadrul grupului, precum coroana unei regine, uitată pe un tron liber. Nimeni nu îl atingea. Nimeni *nu ar fi îndrăznit.* Gruparea Ghost5 avea puține reguli pe care membrii săi le respectau, dar una dintre puținele la care trebuiau să adere era *să nu-ți ataci propria casă.* Să spargi laptopul altei persoane era o

încălcare majoră a regulilor, iar a pune mâna pe calculatorul lui Madrigal era echivalentul unui act de înaltă trădare.

Când fusese atrasă pentru prima dată pe orbita grupării Ghost5 și Lex era încă în viață, Karei i se păruse o prostie din partea lui Madrigal să-și lase laptopul la vedere. E ca și când ai căuta probleme. Dar Lex fusese cel care îi explicase de ce făcea asta. Madrigal lăsa această tentație la vedere pentru că *dorea* ca cineva să încerce să umble la laptop. Așa putea afla în cine nu putea avea încredere că va respecta regulile pe care le stabilise.

Kara știa că mai exista și un alt motiv. Nimeni din Ghost5 nu ar fi suficient de bun pentru a sparge firewall-urile lui Madrigal.

Oricine în afară de mine, se gândi Kara, și se așeză în fața aparatului, pornindu-l și introducând stick-ul USB.

Andre fu primul care o observă, iar cu coada ochiului Kara îl văzu ezitând și încercând să se hotărască cum să răspundă. Pentru o clipă el tăcu, șocat că ea ar îndrăzni să atingă coroana.

— Ce… naiba se întâmplă? Pleacă de acolo!

— Taci din gură, mormăi ea, spărgând cu ușurință primul strat de criptare. Stick-ul USB se activase singur printr-un truc inteligent, păcălind subrutina de pornire automată dezactivată a laptopului, reactivând-o. Un program intruziv foarte puternic construit de Kara, pe baza unor instrumente împrumutate de la Rubicon, dezvoltate de Marc Dane și Assim Kader, pătrunse în calculatorul lui Madrigal și începu să-i doboare firewall-urile.

Capul lui Pyne se clătină.

— N-ar trebui să-i atingi lucrurile.

Lângă ea, Billy își trase agitat căciula rusească pe urechi și dădu din cap. Ceilalți se opriră din ceea ce făceau.

— O să vă spun ceva, vorbi Kara cu forță și convingere, cu voce tare, în timp ce degetele ei se mișcau atât de repede pe tastatură că se vedeau în ceață. Și nu o să vă placă ce veți auzi. Următorul firewall căzu, apoi următorul. Cetatea virtuală a lui Madrigal se prăbușea în mâinile Karei. Ghost5 s-a schimbat. Cândva era despre a aduce echilibru în lume. Nu pentru bani, ci pentru faimă.

— Despre ce naiba vorbește?

Andre făcu o mișcare încercând să o apuce pe Kara de braț, dar Billy îl opri.

— Las-o să vorbească! spuse celălalt hacker, iar restul grupului fu de acord.

Kara continuă.

— Pentru Madrigal nu a fost niciodată vorba despre asta. Pentru ea, Ghost5 a fost doar un mijloc pentru a obține ceva ce își dorea. Ghost5 a fost întotdeauna instrumentul ei. Eram uneltele ei. Ea ridică privirea pentru o clipă. De fapt, ce credeți că faceți cu toții aici?

— Devenim bogați, spuse Andre, nu-i așa? La naiba cu Seulul, prăbușim bursa din Asia, ca să facem mulți bani!

— Nu! Operațiunea asta este despre ce vrea ea. Madrigal v-a trădat! răspunse Kara.

— *Vorbești prostii!* strigă Andre. Unde este Erik? Cineva să-l aducă pe Erik! Asta e o prostie!

— Cu toții îi vedem pe acei soldați nord-coreeni aici de față, spuse Pyne, arătând din cap către bărbații mascați din partea din față și din spate a avionului. Care sunt complet de Partea Răului. Sunt… Ea ezită, înainte de a găsi în sfârșit cuvintele pentru a-și termina gândul. Nu sunt de acord cu asta. La naiba. Nu-mi pasă cine știe!

— Pyne are dreptate! Toți soldații ăștia cu armele lor mă fac să vomit, omule! adăugă Billy. Vocea i se ridică, iar îndoielile pe care, în mod clar, le acumulase până atunci ieșiră la suprafață. Ce căutăm aici? Eu nu de asta am vrut să fac parte din Ghost5!

— Nu vrei să fii bogat, nenorocitule? mârâi Andre. Eu da! Cui îi pasă dacă nord-coreeni sunt cei care plătesc nota?

— Ei l-au ucis pe Lex. Următoarele cuvinte ale Karei îi loviră aproape fizic și nimeni nu avu un răspuns pentru ele. I se părea ciudat să spună asta cu voce tare. Kara simți o senzație stranie în piept, și avu un moment straniu de detașare. Văzu pe ecran că ajunsese în folderul principal al calculatorului, căutând protocolul *handshake* care să-i permită să acceseze direct programul Arquebus. Era foarte aproape acum. Madrigal l-a ucis pe Lex din cauza asta.

Și pentru o clipă, ea nu mai era acolo, în fața tastaturii, uitându-se la roțile și angrenajele unei arme virtuale. Se întorsese undeva cu ani în urmă, într-un moment trecut și pierdut.

Lex întinse mâna pentru a-i atinge fața, într-un loc secret unde niciunul dintre ceilalți nu-i putea vedea împreună. El zâmbi și ea se molipsi, emoția

făcând-o să-i zâmbească înapoi. Fusese real, fusese adevărat. Nimeni nu o mai făcuse vreodată să se simtă ca el. Nu mai dorise niciodată să se arate cu adevărat unei alte persoane înaintea lui. Pe el îl înțelegea.

Ea clipi, cu privirea încețoșată și își apăsă furioasă ochii cu podul palmei, înăbușind lacrimile.

— Lex a furat de la noi și a fugit, spuse Andre insistent, de parcă ar fi citat replicile altcuiva. Voia să ne toarne la Interpol. Mafia grecească l-a prins…

— Asta ne-a spus Madrigal, răspunse Billy. Nu m-am gândit că…

Se opri, incapabil să-și termine fraza.

— Nu. Lex a murit pentru că avea de gând să dea în vileag toată această operațiune. Kara își ridică privirea către ei, iar în ochii ei se citea înverșunarea. Am distrus tot ce aveam ca să mă întorc aici și să termin ceea ce a început el. Cred că îl iubeam. *Știu* că Lex avea dreptate. Deci trebuie să îndrept *lucrurile.*

Billy își întoarse capul și ea îi urmă privirea. Soldatul mascat care stătea de pază la rampa de încărcare îi observase că se certau și venea spre ei.

— Ne vor împușca, spuse el încet.

— Asta avea să se întâmple oricum, îi spuse Kara. Pe ecranul din fața ei, protocolul de căutare găsise ceea ce căuta și ea lucra la rescrierea adresei IP pentru site-ul de comandă și control al programului de atac.

Programele cu viruși folosite ca arme cibernetice, precum Arquebus și strămoșii săi, Stuxnet, Duqu, Shamoon și nenumărate altele, foloseau un centru de control ascuns, un site aflat undeva în adâncurile internetului. La fel ca un asasin care își contactează omul de legătură pentru a afla care sunt noile ținte, programele „apelau” centrul de control și trimiteau rapoarte despre atacurile cibernetice finalizate sau în desfășurare și primeau comenzi noi. Tot ce trebuia să facă ea era să redirecționeze programul care paralizase Seulul către un nou site, încărcat cu un protocol ENDEX – o comandă de închidere. Dură câteva secunde pentru a încărca datele de pe stick-ul USB și, pe măsură ce bara de progres se umplu, Kara simți din nou acea senzație stranie în piept.

Aceasta era moștenirea lui Lex, actul său final după ce abandonase Ghost5. Acolo, pe cipul cu date pe care îl ascunsese în interiorul său, camuflase într-un cod fantomă pe care numai ea ar fi putut să-l găsească, cheia distrugerii marelui plan al lui Madrigal. Să pună capăt întregii

operațiuni pe care o pusese în mișcare femeia, părea să fie o răzbunare potrivită.

Tastă comanda de execuție, iar Pyne scoase un fluierat șoptit.

— Ah, la naiba. Tu chiar ai făcut-o. E gata. Se repezi spre fereastra din fuzelajul avionului Antonov și privi afară. Văd lumini care se aprind. Fir-ar!

De-a lungul întregii suprafețe a aeroportului, începură să reapară indicatoarele strălucitoare de pe piste, iar în depărtare clădirile întunecate ale terminalului se luminară rând pe rând, etaj cu etaj. Întrerupătoarele digitale din rețeaua electrică ce fuseseră blocate, oprind fluxul de energie electrică către oraș și împrejurimile acestuia, se redeschideau.

— Arquebus a fost anihilat, spuse Kara, de data aceasta cu un nod în gât. Se simțea epuizată și voia să plângă. Furtuna de emoții puternice și necunoscute amenința să o copleșească. Trebuie să fugiți. Pentru că o să distrug avionul. Se uită în jos la ceasul inteligent de la mână. Mergeți. Nu mai avem mult timp.

Soldatul ajunsese în dreptul umărului ei și știa că ceva nu e în regulă. O prinse pe Kara, apucând-o de mâneca jachetei pentru a o ridica brusc de pe scaun.

Billy îl lovi pe bărbat peste mască cu o tabletă, lovitura fiind suficient de puternică încât să spargă ecranul și să-l doboare pe soldat, împingându-l în peretele calei.

Se auziră strigăte și mișcări rapide. Andre o luă la fugă spre spatele avionului și spre rampa de încărcare deschisă, iar ceilalți îl urmară. Panica îi cuprinse pe toți și Billy aproape că o trânti pe Kara când o luă la fugă, înainte ca soldatul să poată reacționa la atacul său surpriză. Ea se opri în Pyne, iar fața fetei era mai palidă decât fusese vreodată.

— Opriți-i!

Se auzi un strigăt plin de furie, iar Kara se întoarse și-l văzu pe Erik străbătând cala în viteză. Alți doi soldați îi urmăreau pe hackerii care fugeau și focuri de armă au început să se audă în aer.

Erik avea un pistol în mână și furia care îl alimenta era puternică.

— Tu, scuipă el și mormăi, împingând-o pe Kara în bancul de lucru. Chiar ai crezut că poți să ne trădezi din nou? Se uită la ecranul laptopului lui Madrigal și urlă. Ar fi trebuit să te omor de la bun început!

— Dar nu ai făcut-o, spuse Kara cu o voce acuzatoare. Pentru că ești

câinele lui Madrigal. Și faci doar ce-ți spune stăpâna, animalule. Pentru că o iubești și nu poate fi a ta.

— N-ai făcut altceva decât să ne pui bețe în roate, rosti printre dinți Erik. Ți-ai irosit eforturile. Noi încă suntem câștigătorii.

— Erik, începu Pyne, întinzând o mână către el. Uite, omule, totul este greșit! Trebuie să știi că…

Fără să se uite la ea, Erik își îndreptă pistolul spre Pyne și apăsă pe trăgaci.

Capitolul 18

Transpirase abundent în timp ce cobora Dauphin-ul spre Halo, înclinând botul elicopterului mai mic. Renunțând la altitudine pentru a căpăta viteză, începu să respire greu pe măsură ce distanța dintre cele două elicoptere se micșora, fiind foarte conștient de gravitatea situației.

Dar frica ce îl străbătea nu era panică. Ci îl ajuta să se concentreze. Marc băgă de seamă că toate simțurile îi deveniseră mai ascuțite și își lăsă reacțiile să-l ghideze. Într-un mod ciudat, se liniști. Lupta corp la corp cu un adversar letal, schimburi de focuri de armă și confruntări deschise, toate acestea erau în afara zonei lui de confort și îi era întotdeauna dificil să-și păstreze avantajul. Acolo însă, cu manetele în mâinile lui, Marc Dane se simțea în locul *potrivit.*

Se afla pe muchia dintre frică și control. Era o veche anxietate îngropată adânc în el, o amintire vie, care ar fi ieșit la suprafață, dacă ar fi lăsat-o. Marc știa că, dacă închidea ochii, acel moment zguduitor va reveni, și va fi la fel de real ca și cum s-ar întâmpla aievea.

Înainte de Rubicon, înainte de MI6. *Furtuna din Marea Chinei de Sud care doborâse elicopterul Marinei Regale pe care îl pilota. Impactul cu valurile. Oceanul rece care umplea cabina. Prima dată în viața lui când crezuse cu adevărat că va muri.*

Se forță să înăbușe amintirea, ca pe un aparat de radio care putea fi doar dat mai încet, dar niciodată redus la tăcere. Cu privirea ațintită în față, prin ploaia ce lovea elicopterul, îl îndreptă spre Halo-ul mai mare și crescu puterea pentru a-l prinde din urmă.

Elicopterul de marfă urma cursul râului Han, luând-o înapoi pe același traseu pe care îl parcursese până la țintă. Fuzelajul său, ce semăna cu o balenă, se zguduia în ploaie, centrul de greutate al aeronavei fiind deplasat din cauza SCIF-ului atârnat sub el. Marc văzu ușa din partea laterală a cabinei cu pereți metalici atârnând deasupra apei, și se întrebă dacă Madrigal se mai afla înăuntru. Și-o putea imagina acolo, fără să țină cont de orice altceva, studiind cu atenție dosarele ascunse de zeci de ani și rapoartele secrete despre cele mai grave excese de zel ale colaborării dintre

guvernul Statelor Unite și cel al Coreei de Sud. Acestea erau secrete care lăsaseră un număr nespus de mare de morți în urma lor, iar Marc se întrebă pentru o clipă dacă nu era mai bine să fie îngropate și uitate.

— Ține elicopterul stabil, strigă Lucy peste zgomotul palelor rotorului.

El dădu din cap, ridicând vârful Dauphin-ului, când ajunseră în dreptul marelui elicopter rusesc. Marc aruncă o privire peste umăr, iar Lucy deschise din nou ușa și se lăsă în genunchi. Ridică pușca de asalt și miji ochii prin lunetă.

Elicopterul Halo se îndrepta încet spre stânga, iar Marc observă mișcare în carlingă, când unul dintre membrii echipajului văzu rotoarele Dauphin-ului învârtindu-se în ploaie.

Scânteia de la descărcarea puștii se reflectă în interiorul elicopterului, lăsând niște găuri negre în locurile pe unde pătrunseseră gloanțele. Ea îndreptă seria de împușcături spre vârful aeronavei și una dintre ferestrele triunghiulare ale cabinei deveni albă când sticla se crăpă. Elicopterul alunecă brusc în lateral pierzând altitudine, iar pilotul în stare de șoc încercă să reacționeze.

Un panou pătrat de lângă ușa pasagerilor din față se deschise la interior, iar Marc zări o siluetă în negru, care îndreptă o pușcă spre Dauphin. Mai multe scântei galbene loviră elicopterul, și din reflex, Marc trase de maneta Dauphin-ului. Elicopterul mai mic schimbă direcția, într-o mișcare de rotire a cozii, pentru a deveni o țintă mai mică. O auzi pe Lucy înjurând când mișcarea neașteptată o aruncă pe spate.

Parbrizul curbat al Dauphin-ului mai încasă trei gloanțe, înainte ca vârful să se ridice și să treacă deasupra uriașului rotor al elicopterului Halo. Palele masive ale elicopterului de marfă făcură Dauphin-ul să trepideze, dar Marc reuși să treacă peste asta, câștigând înălțime.

— Ce parte din *menține elicopterul stabil* n-ai înțeles? strigă Lucy.

— Știi că sunt un rebel, replică el, zărind o gaură în scaunul gol al copilotului, prin care trecuse un cartuș rătăcit.

În lateralul lor, elicopterul Halo se aplecă în față, rotoarele înclinându-se pentru a-i da mai mult avânt, în timp ce trecea de malul râului, pe deasupra acoperișurilor blocurilor rezidențiale și a mall-urilor. Marc trase maneta până la capăt și înclină Dauphin-ul, luându-se după aeronava mai mare, iar ochii i se mijiră când văzu ce făcea pilotul elicopterului Halo.

Acesta accelera periculos de jos de-a lungul străzilor din oraș, rotoarele

sale lovind aerul la doar câțiva metri deasupra clădirilor cu șase etaje, înghesuite de-a lungul drumului. SCIF-ul se balansa ca un pendul enorm, prin dreptul etajelor superioare ale clădirilor de birouri și blocurilor de apartamente.

Să zboare atât de aproape de sol era un alegere riscantă, crescând șansele ca elicopterul să se prăbușească, întrucât orice greșeală nu numai că ar fi fost fatală pentru echipaj, ci ar fi curmat și viețile multor civili. Era și una deliberată, își dădu seama Marc. Pilotul elicopterului Halo pariase că urmăritorii săi nu vor încerca să-i doboare așa jos.

— Nemernicul, bombăni Marc, reducând accelerația pentru a mări distanța. Fiecare secundă pe care o iroseau urmărind elicopterul, în loc să încerce să-l oprească, însemna că Madrigal era cu un pas mai aproape de a scăpa.

Ploaia și vântul rece pătrunseră în interiorul Dauphin-ului, când Lucy deschise și cealaltă ușă pentru putea vedea bine în toate direcțiile. Cu coada ochiului, Marc o văzu găsind un cablu și prinzându-l de inelul de prindere tip „D” de pe vesta ei tactică.

— Trebuie să riscăm! strigă ea, iar el știa că ea înțelegea la ce pericol se expune. Marc, n-o putem lăsa să scape!

— Da, să trăiți, răspunse el. Răsuci maneta de control, crescând puterea motoarelor gemene Turbomeca ale Dauphin-ului și încercă să se apropie din nou.

Echipajul elicopterului Halo era pregătit să-i întâmpine de data aceasta. Marc văzu aeronava masivă clătinându-se, în timp ce pilotul schimbă comenzile. Dauphinul mai mic coborî la nivelul palelor elicopterului de marfă, iar Marc menținu vârful pe poziții. Lucy se întinse pe burtă, atârnând cu partea superioară a corpului în afara cabinei, de-a lungul liniei fuzelajului, și ținti.

Apoi, din senin, elicopterul Halo frână cu o manevră bruscă, ce ridică vârful în sus. Un pilot mai puțin pregătit s-ar fi lovit cu coada de vreun bloc, dar chiar și cu greutatea suplimentară imprevizibilă a SCIF-ului, elicopterul efectuă o rotație strânsă, care păru să sfideze legile fizicii pentru o clipă. Marc văzuse odată un Chinook uriaș cu două rotoare în tandem, făcând o cascadorie similară; acesta era un elicopter de transport greu pe care colegii din armată îl numeau „wokka”[{14}], după sunetul distinctiv al rotoarelor. Se părea că nord-coreenii adaptaseră aceleași mișcări de dans

pentru elicopterul lor.

Când elicopterul Halo se lăsă pe spate, cabina SCIF se balansă prin fața unei clădiri de birouri cu viteză, spulberând în trecere un rând de ferestre. Marc trase de maneta Dauphin-ului pentru a evita o coliziune, când Lucy strigă acronimul de care se temeau toți piloții de elicoptere militare.

— RPG!

În timp ce auzi apelul lui Lucy, zări și scânteia albă. Lucy îl văzuse probabil pe soldatul care trăsese în ei cu câteva clipe înainte, aplecându-se acum prin trapa de tragere a elicopterului Halo cu un lansator de rachete.

Clădirile rezidențiale îi înconjurau de ambele părți și în orice direcție s-ar fi deplasat Dauphin-ul, ar fi transformat sufrageria cuiva într-o potențială țintă. Retragerea sau urcarea ar fi fost prea lente pentru a-i salva. Marc își puse baza în propria-i îndemânare și acceleră în schimb în direcția scânteii, în speranța că fuzelajul robust marca Eurocopter va rezista.

Răsuci maneta iar Dauphinul făcu o mișcare arcuită, ca un delfin ce sare în ocean. Racheta RPG fără direcție trecu în spirală pe sub fuzelajul elicopterului argintiu și explodă în cele din urmă la impactul cu un panou dintr-o parcare etajată din apropiere.

Marc făcu o mișcare de corecție excesivă, apropiindu-se periculos de tare de un gard din zale metalice din jurul unei grădini de pe acoperișul unui bloc de apartamente, dar trase elicopterul înapoi, înainte ca vârfurile palelor să atingă metalul. Se luptă cu Dauphin-ul, încercând să-l readucă pe traiectoria inițială, dar mai multe focuri de armă izbucniră dinspre Halo, lovind fuzelajul. Gloanțele pătrunseră în interiorul cabinei, iar Marc știa că în momentul în care trăgătorul va reuși să reîncarce RPG-ul, o altă rachetă va fi pe drum.

Lucy era cu un pas înaintea lui, iar lunetista elimină acea posibilitate din joc, trăgând încă o dată din poziția în care era, întinsă pe podeaua cabinei. Țintind cu pușca de asalt, Lucy lovi direct în trapa deschisă a trăgătorului din elicopterul Halo. Marc văzu o siluetă în negru alunecând și căzând în gol, alături de lansatorul de rachete. Cu un vuiet de uragan, elicopterul Halo se îndepărtă, încercând să scape de ei.

— Trebuie să-i forțăm să coboare! strigă Lucy.

El nu îi răspunse. Indicatoarele de avertizare roșii sclipeau pe panoul de control din fața lui. Gloanțele pe care le încasaseră loviseră componente vitale și, spre deosebire de elicopterul de marfă rusesc, proiectat să fie

foarte rezistent, cel mic, proiectat de Eurocopter, nu fusese conceput pentru a fi folosit în condiții de luptă. Marc simți mirosul de ulei fierbinte în timp ce comenzile vibrau alarmant în mâinile sale.

— Nicio problemă, minți el, menținându-l pe Dauphin pe urmele elicopterului Halo.

*

Pistolul scoase un zgomot puternic în interiorul calei aeronavei Antonov, iar Pyne fu aruncată pe spate.

Kara o prinse înainte ca ea să se prăbușească pe punte, într-o baltă de sânge închis la culoare, ce pătrundea prin puloverul răvășit al lui Pyne. Încerca să tragă aer în piept, tremurând în brațele Karei. Aceasta o așeză pe un scaun cât putu de blând, ghidând mâinile fetei lovite pentru a menține presiune pe rană.

Erik ridică vârful fumegând al revolverului său și îl îndreptă în direcția Karei.

— Tu ești următoarea, îi spuse el, rostind cuvintele printre dinți. Nu contează ce ai făcut cu comunicațiile. Madrigal se va întoarce în curând.

Kara era atât de aproape de el, încât putea vedea pete de sânge închis la culoare pe degetele lui Erik și pe țeava pistolului. Glonțul intrase pe o parte și ieșise pe cealaltă, ceea ce însemna că poloneza urma să moară din cauza pierderii de sânge, dacă nu primea asistență medicală urgent.

Toate aceste detalii îi apărură în minte Karei într-un mod analitic, rece, ca și când privea un fragment de cod din calculator. Le văzu ca instrucțiunile logice IF și THEN într-un șir de date. Hackerul neamț nu putuse să rupă legătura dintre Kara și Madrigal și ura asta. Revenirea Karei în Ghost5 întețise acest sentiment, iar acum Erik avea de gând să meargă până la capăt cu singura variantă care l-ar fi satisfăcut.

— Nu ai făcut niciodată parte din asta, continuă el, aproape ignorând-o pe Pyne. Niciuna dintre voi. *Unelte.* Nimic mai mult.

Kara îi aruncă o privire întrebătoare.

— Chiar așa? Pentru că tu ești, fără îndoială, cea mai mare unealtă pe care am întâlnit-o vreodată.

Se uită la ceasul inteligent de la încheietura mâinii, încercând să ia în calcul cât timp mai avea și care erau șansele de supraviețuire.

Erik puse vârful pătat de sânge al pistolului în centrul frunții Karei și trase cocoșul.

— Când se întoarce Madrigal, o să te omor chiar în fața ei. Va vedea ce ești cu adevărat.

— Și asta va rezolva totul pentru tine? Ea se uită la el cu privirea absentă. Asta e ce-ți dorești. Să fii cel mai important în ochii ei.

— Ține-o tot așa și poate nu mai aștept, o avertiză el.

Kara se apropie de pistol, împingându-se în el.

— Atunci, fă-o. Dacă nu ți-e frică de Madrigal. Fă-o. Împușcă-mă. Nu ai ezitat cu ea. Arătă cu mâna spre Pyne, aplecată în față pe scaun și gâfâind ca un animal rănit. Crezi că ești dur. Că ai o voință puternică și o minte ascuțită. Nu e așa. Ești doar puțin peste medie. Tot ce poți oferi este disponibilitatea de a răni oamenii fără ezitare. Ea îi aruncă încă o privire, apoi se îndepărtă. Există un dispozitiv electromagnetic tranzitoriu în acest avion. Kara arătă spre punte. Va lansa un impuls electromagnetic care va prăji toate echipamentele digitale pe o rază de aproximativ două sute de metri. Este protocolul în caz de apocalipsă al lui Madrigal, în cazul în care Interpolul sau NSA ne-ar ajunge vreodată din urmă.

Erik ezită. Bineînțeles că știa despre dispozitiv, Madrigal nu i-ar fi ascuns asta. Dar era un secret pentru majoritatea membrilor Ghost5 și nu se așteptase ca și Kara să fie conștientă de existența lui.

Ea privi reacția de pe chipul lui.

— Am fost una dintre ei înainte să vii tu, îți amintești? Cine crezi că a ajutat să monteze chestia aia acolo? Își lăsă mâna să cadă, astfel încât să atârne deasupra laptopului lui Madrigal.

El se uită înapoi la ea.

— Dacă încerci ceva, te voi ucide.

— Chiar așa?

Răspunsul lui Erik fu un mârâit. Trase un glonț în laptop, făcând un crater în mijlocul tastaturii, care explodă. Așchii fierbinți de plastic o înțepară pe Kara în mână, înainte să apuce să o tragă înapoi. Erik rânji sălbatic, arătându-și dinții.

— Idiotule, îi spuse ea, masându-și încheietura mâinii și privind din nou la ceas. Nu te duce capul dincolo de ceea ce poți vedea. De asta nu te lasă să participi la atacurile cibernetice. L-am configurat cu ore în urmă. Kara atinse ecranul tactil al ceasului inteligent. Într-o fracțiune de secundă, trimise un semnal către un receptor Bluetooth pe care îl indusese în secret în circuitul principal al aeronavei Antonov, atunci când avionul de marfă se

afla undeva deasupra Mării Filipinelor.

Dispozitivul electromagnetic tranzitoriu (TED) nu fusese conceput doar pentru a face inutile hard drive-urile și circuitele de la bordul aeronavei. Kara nu mințise când îl descrisese drept arma folosită de Madrigal în ultimă instanță. Sus, în spațiul unde aripile aeronavei Antonov se conectau la fuzelaj, TED-ul în formă de tambur se activă. Alimentat de o baterie mică, dispozitivul comprimă într-o clipă câmpul magnetic generat de un condensator de înaltă tensiune. Energia exploziei focalizate se transferă prin câmpul magnetic, creând o eliberare electromagnetică de zece ori mai mare decât puterea unui fulger. Toate acestea se întâmplară într-o clipă – TED-ul făcu o gaură prin partea superioară a fuzelajului aeronavei Antonov, arzând combustibilul din conducte, crea un val de descărcări electrice prin fuzelaj și opri fiecare dispozitiv electronic aflat în raza de acțiune a impulsului.

Tot curentul de la bord se opri iar avionul se clătină din cauza exploziei. Deasupra capetelor lor, o flacără portocalie cuprinse tavanul de metal. Erik fu dezorientat pentru o clipă, iar Kara se folosi de faptul că atenția îi era distrasă pentru a smulge un stingător portabil montat pe peretele aeronavei. Îl prinse și se roti cu el, izbindu-l pe Erik peste față cu partea plată a cilindrului. Erik căzu și Kara dădu drumul extinctorului, apucând-o pe Pyne cu ambele mâini.

Pyne scoase un țipăt de durere, dar era prea slăbită ca să se opună. Kara o trase pe după umăr și se mișcă rapid, aproape împleticindu-se coborând pe rampa deschisă a aeronavei Antonov. Căldura combustibilului ce ardea o împingea din spate pe măsură ce focul se extindea, cuprinzând fuzelajul și distrugând avionul din interior spre exterior. Fumul gros, negru, cu miros de benzină, o sufoca, dar Kara continuă să alerge, ajungând într-un loc mai sigur, într-un hangar din apropiere.

O altă explozie se auzi când una dintre aripile avionului Antonov se lăsă în jos și se prăbuși, lichidul din rezervoarele de combustibil aproape goale fiind încă suficient pentru a arde cu flacără. Cu mâinile pline de sângele lui Pyne, Kara împinse o ușă din lateralul hangarului și intră înăuntru.

*

Echipajul elicopterului Halo hotărâse că un schimb de focuri nu era modul în care voiau să gestioneze lucrurile, iar acum elicopterul zbura peste clădiri.

Lucy încercă să se ridice dar lui Marc îi fu dificil să mențină stabilitatea aeronavei.

Nu mai avea multe gloanțe, așa că nu își putea permite să le irosească. Elicopterele se îndreptau din nou spre nord, înapoi în direcția aeroportului Incheon și spre graniță. Pentru o clipă, lui Lucy îi veni în minte imaginea de temut a unor elicoptere nord-coreene Hind care traversau zona demilitarizată pentru a le ieși în față. Dacă s-ar fi întâmplat asta, Dauphin-ul ar fi ajuns la fier vechi în câteva secunde.

Elicopterul Halo ieși din nou din raza ei de acțiune și de data aceasta nu se mai întoarse. Ea își întoarse privirea și își dădu seama că britanicul ridica elicopterul, încercând să câștige altitudine. Lucy se uită în jos la forma de disc creată de rotoarele principale în mișcare ale elicopterului de marfă. Oare ar fi putut să îl lovească în butuc, sau să ajungă la motor? Sau ar fi fost mai inteligent să lovească rotorul din coadă și să încerce să-i zgâlțâie puțin? Dacă ar fi putut să strice angrenajele și mecanismele de acolo, l-ar fi putut forța pe pilotul elicopterului Halo să facă o aterizare forțată.

— Ce-aș vrea să am un Stinger acum, spuse ea cu voce tare, dar Marc nu o auzi din cauza zgomotului motorului defect al Dauphin-ului.

Ea se strecură prin golul dintre scaunele din carlingă și se așeză pe scaunul copilotului, luând pușca după ea. Găsi un set de căști cu microfon atârnate de un cârlig.

Marc dădu din cap spre ea, apoi coborî privirea spre panoul de control. Lucy luă căștile pilotului și i le fixă bine, plasându-i microfonul în dreptul gurii.

— Fir-ar, spuse el, vocea sa răsunând în urechile lui Lucy. La naiba. La fiecare două secunde, Marc scotea o altă înjurătură, în timp ce se lupta cu elicopterul să rămână în aer.

— Așa de grav este? răspunse Lucy. Singura ei experiență de zbor fusese săritul din aeronave, nu menținerea lor în aer, dar înțelegea foarte bine că multiplele lumini roșii care clipeau pe panoul de control însemna că aveau probleme serioase.

— Combustibilul țâșnește în spate dintr-o țeavă spartă. Presiunea uleiului scade. Mai avem, în cel mai bun caz, zece minute de zbor și asta dacă avem noroc.

— Sunt deschisă la sugestii, remarcă ea.

Nu o mai privi pieziș de data aceasta.

— Nu-ți plac niciodată ideile mele.

— O să îmi placă orice idee care o scoate pe Madrigal din joc… Ea se opri. În lateral putea vedea lumini aprinse de-a lungul malului îndepărtat al râului. Hei, începe să revină curentul.

Era și asta o parte din planul grupării Ghost5 sau o dovadă că planul ei începuse să se destrame? se gândi pentru o clipă la Kara, dar apoi îndepărtă acel gând.

— O să-i oblig să aterizeze, spuse Marc, dând din cap în direcția lor de zbor. Vezi podul de acolo?

În fața elicopterului Halo era o trecere peste râu formată din două autostrăzi cu câte trei benzi, cu o linie de metrou înghesuită între ele. O serie lungă de arcuri metalice albastre se întindeau de-a lungul căii ferate.

— Cum vei face asta? întrebă ea, temându-se deja de răspuns.

— Îi aduc în poziția potrivită, răspunse Marc, strângând din dinți. Iar tu îi dobori.

El reduse rapid altitudinea Dauphin-ului, iar elicopterul căzu ca o piatră, fix înspre vârtejul creat de palele mari ale elicopterului Halo.

Palele elicopterului de transport erau mai late decât întreaga amprentă a Dauphin-ului, dar totuși deplasarea în jos a aeronavei mai mici fu suficientă pentru a perturba fluxul de aer neted. Pentru un moment, Lucy crezu că britanicul avea să lovească în rotoarele elicopterului Halo, dar în ultimul moment, celălalt pilot reacționa și încerca să se dea în lateral, ieșind de sub elicopterul ce îi urmarea și cobora înspre ei.

Marc înjură cu voce tare, oglindind mișcarea pilotului elicopterului Halo. Se apropiată cu viteză de podul albastru, iar elicopterul mai mare rămase fără spațiu de manevră.

Lucy văzu oportunitatea și deschise panoul glisant din fereastra de lângă ea, împingând țeava puștii de asalt în aer. Ținând arma la piept, o sprijini de biceps și aștepta momentul care știa că va veni, momentul în care pilotul elicopterului Halo avea să intre în panică și să facă o alegere pripita. Lunetista din ea, care vedea lumea doar prin bătaia puștii preluă controlul, stând la pândă ca un păianjen prădător și analizând totul detașat. Își imagină că se afla într-o ascunzătoare în mijlocul unei păduri, invizibilă sub un costum de camuflaj, urmărind cu răceală cum voința țintei piere și în acea clipă face o greșeală fatală, devenind expusă. Fixă laserul puștii pe țintă și trase aer în piept.

Elicopterul Halo se smuci, forma grea de balenă schimbându-și cursul.

SCIF-ul atârna sub el, plutind periculos de aproape de vârful cadrului albastru al podului.

Trase printre palele care se învârteau, prin ferestrele din cabina de pilotaj ale elicopterului Halo. Lucy văzu o pată roșie pe interiorul geamului spart, iar motorul elicopterului începu să scoată un zgomot ascuțit.

Marc trase maneta Dauphin-ului și viră, în timp ce elicopterul Halo pierdu altitudine și nu mai putu evita arcurile metalice albastre de pe pod. Cabina SCIF se izbi de capătul unuia dintre ele. Partea ei laterală se sfâșie și se prăbuși pe drum. Cablurile care o legau de elicopterul Halo se încurcară în arcurile metalice de pe pod și se rupseră.

Elicopterul se prăbuși pe autostrada. Fuzelajul se înclină, întorcându-se pe o parte. Cele opt pale masive ale rotorului, flecare de aproape cincisprezece metri lungime, s-au făcut bucăți când s-au lovit de asfalt și de arcurile metalice de pe pod. Aparatul se răsturnă și se încovoie sub propria greutate, prins într-o capcană de cabluri. Flăcări și fum negru ieșeau din motor.

Marc ținea Dauphinul plutind peste porțiunea podului unde aterizase SCIF-ul. Vârtejul descendent prinsese hârtiile împrăștiate din rafturile de depozitare din interiorul cabinei sparte. Materiale atât de secrete încât nici nu erau marcate conform convențiilor, fură ridicate și aruncate în râu.

Lucy se uită prin luneta puștii de asalt, scanând cabina distrusă și căutând semne de mișcare. Nu văzu nimic.

— Nu putem pleca, spuse Marc în microfon, iar Dauphin-ul coborî. Nu până când nu suntem siguri.

*

Au ajuns în partea opusă a vastului spațiu deschis al hangarului înainte ca Pyne să se prăbușească.

Kara o târî în primul loc care putea fi numit, cu generozitate, „sigur”, cabina deschisă a unui avion Beechcraft cu două motoare ce staționa pe un stand de întreținere. O trase pe Pyne înăuntru, făcând o pauză pentru a cerceta cu privirea urmele de stropi roșii pe care le lăsaseră de-a lungul hangarului, până în acel loc.

— O să mor, șopti fata slabă. O, Doamne, nu vreau să mor așa. Nici măcar nu știu unde sunt.

Kara își șterse mâinile murdare de sânge pe materialul unuia dintre scaunele pasagerilor din cabină și căută în jur o trusă de prim ajutor. Găsi o

cutie de plastic verde într-un compartiment și căută înăuntru. Luă bandaje și tampoane sterile și făcu tot posibilul să bandajeze rana urâtă pe care o avea Pyne.

Când termină, Kara îndrăzni să privească prin ferestrele ovale din fuzelajul avionului Beechcraft și văzu fumul pătrunzând în hangar prin ușile din partea opusă. Acolo, aeronava Antonov ardea și se întrebă ce se întâmplase cu Andre și ceilalți. Erau deja plecați sau soldații mascați îi doborâseră înainte să ajungă în siguranță în clădirile terminalului? Nu conta. Nu o puteau ajuta.

Kara scoase stația de emisie-recepție din buzunar și o cântări în mână. Acum era la fel de folositoare ca o cărămidă, fiind afectată de valul pulsului electromagnetic al TED-ului. O aruncă deoparte și se uită la ceasul inteligent. Și acesta era inert, doar o bucată de metal și sticlă, inutil pentru ea.

Ca Pyne? Întrebarea veni de nicăieri, când privirea Karei se opri asupra celeilalte femei, a cărei respirație superficială se auzea încet în liniștea cabinei.

Kara nu îi datora nimic lui Pyne. Când fugise din Ghost5, nu îndrăznise să împărtășească această intenție fetei. Nu avusese încredere în ea. Dar nu cumva această reticență spunea mai multe despre Kara Wei – despre Wong Fei Song – decât despre cealaltă fată?

Pyne era la mai puțin de o oră distanță de moarte, după cea mai optimistă estimare. Dar Kara nu era rănită și încă putea să scape. Dacă ar fi lăsat-o pe femeia rănită în urmă în acel moment, ar fi putut supraviețui.

Fata slabă se mișcă și gemu, încercând să tragă aer în piept. Ochii ei se deschiseră, și pentru scurt timp o văzu pe Kara, înainte ca privirea să i se încețoșeze din nou.

Care au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus Lex? Acest gând apăru pe neașteptate, ca și cel de dinainte, iar Kara știa că era o parte din ea care îi vorbea, dând voce întrebărilor pe care nu voia să le recunoască.

Nu-și putea aminti ce spusese Lex. Fusese o decizie atât de rapidă și brutală să se despartă de Ghost5, ca urmare a unei dispute cu Madrigal despre viitorul grupului. În acea conversație, Kara știa că mentorul ei îi va duce pe o cale întunecată, din care nu se vor mai întoarce.

Ce *spusese Lex în ziua aceea, într-o duminică înnorată, într-o zonă înghesuită de lângă Montmartre? A spus că o iubește în timp ce ea își*

făcea bagajele într-o frenezie? A încercat să o convingă să rămână? Ambele, niciuna, nici alta. Amintirea nu era acolo, doar durerea unei emoții pe care Kara nu o putea simți.

Ea plecase totuși. El nu o oprise. Apoi el murise, iar Kara nu mai putea niciodată să reconstituie acel moment. Piesa lipsă fusese pierdută pentru totdeauna.

Dacă ar fi părăsit-o pe Pyne, istoria s-ar fi repetat. O altă pierdere. Dacă ar fi abandonat pe altcineva, nu pe iubitul ei, ar fi contat? Dar ea îl *abandonase.*

Kara se ghemui lângă Pyne și își puse ușor un deget pe gâtul ei, simțind pulsul slab, apoi se uită înapoi la trapa deschisă.

Dacă plec din nou, ce înseamnă? O umbră îi traversă fața când veni răspunsul. *Te face ca Madrigal.*

— Song? Simți miros de fum? șopti Pyne.

— Da, spuse Kara. E în regulă. Stai liniștită. Ea traversă avionul și deschise ușa către cabina de pilotaj a avionului Beechcraft. Umblă la comutatoare și o urmă de speranță încolți în ea. Pulsul electromagnetic nu ajunsese atât de departe, nereușind să pătrundă prin pereții metalici ai hangarului. Asta însemna ca circuitele avionului ușor și radioul său erau încă operaționale. Kara își aminti frecvența pe care o folosea echipa de atac și o apelă.

Ar fi trebuit să funcționeze. Nu exista nicio garanție că cineva o va auzi și era posibil ca orice *ar fi zis* ea să fie preluat de oamenii care o voiau moartă.

Dar trebuia să ceară ajutor. Trebuia să încerce.

*

Marc pilota Dauphin-ul și ateriza pe pod, poziționând elicopterul ce tremura între doi stâlpi de iluminat până când roțile se izbiră de carosabil. Cei mai apropiați civili se aflau la câteva sute de metri distanța, stăteau în spatele mașinilor lor, temându-se să se aventureze mai aproape. Văzu un tip încercând să surprindă scena cu camera telefonului său mobil, iar Marc își ridică gulerul, într-o încercare de a-și ascunde identitatea.

Lucy ieși din cabină înainte ca elicopterul să aterizeze, ridicând pușca în timp ce înainta spre SCIF-ul avariat. Marc se grăbi după ea, scoțând pistolul-mitralieră și verificând siguranța.

Vântul adusese norii întunecați dinspre mare, provocând o furtună

deasupra orașului, iar potopul se revărsa asupra lor cu rafale puternice.

Marc și Lucy se apropiată de cabina distrusă. Iluminate de flăcările portocalii ce veneau dinspre elicopterul Halo avariat, din partea îndepărtată a podului, cablurile încă conectate la SCIF se îndoiseră și zdrăngăneau, lovindu-se în arcurile de oțel de deasupra liniei de metrou.

Acolo unde SCIF-ul se lovise de pod, forța coliziunii îl făcuse să se crape pe toată lungimea cabinei dreptunghiulare, Semăna cu o cutie sfâșiată de un animal flămând, disperat să ajungă la orice se afla înăuntru. Marc călcă pe o serie de documente îmbibate cu apă și de fotografii împrăștiate pe drum, ieșite din interiorul cabinei distruse. Secrete ascunse, ținute închise de-a lungul deceniilor de operațiuni confidențiale, întinse pe jos, afară din container.

— Uită-te la rahatul ăsta, mormăi Lucy. Este o *piñata* cu secrete de-ale spionilor.

El dădu din cap, zărind alte obiecte printre resturi. Marc văzu hard drive-uri portabile, făcute așchii sau rupte de la impact, cutii cu micro-discuri vechi și fâșii sclipitoare de bandă magnetică.

— Acoperă-mă, spuse Lucy, deplasându-se spre partea opusă, unde o parte din panoul cabinei fusese ruptă.

SCIF-ul se prăbușise, iar o mare parte din ce fusese înăuntru, nu mai era acum la locul său. Interiorul era acoperit de un strat de hârtii, cutii de plastic și dosare împrăștiate. Marc își ținu arma la îndemână.

Vântul răsfira resturile, dar nu era nicio mișcare în interiorul SCIF-ului distrus. Lucy își puse pușca pe umăr și intră în container.

= Dovada morții, spuse ea, fără să se uite la el, Dacă corpul ei este aici, îl voi găsi.

— Corect, răspunse Marc, oarecum ușurat că o lasă pe Lucy să se ocupe de sarcina îngrozitoare de a săpa printre rămășițe în căutarea unui cadavru. Cabina avariată se mișcă și scârțâi sub greutatea ei.

O luă după ea și găsi rămășițele stației de lucru fixate pe interiorul peretelui din apropiere. Consola calculatorului fusese distrusă și nu mai putea fi folosită, dar cabinetul cu servere de deasupra ei era încă intact. Întinse mâna și o trecu peste hard drive-urile aflate în suporturile lor securizate. Dacă ar fi vrut, nu ar fi durat mult să desfacă încuietorile care le țineau în loc, să scoată modulele și să le ducă înapoi la elicopter. Madrigal își petrecuse ani din viață pregătindu-se să fure acest SCIF și nu se putea

abține să nu se întrebe ce fel de secrete adânc îngropate se aflau în el. Aici erau stocate rapoarte despre operațiunile secrete desfășurate de precursorii Serviciului Național de Informații din Coreea de Sud.

În spatele lui, Lucy dădu la o parte un suport căzut și acesta zăngăni când se lovi de peretele SCIF-ului.

— E sânge aici, strigă ea din întuneric. Mult.

Marc dădu din cap, auzind-o doar pe jumătate, cu privirea încă fixată pe hard drive-uri. Cunoștea o parte din istoria contaminată pe care o conțineau, de pe vremea când lucra pentru serviciile secrete britanice, în mare parte transmise prin intermediul poveștilor de război pe care i le spusese un ofițer MI6 mai în vârstă, pe nume Leon Taub. Era veteran, prinsese Războiul Rece și făcuse parte din echipa lui Marc. Era unul dintre membrii echipei sale, uciși de un asasin al Asociației, în urmă cu doi ani în Franța. Însă, în tinerețe, omul lucrase în Asia de Sud-Est și văzuse de aproape stilul operațional agresiv al KCIA.

Fusese o organizație născută dintr-o lovitură de stat. O poliție secretă, care nu avea nicio reținere să predea persoane căutate în întreaga lume, să se amestece în politica internă a statelor și să mituiască. Se numiseră mai întâi KCIA, apoi Agenția Națională de Planificare a Securității și în cele din urmă NIS. Nu exista nicio îndoială că serviciile de informații sud-coreene aveau multe secrete murdare de ținut ascunse.

Din orice unghi priveai, conținutul SCIF-ului furat era exploziv din punct de vedere politic.

Dar nu numai guvernul Coreei de Sud ar fi fost cel care ar fi suferit de pe urma acestor scurgeri de informații. Furia și pierderea care o determinaseră pe Madrigal să ucidă cu brutalitate un bărbat în vârstă apăruseră ca urmare a unei misiuni clandestine conduse de KCIA și partenerii lor din serviciile de informații ale Statelor Unite. Ea își dorea să facă publică acea colaborare, în propria ei căutare întortocheată a dreptății. Orice conținea SCIF-ul, probabil că era devastator.

Dovezi ale complicității Americii și Coreei de Sud în atacurile neautorizate asupra Nordului? Operațiuni negate și soldați uciși de proprii aliați? Toate astea și chiar și mai rău de atât? Nu ar fi contat că se întâmplaseră cu peste patruzeci de ani în urmă. Ar fi fost pretextul de care avea nevoie Phenianul pentru a trece la pasul următor, la acțiunea armată.

Cu un guvern american implicat în așa ceva și climatul politic din Asia

de Sud-Est, rezultatul final ar fi fost un război.

Marc ezită, auzind șuieratul ploii căzând prin acoperișul cabinei sparte. Era greu de crezut că toate astea puteau să vină de aici, că aici și acum, pe acest pod bătut de vânt în mijlocul unei furtuni, era la o răscruce de drumuri.

Exista o singură alegere logică.

— Trebuie să distrugem tot, își spuse el, uitându-se la hard drive-uri. Este singura cale. Poate că Madrigal a complotat cu sânge rece, dar avea dreptate. Și dacă acel adevăr dureros ar ieși la suprafață, ar fi ca și cum ai arunca un chibrit aprins într-o fabrică de artificii.

Simți o înțepătură în gât și întinse mâna să se scarpine. Casca radio atârna acolo și, dincolo de sunetul neîncetat al ploii, i se păru că aude un sunet slab.

Marc introduse casca în ureche.

Cine e acolo?

— *Dane.* Vocea Karei Wei era slabă și se auzeau multe foșnituri, dar era inconfundabilă. *Nu credeam că vei rămâne în viață.*

— Nici eu, replică el. Unde ești?

— *La aeroport,* spuse ea. Am *nevoie de ajutorul tău,* Marc auzi un alt zgomot venind din spatele lui și îl ignoră, străduindu-se să asculte. Vino *și ia-ne. Te rog.*

— Sunt chiar în mijlocul… începu el.

— Chiar ești, spuse Madrigal.

Se smuci înapoi auzind vocea femeii care ieșea din umbră, prinzând pistolul-mitralieră pe care îl avea agățat de umăr și țintind în timp ce se întorcea.

— Nu, avertiză ea.

Lucy apăru ținându-și mâinile în jos, departe de arma ei, cu o expresie încruntată. Madrigal o forță pe Lucy să treacă în fața ei și îl privi pe Marc cu furie. Fața ei era mânjită cu sânge și își încolăcise brațele sub ale lui Lucy. Într-o mână ținea strâns bine un cilindru de metal gri, cu un text violet de avertizare pe el. În cealaltă mână, ținea un inel de siguranță și, cu o mișcare din degete, îl aruncă spre Marc.

— Nu am terminat încă aici, spuse Madrigal, apăsând grenada cu termit de gâtul lui Lucy.

Capitolul 19

— Dane, spuse Lucy ferm, împușc-o pe nebuna asta și elimin-o înainte să apuc să o fac eu, bine?

— Taci, rânji Madrigal. Inelul fusese scos. Tot ce trebuia să facă era să îi dea drumul.

Stomacul îi urcă în gât lui Marc, când își aminti de mirosul de carne umană arsă și de flacăra orbitoare a încărcăturii de termit, care incendiase cadavrele soldaților nord-coreeni morți. Focul acela încins ar fi un mod îngrozitor, chinuitor de a pieri, dar Madrigal părea gata să accepte asta, dacă asta însemna că Lucy va arde cu ea.

— Vorbesc serios, continuă Lucy. Vreau să spun, dacă nu se poate altfel, împușcă-mă. Dar elimin-o.

— Vom muri amândouă, spuse cealaltă femeie, dezvăluindu-și dinții pătați de sânge. Chiar aici.

Viclenia lui Madrigal, masca ei rece dispăru și, încă o dată, ieși la suprafață furia ei criminală, pe care Marc o zărise în videoclipul poliției. Fața ei palidă se îmbujoră de furie, iar sângele și funinginea care îi îmbâcsiseră părul de culoarea vinului, o făceau să pară un spirit răzbunător hotărât să-și ia revanșa.

Marc îndreptă pistolul-mitralieră către ea, ținându-și degetul pe trăgaci. Cele două femei se aflau la doar câțiva metri distanță de el, iar instinctul îi spunea că putea să o nimerească cu primul glonț, chiar dacă celelalte n-ar fi ajuns la ea. Dar în secunda în care începu să analizeze unghiurile, încrederea lui se evaporă și începu să aibă îndoieli. Era de ajuns să greșească cu un grad și Lucy ar fi fost lovită mortal. Și chiar dacă ar fi nimerit ținta, împușcarea lui Madrigal ar fi făcut-o să arunce grenada și să o declanșeze. *Prea multe variabile. Prea multe riscuri.*

— Hai, fă-o, îl imploră Lucy. M-a prins acolo în spate. Este rușinos. Nu vreau să știe nimeni… Nu-și mai putu continua fraza, întrucât Madrigal o trase mai aproape și împinse grenada cilindrică în gâtul ei.

— O să dai înapoi. Voi obține ce am căutat venind aici. Nimeni nu mă va opri.

— Și cum plănuiești să faci asta? spuse Marc, încercând să rămână nemișcat, cu ținta fixată. Elicopterul Halo este distrus. Colegii tăi de joacă din nord nu mai sunt aici să te sprijine.

— Și ar trebui să renunț? Să te las să mă predai la Interpol? pufni ea.

— Nu mai ai unde să mergi.

Răspunsul lui Marc era adevărat.

— Nu alegi tu când se termină asta! zise Madrigal, furioasă. Eu aleg! Eu obțin mereu ceea ce vreau!

— E o *minciună,* spuse vocea din casca lui Marc.

— Kara…? Își dădu seama cu întârziere că avea casca încă pornită și canalul încă deschis. Madrigal o ține ostatică pe Lucy, spuse el încet.

— Toți cei care m-au dezamăgit sunt morți, spuse Madrigal. I-am îngropat pe toți.

— *Și asta este o minciună,* șopti Kara. *Spune-i.*

— E o minciună, repetă Marc, încercând să câștige timp. Văzu o sclipire de emoție întunecată, o surpriză traversând chipul lui Madrigal. El continuă. Kara… *Song*... ea a renunțat la tine. Te-a trădat.

— Nu, clătină Madrigal din cap. S-a întors la mine. A făcut o greșeală. O voi corecta eu.

— *Trebuie să o distrugi pentru a pune capăt la toată povestea asta,* spuse Kara. *E fragilă. Ea va tresări dacă pui presiune pe locul potrivit. Înțelegi, Dane?* El nu răspunse, încercând să înțeleagă repede ce îi spunea ea. Ai *încredere în mine, nu-i așa?* Erau aceleași cuvinte pe care Kara i le spusese în Chamonix, ultimul lucru pe care i-l spusese înainte de a-l trimite în Malta. Înainte să-l mintă.

Dacă Marc ar fi rostit cuvântul greșit în următoarele câteva momente, toată situația s-ar fi terminat. Simți o greutate în piept când și-o imagină pe Lucy Keyes smulsă din lumea lui. Nu avea cum să fie o variantă. Părea imposibil, de neconceput. Nu putea lăsa să se întâmple asta. *Prea multe variabile. Prea multe riscuri.*

Și-o imagină pe Kara Wei, încercând să împace amintirea despre tânăra hackeriță inteligentă pe care credea că o cunoaște cu realitatea femeii distante și tăioase pe care o întâlnise la bordul aeronavei Antonov.

Care dintre ele era masca? Detesta ideea că ea i-ar fi jucat pe degete pe toți cei din Rubicon. Simți din nou un gol în stomac gândindu-se că era posibil ca ea să-i fi trădat.

Avea încredere în ea? Avea de ales?

— O să-ți spun adevărul. Marc lăsă cuvintele să curgă fără ezitare. Nu și le măsură și nici nu le analiză, vorbi pur și simplu. Crezi că Song este ceva ce ea nu este. Nu știu ce a însemnat ea pentru tine, Marie. Poate că ea este sora mai mică sau fiica pe care nu ni avut-o niciodată. Se aplecă, folosind numele adevărat al femeii pentru a-i atrage atenția. Ai acel spațiu mort și gol în tine și vrei ca cineva să-l umple.

Cunoștea îndeaproape acel sentiment. Fața lipsită de griji și zâmbitoare a cuiva la care ținuse profund îi trecu prin minte lui Marc, amintirea Samanthei Green, atât de vie încât în clipa aceea crezu că o poate auzi râzând prin ploaie.

— Dar ai ales greșit, continuă el. Ceea ce ai văzut a fost ceea ce ai proiectat tu asupra ei, nu ceea ce exista de fapt. Și când asta dispare, este doar vina ta.

— Song s-a întors, spuse Madrigal furioasă, insistând pe flecare cuvânt ca și când ar fi tras un glonț. Știam că o va face.

— S-a întors să te distrugă, răspunse Lucy, răsuflând greu. Da, acum înțeleg. Nu s-a întors să fie de partea ta, Roșcato. Și cu siguranță nu ca să te ierte sau ca să *devină* ca tine.

Marc se uită fix în ochii întunecați ai femeii palide.

Dădu din cap spre dezastrul din jurul lor.

— Erai atât de concentrată pe asta, că nu ți-ai dat seama. Nu ai vrut să faci.

— Nu mai vorbi, spuse Madrigal.

— Ai ucis pe cineva la care ținea. Marc văzu cum toate piesele se aliniază, toate conexiunile tragice strângându-se la un loc. Poate singura persoană de care i-a păsat vreodată. Și ai fost suficient de arogantă încât să crezi că nu ar afla.

— Lex a fost *slab*! Chipul lui Madrigal se schimonosi. Trebuia să fie eliminat! Ea înțelege! Nu-i păsa de el…

— Te înșeli. Marc își amintit chipul Karei din acea zi în Franța. Știa că iubitul ei era mort atunci și nu-i spusese niciun cuvânt despre asta. În schimb, îngropase durerea, o transformase în combustibil pentru ea însăși, în același mod în care o făcuse și el atunci când Asociația îi ucisese echipa și pe Sam Green, smulgând-o din viața lui. Kara inventase o minciună elaborata, trimițându-l pe Marc în căutarea unui adevăr de care trebuie să-i

fi fost teama să-l audă, primul pas pe un drum care însemna distrugerea încrederii pe care o acumulase din partea celor de la Rubicon. Toate acestea pentru a ajunge la un adevăr pe care, până la urmă, probabil că îl știa de la bun început.

— Kara nu este cine crezi tu că este, spuse el, la fel de mult pentru sine, ca și pentru Madrigal. Iar tu ai rămas ecoul persoanei care a pierdut ceva acum patruzeci de ani și tot cauți un sens. Încerci să umpli acel gol. Și eșuezi.

— *Nu mă cunoști absolut deloc!* Ultima fărâmă de control pe care o mai avea Madrigal dispăru și pentru o fracțiune de secundă ea tremură, toată furia acumulată de-a lungul vieții trecând prin corpul ei. Ea cedă sub presiunea adevărului, exact așa cum spusese Kara că va face.

Lucy văzu oportunitatea în această clipă și îi trase un cot în stomac. Madrigal tresări, smucindu-se înapoi, și intră într-unul dintre cabinele metalice din SCIF. Mâna ei zvâcni în jurul grenadei cu termit, iar Lucy se aruncă înainte.

Când Lucy se dădu la o parte, Marc apăsă trăgaciul pistolului-mitralieră și trei gloanțe pătrunseră în pieptul lui Madrigal. Loviturile o făcură să se învârtească, iar grenada cu termit îi căzu din mină, pârghia de siguranță eliberându-se cu un clic puternic.

Lucy se izbi de Marc. Îl împinse înapoi când dispozitivul detonă. Cei doi căzură afară din SCIF, pe asfaltul ud.

În ciuda ploii, grămezile de hârtii din interiorul cabinei rupte luară foc. Madrigal și informațiile furate erau mistuite de flăcări.

Marc se ridică în picioare, ținând în continuare în mâini pistolul-mitralieră. Arsurile violete de pe retină îi întunecară vederea, și nu mai vedea decât focul strălucitor din SCIF.

Lucy îi puse o mână pe umăr și îl trase un pas înapoi.

— A primit ceea ce și-a dorit. Ce *merita.*

— Da, reuși el să spună. Pentru o clipă îi fu teamă să se întoarcă cu spatele la flăcări, convins că Madrigal era încă o amenințare. Apoi, încet, se îndreptă spre marginea podului, în ploaie. Își întinse mâna către casca din ureche și o atinse.

— Kara. Ești acolo? Am… rezolvat.

Nu primi niciun răspuns, se auzi doar un foșnet.

*

— Te aud, strigă Erik, vocea lui gravă răsunând în hangar. Nu vei scăpa. *Nein.* Începu să vorbească în limba sa maternă, aruncând cu amenințări. *Ich werde dich langsam töten…*[{15}]

Kara se ghemui în carlinga înghesuită a avionului Beechcraft, până când doar ochii ei mai erau deasupra consolei de comandă. Privind pe ferestrele înclinate, încercă să se uite în toate direcțiile deodată, dar era imposibil să știe unde era Erik. Cuvintele lui răsunau, amestecându-se cu zgomotul ploii de pe acoperiș și cu sunetele ce veneau de la aeronava Antonov în flăcări.

Opri radioul aeronavei, chiar dacă i se părea că aude vocea lui Marc Dane. Nu putea să-i răspundă. Orice sunet l-ar fi putut atrage pe Erik spre avion, iar dacă le-ar fi găsit acum, Kara știa că nu ar fi ezitat să o ucidă și să își ducă treaba până la capăt cu Pyne.

Rămânând jos, Kara se mișcă repede, târându-se înapoi de-a lungul cabinei Beechcraft-ului, până acolo unde era Pyne, sprijinită de spătarul unui scaun pentru pasageri. Ochii ei se străduiau să o privească pe Kara, imaginea fiind neclară.

— Vin… să ne… ajute?

Era momentul să mintă. Să-i spună lui Pyne niște clișee despre cum *totul avea să fie bine* și *totul urma să se termine în curând.* Afișă un zâmbet fals. Atinse brațul fetei rănite într-un gest de solidaritate și sprijin. Dar toate acestea făceau parte dintr-un rol, iar Kara era sătulă să fie o fantomă, o umbră falsă a persoanei care era cu adevărat.

— Știu că ești aici! Erik urlă aceste cuvinte, iar Pyne se agită speriată când îl auzi. Văd sânge, strigă el. Vă pot vedea!

— Minte, șopti Kara.

— Vreau să merg acasă, se plânse Pyne. Se prinse de mâneca gecii Karei cu degetele însângerate. Nu vreau să mor aici.

Toate promisiunile banale pe care Kara i le-ar fi putut face dispărură, înainte ca ea să le poată exprima. Trase mâna lui Pyne la o parte și se îndepărtă. Fata răsuflă șocată și încercă să o strige. Kara o ignoră și sări afară prin trapa întredeschisă pentru pasageri din partea laterală a Beechcraft-ului. Aterizâ ca o pisică pe podeaua hangarului și o luă la fugă.

— Song! strigă furios Erik, venind în urma ei. Era aproape, în spatele unei camionete de mentenanță.

Îl auzi răcnind după ea, alergând cu pașii grei și zgomotoși. Erik trăgea în mișcare, împușcăturile se auzeau pocnind din spatele ei și gloanțele

treceau șuierând pe lângă. Kara făcu o mișcare de rotație în jurul unui motor demontat și împrăștie o cutie de scule pe podea.

Întunericul din spatele hangarului îi oferea o oarecare acoperire, iar ea fugi în acea direcție, încercând să pună cât mai multă distanță între ea și avionul unde era ascunsă Pyne. Se ascunse în spartele unei bucăți de fuzelaj dintr-un avion demontat. Inima Karei bătea ca un ciocan în coaste și o cuprinse frica.

— Nu te-am crezut niciodată, strigă Erik, încetinind în timp ce o pândea. Amândoi știau că ea nu mai avea unde să fugă și că în curând va fi încolțită. Știam că ești *falsch*. O prefăcută. Kara îl auzi scoțând un mormăit oarecum amuzat, insensibil. Mă enervează atât de tare. Madrigal este oarbă când vine vorba de tine. Nu poate vedea ce văd eu. El ezită. Îi pare rău pentru tine, de asta?

Kara își ținu respirația, privind în umbră, străduindu-se să asculte. La câțiva metri distanță, ascunsă acolo unde nu ajungeau luminile din tavanul hangarului, era o ușă de ieșire în caz de incendiu. Între locul în care se afla și ușă nu era nimic care să îi poată oferi adăpost, dar dacă ar fi putut ajunge la ușă, l-ar fi putut scoate pe Erik de acolo. Serviciile de urgență din aeroport trebuiau să fie deja pe drum până acum. Ar fi descoperit-o pe Pyne și ar fi dus-o la spital. Dar trebuia să se asigure că nu o găsește Erik mai întâi.

— Am știut ce ești așa din momentul în care ți-ai arătat fața în Teufelsberg, strigă el, apropiindu-se. Am auzit poveștile despre Wong Fei Song. Dar îi voi arăta lui Madrigal ceea ce ești cu adevărat.

— E moartă. Kara aruncă aceste cuvinte înainte să-și dea seama că le spunea. Ca și avionul și toate celelalte. Se uită spre ieșirea în caz de incendiu și se încordă ca un alergător care se pregătește să pornească de la linia de start. Ai urmat-o, Erik, și te-a dezamăgit. Așa cum m-a dezamăgit și pe mine. Lui Madrigal nu i-a păsat niciodată de nimeni în afară de ea. Ea este cea care este goală pe dinăuntru. Și nimic nu poate umple întunericul din interiorul ei.

— *Ligend hure*[{16}]…! Veni spre ea în fugă, măturând totul în jurul său.

Începu să tragă cu pistolul atunci când Kara alergă spre ușa de ieșire în caz de incendiu. Dacă era blocată din exterior, atunci evadarea ei avea să se încheie în următoarele zece secunde. Nu avea nicio armă cu care să se apere și niciun loc unde să se ascundă.

Kara se izbi de o bară, o împinse cu mâinile, și, pentru o clipă, ușa refuză să se deschidă; apoi, mecanismul prost întreținut cedă și ușa se deschise cu un scârțâit. Aproape ieșise când un glonț îi zdrobi umărul drept, rupându-i geaca, iar ea scoase un țipăt ascuțit de durere.

Kara înaintă, clătinându-se, prin rafalele de vânt și ploaie. O durere arzătoare îi cuprinse umărul și simțea că toți nervii de-a lungul brațului și din piept erau în flăcări. Își simțea spatele umed și lipicios sub geaca de piele roșie.

Asta este ceva nou. Acest gând rece îi apăru în minte.

Se trânti pe un petec de iarbă din spatele hangarului și se trezi la marginea unei piste de serviciu din apropierea perimetrului aeroportului. O rafală puternică o zgudui, iar ea se răsuci și îl văzu pe Erik ieșind cu pași mari după ea. Înainta încet și calculat, cu pistolul legănându-i-se în mână. În mers, deschise cilindrul și scutură cartușele de alamă goale. Încărcă metodic gloanțe noi, cu fiecare pas pe care îl făcea.

— S-ar putea să ai dreptate, strigă el, ridicând vocea pentru a fi auzit prin ploaie. Poate că a murit. Dar Madrigal… Marie era… Lui Erik îi fu greu să-și găsească cuvintele, iar Kara se întrebă ce fel de influență avea cealaltă femeie asupra lui. Era felul ei de a fi. Îi lega pe oameni de ea prin propriile lor slăbiciuni. Ghost5 nu va muri. Voi reconstrui această grupare.

Erik închise cilindrul și armă pistolul, ridicându-l pentru a ținti.

Kara văzu cu coada ochiului o lumină prin ploaie. Clipi, încercând să se concentreze. Era un fir roșu, ce apărea și dispărea, clătinându-se deasupra ei. Punctul strălucitor pâlpâi.

Vântul vuia și un zgomot puternic se auzea în urechi, iar firul strălucitor străbătu pista și se ridică pe pieptul lui Erik. Punctul roșu se opri pe obrazul lui.

În secunda următoare, Erik se prăbuși.

Kara își trase brațele, acoperindu-se, în timp ce se întoarse spre zgomotul venit din nori. Văzu o formă lucioasă argintie ieșind din furtună, cu niște pale învârtindu-se în aer.

Stând cu picioarele atârnate pe partea laterală a cabinei echipajului elicopterului, Lucy Keyes se uita la Kara prin luneta unei puști de asalt, laser-ul dansând printre picăturile de ploaie.

Firul roșu le uni iar Kara așteptă, temându-se de ce avea să urmeze.

*

Un mârâit lung, răvășitor, străpunse cerul dintr-o parte în cealaltă, iar pernițele de nori gri ardezie se luminară pentru o clipă, atunci când fulgerul lovi în depărtare. Reflexele înrădăcinate, acel instinct de soldat pe câmpul de luptă de a te uita după scântei și țevi de puști, îi atraseră atenția lui Lucy asupra ferestrelor panoramice de la etajul cincizeci.

Zgârie-norii din Seul captau micile fire albe de lumină, reflectându-le înapoi către furtună. Orașul era învăluit în umbră, chiar dacă curentul revenise. Cartiere întregi erau încă întunecate, iar autoritățile erau pe străzi analizând daunele provocate infrastructurii. Urma să dureze săptămâni până când orașul s-ar fi recuperat după atacul silențios al grupării Ghost5. Nu erau doar rețeaua electrică afectată, ci și sistemul de control al traficului.

La intrarea în clădirea de birouri, Lucy văzuse mai întâi ecrane cu știri de la posturile de televiziune care reîncepuseră transmisiunile în direct. Deși nu înțelegea limba, nu avea nevoie de asta pentru a pricepe ce spuneau. Imagini cu oameni care roiau pe străzi, cu ofițeri de poliție care dădeau ordine, cu avionul de marfă Antonov în flăcări de la aeroport, videoclipuri neclare filmate cu telefonul mobil cu două elicoptere urmărindu-se printre acoperișuri.

În câmpul vizual al lui Lucy apărură două pete care se mișcau cu viteză în depărtare. Erau două avioane de luptă F-15 dintr-o bază din afara zonei de atac și care patrulau spațiul aerian de deasupra orașului Seul. Stăteau de veghe, asigurându-se că Nordul nu va face vreo mișcare, profitând de situație. Într-o altă parte, elicopterele Blackhawk din garnizoana de la Seongnam traversau râul Han, fiecare purtând trupe din forța de reacție rapidă, atât pentru a calma populația, cât și pentru a fi gata pentru orice atacuri ulterioare. O astfel de echipă găsise deja Dauphin-ul argintiu pe care Marc fusese forțat să-l abandoneze în mijlocul unui șantier.

Fuseseră cât pe ce să fie prinși, însă toți patru reușiseră să ajungă la birourile Rubicon cu o mașină furată și nimeni nu se pierduse pe drum. Lucy se uită în jos la bandajele de pe mâini, încercând să le flexeze. Încă putea simți în nări sângele uscat de la rănile hackeriței rănite.

Care *era numele ei? Pyne, precum copacul, spusese Kara. Cu „y”*. Fata era atât de cenușie, încât Lucy crezu la prima vedere că era deja moartă. Dar nu era așa. Privirea ei plutea în derivă prin cameră, către peretele de sticlă și spațiul de dincolo de el.

Rubicon deținea trei etaje ale acestui complex de birouri din centrul

orașului. Cel mai de sus era liber, așa că Divizia pentru Situații Speciale îl folosea ca centru de criză temporar. Un spațiu de conferințe de la acel etaj fusese transformat în spital de campanie. Pyne se afla acolo, în spatele unor folii de plastic ce acopereau geamurile, fiind îngrijită de o echipă de medici care nu puneau întrebări și lucrau cu eficiență. Aceeași echipă avusese grijă și de Lucy și Marc.

Pumnii bandajați i se strângeau când se gândea la Kara și la ceea ce făcuse, asta făcând ca tăieturile ce erau în proces de vindecare să o doară. Lucy își înăbuși furia și trase aer în piept.

Un dispozitiv de comunicații criptat fusese instalat pe masa din fața ei. Echipamentul era într-o cutie blindată, având un ecran video rabatabil încorporat în capac și mai multe fire ieșeau din ea și duceau la o antenă satelit de lângă fereastră. După o clipă, un semnal pe ecran anunță că conexiunea fusese făcută cu succes. *Înapoi la treabă,* își spuse ea.

Fața lui Henri Delancort apăru pe ecran, în timp ce se apleca spre camera ce furniza o imagine din avionul lui Ekko Solomon, care se îndrepta la momentul acela spre nord, zburând dinspre Australia. El se sprijini cu spatele de spătarul scaunului și Lucy își văzu angajatorul în apropiere, privind impasibil de pe un scaun din cabina de operațiuni a avionului.

— *Conexiunea este sigură,* spuse Delancort, ajustându-și ochelarii cu o mână. *Lucy.* C'est bon. *Am crezut că v-am pierdut pe amândoi.*

— Totul a mers ca dracu', spuse ea. Pontul care ne-a trimis la casa lui Hite era o capcană. Dacă nu ar fi avut nevoie de Dane și de mine ca țapi ispășitori, ne-ați fi scos cadavrele dintre dărâmături, la fel ca ale celorlalți amărâți.

— *Așa este.* Solomon dădu din cap, pe un ton grav. *Avem de gestionat o problemă foarte serioasă. Voi avea nevoie de o informare completă din partea ta și a domnului Dane când ajungem.* Se uită la Delancort.

— *La apus de soare, ora locală,* spuse celălalt bărbat. *Asta, desigur, dacă reușim să aterizăm la Incheon. Aeroportul încă funcționează conform protocoalelor de urgență în acest moment.*

Lucy trimisese deja un fișier audio criptat către avion, un raport concis care acoperea punctele esențiale ale atacului din campusul NIS, dar existau detalii pe care le omisese și erau în mare parte întrebări legate de Kara Wei. Ea privi cu atenție chipul lui Solomon. La ordinul lui, Lucy se angajase să o elimine pe Kara pe loc dacă s-ar fi ajuns la asta – și ea avusese ocazia să

facă asta la aeroport, când Marc se lupta cu furtuna pentru a ateriza. Încă nu era sigură dacă făcuse alegerea corectă.

— *Monitorizăm de aici situația din Seul,* spuse Solomon. *Într-adevăr, este foarte gravă.*

— Au anunțat numărul victimelor? Lui Lucy îi era groază să audă răspunsul. Se pare că nu pot primi un răspuns clar de la nimeni.

Delancort părea să intuiască teama ei și devie discuția.

— *Este în curs de procesare… A contat foarte mult ce ai făcut acolo astăzi*

Ea dădu din cap.

— Kara este cea care a oprit arma cibernetică. Dane a pilotat elicopterul și eu am împușcat niște tipi.

— *Trebuie să îți aduc la cunoștință anumite informații.* Solomon o fixă cu privirea. *Sunt în prezent în contact cu membri ai Adunării Naționale din Coreea de Sud, biroul primului ministru și personalități de rang înalt din Serviciul Național de Informații. Încercăm să găsim o soluție avantajoasă pentru toate părțile în ceea ce privește implicarea Rubicon în această criză.*

— Înțeleg. Ce voia să spună de fapt era că Marc și Lucy erau cetățeni străini care fuseseră implicați îndeaproape într-un atac terorist asupra Republicii Coreea de Sud și, în acel moment, statutul lor era incert.

Delancort îi povesti că Rubicon se oferise să dea informațiile pe care le avea DSS despre Madrigal, Ghost5 și colaborarea lor cu Coreea de Nord, în schimbul imunității. O relatare completă a tuturor faptelor, de la asasinarea lui Wetherby în Malta și atacul Sfinților-Soldați din San Francisco, până la accidentul de la metroul din Taipei și toate celelalte. Lucy avea îndoieli, conștientă de tensiunile mari din Coreea de Sud, dar consilierul lui Solomon menționă că, odată cu deteriorarea legăturilor politice dintre țara lor și aliații din Statele Unite, miniștrii Adunării Naționale căutau noi prieteni. Grupul Rubicon, în calitate de entitate multinațională apatridă, în special una cu proprii contractori militari și capacitate de colectare de informații, se potrivea cu ceea ce căutau ei.

Lucy ascultă și nu spuse nimic, întrebându-se cât de generoși ar mai fi fost sud-coreenii dacă ei nu ar fi distrus conținutul SCIF-ului furat, evitând ca secretele lor să fie expuse la nivel global.

— *Martin Wehmeyer își folosește contactele locale pentru a ne ajuta să*

facem progrese, concluziona Delancort. *Horizon Integral are legături strânse în cercurile politice locale care se dovedesc utile.* Ea dădu din cap. Wehmeyer avea foarte multe motive să facă tot ce putea pentru a-i calma pe sud-coreeni, mai ales după ce o vulnerabilitate din programul de control industrial creat de propria lui companie provocase haosul din oraș.

Solomon se gândea la același lucru.

— Acțiunile Horizon Integral vor intra în cădere liberă dacă adevărul despre vulnerabilitățile zero-day va fi făcut public. M-am oferit să-i aduc în portofoliul Grupului Rubicon. Consiliul lor de administrație va vota astăzi, mai târziu, asupra acestei chestiuni.

Să profiți de vulnerabilitatea unei companii rivale într-un moment de slăbiciune era o dovadă de calcul rece, dar Lucy nu putu să-și exprime ideea. Wehmeyer și oamenii lui îi permiseseră lui Hite să-i submineze, iar oameni nevinovați plătiseră prețul pentru asta. Gândul că averile lor urmau să mai scadă nu era ceva care să o țină trează noaptea.

— Bănuiesc că Sunny nu va mai cumpăra nicio rochie de zece mii de dolari pentru o vreme, spuse ea după o clipă.

— Am fost informați că poliția locală a făcut câteva arestări, continuă Delancort, aruncându-și privirea în jos pe o tabletă pe care o avea în fața lui. *Câțiva hackeri despre care se știe că sunt asociați cu Ghost5 au fost prinși la ieșirea din oraș.* Făcu o pauză. *Interpolul știe de asta. O serie de ordine de extrădare sunt deja în curs de elaborare. Sunt căutați de mulți oameni.*

— Agenția Centrală de Informații se află în fruntea acestei liste, adăugă Solomon.

Nu trebuia să îi reamintească de faptul că relația dintre CIA și Rubicon în general, și cu Lucy Keyes și Marc Dane în special, nu era una de prietenie. Cu ceva timp în urmă, britanicul evadase dintr-una din închisorile lor secrete din Polonia, eliberându-l pe teroristul Jadeed Amarah în schimbul unor informații vitale cu privire la o amenințare mai mare. Lucy se bucurase să fie ea cea care îl eliminase ulterior pe Amarah, dar agenția nu era atât de încântată de asta. Și înainte de asta, Rubicon împiedicase detonarea unei bombe la un miting politic din Washington DC. Ea nu se îndoia că ei și-ar fi dorit să pună mâna pe ea și pe Marc, chiar dacă, până la urmă, ei doi protejaseră secretele CIA, împreună cu cele ale sud-coreenilor.

— Legat de asta… începu ea. Avem doi membri ai grupării Ghost5 aici

cu noi. Va trebui să ne ocupăm de ei.

Solomon nu răspunde. Lucy auzi un ciocănit și se uită peste umăr. Marc stătea afară din birou, cu o tabletă în mână, iar el luă expresia ei ca pe o invitație de a intra. Britanicul părea la fel de epuizat ca și ea, suprasolicitat, funcționând pe bază de cafeină și adrenalină pură.

— Hei, spuse el, dând din cap către Lucy și apoi către ecran. M-am gândit că ar trebui să fiu și eu aici.

— *Desigur,* spuse Solomon. Mă *bucur că sunteți bine și întreg, domnule Dane. După incendiul din Sydney, ne-am temut de ce era mai rău.* El continuă, întorcându-se la subiect. *Henri o punea pe Lucy la curent legat de conversațiile noastre cu Adunarea.*

— Ah, da? Marc îi aruncă o privire. Ei bine, am vorbit cu doctorul de aici și a spus că fata, Pyne, este în stare stabilă. Dar trebuie să o ducă la un spital adecvat. Există un centru de traumatologie în Busan, și ar putea să cheme o ambulanță aeriană să o ducă…

Solomon îi făcu semn lui Delancort.

— *Ocupă-te de autorizare.*

Delancort își notă pe tabletă, apoi se uită la Marc.

— Și… *cum rămâne cu Kara Wei?*

— Va fi bine. Lucy îl urmări pe Marc când rosti cuvintele și modul în care în mod deliberat nu se uita la ea. Cel mai important, totuși. *Arquebus.* El flutură tableta. Am verificat datele de pe pagina de comandă și control a armei cibernetice… acesta este site-ul web la care programul recurge pentru comenzi noi și orice altceva. Ordinul de autodistrugere este încorporat acolo. Dacă există și alte iterații ale codului Arquebus modificat undeva pe internet, ele vor citi comanda și se vor șterge singure.

— *Sunteți sigur de asta?* Solomon se așeză pe spate în scaun, luând în considerare ramificațiile.

Marc confirmă rapid din cap.

— Și dacă le dăm programatorilor de la Horizon Integral toate informațiile, de la fișierele lui Hite legate de vulnerabilitățile zero-day pentru HIOS Sigma, ei îl pot actualiza. Vulnerabilitățile vor fi eradicate. Făcu o pauză. Mă rog. Cel puțin până când cineva găsește altele, în altă parte.

— Deci arma ar deveni inutilă? Chiar așa?

Lucy ridică o sprânceană. Nu era convinsă.

— I s-a administrat echivalentul digital al unei pastile cu cianură, răspunse Marc. De asemenea, am și adresa serverului cloud al grupării Ghost5, unde își stochează toate datele. Gândiți-vă la asta ca la cheile depozitului lor de arme cibernetice. Am trecut rapid prin ce au ei acolo… Am găsit instrumente de intruziune, programe de criptare, jurnalele de activitate și multe altele. Dacă îi dăm asta lui Assim, el poate trimite un program de ștergere acolo. Golim fiecare unitate, ștergem toate datele lor. Ghost5 va înceta să mai existe.

Delancort scoase un zgomot de aprobare.

— Așadar, întrebarea devine, ce opțiune ar fi cea mai benefică pentru Rubicon? Să le permitem sud-coreenilor să proclame victoria? Sau americanilor? Marina Statelor Unite are deja nave pe drum.

Lucy se încruntă și își îndreptă toată atenția asupra lui Marc, arătând spre masă.

— Ai fost rapid, Dane. De unde ai aflat adresa?

Ea știa răspunsul înainte ca el să-i spună.

— Kara.

— Și l-ai acceptat? Gura lui Lucy se strâmbă. După tot ce a făcut ea. După ce ne-a mințit pe toți. Ne-a abandonat ca să se ducă la Madrigal.

— S-a întors la Ghost5 din cauză că Lex Wetherby a fost ucis, replică Marc. Voia să o distrugă pe Madrigal, nu înțelegi?

— Evident că nu. Kara a fost dispusă să ne folosească drept scuturi umane, Dane. Nu pot să privesc dincolo de asta. Furia pe care o înăbușise ieșea din nou la suprafață. Presiunea crescu, iar Lucy știa că, dacă ar fi lăsat-o să se arate, va rosti niște cuvinte pe care nu și le va putea retrage. N-am încredere în ea, spuse în cele din urmă, rezumând totul în patru cuvinte.

— Poate că așa e. Dar i-am salvat viața, răspunse Marc. Și pe a prietenei ei, de asemenea. Numai asta și deja ne este datoare. El ridică tableta. Eu cred că informațiile pe care mi le-a dat sunt adevărate.

— Sper să nu regreți, spuse ea, și ieși din birou.

— La naiba. Marc își trecu o mână peste față, simțind că toată oboseala pe care încercase să o ignore îl cuprinsese deodată. Singur în camera cu ecranul video, se simțea epuizat și înțepenit.

Solomon își drese glasul de la o mie de kilometri depărtare și încercă să detensioneze situația.

— *Ar mai fi ceva de adăugat?*

— Da, spuse Marc, aruncând o privire după Lucy și apoi înapoi în tabletă. El introduse o comandă. O să-ți trimit un pachet de fișiere, niște comunicări care mi-au sărit în ochi atunci când am scanat serverele Ghost5. Apăsă pe un buton de pe ecran și trimise datele. Să vă uitați pe ele. Veți vedea la ce mă refer.

Marc auzi un ping venind dinspre tableta lui Delancort, iar bărbatul se schimbă la față când citi.

— Acesta este un text *cifrat. L-am mai văzut.* Își ridică privirea spre Solomon. *Domnule, acesta face parte dintr-o comunicare cu Asociația.*

— *Dar ei nu au fost implicați în aceste atacuri,* spuse Solomon. *Nu am confirmat deja* asta?

— Nu are nimic de-a face cu Arquebus sau cu atacurile asupra infrastructurii, insistă Marc. Când eram în avion, după ce acei asasini ne-au prins, Madrigal mi-a spus-o în față. Ea a spus că îi cunoaște pe cei din Asociație. Expresia pe care a folosit-o a fost „colaborări avantajoase pentru ambele părți”… Cred că în trecut au mai fost situații în care au avut interese similare. Cineva din Asociație i-a plătit pentru ceva și cred că știu cine.

Delancort își ajustă ochelarii în timp ce citea.

— *Mă uit la transferurile de bani. Zeci de mii de dolari, plătiți printr-o bancă elvețiană.*

— Recunoașteți traseul, nu-i așa? spuse Marc. Acesta este un cont care aparține companiei G-KOR. Compania petrolieră a lui Pyotr Glovkonin. Și știm că nenorocitul acela alunecos este implicat în Asociație până peste cap. Când rosti numele rusului, și-l și imagina cu fața lui de lup, costumul scump și atitudinea de stăpân al lumii.

Glovkonin și ceilalți membri ai echipei sale orchestraseră moartea echipei lui Marc cu doi ani înainte, iar amintirea acelei orori scoase la iveală un val întreg de gânduri întunecate care se învârteau în mintea lui.

— Nu există acolo nicio înregistrare a datelor pe care le-au furat pentru el, continuă Marc, dar metadatele arată ce urmărea el. Glovkonin a plătit-o pe Madrigal să facă două lucruri pentru el. Primul a fost să pătrundă într-o bază de date ascunsă aparținând Serviciului Securității de Stat din China.

Îl văzu pe Solomon încordat.

— De ce?

— Putem să dăm cu presupusul, spuse Marc. Serverul pe care l-au spart face parte dintr-o serie de servere în care sunt stocate informații despre

deținuții secreți. Este lista tuturor închisorilor secrete din Republica Populară Chineză. Doar hackerii foarte buni ca cei din echipa lui Madrigal ar fi putut pătrunde acolo.

Solomon privi înainte, procesând această informație, iar Marc simți că dezvăluise ceva care îl tulburase pe bărbat.

— *Ai spus două lucruri,* spuse Delancort. *Care era al doilea*

— Un atac asupra unui alt server, explică el. Și pe acesta l-am recunoscut imediat, pentru că și *noi* am încercat să intrăm în el acum câteva săptămâni și ne-am lovit imediat de firewall-uri. Cei din Ghost5 au fost plătiți să pătrundă în sistemele de securitate ale unei anumite vile de lux din Saint-Tropez.

Delancort îl privi.

— *Și cine este proprietarul vilei?*

— O persoană cunoscută nouă, spuse Marc. Celeste Toussaint.

Capitolul 20

Apa din piscină îi învăluia lin corpul. Limpede și la temperatura corpului, apa trecea pe lângă pielea ei goală și îi trăgea părul înapoi. Fiecare mișcare de braț o propulsa înainte, picioarele ei lovind ușor apa. Exercițiul îi provoca o durere plăcută.

Celeste se bucura din plin de simplitatea acestei activități.

Cu fiecare mișcare, lumina slabă dădea naștere unor forme strălucitoare la suprafața apei, iar acestea se reflectau pe pereții din beton și cărămidă.

Locul acela era o fortăreață, așa hotărâse Celeste. Un loc potrivit pe care un lider să-l numească „acasă”.

Strălucirea dimineții pătrunse prin ferestrele din partea de sus a pereților, creând o atmosferă fantomatică stranie, pe care lumea părea să o capete doar în preajma răsăritului. Își scufundă capul în apă și înotă ultima parte a bazinului fără să iasă la suprafață, imaginându-și că plutește prin lumină.

Când ieși la suprafață, Celeste auzi clinchetul unui clopoțel. O deranja că era întreruptă și privi încruntată, iar pentru o clipă, tenul ei îi trădă vârsta, deși era rafinat și îngrijit cu produse scumpe. Avea cincizeci și cinci de ani, dar cheltuise sute de mii de euro prin clinici și saloane de cosmetică pentru a avea un chip care părea cu zece ani mai tânăr. Clopoțelul sună din nou.

Lângă piscina ovală, pe o masă joasă de lângă un șezlong, un obiect mic cilindric, care semăna cu o piesă de artă abstractă, emitea o lumină verde smarald care pulsa. Celeste se prinse de marginea piscinei și vorbi în franceză.

— Ce s-a întâmplat?

— *Bună dimineața, Madame Toussaint, se* auzi o voce feminină vioaie, cu accent parizian. *Aveți un apel de la Pyotr Glovkonin pe linia dumneavoastră privată. Să îl accept sau să îl resping?*

Încruntarea ei părea să se transforme într-o privire amenințătoare, dar reuși să se controleze. Trăgând aer în piept, Celeste ieși din apă și se îndreptă spre masă. Nu-i plăcea să-și încheie programul de mișcare mai devreme, dar adevărul era că, din păcate, dacă Glovkonin suna, probabil era important.

— Spune-i bucătarului că voi lua micul dejun acum. Transferă apelul pe telefonul meu.

— *Un moment, vă rog…* Dispozitivul de recunoaștere a vocii făcu ce i se ordonase și iPhone-ul întins pe șezlong, lângă prosopul lui Celeste, clipi.

Ea apăsă pe tasta de răspuns a smartphone-ului, în timp ce își trase pe umeri un halat de baie.

— Pyotr, începu ea. Văd că te-ai trezit devreme.

Din telefon se auzi un chicotit blând, amuzat.

— *Ah, Celeste. Nimeni nu doarme până târziu la Moscova, știi asta. Sunt prea multe de făcut.* Ea își imagină expresia îngâmfată și rânjetul lui de câine. *Cum este vremea în Saint-Tropez?*

Ea ridică privirea spre ferestre, dându-și părul ud pe spate și prinzându-l într-un prosop.

— Va fi o zi minunată. Începuse deja să o irite. Ce vrei?

— *Să discutăm despre niște afaceri,* spuse el solemn. *Mi-au atras atenția niște lucruri și voiam să vorbim despre situația de acolo. Circulă tot felul de informații în mediul online, nu-i așa? Am auzit zvonuri tulburătoare despre starea securității tale.*

— Cineva încearcă mereu să-mi compromită securitatea, replică ea, ridicând telefonul. Celeste ieși din bazin și merse de-a lungul unui coridor. Este prețul succesului. Cineva caută mereu o modalitate de a mă da jos de pe piedestal. Trase aer în piept, punându-și gândurile în ordine, amintindu-și să fie amabilă. Îți apreciez grija. Dacă ai informații pe care echipa mea de securitate ar trebui să le știe, poate ni le poți transmite…

— *Desigur, desigur,* o întrerupse el. *Am întrecut măsura? Poate că da. E vina mea.*

— Într-adevăr.

Celeste se uită în jos la telefon, ridicând o sprânceană. Nu era sigură încotro se îndrepta această conversație, dar o făcea să se simtă inconfortabil. Asociația avea protocoale clare de contact între membrii săi, pentru a menține structura de celule izolate a organizației. Nicio persoană nu cunoștea identitățile a mai mult de doi membri la nivel operațional, astfel încât orice breșă de securitate sau acțiune a inamicilor grupului nu i-ar fi paralizat. Glovkonin era exagerat de familiar și nesăbuit, utilizând linia privată pentru o problemă care ar fi putut fi tratată într-un mod mai precaut.

Intră în camera de zi, covorul alb gros învăluindu-i picioarele în timp ce

traversa încăperea largă. Simți miros de cafea proaspătă și se îndreptă spre fereastră.

— Mai este și altceva?

— *Ai văzut știrile de azi? Presupun că oamenii tăi te țin bine informată despre evenimentele globale.*

Celeste se opri în mijlocul camerei și puse mâna peste receptorul telefonului.

— Casă, strigă ea. Televiziune. Știri.

— Un moment, vă rog… spuse vocea artificială, de la un alt difuzor-așezat în mijlocul unei mese joase. Pe peretele din partea opusă, un ecran plat mare se deschise afișând un mozaic de ferestre mai mici, fiecare setată pe un canal de știri diferit. Alături de rețelele de televiziune pe care le controla, erau acolo și France24, CNN, BBC World, NHK și alte câteva. Transmisiunile audio erau dezactivate, dar ea văzu instantaneu ce era comun în toate. Filmările cu poliția și serviciile de urgență pe străzile unui oraș din Orientul îndepărtat dominau știrile momentului. Ea citi titlul de pe o burtieră din partea de jos a unei ferestre. ATAC TERORIST CIBERNETIC PARALIZEAZĂ CAPITALA COREEI DE SUD.

— Nu suntem implicați în asta, spuse ea, mai mult pentru ea însăși decât pentru cel de la capătul celălalt al firului.

— *Așa se pare. În mod normal, tu ai ști dacă ceva de această amploare ar fi fost orchestrat de ceilalți membri.* Tonul rusului era greu de pătruns. O acuza sau încerca să dea de înțeles că el știa mai multe despre acest eveniment decât ea? *Nu putem fi noi trași la răspundere pentru tot, nu-i așa?* chicoti Glovkonin. *Dar Asociația poate profita de acest eveniment totuși. Regatul nostru se află pe acea muchie perfectă între haos și ordine, nu crezi?*

Toleranța lui Celeste pentru jocurile bărbatului dispăru.

— *Asociația se adaptează la orice,* Pyotr, de aceea a supraviețuit aproape un secol. Se uită la ecranul televizorului, apoi se îndepărtă spre ferestrele din podea până în tavan ale camerei de zi. Orice ar fi evenimentul ăsta, îl vom monitoriza.

— *Da*, fu el de acord. *Nu vrem ca teroriștii să-și controleze* propriile *agende. E rău pentru afaceri.*

Atenția ei se mută de la vocea lui către întinderea imaculată de gazon dincolo de geam și pietrișul cenușiu al aleii care ducea printre copaci. Unul

dintre membrii personalului ei de securitate stătea întins cu fața în jos pe iarba îngrijită, o pată întunecată de lichid sclipind în jurul capului lui. Pistolul lui era în apropiere, puțin mai departe de el.

Lui Celeste i se opri aerul în piept.

— *Este ceva în neregulă?* spuse Glovkonin. Alo?

Ea îl ignoră și se dădu înapoi de la fereastră, uitându-se cu atenție la copacii denși. Sticla era antiglonț, desigur, dar asta nu ar fi fost suficient pentru a opri un glonț de la o pușcă de mare putere. Un val de frică o cuprinse, iar instinctul de „luptă sau fugi" o făcu să-și dorească să găsească o armă, sau orice ar putea fi folosit pentru a se apăra.

— Casă! urlă Celeste. Urgență. Urgență. Urgență. Rostirea cuvântului de trei ori la rând făcea dispozitivul să activeze alarma silențioasă a vilei în cazul unei intrări prin efracție. Sistemul informatic alerta automat fiecare membru al echipei ei de securitate de la fața locului, personalul de la biroul ei și secția de poliție locală.

— *Am înțeles,* răspunse vocea artificială. *Vă rog să vă îndreptați imediat spre camera de siguranță.*

Ea trecu repede prin camera de zi, cu ochii îndreptându-se spre fiecare colț, în căutarea unei potențiale amenințări. Oboseala ei de la înotul de dimineață fu dată uitării, iar locul ei fu luat de teroarea rece și de furia că cineva îndrăznise să-i încalce intimitatea și să-i atace personalul. Lăsă deoparte întrebările despre modul în care atacatorul nevăzut pătrunsese prin perimetrul de securitate al vilei și se concentră pe supraviețuire. Urma să aibă destul timp să găsească vinovatul, odată ce situația ar fi fost rezolvată.

Oricine făcuse asta, decise ea, urma să fie dat ca exemplu.

În timp ce Celeste se îndrepta spre scările care aveau să o ducă la etajul doi, își aminti cu întârziere că încă ținea iPhone-ul în mână. Linia era încă deschisă.

— Pyotr? Ești acolo?

— *Celeste. Da. Am crezut că apelul a încetat pentru o clipă. Ce se întâmplă?*

— Este cineva aici. Un asasin.

— *Ah!* Mă *tem că am avut dreptate.*

Celeste era pe cale să vorbească din nou, dar un zgomot surd îi atrase atenția când ajunse la casa scărilor din spatele holului de la intrare. Sunetul provenea de la un ceas aflat la încheietura mâinii unei gărzi de corp, afișajul

dispozitivului arătând intermitent cuvântul Alerte cu roșu. Bărbatul zăcea prăbușit într-un colț, lângă o vază ornamentală mare. Fusese împușcat de aproape în ochiul drept.

Cadavrul unei a treia persoane, unul dintre membrii personalului de la bucătărie, fusese aruncat deoparte în apropiere, în spatele unui șezlong ornamental. Jacheta albă de in a femeii era udă de sânge de la rana produsă de glonțul din gât.

— Sunt aici cu mine, șopti Celeste.

Alergă spre agentul de pază mort și găsi pistolul bărbatului încă în toc. Arma părea uriașă și greu de manevrat în degetele ei lungi și subțiri, dar știa destule despre arme pentru a-și da seama că era un cartuș în cameră și că dispozitivul de siguranță era dezactivat.

— *Celeste, vorbește cu mine!* spuse Glovkonin insistent, iar ea tresări, reducând volumul la telefon.

— Am o armă, șopti ea. Nu știu unde sunt…

— *Există o cameră de panică în casa ta, da? Du-te și stai acolo. Deja îmi contactez oamenii. Ajutorul e pe drum!*

— Da…

Urcă scările până la etajul doi două câte două, iar când ajunse la balconul de la nivelul superior, riscă și se uită înapoi în jos. De aici, de sus, putea vedea și în camera de divertisment și nu vedea nicio mișcare acolo. Afară, aleea era goală și nu se mișca nimic acolo. Ea înțelesese că era posibil să fie singura persoană rămasă în viață în vilă. Bărbații pe care îi furnizase contractorul militar privat ALEPH erau plătiți prea bine și se temeau prea mult de influența ei pentru a fugi. Dacă nu erau lângă ea, înseamnă că erau deja morți.

Ezită când ajunse în partea de sus a scărilor. Mașina roșie sport, pe care o folosea în acele zile rare în care voia să conducă singură, era în garaj.

Putea să riște și să încerce să fugă? Dar asta ar fi însemnat să iasă afară pe ușa din față sau să facă un drum lung prin zona de serviciu și prin bucătărie.

Renunță la acest gând. Camera de siguranță era mai aproape, ascunsă în spatele unei biblioteci din biroul ei. La doar zece metri distanță.

Celeste avu nevoie de un efort monumental pentru a se opri să nu alerge pe acea distanță finală. În schimb, făcu pași atenți, liniștiți, țintind cu pistolul strâns într-o mână și smartphone-ul lipit de ureche în cealaltă.

— *Nu-ți face griji,* îi spuse Glovkonin, cu o voce mătăsoasă. *Se va termina în curând.*

Îngheță. Pyotr Glovkonin avea succes pe multe planuri, dar Celeste aflase la prima lor întâlnire că bărbatul pur și simplu nu putea să-și țină aroganța în frâu. Aceasta era cea mai mare dezvăluire a rusului și ajunse la ea prin telefon, tocmai din Moscova. Dintr-odată, realitatea îngrozitoare a situației o ajunse din urmă.

— Tu ai făcut asta.

Nu era o întrebare. Răsuflarea pe care o auzi în telefon fu confirmarea de care avea nevoie.

Avea sens. Acest contact abrupt de nicăieri, în afara orarului lor prestabilit de comunicare, ritmul straniu al conversației lor telefonice. O sunase pentru că, într-un fel, dorea să fie prezent pentru acest moment.

— *Întotdeauna am admirat cât de perspicace ești, Celeste. Păcat că atenția ta este mereu îndreptată spre exterior. Dacă nu, s-ar putea să fi văzut asta venind.*

Ea se îndreptă spre birou în tăcere, gândurile năvălind în mintea ei. Dacă sistemul de securitate fusese spart, atunci, cel mai probabil, și apelul de alarmă fusese interceptat.

Un joc de putere, atunci. Tipic. Oricine altcineva ar fi înecat-o în liniște în piscină, dar lui Glovkonin îi plăcea teatrul.

El voia să ia parte la această vânătoare. Și asta îi oferea ei o oportunitate.

Celeste era foarte aproape de birou acum. Ușa era întredeschisă, așa cum o lăsase. Camera pe care o văzu dincolo de ușă, părea netulburată și goală. Ar fi putut supraviețui.

Camera de siguranță avea o rețea de control independentă, autonomă, izolată de vilă și dotată cu sisteme proprii de electricitate, comunicații și securitate. Avea suficiente provizii de hrană și apă pentru o lună. Pereți suficient de groși pentru a rezista impactului unei explozii provocate de o bombă. Odată ce Celeste ajungea înăuntru, jocul lui Glovkonin avea să se termine. În acel moment, își dorea asta mai mult decât orice pe lume.

— *Vreau să înțelegi,* începu el, iritat că ea tăcuse. *Asta va servi unui scop mai mare. Asociația este o organizație mare și puternică, dar se mișcă prea încet. Eu o să ajut.* Ea își ținu respirația, așteptând în tăcere ca el să continue. *Ți-am spus adevărul când am zis că securitatea ta a fost compromisă. Am aflat că informațiile despre activitățile tale, despre*

relațiile tale cu anumiți oameni, au fost transmise Poliției Naționale de acei proști de la Rubicon. Asta te face o povară. Aș fi putut să te avertizez, dându-ți timp să dispari, dar am văzut o soluție mai utilă. E mai bine așa, mai eficient. Făcu o pauză din nou, lăsând ca informația să se așeze. *Locul tău va trebui să fie ocupat de altcineva. Și mă voi asigura că ceilalți descoperă că africanul a fost cel care și-a trimis oamenii să te ucidă astăzi*

Ultima piesă din puzzle fu pusă la locul ei. Ura lui Glovkonin față de Ekko Solomon și Grupul Rubicon îl urmărise pe rus, încă de la implicarea lor în contracararea atacului de la Washington, inițiat sub conducerea sa, în urmă cu doi ani. Recent, Glovkonin eșuase să cumpere o armă nucleară ex-sovietică tot din cauza lui Solomon.

Asociația intenționa să se ocupe de Rubicon, dar, ca toate proiectele lor, asta se desfășura într-un anumit ritm. Iar rusul nu era dispus să aștepte. Urma să facă în așa fel încât acest incident să pară pus la cale de agenții lui Solomon, în speranța că-i va determina pe ceilalți membri ai Asociației să treacă la acțiune mai rapid împotriva lui.

— Nu vei reuși, îi spuse ea, aruncând iPhone-ul pe birou în timp ce se repezi în cameră.

O pereche de mâini puternice ieșiră din întuneric și o prinseră pe Celeste înainte să ajungă la jumătatea drumului spre bibliotecă. Aflat la pândă, ascuns în umbră, asasinul angajat de Glovkonin îi smulse arma din mână și îi rupse trei degete. Ea strigă atunci când arma se descărcă în tavan și apoi dispăru din câmpul ei vizual. Mâinile asasinului erau mari și puternice, acoperite de mănușile de piele pline de praf de pușcă. O apucă pe Celeste de gât și de gulerul halatului de baie.

O aruncă, iar ea se lovi de peretele din partea opusă, prăbușindu-se pe covor, în timp ce cărțile și pozele înrămate căzură în jurul ei.

Celeste simți gust de sânge în gură și se ridică tremurând, trăgându-și halatul rupt înapoi pe umeri pentru a se acoperi. Ea clipi și îl văzu pe asasin pentru prima dată. Avea o expresie întunecată și impunătoare, dar era atrăgător, un arab cu ochi duri și chip de soldat. Părea cunoscut, dar ea nu-și putea da seama de unde.

Din interiorul jachetei lui negre scoase un pistol cu amortizor și îl îndreptă spre ea.

— Faci o greșeală, spuse ea în arabă. Dacă ești aliatul lui, vei fi tras în jos, odată cu el.

— Nu sunt aliatul lui, răspunse bărbatul, într-o franceză impecabilă. Și nu voi fi nici al tău sau al colaboratorilor tăi.

— Îți propun un schimb avantajos, atunci. Îți pot face o ofertă mai bună decât a lui, îi spuse ea, trecând înapoi la limba ei maternă. Spune-mi prețul.

— Nu vreau bani. Chipul asasinului se schimonosi. Nu există nicio modalitate de a ieși din asta. Urăsc felul tău de a fi, cu minciunile, păcatele și secretele tale! Ești un cancer în lumea asta. Vreau să fii distrusă.

Atunci își dădu seama cu cine vorbește.

— Tu ești Khadir… Celeste dădu din cap. Teroristul era un bărbat căutat pe toate continentele, responsabil pentru zeci de bombardamente și asasinate. Dar… Organizația ta, Al Sayf, a dispărut. A fost fragmentată de americani. Au spus că ai fost ucis într-un atac aerian în Siria.

— Minciuni, repetă el. Cu nimic mai bune decât ale tale.

Ea întinse mâna, apucându-se de un fir subțire de speranță.

— Atacul de la Washington… Asociația a promis celor din Al Sayf că va funcționa, și ne-am ținut de promisiune. Asta nu poate fi negat. Dar încă putem găsi lucruri în comun…

— Am lăsat Al Sayf în urmă, îi spuse Khadir. Acum merg pe propriul meu drum. Erau la fel de închiși la minte ca tine. Voi termina singur munca pe care am început-o acolo. Nu am nevoie de ei sau de tine.

Cuvintele i se opriră în gât lui Celeste.

— Dar lucrezi cu Glovkonin? Omori pentru el? Celeste își lăsă mâna să cadă și cu ultimele puteri îi spuse cu sfidare. Cum este el diferit de mine?

— Nu este, încuviință Khadir, țintind. Și într-o zi, aceasta va fi și soarta lui.

*

Aprinzându-și țigara pe care o ținea între buze cu o mână, Glovkonin folosi cealaltă mână pentru a apăsa pe casca Bluetooth pe care o purta, străduindu-se să înțeleagă sunetele care veneau de la celălalt capăt al firului.

Vocile vorbeau încet în franceză, o limbă pe care nu se chinuise niciodată să o învețe. Asta îl enervă. Dacă Toussaint avea să-și pronunțe ultimele cuvinte, voia să le audă și el.

Apoi auzi zgomotul distinct al unei arme cu amortizor.

— *S-a rezolvat.*

— Ce ți-a spus?

Glovkonin traversă apartamentul lui de hotel și se îndreptă spre o

fereastră întredeschisă. Purta pijamale de mătase, îmbrăcămintea atârnându-i dezordonată pe corpul înalt – rămășițele întâlnirii sale rapide și energice cu tânăra care moțăia încă în dormitor.

— *Nimic important.*

— Fă-mi pe plac, insistă el.

Rezemat de pervazul ferestrei, Glovkonin expiră un fum albastru în dimineața răcoroasă a Moscovei. Se uită la cupolele Kremlinului, fără să le vadă cu adevărat. Mintea lui era în Saint-Tropez.

Khadir oftă.

— *A vrut să-mi propună ceva la schimb pentru viața ei.*

Glovkonin zâmbi scurt, trecându-și degetul peste barba îngrijită.

— Oferta nu a fost pe placul tău? Nu trebuia să-i reamintească egipteanului că acordul lor se baza pe obediența asasinului. Khadir avea să obțină ceea ce își dorea după ce dorințele lui Glovkonin erau îndeplinite.

Așa cum era de așteptat, celălalt bărbat nu intră în joc.

— *Voi igieniza zona. Nu voi lăsa nicio urmă.*

— Ei bine, îl corectă Glovkonin, va fi *una.*

Cu mari eforturi, oamenii săi făcuseră rost de o copie a unui dosar al Europolului despre Marc Dane și, de acolo, puteau crea o amprentă parțială, artificială, de la degetul mare al lui Dane. Khadir purta un tampon de plastic care putea aplica amprenta falsă pe un cartuș folosit și urma să lase bucata de aramă uzată în vilă, pentru a fi descoperită de echipa celor de la ALEPH. În curând, britanicul avea să devină suspect în uciderea lui Toussaint, iar asta ar fi ridicat suspiciuni și asupra angajatorului său, Grupul Rubicon. La momentul potrivit, Glovkonin urma să folosească moartea femeii pentru a-și promova propria agendă.

— Termină și mergi spre locul de extracție, ordonă el. Întoarce-te aici.

— *Asta va dura ceva. Va trebui să călătoresc cu mai multe mijloace de transport.*

— Desigur. Glovkonin făcu un gest disprețuitor. Nu îl interesau detaliile. Trebuie să mă pregătesc pentru următorul pas.

— *Există un alt… impediment care trebuie înlăturat?*

— Nu. Dimpotrivă.

Încheie apelul apăsând pe cască, o scoase din ureche și aruncă dispozitivul pe o măsuță de cafea joasă, acoperită cu sticlă.

Glovkonin se așeză și își turnă ceai dintr-un samovar mic. Avea din nou

controlul și, cu femeia ieșită din scenă, nu avea să mai fie supus capriciilor ei. Îl deranja că era forțat să se adapteze la nevoilor altora. Se bucură că scăpase de acea experiență neplăcută.

Întinse mâna după o tabletă securizată, care se sprijinea pe o grămadă de documente. Când senzorul dispozitivului îi înregistră amprenta, el își rosti numele cu voce tare și ecranul se deschise. Pachetul de date de la Madrigal zăcea acolo, o sumedenie de ferestre deschise cu informații. Obținut de către hackerii de elită ai grupării Ghost5 doar pentru el, pachetul de date conținea pagini din mandarină traduse automat și sute de fotografii. Le răsfoi mișcându-și degetul spre stânga sau spre dreapta.

Dosarele spuneau povestea unui bărbat singur, un om care nu mai respirase aer curat de zeci de ani, care stătuse prin închisori fără nume. Era povestea unei singure vieți, una pe care o mare și nemiloasă agenție hotărâse să o pedepsească. Acest bărbat fusese prizonier, victimă și exemplu.

Numele lui era Lau. Cei care îl privaseră de libertate pe Lau făceau parte dintr-o echipă din cadrul unei alte agenții, o „cameră înstelată”[{17}], ascunsă în cadrul Ministerului Securității de Stat din China, care nu avea obligații față de lanțul de comandă stabilit la Beijing. Detaliile erau neclare, dar acestea erau faptele: ei nu erau de acord cu ceva ce făcuse, iar el urma să își petreacă restul vieții plătind pentru acea eroare.

Lau apărea în majoritatea fotografiilor în hainele murdare ale închisorii, în echipe de muncă forțată sau stând singur într-o celulă minusculă. În câteva dintre ele, purta o uniformă de ofițer al Armatei Republicii Populare. În altele, hainele lui erau costume cu o croială ce fusese populară în anii 1980. Lau zâmbea în unele, și era serios și îngândurat în altele.

Glovkonin dădu de o imagine care îi tot atrăsese atenția. Era într-o zonă sălbatică cu multă iarbă, cel mai probabil în Zambia. Doi bărbați stăteau la umbra unui copac miombo jos. Lau era îmbrăcat în haine de plajă. Alături de el, cu zeci de ani mai tânăr, stătea Ekko Solomon.

Rusul trecu de la această imagine la cea mai recentă a lui Lau, încercând să își dea seama de schimbările prin care trecuse bărbatul în acel interval de timp. Ce tristețe era pe chipul acela mai în vârstă, ce deprimare. Dar nu erau doar acele emoții prezente. Glovkonin se uită cu atenție la ceva ce recunoștea în el însuși. O sclipire de *furie.* Rezervată, prudentă și îngrijită bine, ca o flacără protejată de o furtună.

După o clipă, Glovkonin se lăsă pe spate și trase din nou din țigară, gândindu-se la viitor. Ar fi nevoie de timp și ar fi costisitor, dar în cele din urmă avea să-l găsească pe acest prizonier. Și când avea să o facă, va fi în posesia armei perfecte cu care să distrugă Grupul Rubicon și omul din spatele lui.

*

Din cauza medicamentelor pe care le pompaseră în venele lui Pyne, aceasta vedea totul în ceață în jurul ei.

Agonia care o cuprinsese pe aeronava Antonov rămăsese acum o amintire încețoșată. Când privi în jos, spre locul unde fusese împușcată, văzu o mulțime de bandaje albe care păreau să iasă din ea ca o ciupercă pe o bucată de scoarță de copac.

Mintea ei se opri pe acea imagine și apoi începu să se detașeze, apărând o mulțime de alte gânduri fără legătură între ele. Pyne visă cu ochii deschiși o zonă plină de iarbă înaltă cât copacii, cu copaci înalți ca munții. Văzu cerul albastru și simți o adiere rece pe față.

În cele din urmă, ceața visării se disipă și ea reveni cu picioarele pe pământ. Gânduri lente și greoaie ca niște ghețari îi trecură prin minte. Își aminti fragmente din ceea ce urmase după durere.

Kara trăgând-o prin hangar, sunetul tunetelor și al ploii. Palele ce se învârteau deasupra capului ei. Pereți de sticlă și oameni care purtau măști chirurgicale. Apoi luminile și senzația de cădere, dar în sus. Erau oare medicamentele de vină?

Întoarse capul, începând să devină mai conștientă de corpul său, moment în care realiză că bâzâitul din urechi venea de afară. Stătea întinsă pe o targă medicală într-un tren. Nu, *un avion.* Unul mic, ca cele cu care se dădeau mari nenorociții aceia bogați din videoclipurile de muzică rap.

Pe ferestrele ovale, văzu nori gri trecând pe lângă ei și, pe ici pe colo, un cer albastru de vis. Pyne își aminti mai multe. O femeie, o doctoriță cu accent asiatic pronunțat, spunându-i că va fi bine. *Veți pierde o parte din funcționalitatea rinichilor, dar vă veți vindeca. Glonțul a ratat tot ce era vital.* Era adevărat, sau își imaginase asta? Doctorița îi spuse că o duceau la spital. Într-un loc numit Busan.

Ea clipi uitându-se la bandaje. Nu fusese deja într-un spital? De unde venise doctorița? *Busan!* Părea departe de casă.

— Bună, prostănace.

Pyne își întoarse fața spre partea de unde venea sunetul vocii.

— Kara? Stătea vizavi de ea, pe un scaun rotativ, tastând rapid pe o tabletă sprijinită pe genunchi. Un sniffer de rețea Wi-Fi fusese atașat cu bandă adezivă pe partea laterală a tabletei. Kara purta același fel de halat pe care îl purta doctorița cu accent. De ce ești… îmbrăcată așa? Ești doctorul meu acum?

— Este deghizarea mea, spuse Kara. De ce n-ai avut grijă de tine? Pyne nu era sigură dacă trebuia să răspundă la întrebare, așa că nu a făcut-o. Nu era deloc sigură că lângă ea chiar se afla Kara. N-ar fi trebuit să-l înfrunți pe Erik.

Pyne reuși să încuviințeze.

— Lex ar fi făcut-o.

Expresia goală a Karei pâlpâi ca o lumină – era tristețe acolo, care se aprinse și apoi se stinse iar.

— Te așteaptă niște oameni în Busan, îi spuse ea. CIA. Nu au uitat ce ai făcut.

— Ah! înainte să ajungă în gruparea Ghost5, cel mai mare atac pe cont propriu al lui Pyne fusese să dezvăluie identitatea unei surse a CIA, un fost membru ISIS căruia i se trecuseră cu vederea multiplele sale afaceri cu trafic de carne vie, în schimbul unei cantități generoase de informații. După ce Pyne îi dezvăluise noua identitate pe rețeaua întunecată, el nu mai rezistase mult, spre supărarea intermediarilor săi. Asta e de rău.

Kara dădu din cap.

— Nu este. Ridică privirea în timp ce un bărbat coreean în cămașă de pilot ieși din cabina de pilotaj și o privi cu severitate. Nu părea fericit. Ei bine? se răsti Kara, tăioasă și rece.

Bărbatul în cămașă o privi pe Pyne, și apoi se întoarse înapoi către Kara.

— Am făcut ceea ce mi-ai cerut. Dar cei de la Controlul Traficului Aerian din Busan ne-au contactat deja prin radio, cerând să știe ce se întâmplă. Și odată ce ne apropiem de coasta japoneză, forțele lor de autoapărare (SDF) vor trimite avioane să ne intercepteze și să vadă ce naiba facem!

— Lasă asta în seama mea, spuse Kara ferm. Până la momentul în care vom intra în spațiul lor aerian, vom avea deja un plan de zbor autorizat și tot ce ne trebuie.

— Nagasaki, spuse bărbatul. Abia avem suficient combustibil pentru a

ajunge acolo.

— Pe naiba. Kara ridică tableta și îi arătă bărbatului ecranul. Privirea lui Pyne se muta de la unul la celălalt, de parcă se uita la un meci de tenis. Nu încerca să te joci cu mine. Sunt conectată la sistemele de control ale acestei aeronave. Dacă nu continui să introduc un cod la fiecare zece minute, eleroanele se vor bloca și vom ateriza direct în mare. Bărbatul se albi la față în timp ce ea vorbea. Știu exact cât combustibil este în rezervoare. Iar eu și prietena meu, nu avem nimic de pierdut. Înțelegi?

— Am înțeles, spuse bărbatul. Nu face nimic prostesc, bine?

— Du-te să pilotezi avionul și lasă-mă să lucrez.

Kara se întoarse la tabletă, iar după o clipă, bărbatul oftă și se întoarse în cabină.

Pyne încercă să se ridice, dar era prea dureros, așa că se lăsă înapoi pe spate.

— Ai deturnat avionul.

— Nu puteam rămâne acolo. Privirea Karei nu se mai putea concentra pe ce tasta și ea deveni distantă, aproape robotică. Am făcut multe lucruri rele, Pyne. Scoase un zgomot ciudat din gât, ca și cum îi venea să plângă dar înghiți în sec. Nu-mi place în ce m-am transformat. Așa că ar trebui să fug. Și tu la fel.

— Unde mergem?

— Într-un loc sigur. O să mă descurc eu cumva.

Pyne clipi.

— Oamenii aceia care au venit și ne-au salvat… prietenii tăi. Vor fi foarte supărați.

— Da. Kara se opri din tastat pentru o clipă. Da, vor fi. Dar este în regulă. Am lăsat un bilet.

*

Până la apus, furtuna trecuse și cerul de deasupra orașului Seul era senin și rece. Câteva părți din oraș, vizibile de la ferestrele clădirii de birouri, erau încă în întuneric. Armata fusese chemată cu generatoare portabile și erau șanse mari ca rețeaua electrică să se refacă complet în următoarele zile.

Dar era o liniște apăsătoare pe străzi. Atacul asupra Seulului semănase cu un fel de război straniu, iar bătrânii cu memorie bună, care își aminteau de penele de curent de pe vremea luptelor cu Coreea de Nord, le spuseseră

nepoților să fie precauți. Nimeni nu-i pusese încă un nume, dar prăbușirea intenționată a rețelei electrice de acolo și atacul de test al lui Ghost5 din San Francisco fuseseră cele mai recente încercări de perfecționare a unui nou mod de luptă.

Hackerii sponsorizați de stat atacau ținte din infrastructura din Orientul Mijlociu și Europa de Est de ani de zile, dar cu marile orașe din Coreea de Sud și Statele Unite devenind ținte, restul lumii nu mai putea ignora amenințarea.

Marc reflectă la ceea ce însemna asta pentru Rubicon, o organizație acum legată de aceste evenimente – și cu toată puterea și banii ei, o organizație care exista în umbră, unde autoritatea națiunilor nu însemna mai nimic.

— Încotro mergem de aici? se întrebă el cu voce tare.

— Habar n-am. Lucy stătea în prag, cu brațele încrucișate, privindu-l cu atenție. M-ai căutat?

— Da, recunoscu el, apoi dădu din cap spre priveliștea de afară. Am fost distras pentru o clipă.

— Te simți bine?

El zâmbi, puțin trist.

— Voiam să te întreb același lucru.

— Am încercat să dorm puțin. Nu prea am reușit.

— Mă referam la…

El ridică mâna și se opri.

Lucy ridică din umeri.

— Sângele se spală. Rănile se vindecă. Își coborî privirea spre palme. O să fie bine.

— Delancort mi-a trimis un mesaj. Avionul lui Solomon a aterizat la Incheon acum douăzeci de minute. Ar trebui să ajungă aici cam într-o oră și ceva, dacă punem la socoteală toate punctele de control ale poliției.

— Unde este Kara?

Zâmbetul i se stinse.

— Da. Legat de asta. Marc o privi în ochi. Probabil că a scăpat când nu se uita nimeni. Se pare că s-a furișat la bordul ambulanței aeriene care o ducea pe Pyne spre sud și a deviat…

— *La naiba!* strigă Lucy, arătându-și dinții. Știai ceva despre asta? Înainta spre el, privindu-l furioasă. Ai ajutat-o?

— Ce? *Nu!* Marc răsuflă exasperat. La naiba, dacă cineva este responsabil, aceea ești *tu.* Și *Solomon.*

— Cum așa? întrebă Lucy.

— În ciuda dovezilor care arată contrariul, nu sunt un idiot, răspunse Marc. Crezi că nu știam că erai dispusă să o ucizi dacă ai fi crezut că va pleca? Te-ai hotărât deja să faci asta prima dată când a fugit. Tu ai făcut-o să fugă.

— Nu-mi spune ce știu deja, răspunse Lucy. Ești un tip inteligent, Dane, dar uneori ai prea multă încredere. Îți place sau nu, Kara Wei – sau cum naiba o cheamă – ne-a jucat pe degete de la bun început.

— Refuz să cred asta.

— Chiar așa? Ea privi în jur. Atunci de ce a fugit? *Din nou?* continuă Lucy, înainte ca el să poată formula un răspuns. Am avut încredere în Kara. Am considerat-o o prietenă. Și ce s-a întâmplat? Ea ne-a trădat. M-a înșelat pe mine, ne-a înșelat pe toți. O parte din mânia ei dispăru. Kara… nu avea încredere în mine. M-a mințit. Și acum, în loc să încerce să repare asta, ea o ia de la capăt. Lucy oftă. Solomon va fi al naibii de supărat când va afla că am pierdut-o de două ori.

— De data asta este diferit, îi spuse el, activând o aplicație de redare audio pe telefon. Ascultă. Mi-a trimis asta de la un server ascuns.

Marc ridică telefonul și mări volumul. Kara Wei le vorbi cu o voce metalică, îndepărtată.

— *Trebuia să plec,* începu ea. *Și motivul este că nu vreau să mă uit la voi în fiecare zi și să știu că vă întrebați când vă voi minți din nou, când o să fug din nou. Deci o fac acum. Este cea mai bună variantă.* Ea inspiră adânc, iar Marc a simțit că era frustrată de faptul că nu putea să-și exprime sentimentele. *Tot spun că îmi pare rău. Este ultima dată când voi face asta. Dacă nu m-ați crezut până acum, atunci nu mă veți crede niciodată.* Urmă o altă pauză lungă. *Vă întrebați de ce nu ați văzut cine eram înainte de asta. Mă pricep la purtat măști. Vreți să știți de ce nu am neutralizat Arquebus înainte ca Ghost5 să-l declanșeze. A trebuit să aștept până când a devenit activ pentru a-l putea anihila. Înainte ca Madrigal să înceapă atacul, nu aveam cum să fiu sigură dacă datele lăsate de Lex pentru mine vor funcționa. Și dacă acționam atunci aș fi murit și nimeni nu ar fi putut să vorbească în numele… unei persoane pe care am iubit-o. A trebuit să joc un joc lung,* continuă Kara. *Am pus pe toată lumea în pericol ca să fac asta,*

dar acum s-a terminat și nu îmi pare rău. Dacă ar trebui să o iau de la capăt, aș face-o din nou. N-aș schimba nimic. Kara tăcu pentru o clipă, apoi mai spuse un lucru înainte de a se termina înregistrarea. *Nu mă mai întorc.*

Expresia lui Lucy deveni dură din nou.

— Și asta e tot? Ce, o iertăm și apoi o lăsăm să plece? Își întoarse privirea. Nu pot face asta. E cale lungă din punctul în care mă aflu eu acum și până pot ajunge să o iert pe Kara Wei pentru ceea ce a făcut. Oricare ar fi motivele din spatele acelei bătălii pe care o ducea de una singură, Kara ne-a folosit. Și asta nu se șterge așa ușor.

Marc vârî telefonul înapoi în buzunar.

— Înțeleg ce spui.

— Îți dorești atât de mult ca ea să fie de partea celor buni, spuse Lucy cu dispreț. Și știi de ce? îl împunse ea. Este pentru că vrei să ai *dreptate.* Ai avut dreptate cu trădătorul din MI6 și ai avut dreptate când ai aflat de dispozitivul Exile. Și vrei să ai dreptate și în privința asta, dar ghici ce? Nu poți avea dreptate de fiecare dată, Dane!

— Înțeleg ce a făcut Kara! El răspunse răstit, un val de emoție cuprinzându-l. Nu mi-am dat seama de la început, dar acum am înțeles. Era o legătură între Kara și tipul ăla Lex. Și el a fost smuls din viața ei. Mi s-a întâmplat și *mie* asta. El își duse mâna la piept. Am pierdut-o pe Sam și o voi purta cu mine pentru totdeauna. Marc se întoarse, uitându-se pe fereastră. În locul Karei, aș fi făcut la fel ca ea. La naiba, am făcut același lucru după ce echipa mea Nomad a fost eliminată! Dacă închidea ochii, știa că va vedea focul și fumul din acea zi groaznică, la fel de clar acum ca atunci când s-a întâmplat.

Văzu reflecția lui Lucy în geam, privindu-l.

— Știi care este problema ta? Cauți pe cineva care are nevoie să fie salvat. Ascuțimea și furia din cuvintele ei dispărură. Dar Sam Green nu mai este printre noi, Marc, și nu o poți aduce înapoi. Trebuie să renunți la asta.

O grămadă de replici diferite îi apărură în minte, dar încercă să nu devină defensiv, forțându-se să analizeze exact cuvintele lui Lucy.

Oare are dreptate? Încă de la explozia care distrusese echipa lui în urmă cu doi ani, Marc fugea. De fiecare dată când se afla în calea răului, dorința de a trece peste asta, de a rezolva amenințarea, fusese inevitabilă. *Are dreptate în privința motivelor mele? Există un gol în mine pe care nu îl voi*

umple niciodată? Nu avea răspuns la acele întrebări.

El continuă, încercând să-și găsească drumul înapoi.

— Dacă ai fi Kara, dacă ar fi fost fratele tău mort acolo în loc de Wetherby… începu Marc. N-ai fi ezitat.

— *Ți*-aș fi spus.

Lucy răspunse cu o voce blândă, aproape rănită.

Marc se uită înapoi la ea.

— Încă am încredere în Kara. Așa cum am încredere în tine. Pentru că asta e tot ce ne-a mai rămas. El se apropie, forțat de un impuls să-i atingă mâna, pentru a crea o legătură în toată agitația. Secretele, legendele și minciunile îngropate consumă adevărul ca un acid. Îl corodează.

Trase aer în piept. *Oare putea să vadă? Înțelesese?* Marc continuă, indiferent. Evenimentele din ultimele zile îl aduseseră mai aproape ca niciodată de moarte și, chiar dacă acea furtună trecuse, nu putea nega ce rămăsese în urma ei.

— Nu este vorba despre *a nu avea încredere în nimeni,* Lucy. Este vorba de *a avea încredere în cineva.* Dacă nu avem asta, atunci nimic din ceea ce facem nu contează. Dacă nu există încredere, atunci suntem cu toții… niște creaturi goale, în mișcare. El îi dădu drumul la mână și se uită înapoi la orizontul întunecat. Suntem cu toții niște *fantome.*

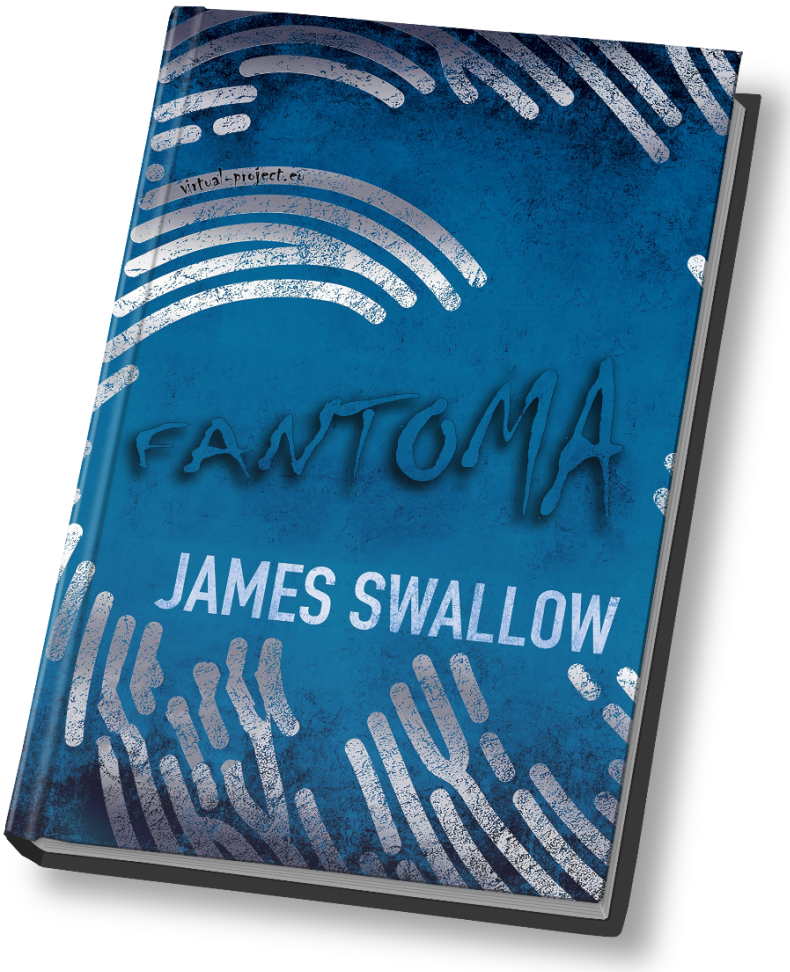

virtual-project.eu

violin

{1} *Este ceva în neregulă cu mașina dumneavoastră?* (în limba franceză, în original).

{2} *Ce faceți aici?* (în limba franceză, în original).

{3} Din engleză, „jarhead” - termen folosit pentru a-i descrie pe cei din Marina Militară a Statelor Unite ale Americii, din cauza tunsorii specifice.

{4} Din engleză, „Red Teaming” - practica de a testa un sistem încercând să îl accesezi ilegal, pentru a-i descoperi brețele de securitate.

{5} Din engleză, „black-hat hacker” - un hacker care încalcă securitatea calculatoarelor în scopuri malițioase sau pentru câștig personal.

{6} CCD – dispozitiv cu cuplaj de sarcină.

{7} RFID - identificarea frecvenței radio.

{8} *Mergi! Hei! M-ai auzit?* (în limba germană, în original).

{9} *Intrarea interzisă* (în limba germană, în original).

{10} În engleză, „bunuri furate”.

{11} Armata germană (în limba germană, în original)

{12} *Toaleta, da?* (în limba germană, în original).

{13} *Foc în interior*(în limba germană, în original).

{14} În engleză, sunetul pe care îl fac platanele.

{15} *Te voi omorî încet* (în limba germană, în original).

{16} *Minți, curvă* (în limba germană, în original).

{17} Din engleză „Star Chamber”, ședință secretă sau procedură judiciară nedreaptă, folosită pentru a persecuta o persoană.

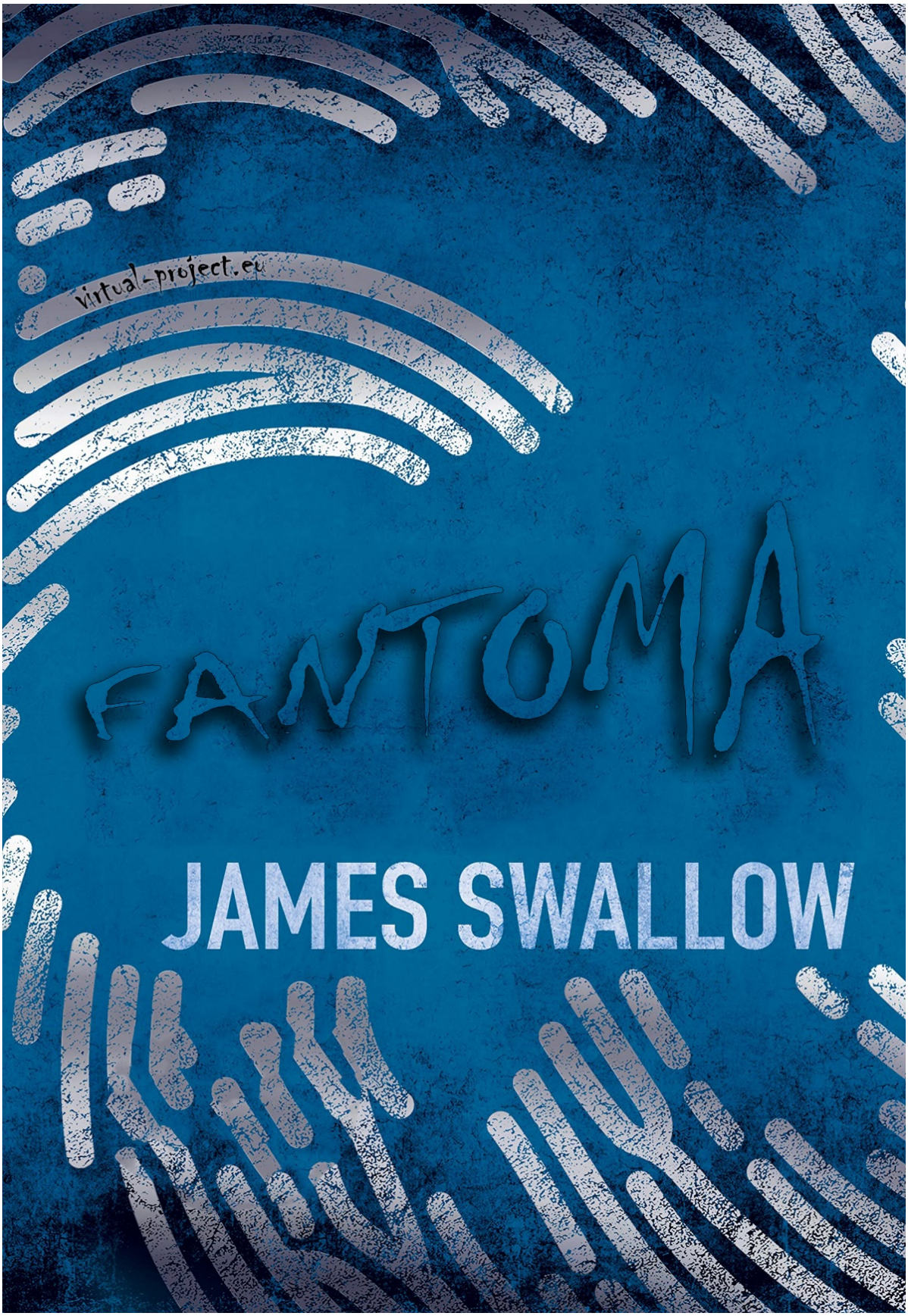
virtual-project.eu
FANTOMA
JAMES SWALLOW